

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

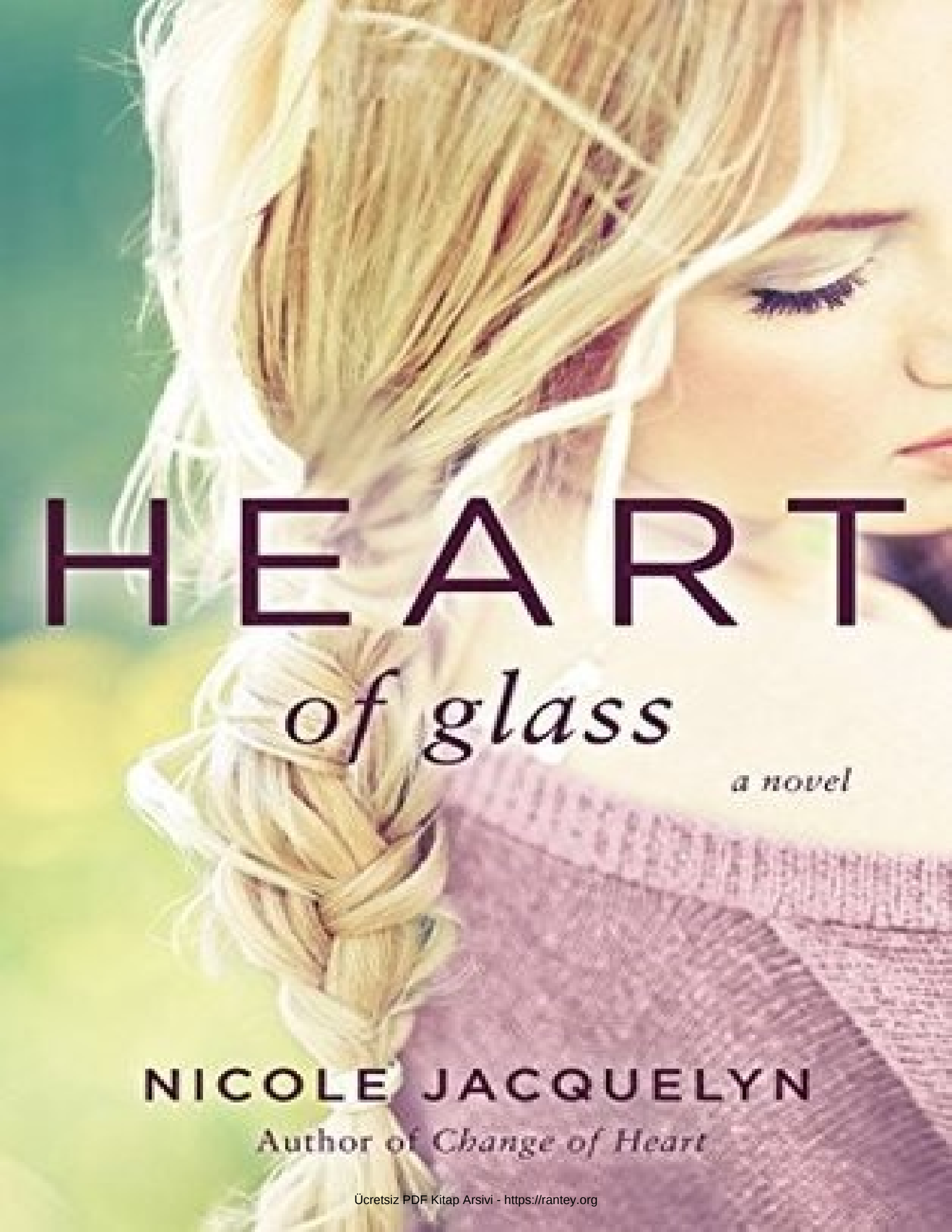
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEART

of glass

a novel

NICOLE JACQUELYN

Author of Change of Heart

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HEART
camdan

NICOLE JACQUELYN

FOREVER

New York Boston

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2018 Nicole Jacquelyn tarafından
Unbreak My Heart'tan alıntı © 2016 Nicole Jacquelyn Kapak tasarımı FaceOut tarafından yapılmıştır.
Kapak fotoğrafı © Jasmina007/Getty Images. Kapak telif hakkı © 2018 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
forever-romance.com
twitter.com/foreverromance

İlk Baskı: Temmuz 2018

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır. Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data
İsimler: Jacquelyn, Nicole, yazar.

Başlık: Camdan kalp / Nicole Jacquelyn.

Açıklama: Birinci baskı. | New York; Boston : Forever, 2018. | Seri: Fostering love ; 3

Tanımlayıcılar: LCCN 2018004253 | ISBN 9781538711859 (ciltli) | ISBN 9781549169113

(sesli indirme) | ISBN 9781538711842 (e-kitap)

Konular: | BISAC: FICTION / Çağdaş Kadınlar. | FICTION / Aile Hayatı. | FİKSİYON / Romantik / Çağdaş.

Sınıflandırma: LCC PS3610.A35684 H43 2018 | DDC 813/.54-dc23 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2018004253> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 9781538711859 (karton kapaklı), 9781538711842 (e-kitap) E3-20180419-DA-NF

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Teşekkür Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Nicole Jacquelyn'den UNBREAK MY](#)

[HEART'tan da Bir Alıntı](#)

[Nicole Jacquelyn ve Romanlarına Övgüler Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Haber Bültenleri](#)

*Bu Clint için,
Bana aşk romanları dışında var olduğunu
düşünmediğim sonsuza dek mutlu yaşamı
verdiğin için.*

Teşekkür

Teşekkürlerim her zaman uzun ve asi olmuştur, ancak bunları kısa ve tatlı tutmaya çalışacağım.

Annem yazmak zorunda kaldığında harika davrandıkları için dostuma ve çocuklarımıza teşekkür ederim.

Aileme ve Kristi'ye ben yapamadığımda evimi çekip çevirmek için yardım ettikleri için teşekkür ederim. Yeni doğan bebeklerin bu kadar çok iş çıkardığını kim bilebilirdi?

Sabırlı ve anlayışlı davranarak beni sürekli destekleyen menajerime ve editörlerime teşekkür ederim.

Nikki'ye ses tahtam olduğu ve ihtiyacım olduğunda kıcıma hızlı bir tekme attığı için teşekkür ederim.

Donna'ya her zaman olduğu gibi çalışmalarımı dünyaya duyuran ilk blog yazarı olduğu için teşekkür ederim.

Okuyuculara teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, sevdiğim işi yapamazdım.

Önsöz

Henry

Asla baba olmak için yaratılmamışım. Öğleden sonra güneşine çıkarken bu düşünce kafamda sürekli dönüp duruyordu. Aslında bu düşünce aylardır kafamın içinde dönüp duruyordu ama son zamanlarda bu sözcükler beynime defalarca vurulan bir çekiç gibiydi. Başka bir şey düşünemiyordum bile.

İşten çıkarken oda arkadaşım içimdeki şeytanı bölerek, "Gizemli ayak işlerini yapmak için neden Pazartesi gününe kadar beklemiyorsun?" diye sordu. "Sahile gideceğiz."

"Yapamam," diye omuz silkerek cevap verdim.

Plaj Cumaları birlikte takıldığım çocuklar arasında oldukça yaygın bir şeydi. Genellikle Cuma günleri işten erken çıkar, bu da bize hafta sonunun tadını çıkarmak için fazladan birkaç saat verirdi. San Diego'da öğleden sonra trafik berbattı, ancak yeterince erken çıkarsak çoğu insan eve gitmeye başlamadan önce Imperial Beach'e varabilirdik.

Bir sonraki hafta tekrarlanmayacak bir şeyi gerçekten kaçırmayacaktım.

Rocklin kamyonuna doğru yürürken omzunun üzerinden, "Gizemli işlerini yakında bitirirsen bana haber ver," diye şaka yaptı.

Cebimden kamyonetimin anahtarlarını çıkarırken ona el salladım. Planlarımı tüm müfrezeyle duyurmamamın bir nedeni vardı. Önemsiz bir mesele yüzünden komuta kadememin başıma bela olmasını istemiyordum. Oradaki herkes bugünlük işten çıkmadan önce, şimdi hukuk bölümüne gidiyordum. Onların da erken çıkmış olma ihtimali yüksekti ama orada bana yardım edebilecek birilerinin olduğunu umuyordum.

Yasal binanın ön kısmındaki rahatsız sandalyelerde beklerken parmaklarımı iç çamaşırlarımın dizlerine vurdum. Burası hafta sonu için çoğunlukla boşaltılmıştı ama neyse ki arka tarafta konuşabileceğim birileri kalmış gibi görünüyordu. Gelecek hafta bir başka eğitim tatbikatı için ayrılmadan önce biriyle görüşmek için bir daha ne zaman fırsatım olacağından emin değildim ve her şeyi yoluna koymadan ayrılma düşüncesi beni çok tedirgin ediyordu.

Başımı duvara yaslayarak gözlerimi kapattım. Arkalarında, ben

birkaç hafta önce gördüğüm küçük kel bebeği hayal ettim. Morgan'ın bebeği.

Eğer onu biyolojik terimlerle düşünmeye karar verirsem, benim bebeğim de öyle. Midem bulandı.

Onu bu şekilde düşünmek istemedim.

Morgan bana hamile olduğunu söylediğinde paniğe kapılmış ve sanki kürtaj kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi cevap vermişim. Neredeyse iki yıl sonra, taşaklarıma yumruk atmamış olmasına hâlâ şaşırıyordum. Bunun yerine bana sakince bebeği doğuracağını ama benden hiçbir şey beklemediğini söylemişti.

Önce rahatlamışım. Ezici, baş döndürücü, rahatlama.

Sonra kendimi sorguladım. Gerçekten o tip bir adam mıydım? Etimden ve kanımdan uzaklaşabilir miydim? Kendilerinin bile olmayan çocuklara sahip çıkan bir ailede yetişmişim. Aileyi her şeyden üstün tutuyorlardı ve hayatım boyunca pek çok kez beleşçi babalar ve onların ne kadar korkunç oldukları hakkında bir tartışmanın parçası olmuşum.

Bu yüzden, ters yöne koşmak yerine, orada olmaya çalıştım. Aileme tek kelime etmemiş, onların fikirlerini ve boğucu müdahalelerini dinlememeyi tercih etmişim ama Morgan bebeği taşırken onunla iletişim halindeydim. O noktada aramızda herhangi bir ilişki olması imkansızdı ama yine de iyi olduğundan emin olmak için kontrol ediyordum. Doktor randevularına gitmekle ilgilenmiyordum ve bir kız çocuğu olacağını açıkladığında hiçbir şey hissetmemişim ama yine de denemeye devam ettim.

Ailemin hakkında iğneleyici yorumlar yaptığı türden bir adam olmak istemiyordum. Morgan'ın kızının kendisinde bir sorun olduğunu düşünerek büyümesini ve sonunda baba sorunları olan bir striptizci olmasını istemedim.

Tamam, son söylediğimin geniş kapsamlı bir genelleme olduğunu biliyordum ama elimde değildi. Aklım oraya gidiyordu. Yani, denemişim.

Ziyaret ettim, aradım ve Morgan'ın ihtiyacı olan her şey için kendimi hazırladım, ama sonunda ikimiz de duvardaki yazıyı gördük. Sadece orada değildi. O his, sahip olmam gerektiğini bildiğim, her ebeveynin sahip olduğu, boktan ebeveynlerin bile sahip olduğu his? Ben hissetmiyordum.

Bebeği merak etmiyordum. İyi olup olmadığını merak etmedim ya da onun için endişelenmedim. Küçük bir insan için normal bir endişenin ötesinde onun için hiçbir şey hissetmedim. Onun için bir otobüsün önüne atlar mıydım? Elbette. Ama bunu herhangi bir çocuk için yapardım.

Benim için de öyleydi. Sıradan bir çocuk.

Bende bir sorun vardı, bundan emindim ama bu düzeltebileceğim ya da değiştirebileceğim bir şey değildi. Denemiştim. Tanrım. Bir yıldır ona karşı bir şeyler hissetmeye çalışıyordum ve ne yaptığımın ya da kafamda bir tür tepki vermeye zorlamak için hangi korkunç senaryoyu canlandırıdığımın bir önemi yoktu, sadece hiçbir şey hissetmiyordum.

Kendimi numara yapabileceğime ikna etmeye çalıştım. Gerçekten hissedene kadar bir şeyler hissediyormuş gibi yapabiliirdim. Kimsenin haberi olmazdı. Ancak ilk doğum günü için evlerine uğradıktan ve bana benzeyen bu çocuğun pastasını yemesini izledikten ve hala biraz eğlence ve can sıkıntısından başka bir şey hissetmedikten sonra, rol yapmanın bir seçenek olmayacağını biliyordum.

İçimde kırılmış bir şey vardı. İhtiyacım olduğunu hiç fark etmediğim bir şey, ta ki o boşluk hissi gözümün içine bakıp bağlantı kurmadaki yetersizliğimle alay edene kadar.

"Harris?" diye seslendi iki bölmenin arasından bir ses.

Ayağa kalktım ve elimi dalgınca üniformamın bluzunun önünden aşağı kaydurdum, ilerlerken kırılganlıkları düzelttim.

Hukuk departmanının derinliklerine doğru onu takip ederken adam elindeki kâğıtlara bakarak, "Ölüm yardımlarınız için hak sahibini değiştirmek mi istiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, efendim," diye cevap verdim.

Onun ebeveyni olamazdım. Ona bisiklete ya da sörf tahtasına nasıl binileceğini öğreten baba olamazdım. Balo kavalyesini korkutmak için orada olamazdım ve oyun parkında sert bir şekilde düştükten sonra asla dizlerini saramazdım.

Ama uzaktan yardım edebilirdim. Morgan'ın bebeğin yoksun kalmaması için ihtiyacı olan parayı almasını sağlayabilirdim. Bu şekilde yardım edebilirdim. Ve eğer bana bir şey olursa, onlara bakıldığından emin olabilirdim. En azından bunu yapabilirdim.

Ve eğer bir gün Morgan ve bebek Etta'nın benden ölüm yardımı alma zamanı gelirse, ailemin onları bulacağından kesinlikle emindim.

Uzak kalamazlardı.

Bölüm 1

Trevor

Ölümünden aylar sonra bile küçük kardeşim sabah uyandığımda aklıma gelen ilk kişi ve gece uykuya dalmadan önceki son düşüncemdi. Baktığım her yerde, adı geçmese bile yaptığım her konuşmada o vardı. Ölümünden önceki son birkaç yılda onu hiç düşünmeden günler geçirebilirken, onun bu kadar çok yer kaplaması gerçekten ironikti.

Henry hep böyleydi. Lisenin ilk yılında Kristen Preston'a çıkma teklif ettiğim gece sinemada sanki onu ben davet etmişim gibi yanıma oturması gibi en olmadık anlarda ortaya çıkmıştı. Onu düşünmem ve onunla konuşmam gerekirken, ikimiz de birbirimize yetişemeyecek kadar meşguldük ve şimdi o gitmişti ve bu gerçeği aklımdan silmek için her şeyi yapardım, düşünebildiğim tek şey oydu.

Onu çok özlemiştim. Ayrıca ona o kadar kızgındım ki bir şeyleri yumruklamak istiyordum.

Doğuştan aynı ailede dünyaya gelen diğer kardeşlerin de birbirlerine karşı benim Henry'ye karşı hissettiğim gibi hissedip hissetmediklerini merak ediyordum. Küçük kardeşlerinin aklını başına getirmek isteyecek kadar öfkeleniyorlar mıydı, yoksa uğruna hiç mücadele etmek zorunda kalmadıkları birinden vazgeçmek daha mı kolaydı? Hayatımıza girdiğinde, Henry'nin yerleştirilmesi geçiciydi. Sonsuza kadar kalabileceğini bilmemiz için aylar geçmesi gerekti. Çok sayıda başka çocuğun evimize girip çıkmasını izlemiş bir çocuk olarak, Henry'nin kalacağını bilmek benim için zor olmuştu. Onu ailemden biri olarak görmek için bilinçli bir seçim yapmam gerekmişti. Yine de bu değişimi yaptıktan sonra, hiçbir şeyin bu bağı koparamayacağını biliyordum. Ölümünden sonra Henry hakkında öğrendiğim onca şeyden sonra bile, kendimi hala ona dair sahip olduğum anılar için savaşıırken, hayattaki kararlarının herhangi bir şekilde mantıklı olduğunu gösterecek cevaplar ararken hissediyordum.

"Anne?" Kapıyı çalmadan iterek açarken seslendim. "Evde misin?"

"Buradayım," diye bağırdı büyüdüğüm evin derinliklerinde bir yerden.

Sesini koridorda takip ettim ve onu el işi odasındaki uzun masada oturmuş, küçük kâğıtları bir karalama defteri sayfasına yapıştırırken buldum.

"Hey, Trev," dedi başını kaldırıp bana gülümseyerek. "Her şey yolunda mı?"

Suçluluk duygusu beni sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Birkaç ay önce rastgele bir ziyaret bu tür bir soruyu beraberinde getirmezdi ama annem birkaç aydan kısa bir süre içinde yıllarca yaşlanmış gibiydi. İki yaşından beri kendi çocuğu gibi büyüttüğü Henry'yi kaybetmek annemin atlatamadığı bir darbe olmuştu ama kendi çocuğunu terk ettiğinin ortaya çıkması onu tamamen yıkmış görünüyordu.

"Sadece seni görmek istedim," dedim gülümseyerek. Odaya girdim ve onun hazırladığı hatıra defterine baktım. Kuzenim Kate ve üvey kardeşim Shane'in çocuklarının fotoğraflarıyla kaplıydı. Aradan birkaç yıl geçmişti ama üvey kardeşimle kuzenimin birbirlerine aşık olduklarına hâlâ inanamıyordum. Annemin üzerinde çalıştığı sayfada, en büyük dört çocuğunun fiskiyein içinden koşarken çekilmiş fotoğrafları vardı. "İyi görünüyorlar."

"Teşekkürler," dedi bir yapıştırıcı çubuğu alarak. "Yemin ederim, resimlere yetişemiyorum. Bunlar geçen seneden."

Küçük odanın kenarından bir sandalye çektim ve etrafında döndüm, yanına otururken uzun bacaklarımı uzattım. Annem o kadar minyondu ki onun yanındayken kendimi hep dev gibi hissedirdim. On üç yaşımdan beri ondan daha uzun boyluydum ve beni okul kıyafetleri ya da başka bir şey almak için kasabaya götürdüğünde, küçük soluk beyaz kadın, kendisinden cüce olan koyu tenli siyah çocuğa patronluk tasladığında çok fazla spekülâtif bakışla karşılaştık.

Bu bakışların onu rahatsız etmesine asla izin vermedi, ben de vermedim - en azından yüksek sesle. Sadece çenemi biraz kaldırdım ve bir adım daha yaklaştım, ona yönelik herhangi bir yorumun önce benden geçmesi gerektiğinden emin oldum. Çocukken işe yaramıştı. İnsanlar sorun çıkarmak istemedikleri için biraz geri çekilmişlerdi. Yaşım ilerledikçe, insanların bir şeyleri kendilerini ilgilendirmezmiş gibi kabul etmeleri daha da zorlaşıyor gibiydi. Görünüşümdeki değişimden mi yoksa çevremizde yükselen ve insanları ikinci bir kez düşünmeye zorlayan sosyal değişimlerden mi kaynaklandığını asla bilemedim.

bakıp hangi tarafta olmak istediklerini seçiyorlardı. Sanki ortada bir taraf varmış gibi.

"Babam birazdan evde olur," dedi annem, dikkatimi narin ellerinin sayfanın üst kısmında küçük harfleri bir kemer şeklinde yerleştirmesinden çekerek. "Kalmak istersen hamburger pişiriyoruz."

"Belki," diye cevap verdim. "Aslında sizinle konuşmak istiyordum." "Ne hakkında?" Bana merakla baktı.

"Sanırım Kaliforniya'ya gitme vaktim geldi," dedim sessizce, gözlerinin zorlukla gizlenmiş bir acıyla titremesini izleyerek. "Birkaç ay oldu ve hepimiz soğuduk-"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmediğimi biliyorsun," diye sözümü kesti, elleri masanın üzerinde hareketsiz kalmıştı.

"Birinin oraya gitmesi lazım anne." "*Ben* gitmeliyim," diye yanıtladı inatla.

"Hayır," dedim başımı hızlıca sallayarak. Annemin evden çok uzağa gitmesini hayal bile edemezdim ama Henry'nin çocuğunu görmek için Kaliforniya'ya gitmesini ve çocuğun annesi tarafından reddedilmesini ya da daha da kötüsü bebekle ilişki kurmak için manipüle edilmesini hayal etmeyi reddediyordum. Bu onu tamamen harap ederdi.

"Trevor," dedi uyarırcasına, sırtını sandalyesinin arkalığında kaldırarak. "Endişelendiğini biliyorum evlat, ama böyle durumlarla nasıl başa çıkılacağı konusunda hiçbir fikrin yok. Doğum yapan anneler-"

"Doğum anneleri mi?"

"Evet," dedi sabırla, dizimi okşamak için uzandı. "Onlar koruyucu."

"Peki evlat edinen anneler öyle değil mi?" Çenemi sıkarak karşı çıktım.

Annem güldü. "Lütfen," diye şaka yaptı. "Oğullarım için bir dağ aslanıyla bile dövüşürüm."

"O zaman ne-"

Cümlemi elini kaldırarak durdurdu. "Anneler' demeliydim, tamam mı?" dedi küçük bir gülümsemeyle. "Bütün anneleri kastetmiştim. Onlar koruyucudur. Ve eğer oraya gider, yıpratıcı olur ve ağırlığını ortaya koyarsan, bizimle hiçbir şey yapmak istemeyecektir."

"Ben ne zaman yıpratıcı oldum ki?" Tartıştım.

"Şu andan başka mı demek istiyorsun?" diye sordu sertçe.

"Oraya gitmenin senin için iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum anne," dedim.

Yumuşak bir şekilde, onu aşağılamadan çekincelerimi nasıl anlatacağımı bilemiyordum.

"Katılıyorum," dedi babam arkamızdaki kapı aralığından. "Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun, El."

"Ben bir porselen parçası değilim," dedi annem öfkeyle, kocasına ters ters bakarak.

"Kadını tanımıyorsun-"

"Onun adını biliyorum. Oğlumu tanıdığını biliyorum - eğer birlikte bir çocukları varsa oldukça iyi tanıyordu. O çocuğu oğlumun yardımını olmadan büyüttüğünü ve görünüşe göre ölmeden önce de bunu yaptığını biliyorum!" Annem öfkeyle ayağa kalkarken onu takip ettim.

"Trevor aşağı inip kendini tanıtabilir," dedi babam, gözlerinin kenarları gerilmiş ve sesi kalınlaşmıştı. "Sen de istediğin kadar kızabilirsin. Henry'nin çocuğuyla tanışmayı ben de en az senin kadar istiyorum ama önceliğim sensin tatlım."

Babamın gözlerindeki endişe annemin içinde bir düğmeye basmış olmalıydı, çünkü bir an odanın ortasında kaskatı durmuş savaşa hazırlanıyordu, sonra yumuşadı ve yavaşça babama doğru yürüdü, kollarını babamın ortasına doladı, o da kollarını kapı çerçevesinin her iki yanına dayamıştı.

"Aşağı inmeyi ne zaman düşünüyorsun?" Babam kollarını annemin omuzlarına dolayarak sordu.

"Gelecek hafta," diye cevap verdim, kalçamı el işi masasına yaslayarak. "Kamyonum yanımda olsun diye arabayla geleceğim."

"Boktan bir araba yolculuğu," dedi babam üzüntüyle. "Shane ve Katie ile mi kalacaksın? Belki bebeği karşılamak için seninle gelirler."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Dudaklarım seğirerek cevap verdim. "Anneyi korkutmak istemediğimizi sanıyordum."

Annem başını sallarken babam kahkahalarla güldü.

"Herkes Kate'i sever," dedi öğüt verircesine. "Olsa olsa kızla en iyi arkadaş olur."

"Bekleyelim ve en iyi arkadaş olmaya degeceğinden emin olalım, ha?" El işi odasından çıkıp koridordan mutfığa doğru ilerlerken söyledim. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Henry açıkça ondan hoşlanıyordu."

"Tam olarak değil," dedim, utançtan ensemden bir sıcaklık hissettim. "Bir ilişki olup olmadığını bilmiyoruz."

"Hen ondan hiç bahsetmediğine göre önemli biri olmadığı açık," dedi babam buzdolabından yiyecek çıkarırken.

"Ne?" diye sordu annem, ikimizin arasına bakarak. "Onun *tek gecelik* bir ilişki olduğunu mu söylüyorsun?" Sesi o kadar skandaldı ki babam kahkahayı bastı, ben ise yere kapaklanmak istedim. Annemle seks hakkında konuşmak, taşaklarıma ağda yaptırmakla aynı rahatsızlık seviyesindeydi... aslında taşaklarıma ağda yaptırmayı tercih ederdim.

"Henry'nin gerçekten ilişkileri olduğundan emin değilim," diye mırıldandım, sanki bir cevap bekliyormuş gibi bana bakmaya devam edince.

"Bu harika," diye havlayarak mutfak lavabosuna doğru yürüdü. "Peki ya sen?"

Orada donmuş bir şekilde dururken gözlerim dehşetle açıldı, bir sesin bana doğru dönmesine neden olma ihtimaline karşı hareket etmekten çok korkuyordum.

"Kes şunu," dedi babam, annemin kalçasına hafifçe vurarak. "Seninle bu konu hakkında konuşmak istemiyor, deli kadın."

"Onları kadınlara saygı duyacak şekilde yetiştirdiğimi sanıyordum," diye cevap verdi sanki ben odada değilmişim gibi. "Onlara seksin bir hediye olduğunu ve hafife alınmaması, minnettarlıkla kabul edilmesi gerektiğini öğrettiğimi sanıyordum."

"Şimdi de oğullarımızın kendileriyle seks yapmak isteyen kadınlara minnettar olması gerektiğini mi söylüyorsun?" Ben çılgınca en iyi kaçış yolunu bulmaya çalışarak etrafıma bakınırken babam kuşkuyla sordu.

"Peki, seninle seks yaptığım için minnettar değil misin?" diye tersledi annem. "Yeterince adil," dedi babam onaylayarak.

Siktir et. Oradan çıkmam gerekiyordu.

Annem bana doğru dönmeden, "Trevor Raymond Harris, bunu aklından bile geçirme," dedi. Geriye doğru sadece bir adım atmıştım.

"Bir biraya ihtiyacım var," dedim arka kapıya doğru ilerlerken. Babam biralarını hep arka taraftaki soğutucuda saklardı, böylece annem buzdolabında yemek için yeterince yer bulabilirdi.

"İstmeden seks yaptığında ne olduğunu gördün mü?" Annem bir bakışla hareketimi durdurmak için dönerek sordu. "Görüyor musun?"

"Ben kimseyi hamile bırakmadım," dedim sertçe, omuzlarım dikleşti. "Ve yapmazdım da."

"Bunu kesin olarak bilemezsiniz."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağımdan eminim," diye karşılık verdim. "Ben

dikkatli ol, her zaman."

"Dikkatli olmak bir bok demek değildir-"

"Ellie," diye araya girdi babam. "Bu kadar yeter." Annemin ağzı kapandı.

"Kızgın olduğun kişi Trev değil. Onunla uğraşmayı bırak."

Annemin vücudu bastırılmış öfkeyle neredeyse titriyordu ama kısa bir süre başını salladı. "Git biranı getir," diye emretti, sesi biraz yumuşamıştı. Başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

"Tanrım," diye mırıldandım o duyma mesafesinden çıktıktan sonra.

"Çok şeyle uğraşıyor," dedi babam, doğramakta olduğu soğana dönerek. "Ama bunun senin için olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"Ağabeyinin o bebeği bırakırken ne düşündüğünü anlamaya çalışıyor," dedi bana dönüp bakmadan. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, yıllarca umut ettikten ve bunun bizim için gerçekleşmeyeceğini anladıktan sonra ailemizi kurmak için farklı bir yol bulduktan sonra... Kahretsin, ben de anlamıyorum."

"Sadece tek gecelik bir ilişki olabileceği için," dedim, beni görememesine rağmen başımı sallayarak. "Bu bir sebep değil. Benim için bir neden olamaz."

"Bunu biliyorum Trev," dedi omzunun üzerinden bana bakıp başını sallayarak. "Seni tanıyorum oğlum."

"Ben de anlamıyorum."

"Sen ve Henry hiçbir zaman aynı kişi olmadınız," dedi babam, soğanının başına dönerek. "Sen, Shane ve Henry her zaman tebeşir, peynir ve biftek kadar farklıydınız ve bunun nasıl görüldüğünüzle ya da bizimle yaşamaya ne zaman geldiğinizle hiçbir ilgisi yok. Kişilikleriniz daha farklı olamazdı."

"Böyle bir şey yapacağı hiç aklıma gelmezdi," dedim tiksintiyle ve birkaç bira almak için dışarı çıktım. İçeri geri döndüğümde babam ellerini yıkıyordu.

"Ben de hayal bile edemezdim," dedi babam, birasını başıyla teşekkür ederek kabul ederken. "Ama kahretsin. Artık hepiniz yetişkin adamlarsınız. Kendi kararlarınızı vermeli ve kendi hayatlarınızı yaşamalısınız. Kendime sürekli Henry'nin o bebeği terk etmesiyle ilgili koşulların ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz olmadığını söylüyorum."

"Bu saçmalık," diye cevap verdim inatla.

Babam uzandı ve omzumu sıktı. "Ağabeyine kızarken bir şeyi unutma Trev. Sorumluluklarını bizim yapacağımız gibi yerine getirmemiş olabilir ama yine de kendisine bir şey olması durumunda onları korumak için hayat sigortası yaptırdı."

"Kızgın değil misin?" Çiğ hamburger tabağını kaldırırken sordum.

Babam alay etti. Tabağı dışarı çıkarırken, "Burada olsaydı, o küçük pisliği boğazlardım," diye mırıldandı.

* * *

O gece geç saatlerde dört tekerlekli bisikletimle eve döndüm. Vaktim olduğunda ailemin evinde takılmaktan her zaman keyif almışım. Annem mutfakta kendini kaybettikten sonra bile, akşam yemeğinden sonra uzun süre onlarla saçmalamaya devam etmişim. Kendine biraz zaman ayırdıktan sonra sakinleşmiş görünüyordu ve buna minnettardım.

Annemin ruh haline karşı her zaman çok hassas olmuştum. Onunla tanıştığım an, ona aşık olmuştum. Yedi yaşındaydım, hayatımda hiç görmediğim kadar çok ağaçla çevrili ön verandada, sosyal hizmet uzmanımın eli omzumda ve elimden sarkan eski püskü bir sırt çantası askısıyla duruyordum. Kapı açılıp da yumuşak gülümsemesi ve güzel kokulu parfümüyle küçük beyaz kadın bizi içeri davet ettiğinde, turnayı gözünden vurmuş gibi hissetmişim. O zamana kadar pek çok koruyucu aileye gitmişim -hatırlayabildiğimden ya da sayabildiğimden çok daha fazla- ama nedense kendimi ait olduğum yeri bulmuş gibi hissetmişim.

Fıçı göğüslü kocası odaya girip selamlamak için elini sırtının küçük kısmına sürdüğünde bile pek aldırmamışım. Hayır, bu bir yalandı. İlk başta Mike'ın gitmesini istemişim. Vanilya gibi kokan güzel kadın benimdi ve onun etrafında dolaşmasını ve onu öpmesini izlerken zor zamanlar geçirmişim. O zamana kadar erkeklerle çok az iyi deneyimim olmuştu ve bu iri adam başıma bela olacak gibi görünüyordu.

Haftalar geçtikçe ve Mike'ın Ellie'ye karşı bırakın elini kaldırmasını, sesini bile yükselttiğine şahit olmadıkça, bana yakınlık duymaya başladı. Sonunda onunla birlikte vakit geçirmeye, ormanda gezinmeye ve arazinin içinden geçen dereye balık tutmaya bile başlamışım. Zamanla aramızdaki bağ güçlenmiş, kalıcı ve yeri doldurulamaz bir hale gelmişti.

Ama kendime karşı dürüst olsaydım, ikisine ailem demeye başladıktan sonra bile ve Mike beni evlat edinirken gözlerini sildikten sonra bile

ilk kez yetişkin bir erkeği ağlarken görüyordum- ilk aşkım ve en büyük aşkım her zaman Ellie olmuştu. Annem.

Ellie ağladığında, bunu içimin derinliklerinde hissettim. O mutlu olduğunda, sanki tüm vücudum hafifliyor ve kilometrelerce koşabilecekmişim gibi hissediyordum. Onun duygularını neredeyse kendi duygularımmış gibi hissediyordum ve onu çıldırtsa da bir ömür boyu onun ruh haline uyum sağlamaya çalışmışım. Onun için hissettiklerimi asla anlayamazdı. Anlayamazdı.

Hayatı boyunca hiçbir şeye sahip olmamış yedi yaşında bir çocuğu yanına almış ve onu sevmişti. Onun sevgisi kazanmam gereken bir şey değildi ve asla şarta bağlı değildi. Beni var olduğum için seviyordu. Bu kadar basitti. Ve bu kadar basit olduğu için ben de hayatımı onu severek geçirdim.

Sanırım zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, Henry'yi affedemememin nedeni anneme olan sevgimdi. Bir kadını hamile bırakıp bana, yani kardeşine söylememiş olmasının ve o kadını ortada bırakıp çocuğunu terk etmiş olmasının ötesinde, Ellie'ye haberi verdiğimde yüzünün aldığı şekli de affedemiyordum. Ve vasiyetinin bana verilmesini sağlayarak beni bu haberin taşıyıcısı haline getirmesini de unutamıyordum. Küçük pislik.

İçeri girdiğimde evim karanlık ve sessizdi ve milyonuncu kez bir köpeğim olmasını diledim. Birlikte takılabileceğim, eve geldiğimde beni bekleyen ve görmekten mutluluk duyan birinin olması güzel olurdu. Ama genellikle geç saatlere kadar çalıştığım ve bütün gün tek başına kalacağı için eve bir köpek yavrusu getirmeyi haklı göremiyordum.

Botlarımı çıkardım ve paltomu çıkarıp salona girdim ve kanepeye uzandım. Yaz geliyordu, bu yüzden televizyonda hiçbir şey yoktu ama izlemediğim yeni bir aksiyon filmi buldum ve ayaklarımı sehpaye uzattım. Henry ve yaklaşan yolculuğumla ilgili düşüncelerden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

* * *

Sonraki hafta, işte bekleyemeyecek işlerle ilgilenmek ve evimi bir süreliğine kapatmaya hazır hale getirmekle geçti. Henry'nin küçük kızını ve annesini tanımak için Kaliforniya'da ne kadar kalacağımdan emin değildim ama dağınık bir ev ve çürümüş yiyeceklerle dolu bir buzdolabıyla dönmek istemediğimden emindim.

Evim ailemin arazisi üzerine inşa edilmişti, bu yüzden kolay olacağını biliyordum.

Ben yokken koşup bir şeylerle ilgilenmelerini istiyordum ama onları bu konuda rahatsız etmek istemiyordum. Evimi o araziye inşa etmiştim çünkü kısmen çocukken beni kurtaran ormandan ayrılmayı hayal edemiyordum, kısmen de ailemin asla ayrılmayacağını ve eninde sonunda bana ihtiyaç duyacaklarını biliyordum. Annem de babam da hâlâ gençti ve iyi durumdaydılar ama babam kısmen emekli olmadan önce otuz yıl boyunca ağaç kesmişti ve başının derde gireceği günün yaklaştığını biliyordum. Tomrukçuluk bir beden için kolay değildi. Aynı iş onu ellili yaşlarına kadar zinde tutmuş olsa bile, işin saf fizikselliği babamın eklemelerinin ve kemiklerinin zarif bir şekilde yaşlanmamasını sağlayacaktı.

Buzdolabımda kalanlarla yemek pişirirken telefonum çaldı ve tezgahtan kaldırmadan cevap verdim.

"Alo?" Zar zor dikkatimi vererek cevap verdim.

"Trev?" Anita seslendi. "Neden seni zar zor duyabiliyorum?"

"Hoparlördesin, ne oldu?" Tavaya atmaya hazırlandığım brokolinin dibinin sümüksü olduğunu fark ettiğimde burnumu kırıştırarak sordum. Kahretsin.

Ani kuzenim Bram'ın kız arkadaşıydı ama aynı zamanda biz küçükken amcam ve yengemin evlat edindiği çocuklardan biriydi, yani onu hayatımın yarısından beri tanıyordum. Biraz kabaydı, nadiren uygunsuz şakalar yapar ve hiçbir şeyi yanınıza bırakmazdı. Aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Ani, nefesi kesilene kadar sizinle kavga eden, sonra tekrar nefes alır almaz sizi başkalarına karşı savunan bir tipti.

"Ben ve Arielle sıkıldık," dedi. "Bram geç saate kadar çalışıyor, biz de geliyoruz."

"Yemek yedin mi?" Acınası kızartmama bakarak sordum.

"Evet."

"Pekâlâ," dedim başımı sallayarak. "Birazdan görüşürüz." "Aslında evin dışındayım."

Güldüm ve ön kapıya yönelmeden önce ocağı kapattım. "Neden kapıyı çalmadın?"

"Eti dövüyorsan ya da başka bir şey yapıyorsan ortaya çıkmak istemedim," diye cevap verdi ve ben ön kapıyı açarken bağlantıyı kesti.

"Mastürbasyon yapıyor olsaydım telefonuma cevap verir miydin sanıyorsun?" Küçük kızı Arielle'i ön merdivenlerden yukarı taşıırken sordum.

"Hey," diye azarladı, eliyle Arielle'in kulağını kapatarak. "Konuşmana dikkat et!"

"Bir konuşmada bu kadar çok 'fuck' kullandığına göre, başkalarının dilinden şikâyet edemezsin," diye cevap verdim, bana ulaştıklarında Arielle'i çalarken. "Hey, tatlı şey."

Döndüm ve evime doğru ilerledim, Ani'nin ön kapıda ayakkabılarını çıkarmasını bekleme zahmetine girmedim. Evimde geçirdiği süre göz önüne alındığında mutfağa giden yolu gayet iyi bulabilirdi ve ev sahibi gibi davranmaya çalışırsam bana uzaylı gibi bakardı.

Mutfağa girerken, "Yarın gidiyorsun, ha?" diye sordu. "Planım bu. Çok erken çıkacağım, böylece işlerin çoğunu halledebilirim. öğleden önce sür."

"İyi karar," dedi, yemek tencereme bakıp burnunu kırıştırarak. "Gece için duracak mısın?"

"Evet." Arielle'i ona uzattım ve yemek yapmaya geri döndüm. "Muhtemelen yarın gece geç saatlere kadar yetiştirebilirim, ama acele etmeye gerek yok."

"Buraya geldiğine göre ayaklarını mı sürüyorsun?"

"Hiç de değil," diye karşı çıktım. "Ama oraya gitmek zorunda olmadığım halde kendimi perişan etmek için bir neden yok."

"Söz," dedi masaya otururken. "Yine de, bir tam gün daha araba kullanmak için kalkmak berbat olacak."

"Bütün bu yolculuk berbat. En azından çocukları yanımda getirmiyorum."

"Doğru," dedi başını sallayarak. "Birinin işeyebilmesi için iki saatte bir durmanız gerekirdi."

"Sadece birkaç plastik şişe getireceğim."

"İşte hiç ummadığım bir görsel."

Arielle'in oynaması için bir oyuncak çıkarıp sandalyesinde daha rahat otururken güldüm ve yemeğimi hazırladım. Karşısına oturur oturmaz bana dikkatle bakmaya başladı.

"Buna hazır mısın?" diye sordu ciddi bir şekilde, Arielle'i kucağında biraz zıplatarak.

Omuz silkerek, "Geldiğinde bununla başa çıkacağım," diye cevap verdim. "Sadece tam bir bok gösterisi olmamasını umuyorum."

Ani başını sallayarak, "Bundan şüpheliyim," dedi.

"Ne yani, Hen eve gitmek için normal kızları mı seçti? Adam

tuhaf tipler için bir mıknatıs gibiydi."

"Henry pisliğin teki," diye cevap verdi. "Çocuğunu öylece bırakıp gitmek... ama çocuğunu boktan bir ebeveynin yanına bırakacak kadar puşt biri olduğunu sanmıyorum."

"Sanki onu hiç tanımamışım gibi hissediyorum," diye mırıldandım. "Ne yapardı hiçbir fikrim yok."

"Sen büyürken ailelerin çocuklara neler yaptığını gördü-" "İlk elden değil," diye karşı çıktım.

"Doğru," diye kabul etti. "O kadar küçükken yerleştirildi ki, Tanrı'ya şükür önceki hayatını hatırladığını sanmıyorum. Ama yine de evinize girip çıkan tüm o koruyucu çocukları gördü. Bizim ailemiz bunun bir çocuğa neler yapabileceğini herkesten iyi bilir."

"Oraya ben gideceğim ve annem gitmeyecek diye seviniyorum," dedim. "Annesi bebeği görmemize izin vermezse..."

"Evet," dedi Ani yumuşak bir sesle.

"Neredesiniz çocuklar?" Bram ön kapıdan seslendi, kendini içi
nd "Mutfak!" Ani gülümseyerek karşılık verdi.
e. Bram odaya girerken, "İçeri gel," dedim sert bir sesle. "Kendini evde."

Bram, Ani'ye bir öpücük vermek ve Arielle'i kucağından almak için eğilerek, "Her zaman öyle," diye yanıtladı. Tabağıma baktı ve yüzünü buruşturarak tekrar Ani'ye baktı. "Lütfen bana o her neyse onu yemediğini söyle."

"Ben yapmadım." Güldü.

"Tadı fena değil," dedim bir ısırık alarak. "Yeterince baharat ekleyince her şeyin tadı güzel oluyor."

"Kızartmanın içine mısır mı koydun?" diye sordu, bir sandalye çekerek. Sadece omuz silktim. Bozulabilecek son yiyeceklerimi de tüketmişim, bu yüzden bunu bir kazanç olarak görüyordum.

"Sabah ayrılıyor musunuz?" Bram
sordu. Ani'ye baktım ve o da gözlerini
devirdi.

"Evet," diye cevap verdim. "Bugün geç saate kadar çalışacağını sanıyordum."

"Hayır," dedi sakalını tutmaya çalışan minik elleri öperek. "Bu hafta o kadar çok iş yaptın ki, yapacak pek bir şeyim kalmadı."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Ani, ben ona bakarken. "Gitmeden önce gelip seni görmek istedik."

"Bunu söyleyebilirdin."

"Hayır, yapamazdım. Yorgun olduğunu falan söyledin, biz de

gelmeyeceğini söyledi."

"Kendimi oldukça bitkin hissediyorum." "Yalancı."

"Bu konuda gerçekten bu kadar endişeli misiniz?"

Bram ciddiyetle, "Oraya gidip bir sürü pislige bulaşmanı istemiyoruz," dedi. "Birimizin seninle gelmesini sağlamalısın."

"Üstesinden gelebileceğime eminim," dedim yemeği ağzıma tıkıştırırken. Soğudukça tadı daha da kötüleşiyordu. Tamamen iğrenç hale gelmeden önce bitirmem gerekiyordu.

Ani dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi ve "Bundan hoşlanmıyorum," dedi. "Ya tam bir sürtükse?"

"O zaman ben hallederim. Tanrım, sanki bir krakenle dövüşecekmişim gibi davranıyorsunuz."

"En azından Kate aşağıda," diye mırıldandı

Ani. "Ona aşağı ineceğimi söylemedim."

"Ağzımdan kaçırılmış olabilirim," dedi Bram o kadar sessizce ki neredeyse onu duymuyordum.

"Ciddi misin?" Önümdeki yemekten vazgeçerek sinirli bir şekilde sordum. "Siz cidden tanıdığım en işgüzar insanlarsınız."

"Aynaya bak," diye karşılık verdi Ani.

"Ben karışmam. Sen bana gel," diye karşı çıktım, yemeği çöpe atmak için ayağa kalkarken. "Kendi sorunlarını çözmene izin veriyorum."

"Haklı olduğu bir nokta var," dedi Bram.

"Oh, boo hoo, Trevor," diye tersledi Ani. "Gittiğin kasabada ailen var ve muhtemelen bir noktada seni görmek isteyeceklerdir. Zavallı bebek."

"Aileme orada kalacağımı söyledim ama lanet olası bir otel tutmayı planlıyordum. Her şeyin ortasında olmak isteyeceğini biliyorsun," dedim Kate'i kastederek. "O bir sorun çözücü ve ondan Morgan denen hatundan uzak durmasını istemem onu çıldırtıyor."

"Adı Morgan mı?" Ani merakla sordu.

"Evet."

"Bebeğin adı ne?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim kısaca. Lavaboya döndüm ve Arielle'in gurultusu dışında mutfak sessizleşirken hızlıca bulaşıklarını yıkadım.

Son tavayı da bitirdiğimde Bram sonunda, "Hadi bebeğim," dedi. "Trev'in muhtemelen bu gece yapacak milyonlarca işi vardır."

Masadan kalktıklarında arkamı dönmedim ama Ani arkamdan gelip kollarını belime doladığında yaptığım şeyi bıraktım.

"Seni seviyorum," dedi başını sırtıma yaslayarak. "Yarın otele vardığında bize haber ver, tamam mı?"

"Elbette," diye cevap verdim, ıslak ellerimle onun ellerini okşadım.

Ani beni bırakırken Bram, "Bizi bilgilendirmeye devam et," diye emretti. "Biz de neler olduğunu bilmek istiyoruz."

İçimi çektim ve döndüm. "İsteddiğini biliyorum. Ne dediğini sana bildiririm." Ani, "Umarım onları tanımamıza izin vermeye açıktır," dedi.

Omuz silk. "En iyi arkadaş olmak zorunda değiliz ama Hen'in küçük kızının dışarıda bir yerlerde olduğunu ve nasıl olduğunu bilmediğimi düşünemiyorum."

"Elimden geleni yapacağım," dedim ve ön kapıya doğru ilerlerken onları takip ettim.

Henry'nin çocuğunun annesiyle kendim konuşmak için ısrar ettiğimde üstlendiğim sorumluluk omuzlarıma bir ağırlık gibi oturmuştu. İnsanlarla hiç zor zamanlar geçirmemiştim. Genellikle sohbet sırasında onları çabucak rahatlatılabildim ve çok fazla insandan hoşlanmasam da çoğu beni severdi. Genel olarak sempatik bir adamdım.

Ama bu kadınla tanışmak farklı olacaktı. Ben Henry'nin kardeşiydim. Görünüşe göre kendi çocuğuyla hiçbir şey yapmak istemeyen ve kadın daha doğum yapmadan onu terk eden Henry. Hen'in nafaka ödeyip ödemediğini bilmiyordum, en azından bu kadarını yapmış olmasını umuyordum.

Morgan Riley'nin benimle ya da ailemizle hiçbir şey yapmak istememe ihtimali çok yüksekti. Ne yazık ki, eğer durum böyleyse onu suçlayamazdım. Henry ona büyük bir kazık atmıştı ve onun yerinde olsaydım ben de böyle bir adam yetiştiren bir aileyle işim olsun ister miydim bilmiyorum.

Ön kapıyı kilitledim ve odama doğru ilerlerken ışıkları kapattım. Hâlâ çantamı hazırlamam gerekiyordu ve iyi bir uyku çekmek istiyordum.

Evimin geri kalanı gibi odam da çok sıkıcıydı. Odanın ortasında, biraz savurganlık yaparak aldığım büyük boy tatlı bir yatağım vardı, ancak mobilyalarımın geri kalanı çeşitli aile üyelerinden bana geçen sade ve uyumsuz eşyalardı. Evimi inşa etmek için çok para harcamıştım.

Evi tam istediğim gibi yapıyordum ama dekorasyonu hiç önemsemiyordum. Her zaman evlendiğimde karımın evi istediği gibi dekore edebileceğini düşünmüştüm.

Artık otuzlu yaşlarıma geldiğimde, eş olayının gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak etmeye başlamıştım. Birçok kadınla çıktım ve tanıştım, ama hiçbir zaman birkaç aydan fazla zaman geçirmek istediğim birini bulamamıştım. İlk başta her şey umut verici görünüyordu, ama kaçınılmaz olarak hayatımın geri kalanında her gün görmek istediğim kişi olup olmadığını sorgulamaya başlıyordum ve cevap her zaman hayır oluyordu. Bunu fark ettiğimde genellikle bağları koparırdım. Dört ay benim için sihirli sayı gibi görünüyordu.

Dolabımdan bir spor çantası çıkararak, ailemin bana verdiği Henry'nin eşyalarının olduğu kutuya kısaca göz attım. Bir kısmı çocukluğumuzdan kalma hatıralardı, geri kalanı da Deniz Kuvvetleri'nin kışla odasından eve gönderdiği eşyalardı. Kutuyu henüz açamamıştım ve bu gece de açmayacağımdan emindim.

Tanrım, kardeşimi özledim. Tam bir baş belasıydı; bencil, egoist ve kendinden çok az insanın emin olduğu bir şekilde emindi ama aynı zamanda tanıdığım en tatlı ve en komik çocuktı. Bize geldiği zamanı hâlâ hatırlayabiliyorum. Ailemin evlat edindiği en küçük çocuktı. Annem ve babam her zaman daha zor vakaları ve kimsenin istemediği daha büyük çocukları almayı tercih ederlerdi, ancak bir nedenden dolayı Henry'yi almayı kabul etmişlerdi, her ne kadar hayatlarını alışık olmadıkları bir şekilde tamamen değiştirmiş olsa da. İki yaşında bir çocuğa bakmak, daha büyük bir çocuğa bakmaktan çok farklıydı ama bunu çabucak çözmüşlerdi.

Başta bu küçük sarışın çocuktan çekinmiştim. Ona takılıp düşeceğimden, yeni çakımı yanlışlıkla onun bulabileceği bir yerde bırakacağımdan ya da ben ona göz kulak olmam gerekirken bir şeye takılıp boğulup öleceğinden korkuyordum. Yine de mesafemi uzun süre koruyamadım. O kadar sevimliydi ki. Saç kesimi saçma bir kefal şekliydi ve ön dişlerinden biri eksikti çünkü biri onu düşürmüştü, ama şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümsemeye sahipti ve kimsenin anlamadığı bir dilde dakikada bir mil konuşuyordu. Uzun bir süre Rusça falan konuştuğunu düşünmüştüm ama büyüdüğümde annem gülmüş ve bizimle geçirdiği ilk birkaç ay boyunca söylediklerinin tamamen anlamsız olduğunu söylemişti.

Henry'nin kalıcı bir parçamız olması iki yıldan az sürdü.

Ailesi. Anaokuluna gittiğinde soyadı tıpkı benimki gibi Harris'ti. Onun da tıpkı benim gibi Demir Adam sırt çantası, ailemin güçlükle alabildiği bir çift yüksek topuklu spor ayakkabısı ve ince sarı saçlarının kenarlarına kazınmış aynı çizgileri vardı. Ne kadar farklı g r nd ğ m z n bir önemi yoktu; küçük kardeşim ilkokulun ilk birkaç yılında benim küçük bir versiyonum olmak istemişti.

Çenemi sıktım ve başımı salladım, yatağıma uzanıp tavana bakmak dışında bir şey yapmamı engelleyen anıları görmezden gelmeye çalıştım. Bunu zaten yeterince yapmıştım. Henry'nin ölümünden sonraki ilk birkaç hafta boyunca kendimi zar zor iş görebilecek durumda hissetmiştim. Kardeşim yıllardır deniz kuvvetlerindeydi ama en azından dünyanın bir yerlerinde olduğunu, güldüğünü ve her zaman işe yaramış gibi görünen ucuz tavlama cümleleri kullandığını biliyordum    nk  ahmak herif çok yakışıklıydı. Sadece bir telefon ya da bir uçak yolculuğu uzaklığında olduğunu biliyordum. O gittiğinde sanki içimde dev bir delik açıldı ve acı çekmeden nefes alamayana kadar ciğerlerimdeki havayı emdi. Henry'yi kaybetmek göğsümde fiziksel bir ağrıya neden olmuştu, öyle ki kontrol ettirmek için doktora gitmiştim.

O pislige tekrar d şemezdim. Kendimden geçene kadar içtiğim geceler ve mutsuzluğumun üstüne akşamdan kalma günler sona ermişti. Bitmek zorundaydı. Sorumlulukları olan yetişkin bir adamdım ve zaten bir oğlunu kaybetmiş bir ailem vardı. Bazı günler istesem de kendimi yuvarlama lüksüne sahip değildim. Çoğu gün hasta olduğumu söyleyip güne bir şişe viskiyle başlamayı düşündüm ama yapmadım.

Kardeşimi kaybetmenin başıma gelen en kötü şey olduğunu düşünüyordum ve Henry'nin aksine, öz annemi ve ailem beni yanına almadan önce yerleştirildiğim sayısız boktan koruyucu aileyi hatırlıyordum. Sekiz yaşındayken bürokratik bir saçmalık yüzünden bir aydan fazla bir süre Harris'lerden alındığımı da çok net hatırlıyordum. Sosyal hizmet görevlisinin beni  n kapıdan çıkardığı an hayatımın en korkutucu ve en kötü anlarından biriydi. Tüm bunlar küçük kardeşimi kaybetmenin yanında soluk kalıyordu. Bu kayıptan kurtulabilseydim her şeye katlanır, her şeyi yaşardım.

Bölüm 2

Morgan

Yalan söylemeyeceğim, zorlanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bir şekilde mücadele etmeyen çok fazla bekar anne tanı mıyordum. Harcayacak bol parası ve şu anda işten önce temizlediğim duvarlar gibi duvarlara asla yazı yazmayan uslu çocukları olanlar bile mücadele ediyordu. Bu sadece hayatın bir gerçeğiydi. Tek başına bir insan yetiştirmek göz korkutucu bir görevdi. Buna bir de henüz kendi kışını bile silemeyen ve günün yirmi dört saati gözetim altında tutulması gereken başka bir insanı maddi olarak desteklemenin zorluğunu eklediğinizde, mücadele çok gerçek hale geliyordu.

Şikayet etmiyordum. Gerçekten etmiyordum. Hayat ne yaparsan oydu - bunu gençken öğrenmişim - ama bazen sadece kışımın üstüne oturmak ve vadesi gelen bir sonraki fatura ya da bu örnekte, değerinin çok altında bir fiyata bir oda kiraladığım evin duvarlarından pastel boyayı nasıl çıkaracağım konusunda endişelenmemek istiyordum. Taşındığımızdan beri hiçbir şeyi berbat etmemek için elimden geleni yaptım, ki iki yaşında aktif bir çocukla bu neredeyse imkânsızdı. Arkadaşım Max'in iş için gidip gelirken onunla yaşamamıza ve eve göz kulak olmamıza izin vererek bize büyük bir iyilik yaptığını biliyordum ve bundan pişman olmasını istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, fikrini değiştirirse boku yerdik.

Şu anda çalıştığım iş, San Diego'da çalıştığım dükkândan daha fazla para kazandırıyor ve daha iyi çalışma saatleri sunuyordu, ancak yine de büyük paralar kazanmıyordum ve Güney Kaliforniya'da yaşamak gülünç derecede pahalıydı. Şimdiye kadar bizi ayakta tutmayı başarmıştım ama yardım istemeden her şeyi daha ne kadar idare edebileceğimden emin değildim.

Yardım istemekten nefret ederdim.

Bir güvenlik ağım vardı. Bunu biliyordum. Ben ve kızım aç kalacak ya da evsiz kalacak değildik. Babam bunun olmasına asla izin vermezdi, kız kardeşim Miranda da öyle. İkisiyle de ne zaman telefonda konuşsam yardım etmeyi teklif ediyorlardı ama ikisi de yakın oturmuyordu ve ben de onlardan otlanmak için eve taşınmayı kabul edecek noktada değildim. Ayrıca, kız kardeşim şu anda Oregon'da üniversitede okuyordu ve onun yurt odasına taşınabileceğimiz gibi bir durum da yoktu.

Sadece kendimi toparlamam gerekiyordu. Biraz daha para kazanmanın bir yolunu bulmalıydım, böylece maaş çekiyle yaşamıyorduk ve sonunda sadece bize ait olan bir ev bulmalıydım, böylece oda arkadaşımın başımıza çok fazla bela açtığımıza karar vermesinden sürekli endişe duymayacaktım.

"Anne," dedi Etta, dikkatimi çekmek için ellerini çırparak. "Waynerot."

"Bana ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdim.

"Ama biz duvarlara yazı
yazmayız." "Ben
renkliyim."

"Biz sadece kâğıt üzerinde boyuyoruz," dedim birkaç dakika içinde on dördüncü kez.

"Benim rengim."

"Doğru. Sadece kâğıt üzerinde renklendir," dedim tekrar. Sadece duymak istediği şeyi duyduğundan emindim, o da bir noktada tekrar renklendirmeye başlayacaktı. Kızımın babasından görünüşünün ötesinde aldığı bir şey varsa, o da duymak istediklerini seçip almasıydı. Ona o gün dondurma yemeyeceğimizi söyleyebilirdim ve odaklandığı tek kelime "dondurma" olurdu ve sonra gün boyu bunu sormaya devam ederdi.

Hayatımda çok fazla bebekle birlikte olmadım, bu yüzden seçici işitmesinin normal olup olmadığından emin değildim, ama bana bir kişilik özelliği gibi geldi. Büyüdükçe büyük bir kargaşaya neden olacağına dair bir his vardı içimde. Bu beni çıldırtıyordu ama bir yanımda onun tekil odağını biraz sevimli buluyordu - muhtemelen başkasının değil de kendi çocuğum olduğu için.

Ayağa kalkıp duvardaki soluk renklere bakarken, "Şimdilik bu kadar yeter," dedim. "Benim işe gitmem gerekiyor, senin de Carmen'in evine gitmen gerekiyor."

"Şimdilik öyle," dedi Etta omuz silkerek ve gülmek için yanağını ısırmasına neden oldu. Hap gibi davrandığında ne kadar eğlenceli olduğunu düşündüğümü görmesine izin veremezdim, yoksa bu şekilde davranmaya devam ederdi. "Carmen'e gitmeye hazır mısınız?" "Carmen'lere gitmeye hazır mısınız?" diye sordum.

Lavaboda kullandığım ıslak bezi.

"Carmen," dedi küçük bir mırıltıyla başını sallayarak.

Bakıcısını sevdiği için çok mutluydum. San Diego'dan Anaheim'a taşındığımızda, onu ikimizin de nefret ettiği yeni bir kreşe vermek zorunda kalmıştım. Neyse ki, sadece bir hafta sonra, erkek arkadaşını aramak için çalıştığım yeni dükkâna geldiğinde Carmen'le tanıştım. Evde oturan bir

kadındı.

Yeni doğmuş bir bebeği olan, bakıcı bulmakta zorlanan ve genellikle yerel bir otelde hizmetçi olarak kazandığı gelir olmadan mücadele eden bir anne. Erkek arkadaşı Ray bir dövme sanatçısıydı ve iyi para kazanıyordu ama yine de batıyorlardı.

Neyse ki, Etta'ya benim için bakmasını konuştuğumuzda fazladan biraz parası olduğu için o kadar mutluydu ki, fazla bir şey istemedi bile. İkimiz de kirayı zar zor ödeyen bir gelirle bebek büyütmenin ne kadar zor olduğunu biliyorduk, bu yüzden ona ödeyebildiğim kadarını ödedim ve asla daha fazlasını istemedi, çünkü kesinlikle yapmam gerekenden daha azını ödemeyeceğime güveniyordu. Bazı haftalar iyiydi ve ona daha fazla ödedim, bazı haftalar zayıftı ve ona daha az ödedim, ama her zaman adil davrandım ve oğluyla evde kalmasını sağlayan para için her zaman mutlu oldu. Dürüst olmak gerekirse, o olmasaydı nasıl idare ederdim bilmiyorum.

Tüm bu durumun en iyi yanı Etta'nın Carmen ve bebek Sam'i sevmesiydi. Parka gidiyorlar, arka bahçede oynuyorlar ve çizgi film izliyorlardı. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun her gün tatil yapması gibi bir şeydi. Haftanın altı günü işe gitmek için kızımı terk etmenin suçluluk duygusu hafifledi çünkü harika vakit geçirdiğini biliyordum. Tamamen yok olmadı, hayır, özellikle de Etta kaçırdığım yeni bir şey yaptığında ya da düştüğünde onu öpmek için yanında olmadığımında, ama idare edilebilirdi.

Çantamı ve Etta'nın bez çantasını kucaklayarak onu ılık sabaha doğru dışarı taşıdım. Güney Kaliforniya'nın havasını çok severdim. Sürekli güneş ışığı her zaman adımlarımı hızlandırırdı. Doğanın bana iyi bir gün geçirmemi söyleme şekli gibiydi ve ruh halimi az da olsa iyileştirmekte asla başarısız olmadı.

Çıkarken posta kutumuzdan mektupları aldım ve şehrin diğer ucuna doğru giderken eski püskü Focus'umun yolcu koltuğuna attım. Çoğunluğu Max için olan bir sürü zarf vardı ve henüz onları incelemeye zahmet bile etmedim. Bana faturalar dışında hiçbir şey gelmiyordu ve yeni gecikme bildirimlerini dört gözle beklemiyordum. Her şeyi takip etmeye çalıştım ama bazı aylar bu imkansızdı. Hangilerini ödeyeceğime ve hangilerini ödemek için bir sonraki maaş çekine kadar beklemem gerektiğine karar vermek bir rulet oyunuydu. Bundan nefret ediyordum.

Hangi faturaları ödeyeceğimi seçmek bana çocukluğumu hatırlattı ve mutfak tezgahımızın üzerine yığılmış postaları karıştırıp

kamu hizmeti şirketlerinden gelenler. Annemin başının etini yerdim, önce onları ödesin diye, çünkü kapımızda bir tahliye tebligatıyla yaşayabilirdik ama Oregon kışında elektriksiz yaşayamazdık. Annem korkunç biri değildi ama iyi biri de değildi. Çoğu zaman ortalıkta görünmez, yanında olduğunda da neredeyse hiç ebeveynlik yapmazdı, artık büyüdüğüm için onu nadiren düşünürdüm. Boktan adamlara, çıkmaz işlere ve ağır uyuşturuculara düşküncü. Sonunda uyuşturucu onu öldürdü ve beni ve kız kardeşimi sisteme soktu. Neyse ki bu bizi sonunda babamıza götürdü.

Annemin bir ebeveyn olarak eksikliklerini ve ölüm şeklini uzun zaman önce kabullenmişim, ancak onun mirasını kızımı nasıl yaşamak ya da yetiştirmek istemediğime dair bir rehber olarak kullandığımı bilecek kadar kendimin farkındaydım. Etta'nın akşam yemeği için yeterli yiyeceğinin olup olmadığı ya da annesinin alem yaptığı için eve gelmemesi konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

* * *

Etta'yı bırakıp işe gittikten sonra biraz rahat bir nefes aldım. Onu birkaç saatliğine bile bırakmak beni her zaman endişelendirirdi, ancak olması gereken yerde güvende olduğunda her şey daha kolay hale geldi.

Çalıştığım dükkân Carmen'in evinden çok uzakta değildi ve orada çalıştığım süre boyunca ilk kez erken gelmişim. Gösterge panelindeki saate bakıp arabayı kapattıktan sonra koltuğuma geri oturdum. Kendime ait tam on dakikam vardı; bu bir mucize gibiydi.

Yolcu koltuğundan postaları aldım ve zarfları yavaşça karıştırmaya başladım. Çoğu Max içindi, beklediğim gibi. Tanrı'ya şükür benim için sadece iki fatura vardı ve onları yığının arkasına karıştırdım, böylece onlara bakmak zorunda kalmadım ve hepsini torpido gözüne doldurdum. Bana tanımadığım bir şey gelmişti ama resmi görünüyordu. Bir an için elimde evirdim çevirdim. Deneyimlerime göre yeni bildirimler hiçbir zaman iyi bir şey değildi ve diğer faturalarda yaptığım gibi bunu da görmezden gelmek istedim, ancak ne olduğunu görmezsem, arabamda tıkırdayan bir bomba gibi bütün gün beni deli edeceğini biliyordum.

Açarken karnım sıkıştı.

İlk başta ne dediğini gerçekten anlamadım. Kulağa çok yasal geliyordu ve deşifre edilmesi neredeyse imkansızdı.

Sonra birden baktığım şey kristal gibi netleşti. Hayat sigortası evrakları.

Çocuğumun babası için hayat sigortası evrakları.

Ve eğer hayat sigortası evrakları alıyorsam, bu tek bir anlama geliyordu.

"Lanet olsun Henry," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar süzülürken başımı direksiyona yasladım.

Bölüm 3

Trevor

Morgan Riley için bulduğum adres San Diego'nun mahallelerinden biri olan Mira Mesa'daki bir apartman kompleksindeydi. Mahallenin adını biliyordum çünkü güneye giderken aldığım çok sayıda telefonda birinde üvey kardeşim Shane'in bölge hakkındaki fikrini sormuştum. İyi bir yer gibi görünüyordu, bu da sınırlarımı biraz yatıştırdı.

Büyük şehirlerde pek rahat değildim. Bir yer ne kadar kalabalık olursa o kadar kaba görünürdü. Yine de Mira Mesa fena değildi. Çok sayıda alışveriş merkezi ve bar vardı ama San Diego'nun diğer pek çok yerinde olduğu gibi insanların üst üste yaşadığı bir havası yoktu.

O akşam saat beşi biraz geçte apartman kompleksine girdiğimde midem çalkalanıyordu. İnsanlar işten eve döndükleri için park yeri arabalarla doluydu ama sonunda aradığım daireden yarım blok ötede dört kapılı, uzun kasalı kamyonetime gerçekten sığabilecek bir yer buldum. Her iki taraftaki boşlukları dolduran kompakt arabaların yanında bir başparmak gibi göze çarpıyordu ve ellerimdeki gerginliği silkelerken bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım.

Buradaki trafiğin nasıl bir kabus olduğunu unutmuşum. Shane ve Katie'nin her gün bu saçmalıklarla nasıl başa çıktıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. İşe gitmek için saatlerce sıcak bir otoyolda oturmak zorunda kalsaydım aklımı kaybederdim.

Morgan ikinci katta bir dairede yaşıyordu ve merdivenleri çıkmadan önce adresi son bir kez kontrol ettim. Kapıya ulaştığımda içeriden müzik sesi geliyordu ve bir an için neden temas kuran kişi olmaya gönüllü olduğumu sorguladım ama yine de kapıyı çalmak için kendimi zorladım.

Kapıyı açan adamın bir çeşit asker olduğu belliydi. Üniformalı değildi ama aynı saç kesimi, kafasının yanlarında ve dirseklerinin hemen üstünde, üniformaları sayesinde yaz aylarında erkek kardeşlerimin her zaman sahip olduğu bronzluk çizgileri vardı.

"Hey dostum," dedi kolayca. "Sana yardımcı olabilir miyim?"

"Morgan Riley'i arıyorum," dedim ve otomatik olarak elimi uzattım.

adamın elini sıkmak. "Ben Trevor Harris."

Ölçümü alırken başını yana eğdi, sonra hızlıca sıkmak için elimi tuttu. "Ben Linc. Üzgünüm, Morgan yaklaşık bir ay önce taşındı."

"Öyle mi?" Aptalca sordum, aklım onca yolu bir hiç uğruna geldiğim gerçeğini zar zor kavırıyordu.

"Evet, şu anda Anaheim'da."

"Kahretsin." Uzandım ve hayal kırıklığı içinde elimi başımın üzerinde gezdirdim.

"Neden onu arıyorsun?" diye sordu kapı çerçevesine yaslanarak.

"Kardeşim Henry'yi tanırdı," diye yanıtladım boğazımı temizleyerek. "Kısa bir süre önce vefat etti, o yüzden-"

"Ah, dostum. Bu çok kötü. Bunu duyduğuma üzüldüm." "Evet."

"Sanırım adresi buralarda bir yerdeydi," dedi ve kapının yanındaki mutfak çekmecesini açmak için döndü. "Mektuplarından birini alırsak diye bırakmıştı."

Çekmeceyi bir dakika karıştırdı, sonra küçük bir kâğıdı kaldırdı ve bir o yana bir bu yana salladı. "Buldum. Kalemim var mı?"

Bir an için panikledim çünkü aslında kalemim yoktu. Sonra telefonumun lanet cebimde olduğunu fark ettim.

Beş dakika sonra, kardeşimin eski sevgilisiyle yüz yüze gelmediğim için hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış bir halde kamyonetime doğru yürüyordum. Bir yanımda yaklaşan etkileşim için kendimi hazırlamam gereken bir gün daha olduğu için mutluydu, ama diğer yanımda ilk karşılaşmayı henüz atlatamadığım için hayal kırıklığına uğramıştı.

Kalabalık otoyola geri dönerken Katie'ye seslendim.

"Nasıl gitti?" diye sordu ön hazırlık yapmadan. "Kız iyi mi? Henry'nin kızı neye benziyor? Onu görmemize izin verecek mi?"

"Nefes al," diye cevap verdim

sertçe. "Yapamam. Bu çok büyük bir şey."

"Henüz bir şey yok," dedim. "Artık orada yaşamıyor."

"Olamaz!"

"Şu anda dairede olan adam bana onun adresini verdi. Anaheim'da."

"Bu onun için çok baktandı. Yani, bizim için iyi, ama kim lanet

tanımadığı bir adama böyle bir bilgi verir mi?" Durakladı, muhtemelen küçük konuşmasından sonra nefes almak için. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Yarın oraya gideceğim sanırım. Senin evinde kalabilir miyim-" "Evet!" diye cevap verdi ben daha kelimeleri çıkaramadan. "Tamam, birazdan orada olurum."

* * *

Bir saat sonra kamyonetimden inerken yeğenlerim "Trev Amca!" diye bağıldılar. Gavin'i havaya fırlattım, sonra Keller'ı yanıma alarak yavaşça evin önüne doğru ilerledim. Morgan'ın eski dairesi ile Shane ve Kate'in evi arasındaki yol çok uzak değildi ama tam bir baş ağrısıydı. Yol inşaatı ve eve dönen insanların çokluğu yüzünden dur-kalk trafiğinde çoğunlukla duruyordum.

"Gelebildin," dedi Kate beni eve sokarken mutlulukla. "Sadece bu gece için burada olduğunu biliyorum ama seni görebildiğimize çok sevindim!"

"Ben de," diye mırıldandım, başının üstünü öpmek için öne doğru eğildim. Keller hâlâ yanıma yapışmış, Gavin de kollarımdaydı. İkisi de küçük tanklar gibi yapılıydı ve bana doğru bastıran sıcak bedenleri beni olduğumdan daha da fazla terletiyordu.

"Bir biraya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diye seslendi Shane, yüzümdeki ifadeye gülerek. "Ya da beş tane."

"Sadece bir tanesi harika olur," dedim ve mutfığa doğru ilerlerken Gavin'i yere bıraktım. "Diğer çocuklar nerede?"

Katie gülümseyerek, "Iris uyuyor, Gunner ve Sage de arka tarafta," dedi. "Onlara henüz burada olduğunu söylemedim." Shane bana bir bira uzatırken o da çocukları almaya gitti.

"Taşındı mı?" diye sordu tezgâha yaslanarak.

"Evet, ama Anaheim'daki adresi bende var. Sabah oraya gideceğim."

"Çocukları bir hafta sonu Disney'e götürdüğümüzde kaldığımız bir otel var orada. Sana bilgi veririm," diye cevap verdi. "Güzel, ucuz ve sabahları tam kahvaltı veriyorlar. Sırf bunun için bile değer."

"Evet, fast food yemek yaşlanmaya başladı," diye cevap verdim.

"Buraya ne zaman geldin?" Sage mayosuyla arka kapıdan içeri koşarken seslendi. Sırılsıklamdı ama bana doğru hızla gelirken onu durdurmadım.

"Az önce," diye cevap verdim ona sarılmak için eğildiğimde. Yarım saniye sonra, onu yerden kaldırırken kolları ve bacakları bana sarılmıştı. Muhtemelen ailesinin taşıyamayacağı kadar büyümüşü ama ben eğlenceli bir amcaydım ve onu kaldırabildiğim sürece bunu yapardım. "Okul nasıl gidiyor?"

"Güzel," dedi, yüzümü görebilmek için arkasına yaslanarak. "Birkaç hafta önce sınıfa yeni bir kız geldi ve ona etrafı gösterdim, şimdi en iyi arkadaşız."

"Bunun olması ne kadar komik, değil mi?"

"Evet. Kate Teyze, insanlara iyi davrandığınızda ne kadar güzel şeyler olacağını asla bilemeyeceğinizi söylüyor."

"Doğru," diye yanıtladım başımı sallayarak.

"Duş ve pijama zamanı, Sage," dedi Kate kolunun altında Gunner'la içeri girerken. "Sonra aşağı inip bir süre Trev Amca'yla takılabilirsin."

Birkaç dakika sonra, çocuklar üst katta yatmaya hazırlanırken mutfakta sessizlik vardı.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?" Mutfak masasına oturduğumuzda Shane sordu. "Benimle orada daha kolay olabilir."

"Hayır." Başımı salladım. "Ortaya çıktığımda yeterince kötü olacak." "Kötü tepki vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap verdim. "Her iki şekilde de olabilir diye düşünüyorum." "Umarım senin Hen'in kardeşi olduğuna inanıyordur," dedi küçük bir

Gülümse.

"Eminim benzerliği görecektir," diye omuz silkerek şaka yaptım, o gün ilk kez omuzlarımı rahatlatan bu küçük espriye şükrettim.

"Eğer bana ihtiyacın olursa, haber ver."

"Yapacağım," dedim başımı sallayarak, desteği için minnettar olmuştum. Herkes yardım etmeyi ya da benim yerime gitmeyi teklif etmişti ama Shane'in teklifi farklıydı. Bu işi benden daha iyi halledebileceğini düşünmüyordu ve işi berbat edeceğimden de endişelenmiyordu, sadece arkamda olduğunu bilmemi istiyordu.

Kate mutfığa dönüp Gunner'ı Shane'e uzatırken, "Sana uykucu bir çocuk getirdim," dedi. "Eğer kucağına oturmasına izin verirsen, içimden bir ses beş dakika içinde seni tanıyacağını söylüyor."

Büyük çocuklar içeri girerken masanın etrafında toplandık ve sonraki bir saati çocukların onları son gördüğümünden beri kaçırdığım her şeyi bana anlatmalarını dinleyerek geçirdik. Okul ve otobüsle ilgili hikayelerle doluydular.

Parkta buldukları garip şeyler. Tam da rahatlamak için ihtiyacım olan şeydi ve son üç gün boyunca araba kullandıktan ve zar zor uyuduktan sonra, o gece saat on birde kanepede tamamen giyinik bir şekilde uykuya dalmıştım.

* * *

Ertesi sabah çocuklar okula giderken vedalaşmak kolay oldu ama Kate'den ayrılmak her zaman zor olmuştur. Yan yana büyümüş, kardeş gibi oynamış, kavga etmiş ve başımızı belaya sokmuştuk. Yetişkin hayatlarımızın çoğunda San Diego'da yaşamış olmasına rağmen onun bu kadar uzakta yaşıyor olması garip hissettiriyordu.

Morgan'ın taşındığı ev, bir gün önce kaldığım apartman daireleri kadar güzel değildi. Kaliforniya'nın o bölgesindeki evlerin çoğu gibi sıvaydı ama duvarlar lekeliydi ve ön bahçedeki çimler tamamen ölmüş ve güneşten kızarmıştı. Görebildiğim kadarıyla ev temiz görünüyordu, sanki birileri bakıyormuş gibi, ama yine de kiracılarının tamirat için fazla parası olmayan bir evin yıpranmış görüntüsüne sahipti.

Çatlak kaldırımında yürürken ve kapıyı çalarken duraksamadım bile. Bir gün önce yanlış yere gittikten sonra, sanırım bir parçam gerçekten bir cevap beklemiyordu.

Birinin kapıyı neden çaldığını anlamamış gibi kaşlarını kaldırarak kapıyı açtığında neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Morgan'a baktığımı hemen anlamıştım ama neden o anda tanıdığımı bir türlü anlayamıyordum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, dostça değil ama kaba da değildi.

"Morgan?" Yüz hatlarını kataloglayarak sordum. Sarışındı. Zayıftı. Makyaj yapmamıştı ama buna ihtiyacı da yoktu. Kaşları saçlarından daha koyuydu. Muhteşemdi.

Bana cevap vermedi.

"Morgan Riley?" Tekrar sordum, odaklanmaya çalışarak gözleriyle buluştum. "Sen kimsin?" diye sordu, kapıyı biraz kapattı ve bir ayağını Sanki çarpmaya hazırlanıyormuş gibi arkasında.

"Ben Trevor Harris," diye yavaşça cevap verdim. "Sanırım kardeşim Henry'yi tanıyorsunuz."

Farkındalığın ona hızlı ve sert bir şekilde çarptığını gördüm ama hemen cevap vermedi. Onun yerine bana baktı. Değerlendirmiyordu. Daha çok uzun zamandır görmediğiniz birine attığınız bakış gibiydi ve

Geçmişle bugünü karşılaştırabilmek için onların anılarını canlandırmaya çalışıyorsunuz.

Sonunda kapıyı biraz daha açtı ve beni içeri buyur etti.

"Seni daha erken göreceğimi düşünmüştüm," dedi oturma odasına girdiğimde kolayca.

Televizyonun önünde dağınık oyuncaklar ve odanın etrafında birkaç ufak tefek şey vardı ama çoğunlukla ev düzenliydi. Mobilyaların hiçbiri pahalı değildi ama ev sahibinin onlara özen gösterdiği belliydi. Biraz rahat bir nefes aldım. Rahat bir yerdi.

"Ne demek istiyorsun?" Gözleriyle tekrar buluştuğumda sordum.

"Sonra-" Boğazını temizledi. "Sigorta parası için benimle temasa geçtiklerinde birinin eninde sonunda geleceğini düşündüm."

"Franking?"

"İki yaşında bir çocuğum var," dedi, odadaki tek sandalyeye oturdu ve bana kanepeye oturmamı işaret etti. "Ve bak, eğer ona sahip olmasaydım, o parayı geri verirdim. Bunu beklemiyordum ve özellikle de istemiyorum ama-"

"Yani aldın mı?" Gözlerim küçük evin içinde biraz dolaşırken sordum.

"Evet," dedi savunmacı bir tavrıyla. "Acil durumlar ya da Etta'nın üniversitesi için bir kenara kondu. Şu anda ona ihtiyacımız yok-"

"Buraya para için gelmedim," dedim ve elimi sallayarak sözünü kestim. Konuyu saptırmıştım. Sigorta parasıyla ne yaptığı beni ilgilendirmezdi.

"Peki, o zaman neden buradasın?" diye sordu, omuzları gözle görülür bir şekilde gerilmişti.

Terli avuçlarımı şortumun baldırlarına sildim. Ailemde her zaman sakın olan ben olmuşumdur. Ne söyleyeceğimi ve nasıl söyleyeceğimi her zaman bilirdim ve çoğu zaman lafı dolandırmama bile gerek kalmazdı. Ama o anda, o küçük oturma odasında, ne söyleyeceğimden ya da nasıl söyleyeceğimden tam olarak emin değildim. Aklımdan pek çok kelime geçiyordu ve doğru kelimeleri bulmaya çalışarak onları hızla karıştırdım. Beni hemen içeri almasını beklemiyordum ve güzel olduğunu biliyordum ama güzel olacağını hayal etmemiştim. Kendimi biraz dengesiz hissediyordum.

"Önce," dedim yavaşça, kıpırdayan ellerimi durdurarak, "özür dilemek istiyorum."

"Ne için?" dedi alaycı bir sesle.

"Kardeşim için." Ağzı kapandığında bunu anlamasına izin verdim. "Ne yaşadığınızı bilmiyorum, tek seferlik bir şey miydi yoksa bir ilişki miydi?" Tanrım, umarım bir ilişki değildi. "Ama her neyse... sorumluluklarından kaçmak için yetiştirilmedi."

"Seni orada durdurumama izin ver," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Çünkü sanırım bazı şeyler hakkında kafan karışmış olabilir."

Sandalyesine daha sıkı yerleşirken onu yakından izledim, vücudu biraz gevşedi.

"Henry'ye hiç kızmadım," dedi bir omzunu silkerek. "Hamile kalmayı planlamamıştık. Dürüst olmak gerekirse, her türlü önlemi aldık ama olur böyle şeyler."

Bok için kullandığı alternatif kelimeyle ağzım seğirdi.

"Ama Henry çocuk istemiyordu. Bu sadece 'şimdilik' bir şey değildi ve benimle ilgili de değildi. O asla çocuk istemedi."

Bu benim için yeni bir haberdi.

"Onu adım atmaya zorlayabilirdim," diye devam etti. "Onu zorlayabilirdim."

Ama hamileliği sürdürmek benim kararımdı, onun değil."

"Bu oldukça bağışlayıcı bir bakış açısı," dedim, sesime şaşkınlık karışmıştı. İçimden bir ses, Henry'nin kızıyla ilişki kurmamasının nedeninin Morgan'ın buna izin vermemesi olduğunu ve bu yüzden mi bu kadar bağışlayıcı olduğunu merak etti ama hemen susturdum. Morgan Henry'nin hayatını cehenneme çevirmiş olsa bile, yaptıklarının hiçbir mazereti olamazdı.

Tekrar omuz silkti.

"Bir ebeveyn olarak iyi günleri benim en kötü günlerim kadar iyi olmazdı," dedi nazikçe, sesi kızının varlığını öğrendiğim andan beri kardeşime göstermediğim anlayışla doluydu. "Sadece bunun için donanımlı değildi ve kızım bundan daha iyisini hak ediyor."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, karşımdaki sakın kadına biraz hayranlık duydum. Henry'nin onu terk etmesini nasıl bu kadar sorun etmediğini anlayamıyordum. Söyledikleri entelektüel olarak mantıklıydı ama duygusal olarak hâlâ onun sözleriyle boğuşuyordum. Bir parçam, büyük bir parçam, onun saçmalayıp saçmalamadığını merak ediyordu. Bir şeyler doğru gelmiyordu.

"Tek istediğin bu muydu?" diye sordu uzun süre sessiz kaldıktan sonra.

"Hayır," dedim yine zorlukla yutkunarak. "Biz, ben ve ailem seni tanımak istiyoruz. Seni ve bebeği yani." Kelimelerin üzerinde tökezledim. "Baskı yok, nasıl rahat ederseniz. Sadece onunla tanışabileceğimizi umuyorduk, belki, ya da-"

"Benim için sorun değil," diyerek beni kelime kusmuğumdan kurtardı.

"Öyle misin?" Onu yakından izleyerek sordum. Şimdi taleplerini dile getirme zamanı **g e l m i ş t i**.

"Elbette." Başını salladı ve beni çok şaşırttı. "Bir çocuğun yeterince ailesi olamaz."

Bunun neden bu kadar sorunsuz gittiğini anlamaya çalışırken aptalca bir şekilde "Büyük bir tane var," diye cevap verdim.

"Biliyorum."

Başımı salladım, sonra durakladım. "Bekle, ne? Henry bizden mi bahsetti?" Biraz güldü ve başını yana eğdi.

"Beni tanımadın, değil mi?" diye sordu gülümseyerek.

Gözlerimi ona diktim, ama tanıyamadım. "Yapmalı mıyım?"

"Beni tanıdığınızda, yaklaşık on beş santim daha kısa ve yaklaşık on beş kilo daha ağırdım," dedi. "Ve soyadım Harlan'dı."

"Morgan Harlan," dedim yüksek sesle.

"On üç yaşındayken iki ay kadar sizin evde kaldım," dedi ve bir anda farkına vardı.

"Vay anasını," diye nefes aldım ve ona tekrar baktım.

"Barda karşılaştığımızda Henry de böyle demişti," dedi gülerek. "Yine de beni tanıdı."

"Özür dilerim," dedim, sesim hâlâ şaşkınlıktan biraz yüksek çıkıyordu. Acaba biz çocukken de bu kadar güzeldi de ben mi fark etmemiştim diye düşündüm. O zamanlar on üç yaşındaki kızlar radarımda değildi.

"Endişelenmeyin." Elini bir o yana bir bu yana salladı. "On yıl öncesinden daha farklı görünüyorum ve zaten biz çocukken bana ilgi göstermeyecek kadar yaşlıydın."

"Hen sana çok aşıktı," diye hatırladım kendimi tutamadan yüksek sesle.

"Biliyorum," dedi, hâlâ biraz gülerek. "Ama o zamanlar o kadar cılız bir şeydi ki, umurumda bile değildi."

"Kahretsin," dedim, anılar birbiri ardına zihnimde canlanırken başımı hafifçe sallayarak. Tam da okullar tatile girerken bize gelmişti.

ve o iki ayı bizimle birlikte diğer çocuklarla birlikte arazinin her yerinde çılginca koşarak geçirmişti. Günlerimi dereye oynayarak geçirmek için çok yaşıydim - o zamanlar babamla birlikte tomruk şirketinde çalışmaya başlamıştım - ama yine de her akşam tüm çamurlu, güneş yanığı, darmadağınık çocuklarla akşam yemeğine oturduğumu hatırlıyorum.

"Sen gittikten sonra ne oldu?" diye sordum. Onlar gittikten sonra bizimle kalan çocuklara ne olduğunu hep merak etmişim ama ailemle iletişimde kalan birkaç kişi dışında hiç sorma fırsatım olmamıştı.

"Bu uzun bir hikaye," dedi hala gülümseyerek. "Ama sonunda babam hapisten çıktı ve bizi geri aldı."

"Hapishane, ha?" Yargılamayı sesimden uzak tutmaya çalıştım.

"Marihuana suçlaması," diye mırıldandı gözlerini devirerek. "Oldukça saçma."

"Senin küçük bir kız kardeşin yok muydu?" Acı bir konu gibi görüldüğü için konuyu değiştirerek sordum.

"Evet, Miranda," dedi mutlu bir şekilde. "Ben senin evinden ayrıldıktan sonra bizi tekrar bir araya getirdiler."

"Çocuklar bize kardeşleri olmadan geldiklerinde kendimi hep bok gibi hissederdim," dedim başımı hafifçe sallayarak. "Bunu neden yaptıklarını anlamıyordum." "Bazen işler böyle yürüyor," dedi pragmatik bir şekilde.

"Senin Yine de ebeveynler iyi olanlardan bazılarıydı. O yazı katlanılabılır kıldılar."

"O zamanlar evimiz doluydu," diye yüksek sesle hatırladım. "Bize yerleştirildiğinizde çok şaşırmıştım."

Evin içinden gelen bir ses donup kalmama neden oldu ve saniyeler sonra küçük bir ses bana seslendi.

Morgan ayağa kalkarak, "Bu düşünceni unutma," dedi. "Hemen döneceğim."

O uzaklaştığı anda telefonumu çıkarmamak için kendimi zor tuttum. İşlerin bu kadar iyi gittiğine inanamıyordum. Hayal ettiğim en iyi durum senaryosu, gerçekte uğraştığım şeyin yanına bile yaklaşmamıştı.

"Aç mısın?" Morgan arkamdan yaklaşarak sordu. Ses tonundan bana hitap etmediği anlaşılıyordu ama ben yine de arkamı döndüm.

İşte oradaydı. Henry'nin sarı saçlı, kahverengi gözlü küçük kızı. Kahretsin, çok tatlıydı.

Morgan bebeği kalçasında zıplatarak, "Bu Etta," dedi. "Ve onun

Uykudan uyandığında saçları darmadağın oluyor."

Etta "Mess," deyip ellerini havaya kaldırınca gülümsedim.

"Merhaba Etta," dedim ayağa kalkarak.

Morgan ona beni göstererek, "Bu Trevor," dedi. "Merhaba demek ister misin?" "Merhaba!" Etta küçük bir el salladı ve boğazıma bir yumru yerleşti.

Bizimle yaşamaya ilk geldiği zamanki kardeşime benziyordu. Yanakları aynıydı, burnunun ve gözlerinin şekli de Hen'inkiyle hemen hemen aynıydı. Ama ağzı tamamen Morgan'dı, özellikle de gülümsediğinde.

"Ona öğle yemeği getirmeliyim," dedi Morgan. "Kalabilirsin ama lüks bir şey değil-"

"Kalmak isterim," dedim hemen, kafamın içinde beni dikkatli olmam konusunda uyaran küçük sesi duymazdan gelerek.

"Tamam."

"Sadece bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Morgan Etta'yı mutfağa taşıdığında ön kapıdan çıktım, cebimden telefonumu çıkardım ve rehberimde gezindim. Heyecanımı yatıştırmak için burnumdan derin nefes alarak annemi aradım.

"Anne?" Cevap verir vermez söyledim. "Aynı Henry'ye benziyor."

Bölüm 4

Morgan

İyi uyudun mu?" Etta'yı masadaki yükseltici koltuğuna oturturken sesinden gerginliği uzak tutmaya çalışarak sakince sordum.

Bana cevap verirken, sadece kendisinin anlayabileceği bir dil kullanarak şekerlemesini anlatmaya devam ediyordu. Genelde uzun cümleleri arasında tanıdığım birkaç kelime oluyordu -hem İngilizce hem de Carmen'in eğitimi sayesinde İspanyolca- ama çoğunlukla onun kim bilir neler anlatmasına izin veriyordum.

Saçmalamaya devam ederken gülümsedim ve başımı salladım ama mutfakta dolanıp Trevor'ın içeri gelmesini beklerken kalbim küt küt atıyordu. Henry'nin ailesinden birinin gelmesini beklediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Bize bıraktığı hayat sigortası poliçesi şaka değildi - çok büyük miktarda bir paraydı ve bunun bazı sorulara yol açacağını biliyordum. Ancak, bizimle bir şeyler yapmak isteyeceklerini hiç beklemiyordum.

Harris ailesi inanılmaz bir *aileydi*. Bunu onlarla yaşadığım yaz boyunca fark etmiştim. Nazik, eğlenceli ve kucaklayıcıydılar ve şimdiye kadar yanlarına yerleştirildiğim en iyi koruyucu aileydiler. Ancak bu özelliklerinin yanı sıra, kendi çocuklarına karşı da son derece korumacıydılar. Bu kötü bir şey değildi, hatta hiç değildi. Aksine, bu onların lehine olan bir başka noktaydı. Ancak çocuklarından birinin hiç tanımadıkları bir çocuğu olduğunu öğrenmek muhtemelen beni pek olumlu bir şekilde resmetmedi.

"Bunun için üzgünüm," dedi Trevor arkamdan yavaşça mutfığa girerken. Derin sesi çekingendi, sanki onu her an evimden atacağımdan korkuyormuş gibiydi.

"Merak etme," diye cevap verdim, omzumun üzerinden bakarken zorlukla yutkundum. Kendimi toparlamak için o birkaç dakikalık yalnızlığa ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezdi. "Acıktıysan öğle yemeği için sandviç ve muz."

"Elbette," dedi, kibar bakışları Etta'nın dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırmasına odaklanmıştı. Sarı saç telleri o kadar inceydi ki, onları arkada tutmakta zorlanıyordum ve saçlarını gözlerinin önünden her çekişinde, saçları yavaşça tekrar başladığı yere dönüyordu.

"Henry'ye çok benziyor," dedi Trevor, yüzünü buruşturarak hızlıca bana bakarak.

Başımı hafifçe sallayarak ve gülümseyerek, "Sorun yok," dedim. "Babasının kim olduğunu biliyor. Ve evet, ona çok benziyor."

"Henwyetta," dedi Etta, kendini göstererek. "Ben Henwyetta."

"Çok güzel bir isim," dedi Trevor ciddiyetle ve mutfak sandalyelerinden birine otururken bakışlarımdan bilerek kaçtığını hissettim.

"Garip, değil mi?" Sandviçleri bitirmek için tezgâha doğru döndüm. Tuhaftı ve ailem beni bundan vazgeçirmeye çalışmıştı. Omuz silktilim, bakıp bakmadığından emin olmasam da. "Benim soyadımı taşıyor, ben de düşündüm ki, ne bileyim, onun da bir soyadı olmalı."

"Hayır, hayır, hiç de değil," diye karşı çıktı Trevor. "Çok havalısın."

"Artık ömür boyu onun olacak," diye rahatsız edici bir şekilde şaka yaptım. "Yani..."

"Asla bilemezsin," diye cevap verdi, sesi hafifti. "Belki büyüdüğünde adını başka bir şeyle değiştirir. *Eskiden Bilinen Sanatçı* ya da başka bir şey."

"Prince'i sever misin?" Konuşmanın yönünü değiştirmenin bir yolunu bulduğum için rahatlamış bir şekilde sordum. Bu şimdiye kadar içinde bulunduğum en rahatsız edici durumdu ve buna Hen'e hamile olduğumu söylemek zorunda kaldığım gün de dahildi.

"Herkes Prince'i sever," diye yanıtladı Trevor.

Sonrası sessizlikten başka bir şey değildi. Etta bile yemeğini beklerken sessizdi, ki bu onun için oldukça alışılmadık bir durumdu. İçimden bir ses, mutfak masamızda oturan yabancıya bakmakla meşgul olduğu için normal yorumlarıyla uğraşmak istemediğini söylüyordu.

Sonunda Trevor tekrar konuştu. "Aslında country müziği daha çok severim," diyerek sessizliği doldurdu.

"Gerçekten mi?" Başımı çevirip ona bakarken burnumu kıvırdım.

"Ne? Bu seni şaşırttı mı?" diye şaka yaparak kendine baktı.

"Biri country müziği tercih ettiğini söylediğinde şaşıyorum," dedim sertçe, ona bakmaya zaman ayırarak. "Sevgilin köpeğini alıp kaçtı ve seni karavan evinin ipotegiyle baş başa mı bıraktı?"

Sandviçleri ve muzları tabaklara yerleştirirken Trevor alay etti.

"Her şey kaçak kadınlar ve köpeklerle ilgili değil," diye yanıtladı.

"Bazıları

hile yapmak hakkında da."

"Düzelتيyorum." Masada Trevor'ın karşısına oturmadan önce tabakları dağıttım ve buzdolabından Etta'nın meyve suyunu aldım. "Küçük lokmalar," diye uyardım Etta'yı sandviçinin dörtte birini alırken.

"Eski evine uğradım," dedi Trevor muzunu alırken. "O adama bilgilerini insanlara vermemesini söylemek isteyebilirsin. Seni arayan biri olduğunu düşündüğümden falan değil, yani-"

Geri adım atmaya çalıştığında güldüm, yüzü utanç içinde gerilmişti.

"Hayır, anlıyorum," diye sözünü kestim ve onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bu Craig.

Eski oda arkadaşımın erkek arkadaşı. Aslında görüldüğü kadar aptal biri değil ve adresimi kimseye vermez."

Trevor temkinli bir ifadeyle, "Bilgi vermekte oldukça özgürdü," dedi. "Adının Linc olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Craig *Lincoln*," diye cevap verdim, yemeğimden bir ısırık alarak. "Ve sen de sihirli kelimeyi söyledin-Henry."

"Gerçekten bizden birinin gelmesini bekliyordun, ha?" dedi usulca.

"Birinin geleceğinden oldukça emindim, evet," diye cevap verdim.

Bir aydan fazla bir süre boyunca bundan korkacaktım. "Haber aldığım da çoktan taşınmıştık." Hayat sigortası mektubunun beni nasıl tamamen gafil avladığını hatırlayarak derin bir nefes aldım. "Sanırım bazı şeylerin iletilmesi biraz zaman aldı. Her neyse, onları aradım ve birinin gelip bakabileceğini söyledim."

"Teşekkür ederim."

"Tanks!" Etta, sanki Trevor'ın sözleri ona öğle yemeği verdiğimde görgü kurallarına uyması gerektiğini hatırlatmış gibi konuştu.

"Rica ederim," dedim, yanaklarına bulaşmış fıstık ezmesi ve jöleye gülümseyerek. "İyi mi?"

"Mmm," diye mırıldandı, başını salladı. "*Bueno*."

Öğle yemeğini bitirdik ve Trevor, Etta'yı saç çizgisinden yakasına kadar silmemi ve o mızızlanırken ellerini parmak uçlarından dirseklerine kadar temizlememi izledi. Asla başarısız olmadı - dağınıklığını minimumda tutamadı, ama sonrasında temizliğe dayanamadı ve bunu bildiğinden emin oldu.

"İşte," dedim ellerimi rodeodaki bir buzağı kementçisi gibi başımın üzerinde havaya kaldırarak. "Hepsi temiz."

"Aşağı!" Etta beni henüz affetmeye niyetli olmayarak talep etti. "Ben aşağı!"

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, şarkı söyler gibi bir sesle alay ederken gözlerimi deviriyordum. "Tam bir bebeksin."

"Ben bebek değilim!"

"Hey," dedim, utanç içinde Trevor'a bakarak. "Annem şaka yapıyordu. Kes şunu."

"Ben bebek değilim," dedi tekrar, dudakları isyankâr bir surat ifadesiyle büzülmüştü. "Sen bir hanımefendi misin?"

"Hayır!"

"Sen kadın mısın?"

"Hayır!"

"Peki, sen nesen o zaman?" Onu koltuğundan kaldırırken sordum.

"Ben büyük bir kızım," dedi, ben onu kucaklarken başparmağını ağzına attı.

"Sen annenin koca kızıydın," dedim onu bir o yana bir bu yana sallayarak. Onu kışkırtmamam gerektiğini biliyordum ama bazen elimde değildi. Belki bu beni boktan bir anne yapıyordu ama Tanrım, bazen onu kızdırmak çok komik oluyordu. Yine de son zamanlarda bebek/büyük kız meselesine karşı biraz daha hassaslaşmıştı. Bunun nedeninin daha fazla dış çıkarması ve kendini iyi hissetmediğinde her şeyin onu daha duygusal yapması olduğundan emindim.

Onu yere bıraktım ve el bezini kapıp masadaki yerini silmeye başlarken dolaşmasına izin verdim. Beklenmedik misafirime ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum, çünkü artık benim uyduruk yemek girişimimle meşgul değildi.

Trevor ayağa kalkarak, "Gitsem iyi olacak," dedi. "Bu kadar uzun kalmak istememiştim."

"Oh." Şaşkınlıkla başımı kaldırdım ve başımı salladım. Biraz sessizdi ve garip konuşmalarımız bitmişti ama yine de anonsu biraz ani olmuştu.

Onu evin önüne kadar takip ettim ve yerde oturmuş oyun oynarken onu görmezden gelen Etta'nın önünde çömelmesini izledim. Kızımın vedalaşırken küçük oturma odamızda çok iri görünüyordu ama onunla ilgili her şey nazik olduğunu haykırıyordu. Gençliğimizde onunla ilgili en çok hatırladığım şey buydu: nezaketi. Hiçbir zaman kolay lokma gibi görünmedi ama Harris ve

Evans'ın çocukları arasında en akli başında ve sakin olan oydu.

"Oldukça güzel bir P-O-O-L'u olan bir otelde kalıyorum," dedi. Son kelimeyi hecelediği için minnettardım. Düzgün bir şekilde yapılmıştı ve kendi çocuğu olup olmadığını merak ediyordum ama sormaktan çekiniyordum. "Eğer siz hanımlar isterseniz, sonra ya da yarın, ne zaman isterseniz."

"Tamam, belki." Kısaca başımı salladım. "Şehirde ne kadar kalacaksın?" "Planlarım şu anda biraz havada kaldı." Ellerini kaldırdı *Bilmiyorum der gibi*.

Orada durup birbirimize baktık ve o başka bir şey söylemeyince biraz güldüm. "Uh, muhtemelen numaralarımızı falan değiştirmeliyiz?"

"Ah, doğru ya!" Telefonunu ararken boğazından bir ses çıktı, sonunda ceplerinden birinden çıkarıp bir o yana bir bu yana salladı.

Ona numaramı verdiğim anda kapıdan çıktı ve beni orada ne yapacağımı bilemez bir halde bıraktı.

Sonunda biri gelmişti, tıpkı geleceğini bildiğim gibi, ama hayal ettiğim kadar acı verici olmamıştı. Garipti, evet. Rahatsız edici, evet. Ama acı verici değildi. İyi davranmıştı. Hatta kibardı. Güvenimi kazanmak için rol yapmadığını umuyordum.

Zihnim dönüp dururken Etta'ya bir göz attım, sonra koridorda koşarak odama gittim, telefonumu şarjdan çıkardım ve Trevor'ı rehberime ekledim. Sonra kız kardeşimi aradım.

"Ranna," dedim cevap verdiği anda. "Henry'nin kardeşi az önce evimden ayrıldı."

"Oh, kahretsin," diye cevap verdi. "Bir saniye bekle."

Her ne yapıyorsa bitirmesini beklerken oturma odasına geri döndüm ve kanepeye uzandım.

"Tamam, döndüm." Etrafındaki gürültü kesilmişti. "Peki ne oldu?"

"Az önce kapıma geldi," dedim, Trevor çoktan gitmiş olmasına rağmen sesimi alçaltarak. "Sanırım Etta'ya iyice bakmak istedi."

"Para konusunda kızgınlar mı?" "Garip bir şekilde, hayır."

"Oh, hadi ama." İnanmayarak homurdandı.

"Hayır, gerçekten," diye cevap verdim, kendi inançsızlığım tekrar ön plana çıkmıştı.

"Bu konuda konuşmak bile istemedi. Aslında özür diledi." "Ne için?"

"Henry için."

Küçük kız kardeşim bir an sessiz kaldı. "Bu gerçekten garip."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama Henry ortalıkta olmadığı için oldukça kızgın görünüyordu."

"Adam öldü." "Miranda," diye tersledim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet." Küçük kız kardeşimin Henry'yle, Etta'nın babası olduğunu ve bizi terk ettiğini bilmenin ötesinde bir bağı yoktu. Ölümü onu önemli bir şekilde etkilememişti ve bazen konu Henry'den açıldığında çok duyarsız davranıyordu. Onu gerçekten suçlayamazdım. Ayakkabının öteki ayağı olsaydı ben de aynı şekilde hissederdim.

"Ne yani? Sadece merhaba demek için mi uğradı?" diye sordu. "Sanırım bana ve Etta'ya iyice bakmak istedi."

"Morgan," dedi kadın uyararak.

"Öyle bir şey değildi."

"Bundan emin olamazsın."

Ölümünü öğrendiğimden beri Henry'nin ailesinin bir kızı olduğunu öğrendiklerinde nasıl davranacaklarını defalarca tartışmıştık. Mantıken onu almaya çalışmak için herhangi bir gerekçeleri olmadığını bilsem de, bu düşünce beni yine de tedirgin ediyordu. Miranda da öyle. Sistemin nasıl işlediğini görmüştük ve çocuk avukatları ne kadar iyi niyetli olursa olsun, her zaman çocuğun ya da ebeveynin yararına olmuyordu. Onların bakımı altında olan o kadar çok çocuk vardı ki, ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar her biri için doğru şeyi yapmak imkansızdı. Bunu ilk elden yaşamıştık ve sonunda bizim için her şey yoluna girmiş olsa da, kendimizi yeniden güvende hissetmemiz uzun zaman almıştı.

"Bizi tanımak istediklerini söyledi," dedim Etta'nın bebeklerini yere dizişini izlerken. "Bence sadece merak ediyorlar."

"Bu insanları tanıyorsun," diye karşı çıktı, sesi sertleşmişti. "Onları iyi olarak hatırlıyor olabilirsin ama aradan on yıl geçti."

"Dikkatli olacağım," diye söz verdim, oynamam için en sevmediği bebeğini bana uzatırken Etta'ya gülümsedim.

"Güzel. Kardeşin nasıl biri?" diye sordu.

"Güzel. Biraz sessiz. Gergin. Bizden daha yaşlı."

"Bu bana hiçbir şey anlatmıyor." Güldü. "Henry'ye b e n z i y o r mu? Yum."

Homurdandım ve omzunun üzerinden bana baktığında Etta'n ı n bebeğini dans ettirdim.

"Hayır, onlar evlatlık, unuttun mu?" "Oh, evet."

"Yine de hâlâ seksi," diye kabul ettim.

"Evet!"

"Sen bir tren enkazısın," diye şaka yaptım.

"Evet, evet. Peki neye benziyor?"

"Siyah," dedim Trevor'ı zihnimde canlandırarak. "Muhteşem. Büyük kahverengi gözler, çılgın kalın kirpikler, kocaman bir gülümseme, geniş omuzlar-"

"Kıçı nasıl?"

"Ben-"

"Bana yalan söyleme, kardeşim!"

"Üzerinden bir çeyreklik atabilirsin, tamam mı?" Miranda güldü. "Kontrol ettiğini biliyordum."

"Elbette gördüm, kör değilim. Ama bu bir sorun değil. Bu konuda garip davranma."

"Hey, bu tamamen akademik bir konuşma," diye karşı çıktı. "Adamı becermen gerektiğini söylemiyorum."

"Tanrım," diye mırıldandım, düşüncesi bile yanaklarımı ısıtmaya yetmişti. Biriyle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu ve çocuğumun babası da dahil olmak üzere hiç kimse bana Trevor Harris kadar çekici gelmemişti. Gerçekten yakışıklıydı, bu inkar edilemezdi, ama beni etkileyen başka bir şey daha vardı. Ne olduğundan emin değildim -kendini tutuş şekli, beni rahat ettirmek için gösterdiği nazik tavır ya da tam olarak tanımlayamadığım bir şey- ama beni çok etkilemişti.

"Oh, kahretsin," dedi Miranda kıkırdayarak. "Kardeşini kesinlikle istiyorsun!" "İstemiyorum!" Ben de karşılık verdim.

"Evet, biliyorsun! Bunu söyleyebilirim!"

"Onunla *asla* buluşmayacaksın," diye mırıldandım, sadece bu konuşmanın nasıl geçeceğini hayal ederek.

"Olabilir," dedi, kahrkahası azalıyordu. "Asla bilemezsin."

"Ailenin bizi tanımak istediğini söyledi," diye cevap verdim.

dudağım endişeyle.

"Hey," dedi Miranda yatıştırıcı bir şekilde, ses tonumun değiştiğini duyunca. "İyi durumda oldukları sürece bu iyi bir şey, değil mi? Bunu konuşmuştuk."

"Yeterince ailen olamaz," diye cevap verdim, sesim gergin çıktığı anda beni sakinleştirmeye çalışmasına şaşırmadım.

"Aynen öyle. Eğer bana ve sana bir şey olursa-"

"Öyle söyleme."

"Eğer bir sebepten dolayı onlara ihtiyacı varsa, etrafta olmak istemeleri iyi bir şey."

"Haklısın," dedim, sırtüstü yatana kadar kanepede kayarak. "Haklı olduğunu biliyorum."

"Zor içinizin ver insanlar içine ve daire . Güven,
Yine de," o anlayışla söyledi.

"Ciddiyim."

"Lütfen artık ateşli kardeşimize geri dönebilir miyiz?" diye fısıldadı, sanki bu bir sırımsı gibi.

Kıkırdadım ve Etta'nın oyununu izlemek için yanıma döndüm. "Şey... sana onun sakalı olduğunu söylemiş miydim?"

"Tanrım," diye cevap verdi kız kardeşim, son kelimeyi bir inilti gibi uzatarak.

"O buradayken oteline yüzmeye gitmemizi istedi," diye fısıldadım Etta beni duymasın diye.

"Yapacak mısın?"

"Bilmiyorum. Yine de düşünüyorum. Onun tekrar eve gelmesinden daha az tuhaf olur gibi geliyor."

"Ve onu bir çift mayoyla görebilirsiniz." "Doğru, çünkü en önemli şey *bu*."

"Bu da önemsiz değil," diye cevap verdi. Sanki kızımın amcasını gözetlemek son derece makul bir şeymiş gibi omuz silktiğini hayal edebiliyordum.

Tam cevap vermek üzereyken Etta'nın yüzünün konsantrasyonla buruştuğunu fark ettim ve kendimi hızla koltuktan attım.

Etta'yı elinden tuttuğum gibi Miranda'ya "Gitmeliyim," dedim. "Etta'yı tuvalete götürmem gerekiyor."

"Banyo yok!" Etta elini elimden çekmeye çalışarak karşı çıktı.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi gülerek.

Bağlantıyı kestim ve Etta'yı bana zaferle bakması için tam zamanında banyoya götürdüm.

Oh, evet. Etta'yı bezini değiştirmek için yatak odamıza getirirken Trevor'ın yakı ıklılığının çok önemli olduğunu düşündüm. Neredeyse kızımla bir şekilde tuvalete kaka yapmanın eğlenceli olduğuna ikna etmek kadar önemliydi.

Bölüm 5

Trevor

Otel odama adımımı atar atmaz, orada oturup Tanrı aşkına küçük kardeşimin o iki kadını nasıl olup da arkasına bile bakmadan terk ettiğini düşünmekten başka yapacak hiçbir şeyim olmadığını fark ettiğimde, Morgan'ın evinden hiç ayrılmamış olmayı diledim. Garip sessizlikler ve onların hayatında garip bir seyirci olma hissi bile şu anda kafamdan geçen düşüncelerden daha iyiydi.

Onu aradığımda annemin heyecanını ve ağlamaklı kahkahasını hatırlayınca boğazım düğümlendi. Her şeyi bir anda öğrenmek istemişti ve soruları o kadar hızlıydı ki hepsine cevap verme şansım olmamıştı. Henry'nin küçük bir parçasının hala dünyada olduğunu bilmek, onun varoluş koşullarını geride bıraktığımızda küçük bir teselli olmuştu. Ancak çocuğunun mutlu ve güvende olup olmadığını bilmemek hepimizin üzerinde kara bir endişe bulutu gibi dolaşıyordu. Sadece onun iyi olduğunu değil, annesinin de ailemin tanıdığı biri olduğunu bilmek büyük bir rahatlamaydı. Morgan'ın sadece kısa bir süre için ve on yıldan uzun bir süre önce ailemizle birlikte olduğu gerçeği bu rahatlamayı azaltmadı.

Morgan'ın iyi bir anne olmasını umuyordum. Aslında bunun için dua etmiştim ve çok sık dua eden bir adam değildim. Ama onun küçük evinde otururken gördüğüm şey, kabul etmek istediğimden çok daha iyiydi. O harikaydı.

Çok fazla anne tanıyordum. Hayatımı tüm farklı tiplerin etrafında geçirdim: kötü olanlar, iyi olanlar, dikkati dağınık olanlar ve spektrumdaki her tür. Çürük elmaları nasıl ayırt edeceğimi biliyordum. O onlardan biri değildi. Olsa olsa, ebeveynlik tarzıyla bana kuzenim Kate'i hatırlatıyordu ve bu büyük bir iltifattı.

İç çekerek yatağımın kenarına çöktüm.

Elimden geldiğince görmezden gelmiştim ama şimdi yalnız olduğum için Morgan'ın ne kadar muhteşem olduğunu düşündüm. Etta'ya nasıl davrandığını izlemekle o kadar ilgilenmişim ki, birdenbire içimde beliren çekim gücü beni şaşırtmıştı. Lanet olsun, Morgan iyiydi. O

o da bunun farkında değil gibiydi. Yani, sahip olduğunun farkında olan bir kadın gibi hareket ediyordu ama sahip olduğu şeyi cimri kıyafetlerle ya da makyajla değerlendirmiyordu. Görünüşe bakılırsa güzelliğini hafife alıyordu ki bu daha da çekiciydi. Tamamen yasak bölge olması çok kötüydü.

Önemli olan şeye, Henrietta'ya odaklanmam gerekiyordu. Yeğenimle bir kez buluşup eve dönebileceğimi düşündüysem, kendimi kandırıyormuşum. Onunla yeterince zaman geçirmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir zamanın bana yeterli geleceğinden emin değildim.

Tanrım, o gerçekten bir şeydi. Oldukça sessizdi, belki biraz utangaçtı, ama benim orada olmamı pek umursuyor gibi görünmüyordu. Bana karşı ne ilgisiz ne de ilgiliydi, sadece bir süre onlarla takılacağımı kabullenmişti.

İki yaşındakileri anlamak zordu; onları kötü bir zamanda yakaladığınızda tam bir deli gibi görünürlerdi ya da iyi bir zamanda yakaladığınızda melek gibi görünürlerdi. Uyku saatinden hemen sonra Etta için en uygun zaman gibi görünüyordu, çünkü kesinlikle melek kategorisine giriyordu. Çevresinde kendinden emin görünüyordu. Ayrıca kolayca sinirleniyordu, bu da muhtemelen Morgan'dan aldığı bir özellikti. Henry bizimle yaşamaya başladığı andan itibaren tamamen yumuşak başlıydı, her ne kadar kısa yaşamı boyunca defalarca ev değiştirmek zorunda kalan bir çocuk için bu oldukça alışılmadık bir durum olsa da.

Henrietta. İnanamayarak başımı salladım. Morgan gerçekten de kız bebeğine onları terk eden Henry'nin adını vermişti. Anlam veremesem de bunu yapmış olması hoşuma gitmişti. Annem de buna bayılacaktı. Muhtemelen çocukları ona geldiklerinde zaten isimlere sahip oldukları için, isimler ve arkasındaki anlamlar konusunda gerçekten güçlü hissediyordu. Bir keresinde ona Hen'in ismini neden küçükken değiştirmediğini sormuştum. İstediği herhangi bir ismi seçebilirdi ve Hen aradaki farkı anlayamazdı. Annem sadece başını salladı ve gülümsedi. Geçmişimizi değiştirmek istemediğini ve isimlerimizin de bunun bir parçası olduğunu söylemişti.

Kahretsin, kardeşime kızgındım. Henry'nin ne kadar bencil olabileceğini, gerçek bağlantılar kurmaktansa gösteriş yapmak ve insanları etkilemekle daha çok ilgilendiğini bilsem bile, yaptıklarına hâlâ inanamıyordum. O tatlı bebeği arkasına bile bakmadan nasıl terk edebildiğini anlayamıyordum. Başlarda, ordunun göndermeye istekli olduğu her şeyi okuduktan sonra

öldüğü eğitim kazasını anlatmış ve Hen'in tüm evraklarını incelemişti, o kadar kızmıştım ki bu beni korkutmuştu. Ben o adam değildim. Öfkelenmedim. Ama bildiklerimi öğrenince ve küçük kardeşimin ne kadar bencil olduğunu anlayınca? Tanımadığım birine dönüştüğümü hissettim. Ani'yle yaptığım ve onu gözyaşları içinde bırakan zehirli bir konuşmadan sonra, kendimi kilitlemem gerektiğini fark ettim ve öyle yaptım. Tüm o öfke ve kızgınlığı, kederin ötesini zar zor görene kadar geri ittim. Ne yazık ki, şimdi, çocuğunu gördükten sonra, o öfkenin tekrar yüzeye çıktığını hissedebiliyordum.

Derin bir nefes alarak ellerimi yumuşak bir otel yastığının etrafında parmaklarımdaki eklemler ağrıyana kadar sıktım. Gözlerimi kapatarak Etta'nın yüzünü hayal ettim, ta ki öfkem bir sigaradan çıkan duman gibi kaybolana kadar. Kalıcı ama görünmez.

Parmak arası terliklerimi çıkarıp yatağa uzandığımda telefonum çaldı.

"Alo?" Cevap verdim.

"Ee?" diye sordu kuzenim Kate, sesi yüksek ve heyecanlıydı. "Nasıl geçti?"

"En azından bir merhaba de Kate," diye mırıldandı Ani, beni şaşırtarak.

"Siz cidden beni grup olarak mı aradınız?" İnanamayarak sordum.

"Evet," diye yanıtladı Kate. "Ne olduğunu öğrenmek istedik. Bir taşla iki kuş, dostum."

"Bu onun fikriydi," diye açıkladı Ani. "Ben sadece bu ortaokul üçlüsünün çağrısına uydum."

"Wah, wah. Tam olarak tartışmadın," diye karşılık verdi Kate. Sonra sesi değişti. "Nasıl gitti, Trev?"

Derin bir nefes aldım ve gülümsedim. "Mümkün olan en iyi senaryo," diye cevap verdim. "Evet!" Kate neredeyse bağırıyordu.

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedi Ani.

"Morgan iyi biri. Kendini toparlamış görünüyor ve orada bulunduğum bir saat içinde görebildiğim kadarıyla iyi bir anne," dedim onlara, sesim rahatlamıştı. "Ayrıca, herkesin Etta'yla tanışmasına tamamen açık."

"Bebegin adı Etta mı?" Kate'in burnunu çektiğini duyduğumda Ani sordu. "Evet, *Henrietta*."

Ani mutlu bir inançsızlıkla, "Yok artık," diye mırıldandı. "Evet."

"Bu *çok* havalı," dedi Kate, sesi titreyerek.

Az önce yaşadığım deneyimi açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışarak, "Bir geziydi," dedim. "Her konuda çok iyiydi, beni onlarla ögle yemeğine davet etti, Hen hakkında hiçbir kırgınlığı yokmuş gibi konuştu, Etta'nın ailenin bu tarafını bilmesine açık olduğunu söyledi."

"Kulağa şüpheli geliyor," dedi Ani.

"Neye benziyor?" Kate de aynı anda sordu.

Sorusu karşısında şaşkınlıkla biraz kaşlarımı çattım ama yine de cevap verdim. "Sarışın. Kahverengi gözlü. Ani'den daha uzun ama muhtemelen senden daha kısa.

."

Ani kahkahalar atmaya başlayınca açıklamamı durdurdum.

"Anne değil," diye kıkırdadı. "*Bebek* hakkında sorular soruyordu."

"Oh."

"Sanırım annesi güzel," diye şaka yaptı Kate. O da gülüyordu.

"İkiniz de pisliksiniz," diye mırıldandım. "Etta Henry'ye benziyor. Annemin Henry'nin bize ilk taşındığı zamanlardan kalma eski fotoğraf albümlerinden birini çıkarın, Etta'nın neredeyse tıpatıp aynısı."

"Harika," dedi Kate mutlulukla.

Ani hâlâ kıkırdıyordu. "Umarım kefalsizdir," diye düşündü. "Hayır, saçları hala oldukça ince ama tekir değil. Saçlarını tarıyor "Yine de sürekli yüzüne bakıyor," dedim gülümseyerek. "Sanki tüm bu karmaşadan tamamen rahatsız olmuş gibi."

"Nasıl biri?" Kate sordu. "Utangaç mıydı, yoksa senden hemen hoşlandı mı?"

"Utangaç değil," dedim, Etta'nın bana selam verişini hayal ederek. "Ama benden pek etkilenmedi." Güldüm.

"Sorun değil, biz de değiliz," diye espri yaptı Ani.

"Çok mu konuşuyor?" Kate sorgulamasını bitirmeden sordu. "Çok değil," diye yanıtladım. "Ama biraz. Tam cümlelerle konuşmuyor. Sage'in o yaşlarda olduğu gibi, ama isteklerini belli ediyor. Çoğunlukla bir sürü anlamsız kelime ve araya serpiştirilmiş bazı tanınabilir kelimeler."

"Bu normal," diye beni temin etti Kate. "Sage bir anomaliydi. Bu tam bir zekâ küpü."

"İyi görünüyordu. Sağlıklı ve mutluydu."

"Tanrım, bu çok rahatlatıcı," dedi Ani. "Onu öğrendiğimizden beri yaşayabileceği tüm potansiyel dehşetlerle ilgili kabuslar görüyordum."

"Bir de bana sor," diye karşılık verdim şefkatle.

"Etta'yla ne zaman buluşabileceğimizi söyledi mi?" Kate sordu. "Bu hafta meşgul değiliz. Yani Shane'in çalışması gerekiyor ama onun dışında boşuz."

"Yavaş ol, turbo," diye cevap verdim. "Biz plan falan yapmadık."

"Yapmadın mı?" Ani sordu.

"Onu bunaltmak istemedim," diye savunmaya geçtim. "Sadece temas kurmayı kabul etmesine sevindim."

Kate hemen, "Bu adil," diye araya girdi.

"Bugün öğrendiğim en tuhaf şeyi bilmek ister misin?" Etkili olması için durakladım. "Morgan aslında eskiden bizim koruyucu çocuklarımızdan biriymiş."

"Bok yok mu?" Ani şaşkınlıkla söyledi.

"Evet, yaklaşık on yıl önce, sadece yazın birkaç aylığına."

Kate kuşkuyla, "Morgan Riley diye birini hatırlamıyorum," dedi.

"Sanırım Henry'den bir yaş küçük," diye cevap verdim. "Sarı saçlı mı? Sadece iki ay kadar kaldı ve soyadı Harlan'dı."

"Huh," dedi Kate. "Sanırım onu hatırlıyorum, ama o zamanlar yazlık bir işim vardı, bu yüzden pek ortalıkta değildim. Başka bir şey biliyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedim, Morgan'ın ne kadar güzel olduğunu söylemeden Kate'in hafızasını canlandırmak için kullanabileceğim açıklayıcı bir Geyler düğünmeye çalışarak. Zaten yediğim azarlardan sonra bu ateşi alevlendirmeye ihtiyacım yoktu. "Hen'in ona karşı büyük bir tutkusu vardı. O kadarını hatırlıyorum. Onu köpek yavrusu gibi takip ederdi."

"Bekle," dedi Kate, kelimeyi uzatarak. "Saçını çok kötü kestirmemiş miydi?"

"Nereden bilebilirim ki?" Şaşkınlıkla sordum.

"Tam bir erkeksin," diye kıs kıs güldü. "Sanırım onu hatırlıyorum! Hoş biriydi. Biraz sessizdi ama herkesle iyi geçinirdi."

"Hen'in bu kadar vefasız olmasına çok kızdım," diye şaka yaptı Ani. "Karşılıksız aşkını bendeniz için sakladığını sanıyordum."

"Merak etme abla, o en çok seni severdi," dedi Kate yatıştırıcı bir sesle, sesi kahkahaya boğulmuştu.

Nihayet açıklığa kavuşturma ya da eğlencemizi gizleme ihtiyacı hissetmeden onun hakkında tekrar şaka yapabilmeyi çok sevdim. Hen öldükten hemen sonra hepimizin şaka yapmaktan biraz rahatsız olduğu bir dönem olmuştu.

Kalplerimiz yerinden sökülmüş gibi hissederken gülmek bir süre tuhaf gelmişti. Ailem yavaş yavaş iyileşiyordu. Tanrı'ya şükür.

Telefonum ötmeye başladı, ben de arama bekleme modunu kontrol etmek için kulağımdan çektim.

"Kahretsin." El yordamıyla kulağıma geri koymaya çalıştım. "Gitmem gerek." "Ne? Neden?" Kate şaşkınlıkla sordu

"Beni arıyor."

"Morgan seni mi arıyor?" Ani sordu. "Ben de öyle dedim," diye cevap verdim.

"Gitmem gerek."

Sonra hiç düşünmeden telefonu yüzlerine kapattım. İkisini de daha sonra, tercihen ayrı ayrı arayacaktım, böylece birbirlerinin arkasından konuştuklarını tekrar duymak zorunda kalmayacaktım.

"Alo?" Morgan'ın telefonu henüz kapatmamış olmasını dileyerek

"Alo?" dedim. "Selam," dedi, sesi biraz gergin geliyordu. "Ee, benim de önümüzdeki birkaç gün."

"Ah, tamam," diye aptalca cevap verdim.

"Eğer yüzme konusunda ciddiysen, bunu bugün yapabiliriz diye düşünüyordum. Ya da yapmayız. Her neyse. Yarın zamanımız olmayacak. Eğer meşgulsen gerçekten sorun değil-"

"Morgan," dedim onun gevezeliğini keserek. "Meşgul değilim. Buraya Etta'yı görmeye geldim."

"Ah. Doğru."

"Yani, evet. Ne zaman istersen gel. Bütün gün burada olacağım."

"Harika," dedi, sesi şimdi daha sakindi. "O zaman onu toparlayayım ve o tarafa doğru yola çıkalım. Sen nerede kalıyorsun?"

* * *

Yalan söylemeyeceğim, telefonu kapattığım anda gerilmeye başladım. Kimse görmemiş olsa bile utanç vericiydi. Avuçlarım nemli gibiydi ve odanın ortasında durup deli gibi etrafa bakındım. Ne aradığımı bile bilmiyordum.

Daha önce kapılarını çaldığımda daha az gergindim. En azından o zaman bir amacım varmış gibi hissetmiştim. Belirli bir sebep için oradaydım ve bu duruma bir planla girmiştim.

Şu anda bir planım yoktu.

Hayır, şimdi sadece yeni tanıştığım bir yeğen ve tanımadığım bir kadınla vakit geçirecektim. Normalde yeni tanıştığım insanlarla aram iyiydi ama

Bu durum benim rahatlık alanımın dışındaydı. Bu kadından ciddi şekilde etkilenmişim ve bu beni her türlü suçlu hissettirdi ve korkuttu ve en kötü kısmı bu bile değildi. Morgan'ın benden hoşlanması ve bana güvenmesi gerçekten önemliydi. Güvendiğinden emin olmalıydım. Riskler çok yüksekti.

Çantama doğru yürürken, yanıma mayo alıp almadığımı hatırlamaya çalıştım. Kaliforniya'dayken tatildeymişim gibi davranmayı pek planlamamıştım. Spor çantamdaki her şeyi çıkardım ve ararken küfrettim. Hiçbir şey getirmemiştim. Neden onları yüzmeye davet etmişim ki? Tanrı aşkına, Anaheim'daydık. Onları Disneyland'e tamamen giyinik götürebilirdim.

Yürerken giyebileceğim bir şeye benzeyen tek şortum siyah bir sörf şortuydu. Onlar da idare ederdi. Daha iyi bir şeyler almak için alışverişe çıkacak vaktim yoktu ve otelin sunduğu olanaklar da atıştırmalık yiyeceklerden fazlasını içermiyordu.

Şortumu giydikten sonra kendime baktım ve tekrar küfrettim. "Lanet olsun!" Şortu çırılçıplak giymiştim ve neredeyse uygunsuzdu. Havuzdaki herkesin sünnetli olduğumu bilmesini istemediğim sürece, bu halleriyle bir su kütlesine girmem mümkün değildi. Yüzümü buruşturarak onları çıkardım ve altına giymek için bir çift boxer külot çektim.

Henry'nin, ailesi olması gereken kişiyle buluşacağım için stres yaptığımı görseydi ne diyeceğini merak ediyordum. Morgan'dan bu kadar etkilenmeme kızarmıydı? Etta'yla gurur duyar mıydı? Onlarla vakit geçirebildiğim için kıskanır mıydı? Üzülür müydü? Hiç umursar mıydı?

Yirmi dakika sonra otelin önünde aptal gibi volta atarken Morgan'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm, Etta'yı otoparkın karşısına geçirmeye çalışırken kocaman bir çantayla boğuşuyordu. Bebek her şeyle ilgileniyordu ve küçük bir peyzajlı alana geldiklerinde ve bazı kayalara bakabilmek için oturmaya çalıştığında gülmekten kendimi alamadım.

"Yardım edebilirsin, biliyorsun," diye seslendi Morgan, Etta'yı kışkırtmaya çalışırken gülerken. Duyamadığım bir şeyler söyledi ve sonra tekrar hareket etmeye başladılar.

Azarlanmış bir halde onlarla yarı yolda buluştum ve Morgan'ın omzundaki ağır çantayı aldım. "Aman Tanrım, kadın," diye mırıldandım, tökezliyormuş gibi yaparak. "Bu şeyin içinde ne var?"

"Giysiler," dedi Etta'yı kollarının arasına alarak. "Atıştırmalıklar, bebek bezleri, ıslak mendiller, battaniye, pelüş bir hayvan, havlular, kolda yüzen şeyler ve birkaç tuğla."

Yüz ifadesi değişmedi, bu da beni kıs kıs güldürdü.

"Eğer tuğlaları eklemeyi planlıyorsanız, kol şamandıralarının işe yarayacağından emin değilim."

Lobinin kapısını onlar için açık tutarken, "Tuğlalar benim için," diye tersledi. "Kardiyoya ihtiyacım var."

Yanımdan geçerken hiç düşünmeden "Hayır, yok" dedim. Tanrım, benim neyim vardı?

Yanıt olarak homurdandığında ensem ısındı.

"Havuz bu tarafta." Elimle işaret ettim ve bilinçli bir düşünce olmadan ona düşük tuşla vurmamışım gibi davranmaya çalıştım. Neyse ki Morgan işleri olurla bırakan bir tipti ve başını sallamaktan başka bir şey yapmadan beni takip etti.

Nemli havuz odasına girerken Etta'ya "Yüzmeye gitmek ister misin?" diye sordu. Hafta ortasında gün ortası olduğu için burası oldukça ıssızdı. O sabah otelin önünde duran servis aracıyla giden aileler görmüştüm ve çoğunun muhtemelen şehrin çevresindeki lunaparklarda işlerini yaptıklarını tahmin ediyordum.

Morgan Etta'yı yüzmeye hazırlarken ben de gömleğimi çıkardım ve sandaletlerimi giydim. İkisi de tek parça mayo giyiyordu ama iki kıyafet arasındaki tek benzerlik buydu. Morgan'ın takım elbisesinin çok stratejik yerlerinde kesikler vardı ve düşmemesi için çenemi sıkamak zorunda kaldım. Kadının muhteşem dövmeleleri vardı, ya da belki sadece bir dövmeydi ama çok büyüktü. Kalçasının üstünden yan tarafına doğru yayılıyor ve kolunu çıplak bırakarak omzunda son buluyordu. Sadece bir kısmını görebiliyordum ama birbirine dolanmış sarmaşıklarla bağlanmış parlak, canlı çiçeklere benziyordu. Kıyafetinin gizlediği kısımları görmek için hayatımın bir yılından vazgeçebilirdim.

Etta'nın cildi ise tam tersiydi; o kadar kusursuz ve solgundu ki kapalı havuz için şükrediyordum. Güneş kreminin bile o narin cildin yanmasını nasıl önleyebileceğinden emin değildim. Küçük kıyafeti siyahtı ve üzerinde minik kırmızı çiçekler vardı. 1940'ların pinup mayolarının bir kopyası gibiydi. Çok sevimliydi ve bana Ani'nin yeğeni Arielle'e giydireceği bir şeyi hatırlattı.

"Ben yüzüyorum," dedi Etta, benim durduğum yere doğru emekleyerek. "Yüzme kıyafetim." Göğsünü işaret etti. "Yüzücü külotum."

Kalçasını işaret etti.

Morgan şakayla karışık, "İnsanlara yüzme külotundan bahsetme," diye azarladı ve gülerek aşağı inip Etta'yı havaya kaldırdı.

"Memaids," diye başını sallayarak beni bilgilendirdi Etta, yine kalçasını işaret ederek.

Morgan bakışlarımı karşıladı ve gözlerini devirerek güldü. "Deniz kızları," diye açıkladı. "Hâlâ kabul edilebilir sohbet konuları üzerinde çalışıyoruz."

"Benimkiler sadece sıkıcı siyah yüzme külotları," dedim Etta'ya, ağzımdan çıkan kelimenin kulağa ne kadar ürkütücü geldiğini fark ettiğimde yüzümü buruşturarak. Konuşmayı ilerletmek için çabucak şortumun üstünden görünen boxer'ımın bel bandını işaret ettim. "Boooring."

"Selamlıyorum," dedi Etta, dudaklarını şefkatle büzerek.

Morgan gülerek Etta'yı havuzun basamaklarına kadar taşıdı ve birlikte havuza girebilmeleri için yere bıraktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Bekle, bebeğim. Şamandıralarınızı unuttum."

Etta havuzdan geri çekilmek için yaygara koparmaya başladığında elimi havaya kaldırarak, "Onları tutabilirim," diye güvence verdim.

Morgan, eşyalarına dokunmama izin vererek, "Çantanın en üstünde," diye cevap verdi.

Birkaç plaj havlusunun altında bulduğumda Etta'ya "Havalı şamandıralar," diye seslendim. Gerçekten de çocukken kullandığımız şamandıralardan daha çok can yeleği tipi bir şeydi. Morgan'a uzattım ve Etta'nın kollarını küçük kol deliklerinden geçirerek şişkin can yeleği kısmını göğsüne geçirmesini, sonra da tüm mekanizmayı sırtına bağlamasını izledim.

"Gerçekten iyi çalışıyorlar," dedi Morgan ben havuza girerken. "Devam et bebeğim," dedi Etta'ya. "Yüzmeye başla."

Etta üzerinde bulunduğu merdivenden atlayıp suyun altında kaybolduğunda kalbim duracak gibi oldu, ama bir çığlık atarak tekrar yukarı fırladı. Su derin değildi, belki bir metre kadardı ama dibe değmesine imkân yoktu.

Morgan havuzun merdivenlerine otururken bana güvence verircesine, "Ona göz kulak oluyorum," dedi. "Ama kendi başına yüzmeyi seviyor."

"Hiç korkusu yok," dedim, Etta yüzü tavana dönük bir şekilde yüzene kadar sırtını kamburlaştırırken zorlukla yutkundum. Ayaklarını daha yükseğe kaldırmaya çalıştıkça başı suyun içine daha da batıyordu. Ellerim onun yanına gitme ihtiyacıyla kıpırdanıyordu.

"Hayır, neden yapsın ki?" Morgan bir salatalık kadar soğukkanlı bir şekilde sordu. "O

burada olduğumu biliyor."

"Aferin anneciğim," diye mırıldandım, Etta yuvarlanıp havuzda kürek çekmeye başlarken onu yakından izlemeye devam ediyordum. Bu daha iyiydi. Hareket ederken biraz daha dengeli görünüyordu.

"Eh," dedi Morgan kolayca. "Denerim."

Neden bahsettiğini anlamam bir saniye sürdü, Etta'ya o kadar odaklanmışım ki. "Suda çıldıran ondan daha büyük pek çok çocuk tanıyorum," dedim, sonunda havuzun kenarına yaslanırken başımı çevirip ona baktım.

Morgan başını sallayarak, "Bence bu muhtemelen ebeveynlerin gerginliğinden kaynaklanıyor," diye cevap verdi. "Çocuklar böyle şeyleri kaparlar. Annem hız trenlerinden ölesiye korkardı ve mantıken güvenli olduklarını bilmeme rağmen hala bir tanesinin yanına bile yaklaşıyorum."

"Güney Kaliforniya'da yaşıyorsun ve hız trenlerine binmiyor musun?" Etta bana doğru ilerlerken sordum.

Morgan gülerek, "Burada lunaparktan daha fazlası var," dedi. "Ama açık konuşmak gerekirse, lunaparka giderim, sadece o açık hava hız trenlerine binmem."

"O zaman bebek gezintileri senin için sorun değil."

"Her neyse." Güldü ve bana doğru su sıçrattı. "Su sıçratmak yok!" Etta bana ulaştığında azarladı.

"Üzgünüm," diye yanıtladı Morgan. "Haklısın, su sıçratmak yok."

"Yüzüne su gelmesinden hoşlanmıyor musun?" Minik yüzücüyle göz göze gelebilmek için çömelerek sordum. "Ben de sevmem."

Anlayamadığım bir şey söyledi ama yüzündeki ifadeye ve ses tonuna bakılırsa, su sıçratmanın kötülükleri hakkında bir söylev gibiydi.

Etta arkasını dönüp tekrar kulaç atmaya başlayınca Morgan, "Gözlerine su kaçmasından hoşlanmıyor," diye tercüme etti. "Saçını yıkamak tam bir kabus. Yine de bir balık gibi yüzüyor ve bu ironi benim için kayıp değil."

"Benim de aynı şekilde olan bir yeğenim var," diye cevap verdim. "Yüzme kısmı değil ama saç yıkamaktan nefret ederdi."

"Çok sayıda yeğeniniz var mı?" "Altı," diye yanıtladım. "Etta'yla birlikte yedi oldu."

Morgan, Etta'nın yüzüşünü izlerken gülümseyerek, "Bu harika," diye cevap verdi.

"Kız kardeşimin henüz çocuğu yok, o yüzden tek torun Etta."

"Evet, Shane - üvey kardeşim, onunla hiç tanışmadın, sanmıyorum - ve kuzenim Kate'in beş tane var. Kuzenim Bram'da da bir tane var."

"Bram'ı hatırlıyorum. O bir ikiz, değil mi?"

"Doğru."

"Sinirli olan o muydu?"

"Yine doğru." Güldüm. "İkizinin adı Alex."

"Sevimli olan Alex'ti," dedi, dudakları hafifçe mırıldanırken seğiriyordu.

"Sen öyle diyorsan." Alex'in ne kadar sevimli olduğunu tartışmak, yanımda oturan kadınla asla tartışmak istemeyeceğim ilk on şey arasında olabilirdi.

"Herkes öyle dedi," diye yanıtladı gülerek.

"Neyse," diye mırıldandım, konuyu değiştirerek. "Etta'nın oynayacak bir sürü kuzeni var."

Morgan, "Bu harika," dedi.

"Sen-" Boğazımı temizledim ve tekrar başladım. "Onlarla tanışmak senin için sorun olur mu? Bizden çok var ama belki dalga dalga falan gelebilirler."

Morgan'ın kahkahası neredeyse bir havlamaya benziyordu ve eli ağzını kapatmak için havaya kalktı.

"*Dalgalar* halinde mi geldin?" diye sordu, kahkahalarını tutmaya çalışırken gözlerinin kenarları kırışmıştı.

"Kendini bunalmış hissetmeni istemiyorum-"

"Trevor, gençken iki yıl boyunca koruyucu aileler arasında dolaştırıldım. Ailen beni bunaltmayacak."

Etta havuzun merdivenlerinden tekrar atlayınca duraksayarak, "Bu iyi," dedim. "Çünkü hepsi sizinle tanışmak istiyor."

"Bana uyar," diye cevap verdi, gözlerini kaçırarak. "Bunu gerçekleştireceğiz."

"Evet, ailem Oregon'da olduğu için biraz zor," dedim sözlerindeki tereddütlü tonu fark ederek. "Ama Shane, Kate ve çocuklar burada, San Diego'nun dışında yaşıyorlar."

"Bok yok mu?" Morgan söyledi.

"Evet. Sizi öğrendiğimizden beri gelip sizi görmem için başımın etini yiyor."

"Bizi görmeye gelebilir." Morgan omuz silkti. "Yani, çalışmak zorundayım ve

Bu yüzden programımıza bağılı olacak."

"Ona haber veririm," diye cevap verdim ve o anda Kate'e böyle bir Ğey söylemeden önce birkaç gün beklemeye karar verdim.

Morgan, Etta'nın ailemizin bizim tarafını görmesine izin verme konusunda çok soğukkanlı davranıyordu. Beni evinin önünde gördüğü andan itibaren nazik ve misafirperver davranmış, hatta Etta'yı benimle takılması için getirmeyi bile kabul etmişti ama az önce vücudunun gerilmesinden kendini biraz köşeye sıkışmış hissettiğini anlayabiliyordum. Böyle hissetmesini istemiyordum. Bizimle bir ilişkisi olacaksa, onu itip kakmayacağımızı ya da hayatını ele geçirmeyeceğimizi bilmesi gerekiyordu. En azından ben bunu zihnimde defalarca tekrarladım. Kendime karşı dürüst olursam, küçük bir parçam konuyu zorlamak istiyordu, bunun pislikçe bir hareket olacağını bilsem bile.

"Peki, ne iş yapıyorsun?" Konuşmamızı yeniden yönlendirerek sordum.

"*Sen* ne iş yapıyorsun?" diye karşılık verdi.

"Aile tomruk şirketini ben yönetiyorum," diye cevap verdim kolayca. "Babalarımız yarı emekli olduğu için artık işleri Bram'la ben yürütüyoruz."

"İlginç," dedi. Elleri suyun yüzeyinde hipnotize edici bir şekilde ileri geri hareket ediyordu. Elleri de tıpkı diğer elleri gibi narindi ve sağ elinin serçe parmağına ince bir altın bant takmıştı.

"Tesisatçı mı?" Şakayla karışık tahmin ettim. "İnşaat işçisi? Bayrakçı? Sualtı yıkım uzmanı mı?"

"Ne yani, bunları yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye suçlayıcı bir şekilde sordu. "Bahse girerim hepsini yapabilirsin," diye cevap verdim.

Hata. "Ama inşaat veya işaretleme için bronzluğunuz yok, aslında bir su altı demo uzmanıyla hiç tanışmadım, ama eminim ki içinde yuvarlanıyorlar ve eviniz biraz küçük-"

"Hey!"

"-ve senin her gün başkalarının bokuna battığını hayal edemiyorum."

"Belki de cildime çok iyi bakıyorumdur," diye itiraz etti sırtarak.

"İ m k â n ı yok," diye güldüm. "Yani, eminim biliyorsundur. Ama bu

Güneş kremi sürseniz bile bütün gün güneşin altında durup bronzlaşmamanız imkansız."

"Biraz vampir gibi görünüyorum."

"Yaşadığınız yeri düşünürsek, şaşırtıcı."

"Cildime gerçekten çok iyi bakıyorum," diye fısıldadı komplocu bir tavırla,

Sesini tekrar normal seviyeye yükseltmeden önce. "Ama haklısınız. Ben dışarıda çalışmıyorum. Aslında bir dövme dükkanında çalışıyorum."

"Öyle mi?" Omzundaki dövmeye baktım, çok istememe rağmen gözlerimin daha fazla güneye kaymasına izin vermedim.

"Evet, ama piercing yapıyorum."

"Güzel." Başımı salladım. Benim hiç piercingim yoktu, hatta kulaklarımı bile deldirmemiştim ama deldiren pek çok insan tanıyordum. Ani'nin birkaç farklı piercingi vardı, canı istediğinde bunlara yenilerini ekliyordu ve şu anda da bir septum halkası vardı. "Hiç ilginç yerlerini deldirmek zorunda kaldın mı?"

"Her şeyi deldim," diye cevap verdi gözlerini devirerek. "Etta," diye seslendi, "bu tarafa gel bebeğim."

Etta bize biraz daha yaklaşıp kadar bekledi, sonra tekrar basamaklara yaslanarak rahatladı. "Şunu söyleyeyim, kadınlar genellikle erkeklerden çok daha az sızlanırlar. Acıya tahammülleri daha yüksektir."

"Ciddi misin?"

"Oh, evet. Buraya gelip, bir cesaretle aletlerini deldirmeyi planlayan ve iğneyi gördüklerinde tamamen punk yapan adamların sayısına inanamazsınız. Gerçi San Diego'da daha kötüydü. Aptalların yarısı biraz sıvı cesaretle gelirdi ve onları geri çevirmek zorunda kalırdık. Sarhoşsanız piercing ya da dövme yaptıramazsınız."

"Evet, aletimi delmek hiçbir zaman arzuladığım bir şey olmadı," diye mırıldandım, bu düşünce karşısında irkildim. İçgüdüsel bir koruma hareketiyle ellerimi önümde birleştirdiğimi fark ettiğimde ellerimi gizlice aletimden uzaklaştırdım.

"Her kafadan bir ses çıkıyor," dedi omuz silkerek. "Kadınlar genellikle gerçekten piercing yaptırmak istedikleri için geliyorlar ve cesaretlerini kaybetmeden önce bunu halletmek istiyorlar."

"Sanırım çok acıyordur-" Ağzımdan *orospu çocuğu* lafı çıkmadan önce konuşmayı kesip Etta'ya baktım.

"Bilmiyorum. Dövmeler çok daha uzun sürüyor ve çok daha fazla insan yaptırıyor. Biri size defalarca iğne batırırken saatlerce bir sandalyede oturmak mı, yoksa beş dakikanızı ayırıp işinizi bitirmek mi?"

"Sözüne güveniyorum," dedim, tam da Etta beni tekrar varlığıyla onurlandırmaya karar verdiğinde.

"Adın ne?" diye sordu.

"Benim adım Trevor, hatırladın mı?"

"Twevo."

"Evet."

"Twevo," diye adımı söyledi ve sonra konuşmaya devam etti ama bana ne söylemeye çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu. Bana ipucu verebilecek bir kelime aradım ama kulağıma tanıdık gelen tek bir kelime bile duymadım.

"Seninle yüzmemizi mi istiyorsun?" Morgan sordu.

"Twevo," diye açıkladı Etta.

"Hey, peki ya ben?" Morgan küstahça davrandı. "Ben senin en iyi arkadaşınım!"

Etta gerçekten sinirlenmiş gibi iç çekti, sonra Morgan suyun altına dalıp oturduğumuz yere doğru yüzerken kıkırdadı.

Morgan Etta'nın birkaç santim ötesinde belirdi ve küçük kız yüzerek uzaklaşmaya çalışırken attığı çığlık neredeyse duvarları sarsacaktı. Bana sırtarak bakan Morgan, Etta heyecanla bağırıp havuzun sığ ucunda çırpınırken suyun altına geri daldı. Bir kez daha, Etta suyun altında annesini bulmaya çalışmak için duraklar durmaz Morgan ortaya çıktı ve onu korkutarak kahkahalarla çığlık atmasına neden oldu.

O ana kadar kendimi toparlamaya çalışıyordum ama onları izlerken neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Etta annesine su sıçratmaya başladı, tam da ben onlara doğru yüzmek için eğildiğimde, kalbim boğazımda kaldı.

"Hey, su sıçratmak yok sanıyordum," dedim kabaca, yavaşça onlara doğru ilerlerken.

Morgan şakayla karışık, "Oh, bu sadece bizim için," diye cevap verdi, parmaklarını Etta'yı "yakalayacakmış" gibi oynatırken kekeliyordu. "Su sıçratmama kuralı Bayan Henrietta için geçerli değil.

"Oh, hayır, Etta!" Morgan ben suyun dibine inerken uyardı. "Trevor seni yakalayacak!"

Tam zamanında suyun altına daldım ve Etta'nın etrafımda yüzmeye çalışırken küçük bacaklarının saatte milyonlarca mil hızla gittiğini gördüm. Hareketleri spastikti ve onu hiçbir yere götürmeyecek gibi görünüyordu, ancak onu takip ettiğimde havuzda oldukça hızlı hareket etti ve sonunda havam bittiğinde ortaya çıktı. Biraz oksijen emer emmez, yüzüm Etta'nın bir şekilde bana doğru gönderdiği su tabakasına tekrar tamamen battı.

"Hayır, Twevo!" Etta bağırdı ama o kadar çok gülüyordu ki nefesini zor tutuyordu.

Benden uzaklaşmasına izin verdim ve yapabileceğini fark etmesini izledim.

Artık annesini daha önce bıraktığı yerde göremiyordu. Havuzu ararken gözleri büyüdü, sonra Morgan'ın yanına gelmesiyle ciyaklayarak kapandı.

Etta'yı bir saat boyunca havuzun etrafında sırayla takip ettik ve bizden defalarca uzaklaşmaya çalışırken kendini yıpratmasına izin verdik. Morgan ve ben nefes bile almıyorduk ama havuzdan çıkmaya karar verdiğimizde Etta tamamen bitkin düşmüştü. Morgan ona gitme zamanının geldiğini söylediğinde telaşlanmadı bile.

"Twevo," diye seslendi Etta merdivenlere yaklaşp beceriksizce bana doğru uzanırken. "Yukarı."

İlgisiz görünen Morgan'a baktım, sonra Etta'yı kollarıma aldım. O kadar hafıftı ki inanılır gibi değildi. Morgan'a da söylediğim gibi, pek çok yeğenim vardı ama Etta hepsinden çok daha küçük yapılydı ve onu kucağıma aldığımda bu gerçekten fark ediliyordu. Etta'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsedim. Bu kadar hafif birinin aynı zamanda inanılmaz derecede ağır hissettirmesi şaşırtıcıydı. Tanrım, kardeşimi özlemiştim.

Onu eşyalarımızı bıraktığımız sandalyelere doğru taşıırken Etta başını omzuma yasladı ve içgüdüsel olarak sırtını hafifçe ovma için elimi kaldırdım. Kız tam bir karakterdi, buna hiç şüphe yoktu. Küstah, talepkâr ve biraz da şımarıktı ama Tanrım, ne kadar tatlıydı.

Morgan bizi havuzdan çıkarken ben de şamandıranın klipsini açtım ve onu üzerinden çektim. Şamandıra ıslak ve ağırdı ve nereye koyacağımdan emin değildim.

"Yere bırak gitsin," dedi Morgan, bir havlu kapıp kendi etrafına sararak. "Eve gidene kadar içine koymak için bir çöp torbası getirdim."

Başımı salladım, sonra Morgan'ın Etta'ya bir havlu sarmasına ve aramıza sokmasına izin verdim.

"Eve gidene kadar onu mayoyla bırakırdım ama arabada bayılacağından eminim," dedi Morgan, odaya bakarak. "Tuvaletlerin nerede olduğunu biliyor musun?"

"İstersen üstünü benim odamda değiştirebilirsin." Kaşları şaşkınlıkla kalkarken gözleriyle karşılaştım.

Kahretsin. Onu odama davet etmek garipti, değil mi? Beni çok az tanıyordu. Cevabını beklerken yüzümü buruşturdum.

Bölüm 6

Morgan

Trevor'la birlikte olmak kolaydı. Bunu beklemiyordum.

İyi bir adam olduğunu çoktan fark etmiş olsam da, henüz kendimi yanında rahat hissedeceğim biri olacağını anlamamıştım. Yine de doğruydı. Ne kadar uzun süre takılırsak o kadar rahat hissediyordum ve bunun nedeni yaptığı belirli bir şey bile değildi. O sadece oradaydı. Çabuk cevap veriyordu, komikti, rahattı.

Onu ve Etta'yı otel odasına kadar takip ettim, Etta uykulu bir şekilde omzuna yaslanmış saçma sapan şeyler mırıldanıyordu ve hayatımın en akıllıca kararını vermediğimi biliyordum. Yani, elbette ondan garip hisler almıyordum ama yine de yeni tanıştığım biriydi. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyor olmamız bir onay sayılmazdı. Bir zamanlar çocukluğumda bir adam tanımıştım; babalarımız arkadaş olduğu için birlikte oynamıştık ve onu nispeten iyi "tanıdığım" biri olarak kabul edebilirdim - ta ki bir kıza uyuşturucu verip tecavüz etmekten tutuklandığını duyana kadar.

İnsanlar bu yönden komikti. Gerçek yüzlerini gösterecek kadar rahat olana kadar onları asla gerçekten tanıyamazdınız. Bazen şanslıysanız biri size hemen açılırdı; diğer zamanlarda ise dış görünüşün ardındaki gerçek kişiyi asla göremezdiniz.

Trevor'ı odasına kadar takip ederken, *kız kardeşim aklını kaçırarak*, diye düşündüm. Bu beni yeterince duraksattı ve kapı ile çerçeve arasındaki sürgülü kilide gizlice bastım, böylece kapı tam olarak kapanmadı ve boşluktan bir inçlik koridor görüldü. Trevor omzunun üzerinden bana baktı ve ne yaptığımı açıkça fark etti ama sanki onu hiç rahatsız etmemiş gibi küçük bir gülümseme verdi.

Etta başını kaldırarak, "Eğil," dedi. Ayakları yere değeri değmez odayı keşfe çıktı.

O çekmeceleri açıp tezgahın altındaki mini buzdolabına hayranlıkla bakarken ben de bir bebek bezi ve birkaç giysi çıkardım.

"Ben banyoda üstümü değiştireceğim," dedi Trevor, tezgâhtan bir spor çantası kaldırarak. "Siz hanımları biraz yalnız bırakayım. Dışarı çıkmak güvenli olduğunda kapıyı çalın."

"Teşekkürler," dedim o banyoya girip kapıyı arkasından kapatırken. Belli belirsiz, kapıyı çalmazsam içeride ne kadar kalacağını merak ettim. Çantamızı bıraktığım yatak evdekinden çok daha yumuşak görünüyordu ve uzun günümüzün ardından oldukça davetkâr görünüyordu.

Daha fazla rahat etmeden oradan çıkmam gerekiyordu. Eğer yabancı bir adamın otel yatağının ne kadar davetkâr göründüğünü gerçekten düşünüyorsam, kıcımlı kaldırıp eve gitmeliydim. Hayatımda bu tür saçmalıklara ayıracak vaktim yoktu, özellikle de Trevor'ın taşıyacağı bagajla birlikte gelenlere.

"Henrietta," diye seslendim usulca, koşma isteğimi görmezden gelerek. "Henrietta, annene gel, giyinme vakti geldi."

O daha bebekken uydurduğum bir melodiyle küçük bir şarkı söyledim. Ona usulca şarkı söylememi her zaman sevmişti ama o zamanlar tek bir çocuk şarkısı bile bilmiyordum. Onu hiçbir şeyin sakinleştiremediği ve benim de yorgunluktan üç seviye atladığım o erken gecelerin ortasında, hiçbir şarkıyı hatırlayamamıştım.

"Henwyetta," diye şarkı söyleyerek bana doğru yürüdü.

Şarkı söylemeye devam ederken mayosunu ve bezini çıkardım, Trevor'ın hâlâ içeride kapalı olduğundan emin olmak için ara sıra banyo kapısına bakıyordum. "Henrietta, sıırıslıklam olmuşsun, ne yapıyordun sen böyle? Henrietta, hadi seni giydirelim, böylece güzel ve rahat olabilirsin."

Bezinin kenarlarını koparıırken ve başına bir güneş elbisesi geçirirken mırıldandı. Ben hızla kendi güneş elbisemi giyip saçlarımı başımın tepesinde topuz yaparken onun tekrar odada dolaşmasına izin verdim. Karmakarışık saçlarımla daha sonra, saç kremim olduğunda ve saçlarımı tarayabildiğimde ilgilenecektim.

"Gidip kapıyı çalmak ister misin?" Yatağın ayak ucunda beceriksizce durarak sordum. Rahatsız olmaya başlamıştım ve vedalaşmadan öylece gitmeyi diliyordum. "Gidip Trevor'ın işi bitmiş mi bir bakalım mı?"

Odanın öbür ucuna koşup kapıyı çalmaya başlayınca gülümsedim, sonra da hiç durmadı. Birkaç vuruşun yeterli olacağını henüz fark etmemişti, bu yüzden kapı hafifçe açılana kadar vurdu, vurdu ve vurdu.

"Bu benim sinyalim mi?" Trevor kapıdan içeri bile bakmadan sordu.

"Evet."

Kapı daha geniş bir şekilde açıldı ve adam bir şort ve bir tişörtle orada durdu.

beyaz tişört, sırtarak. "Yanlış alarm olup olmadığından emin değildim," dedi Etta'ya bakarak.

"Kapıyı çalmasına izin verdim," diye aptalca cevap verdim. Dik dik baktığımdan emindim ama kahretsin. Bu tişört onun omuzlarına ve göğsüne çok yakışıyordu. Saatlerdir ona üstsüz bakıyordum ama o beyaz tişört bir şekilde tüm düğmelerime aynı anda basıyordu.

"Anlıyorum," dedi Etta'nın önünde çömelerek. "İyi iş, fıstık."

"İş, 'Eanut," diye taklit etti Etta, biraz aşağı yukarı zıplayarak. "Şarkı mı söylüyordun?" diye sordu bana bakarak.

Dudaklarımda mahcup bir gülümseme belirdi ama soğukkanlı davranmak için kendimi zor tuttum. "Bunu duydun, ha?"

"Sadece ses tonu," diye yanıtladı.

"Çarşaf," diye araya girdi Etta, adam ondan başka bir şey göremeyinceye kadar yana doğru eğildi. "Wed pannies." Sonra Trevor'a bezini göstermek için elbisesini yukarı kaldırdı ve beni kahkahalarla güldürdü.

"Aman Tanrım," diye homurdandım, elimle yüzümü kapattım. "Onunla başım çok büyük belada."

Trevor gülümsemesi büyüyen Etta'ya "Güzel kırmızı külot," diye cevap verdi. "Kırmızı rengi sever misin?"

"Evet." Kararlı bir şekilde başını salladı, sonra konuşmadan sıkıldı ve mini buzdolabıyla tekrar oynamak için arkasını döndü.

"Bu bez bebek bezi mi?" Trevor ayağa kalkarak sordu.

"Evet. Küçüklüğünden beri kullanıyoruz." Biraz gülümsedim ama yüzündeki ifadeyi yorumlayamadım. Oradan çıkmak istiyordum ama bir pislik gibi görünmeden kendimi nasıl kurtaracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Filmlerdeki kadınların her zaman ayrılmaları gerektiğini söylemenin kolay bir yolu vardı, ama gerçek hayatta böyle olmazdı. Birine gitmek zorunda olduğumu söylemenin garip olmayan bir yolunu hiç bulamamıştım. Genellikle kabalık olarak algılanırdı.

"Eğer paraya ihtiyacın olduğu için bez kullanıyorsan ve sigorta ödemelerinden faydalanmak istemiyorsan," dedi yavaşça ve düşüncelerimi kısa kesti. Gözlerinde kibarlıktan başka bir şey yoktu. "Yapabilirim."

"Tanrım," diyerek sözünü kestim. "Çok nazıksın. Cidden, nasıl bu kadar iyi olabiliyorsun?" Şimdi kaçmak istediğim için daha da kötü hissediyordum. Bu adam gerçek miydi?

"Kabuk," diye mırıldandı, küfürlü sözlerim karşısında başını sallayarak. "Ciddiyim Morgan."

"Ciddi olduğunu biliyorum," dedim, dudaklarım yanlardan yukarı kıvrılmıştı. "Ama biz tamamen iyiyiz."

"Emin misin?"

"Olumlu," diye cevap verdim. "İyi gidiyoruz."

"Özür dilerim. Sadece düşündüm ki-" Cümlesini tamamlamadan bezli Etta'ya doğru belli belirsiz bir işaret yaptı.

"Bez bebek bezleri aslında oldukça pahalı," diye bilgilendirdim onu. "En azından başlangıçta. Bir yılı aşkın süredir aynı bezleri kullanıyor, bu yüzden şu anda maliyeti düşük, ancak zulasını oluştururken oldukça yüksekti."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bir bebek bezi genellikle on ila otuz beş dolar arasında değişiyor." O bezler bize yavaş yavaş gelmişti. Orada burada biriktirmek zorunda kalmıştım, elime beş dolarlık banknotlar geçtiğinde her biri için yetecek kadar biriktirmiştim.

"Tanrım."

"Bunların en güzel yanı tek beden olması, yani uzun süredir kullanıyor. Daha fazla almam gerekmeyecek, tuvalet eğitimi alana kadar bunları kullanacak."

"Neden, neden bunu yapmaya karar verdin?" diye sordu. "Eğer bu kaba bir soru değilse."

Güldüm. "Hiç de değil." Etta bana doğru geldi ve ben de onu kucağıma çekerek oturdum. Çantamızdan battaniyesini ve pelüş hayvanını aldım. Onları tutar tutmaz başparmağını ağzına attı ve vücudu benimkine yaslanarak gevşedi. "Demek o küçükken elimiz kolumuz bağlıydı," diye hayıflanarak gülümsedim, ne kadar *bağlı* olduğumuzu hatırlayarak. "Ve bir şekilde bez bebek bezi kullanan ve buna bayılan annelerin olduğu bir sohbet odası gördüm. İlk başta elime ne geçtiyse aldım, ikinci el su geçirmez örtüler, havludan yapılmış düz eski moda bezler, bunun gibi şeyler. Çılgınca, beklediğimden daha iyi sonuç verdi. Sonunda, biraz fazladan param olduğunda daha pahalı ve kullanımı daha kolay bezler aldım ve şimdi tamamen dolu."

"Huh," dedi Trevor düşünceli bir ifadeyle.

"Ayrıca kakasıyla çöp sahalarını doldurmuyor," diye işaret ettim parmağımı havaya kaldırarak. "Tamamen yeşil, bebeğim."

"Her zaman bir artıdır," dedi Trevor gülerek. "Temizlik yapmak istemezdim"

ama yargılamak yok."

Eğlenerek gözlerimi devirdim. "Senin çocuğun olunca durum değişiyor. Ayrıca, tek kullanımlık bezinin içine kaç kez kaka yaptığını biliyor musun? Çok kötüydü. Boynundan aşağısını temizlemek zorunda kaldım ve hala kıyafetlerindeki kakayı temizlemek zorundaydım, yani..."

Trevor ellerini teslimiyetle kaldırarak, "Anlaşıldı," dedi. Odanın diğer ucundaki tezgâha rahatça yaslanmış, çıplak ayaklarını bileklerinden çaprazlamıştı.

"Ve şu anda giydiği bezlerde bütün gün cildine sürtünen kimyasallar yok-"

"Sen kazandın," diye araya girdi Trevor, kocaman gülümsüyordu. "Sen bir dahisin ve ben sadece alçakgönüllü bir tek kullanımlık bebek bezi destekçisiyim."

"Hâlâ mı?"

"Kumaş çocuk bezleri hepsi ve yol, Şimdi." o dedi alaycı bir şekilde. "Ben dönüştürüldü."

"Dünyada bir fark yaratacağımı hep biliyordum," diye hüzünlü bir şaka y a p a r a k onu güldürdüm.

Etta'ya doğru başını sallayarak, "Görünüşe bakılırsa kızın işi bitmiş," dedi.

Ona bakmadan başımı salladım. Uykuya daldığı anda vücudunun gevşediğini hissetmiştim. Ayağa kalkmadan önce yatakta bir şey bırakmadığımdan emin olarak, "Onu eve götürsem iyi olacak," dedim. Nihayet gitmek için geçerli bir nedenim vardı.

Trevor çantamızı elimden alırken, "Ben alırım," diye ısrar etti. "Seninle aşağıya kadar yürüyebilirim."

Arabama doğru giderken sessizdik. Daha önce de yaşadığımız gibi garip bir sessizlik değildi ama sanki ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk çünkü birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimize dair hiçbir fikrimiz yoktu. Oregon'da yaşıyordu ve ne kadar süreyle ziyaret edeceğinden emin değildim ama önümüzdeki altı gün boyunca çalışmam gerekiyordu ve Etta'yı görmesi için ona zaman ayırmam mümkün değildi. Her gün işten eve döndüğümde Etta da ben de tamamen bitkin düşüyorduk.

"Onu görmeme izin verdiğin için teşekkürler," dedi Trevor, hâlâ uyumakta olan Etta'yı araba koltuğuna bağladıktan sonra. "Gerçekten. Teşekkür ederim."

"Elbette," diye cevap verdim küçük bir gülümsemeyle. Her ne kadar Etta'yı kendime saklamak istesem ve Harris ailesinin onun hayatına girmesinin ne anlama gelebileceğinden korksam da, ben bir canavar

değildim.

"Yani, ziyaretler ve diğer şeyler hakkında seninle temasa geçeceğim?"

"Kulağa hoş geliyor." Başımı salladım. Aklımın bir köşesinde, gerekirse onları her zaman ekebileceğimi biliyordum, özellikle de farklı bir eyalette yaşıyorlarsa.

"Sizinle tanışmak gerçekten güzeldi...
tekrar." "Seninle de," diye cevap verdim
ve bunda ciddiye dim.

Garip bir kucaklaşmanın ardından arabama binip eve doğru yola çıktım. Çok garip bir gündü, duygularım kontrolden çıkmıştı. Eve gitmek için sabırsızlanıyordum, böylece bir fincan kahve ile bir topun içine kıvrılabilir ve Harris ailesinin hayatlarımız üzerindeki etkisini anlamaya çalışabilirdim.

* * *

O gece geç saatlerde, telefonum yeni bir mesajla çaldığında kanepede battaniyeye sarılmış televizyon izliyordum. Ekranda Trevor'ın adı belirince gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bugün için size tekrar teşekkür etmek istedim. Etta'da Henry'nin bir parçasını görmenin nasıl bir his olduğunu anlatamam.

Gülümsedim ve boğazımdaki yumruyu yuttum. Trevor'ın nasıl hissettiğini anlıyordum. Her gün Henry'nin yüzünün küçük bir kopyasına bakıyordum. Bir noktada onu bu kadar sık düşünmeyeceğimden emindim ama şu anda aralarındaki benzerliği görmezden gelmek zordu.

Henry ve ben yakın değildik. Onunla yakınlaşmak imkânsız gibiydi ve ben de bunu hiç denemedim. İlişkimiz, daha iyi bir kelime bulamadığım için, stres atmanın bir yolundan başka bir şey değildi. Birkaç ay boyunca, genellikle onun arkadaşlarından oluşan bir grupla takılmıştık ve çoğu zaman gecenin sonunda birlikte çıplak kalmıştık. Henry çok eğleneliydi ama her ne kadar sonsuza dek sürecek aşkımı arıyor olsam da, onun uzun vadede birlikte olmak istediğim biri olmadığını erkenden anlamıştım. Yine de iyi bir adamdı ve Etta'nın babası olamayacağını açıkça belirttikten sonra bile onu bir arkadaş olarak görmüşüm. Adamın dünyadan iyi sakladığı pek çok sorunu vardı ve bunun için onu suçlayamazdım. Kendime hepimizin elimizden geldiğince başa çıkmaya çalıştığımız sorunları olduğunu söyledim. Kimse mükemmel değildi, özellikle de ben.

Mesaja tıkladım ve nasıl cevap vermek istediğimden emin olmadan başparmağımı telefon ekranının üzerine koyarak oturdum.

Rica ederim, sonunda yazdım. Etta'nın onu tanımak isteyen bir ailesi olmasına sevindim. Bu konuda çok gergindim.

Cevabı neredeyse anlıktı. *Gergin mi?*

Etta doğduğundan beri beni rahatsız eden korkuları nasıl açıklayacaktım? Henry bizden tamamen uzaklaşmaya karar verdiğinde bir yanım rahatlamıştı. Etta'nın büyüdüğü bu karar hakkında ne hissedeceği konusunda endişeliydim ama aynı zamanda onun tamamen bana ait olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı. Bunun beni korkunç bir insan yaptığından emindim ama elimde değildi.

Henry için asla böyle bir karar veremezdim, eğer isteseydi onun haklarını elinden alamazdım. Ancak Etta ile bir ilişki istemediğini bilmek kendimi daha güvende hissetmemi sağlamıştı. Ben çocukken annem bizi sebepsiz yere babamdan ayırmış ve Orta Kaliforniya'dan Oregon'a taşımıştı. Bunun için onu asla affetmedim ve bunu Etta'ya asla yapmazdım. Bunun öteki yüzü ise Henry'nin fikrini değiştirip kızımızı benden almaya çalışacağı korkusuydu.

Çocuk sahibi olmak korkutucuydu, nokta. Hayatınızı paylaşmadığınız birinden çocuk sahibi olmak ise bunu çeşitli şekillerde çok daha korkutucu hale getiriyordu. Yalnızlık başlangıçta korkunçtu ve bu yalnızlığa bir de bebeğimi, hayatında sağlam bir yer edinmek istemiyor gibi görünen biriyle paylaşma korkusu eklenince? Bunu düşünmek bile neredeyse yıkıcıydı.

Ailenin ne yapacağından emin değildim, diye cevap verdim. *Böyle şeyler hakkında hep korku hikayeleri duyarsınız.*

Henry'nin ailesi beni daha çok korkutuyordu çünkü kendilerinden olmayan çocukları kabul etme konusunda bir geçmişleri vardı. Evlatlık çocukları kabul etme şekilleri takdire şayandı. Bunu nasıl yapabildiklerinden emin değildim. Muhtemelen onları geri vermek zorunda kalacağımı bile bile kendi çocuklarım gibi çocuk yetiştirecek güce sahip olmadığımdan emindim. Ama bu aynı zamanda Etta'yı alabilecek bilgi ve bağlantılara sahip oldukları anlamına da geliyordu.

Mantıklı değildi. Bunu biliyordum. Etta güvende, mutlu ve bakılıyordu ve mahkemeler bu gibi durumlarda genellikle anneleri tercih ediyordu. Korkularım mantıklı değildi; babam beni ve kız kardeşimi geri almak için savaşıırken annemle bir dizi otelde ve ardından birçok koruyucu ailede yaşadığım bir hayatın sonucuydu. Mahkemelerin her zaman olması gerektiği gibi çalışmadığını zor yoldan öğrenmiştim.

Trevor'ın bana mesaj atmasını beklerken kalbim biraz hızlı atıyordu. Umarım

onu kırmamıştım ama dürüst olmaya çalışıyordum. Ortaya çıktığı için hâlâ çok korktuğum gerçeğini göz önünde bulundurursak, olabildiğince dürüst olmaya çalışıyordum.

İkimiz de şanslıyız ki, ailem oldukça iyidir.

Nasıllar? Onları merak ederek sordum. Beni çok korkutmuş olsalar da ailesini sevgiyle hatırlıyordum. Oğullarından birini kaybetmek kolay olmamıştır. *Bir çocuğu kaybetmeyi hayal bile edemiyorum.*

İyiler. Çoğunlukla. Hâlâ uğraşıyorlar. En çok annem zorlanıyor ama dayanıyor.

Henry bebekti, değil mi?

Evet. O en küçüğümüz.

En yaşlı sen misin?

Nasıl anladın? Seçkin yakışıklılığımın mı?

Eleme süreci. Sadece iki kişi değil misiniz? ;)

Beeeeep. Yanlış. Üç kişi var. Shane ortamızda. Benden biraz daha genç.

Onu hatırlamıyorum.

Evlatlıktı, siz oraya gittikten sonra gelmiş olabilir mi? Emin değilim. Buraya taşındığında oldukça yaşlıydı ama kalan çocuklardan biriydi. Sonunda kuzenim Kate ile evlendi.

Ensest, çok mu? Sırıttım.

Ha! Belki bizimle büyüseydi. Dürüst olmak gerekirse, hepimiz bunun eninde sonunda olacağını biliyorduk, ama bunu anlamaları çok uzun sürdü.

Bekle, bütün çocukları olan onlar mı?

Sağdaki. Sage, Keller, Gavin, Gunner ve Iris. İlk dördü Shane'in ilk evliliğinden. Uzun hikaye, sorma.

Bu çok fazla çocuk demek.

Yok artık. Yine de işe yarıyor. Peki

ya sen? Çocuk var mı?

Pürüzsüz, Morgan. Güzel geçiş. Tanrım, neden hala o adamla konuşuyordum ki? Trevor Harris ile arkadaşlık kurmak iyi bir şey değildi.

Hayır. Benim için henüz çocuk yok. Birkaç aydan daha uzun süre birlikte olmak istediğim birini bulamadım.

Ben de öyle. Şaka yaptım.

Kahretsin, öyle demek istemedim.

Endişelenme. Etta hayatımda aldığım en güzel sürprizdi. Noel ve doğum günümün bir arada olması gibi.

Eminim öyledir. Harika biri.

Hemen cevap vermeyince tekrar mesaj attı.

Şu ayağımı ağzımdan çıkarayım. Yarı zamanlı bir baba olmak istemediğim gerçeğinden her zaman emin oldum. Her şey için orada olmak istiyorum. Bu yüzden hiç çocuk planlamadım ve plansız da olmadı. Bu, anneleriyle birlikte olsam da olmasam da herhangi bir çocukla mutlu olmayacağım anlamına gelmiyor.

Geri adım atma çabaları takdire şayandı ve kıs kıs gülmekten kendimi alamadım. Beni kırmamıştı. Etta'nın dünyaya geliş şeklinin çoğu insan için ideal bir durum olmadığını biliyordum. Öyle olduğu için mutluydum, o yüzden bunu düşünmemeye çalıştım.

Anladım. LOL

Yine de çocuk istiyorum. Eninde sonunda. Saat işliyor.

Az önce bana sabırlı olmamı söyledin! Çok sabırlı değil.

Şimdi annem gibi konuştun.

Ouch.

Hayır, annemi seviyorum, bu iyi bir şey. Ana kuzusu, ha?

Ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum.

Verdiği cevaba sııttım. Mesajlarımız o kadar hızlı gidip geliyordu ki programımın bittiğini ve kahvemın soğuduğunu fark etmemiştim. Evet, ben de geceleri kahve içen insanlardan biriydim. Bu benim için kafeinden çok rahatlatıcı bir şeydi. Babam her zaman sade kahve içerdi ve bu bana evimi hatırlatırdı, tıpkı diğer insanların sıcak çikolatanın onlara benzer bir rahatlık verdiğini söylemesi gibi. Küçüklükten kalma sıcak çikolata anılarım yoktu.

Bütün hafta çalıştığını biliyorum, o yüzden yarın eve gideceğim.

Etta ve benim normal hayatımıza dönebilmemiz için Trevor'ın gitmesinin kesinlikle iyi bir şey olduğunu bilmeme rağmen yüzümdeki gülümseme kayboldu.

En kısa zamanda ziyarete geleceğim - belki annemi de getirebilirim ve senin birkaç gün izinli olman için plan yapabiliriz?

*Tabii, kulağa hoş
geliyor. Sana
mesaj atarım.*

Cevap verme zahmetine girmedim. Şimdiden içime kapandığımı ve onu dışladığımı hissedebiliyordum. Yaptığı ya da yapmadığı bir şey değildi. Sadece her zaman insanları kendi küçük kutularına sığdırma alışkanlığım vardı. Bu alışkanlığı koruyucu ailelerin yanına girip çıktıkça geliştirmiştım. İnsanları, iyi ve kötü olanları geride bırakabilmek ve onları bir daha düşünmemek, taşınmalarda hayatta kalmamın tek yoluydu. Eğer Trevor ertesi gün gidecekse, onunla tekrar uğraşmak zorunda kalana kadar kutusunu rafa kaldırmanın zamanı gelmişti. Böylesi daha kolaydı. Ayrıca, kapımda belirlediği anda -yüzünde gerginlik ve umut karışımı bir ifade vardı- Trevor Harris'in hayatlarımızı altüst etmesine izin vermeyeceğimi anlamıştım.

Bölüm 7

Trevor

Anne," diye inledim bıkkınlıkla. "Seni anlıyorum. Sana henüz mesaj atmadığını söylemiştim ve hâlâ atmadı. Bir şey öğrendiğimde sana söylerim."

İki haftadan biraz fazla bir süredir evdeydim ve annem küçük Etta'yı görmek için Kaliforniya'ya gitmek için can atıyordu. Sabırsızlığını anlıyordum ama işleri hızlandırmak için yapabileceğim bir şey yoktu.

Morgan ve ben tanıştığımız günden sonra biraz mesajlaşmıştık, ama bu temas oldukça hızlı bir şekilde azalmıştı. Bir süredir benimle dalga mı geçiyordu, yoksa şu anda çok mu meşguldü emin değildim, ama mesajlarıma herhangi bir verimlilikle geri dönmüyordu. Onları tamamen görmezden gelmiyordu, bazen bir gün sonra cevap yazıyordu, bazen iki gün sonrasına kadar yazmıyordu, ama benimle konuşmak istemediğini söyleyebilirdim.

Şaşırmıştım. Çok iyi anlaştığımız izlenimini edinmiştim. Benden hoşlandığını sanıyordum. Ancak, diken üstünde bekleyen anneme Morgan'ın benimle hiçbir şey yapmak istemediğine karar verdiğini ama beni tamamen görmezden gelmeyecek kadar kibar görüldüğünü söyleyecek değildim.

Morgan ailemin Etta'yı tanınmasına izin vermeyi kabul etmişti ve bana fikrini değiştirdiğini söylememişti. Şu anda bana karşı nasıl davranıyor olursa olsun, önemli olan buydu.

Annem akşam yemeğini pişirirken omuz silkerek, "Sadece endişeliyim," dedi. "Ve heyecanlıyım da. Daha fazla fotoğraf çekmeliydin."

"Ürkütücü görünmek istemedim," dedim ona yüzüncü kez. Etta'nın biri evlerinde yerde oynarken, diğeri de mayosuyla havuza girerken olmak üzere iki fotoğrafını çekebilmişim ama daha fazlasını çekmemiştim. Morgan oldukça rahat görünüyordu ama dürüst olmak gerekirse, o iki fotoğrafı çekmeyi ben istemediğim için kendimi sürünge gibi hissetmeme neden olmuştu. Anne ayı bunu bilseydi ne hissederdi emin değildim.

"Tıpkı Hen'e benziyor," dedi annem tekrarlayarak. "Bu kadar benzediğine inanamıyorum. Annesinin genleri çok güçlü değil herhalde."

"O da sarışın," diye hatırlattım ona birkaç tabak indirirken ve

masayı hazırlamaya başladı. "Hen'e benzemiyor ama onun zıttı da değil."

"Öyle ya da böyle umurumda olmazdı," dedi annem sessizce. "Ama güzel, sence de öyle değil mi?"

"Evet, oldukça havalı." Morgan'ın ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Etta annesine daha çok benzeseydi kesinlikle hiçbir şey kaybetmezdi. Henry ve Morgan birlikte dışarı çıktıklarında bir çift film yıldızı gibi görünüyor olmalıydılar. Bu düşünce midemi ekşitti.

Eniştemle birlikte arka kapıdan içeri girerken yengem, "Nesi güzelmış?" diye sordu.

"Henry'nin bebeği ona ne kadar çok benziyor," diye cevap verdi annem sırtarak. "Bu çok esrarengiz."

"Şaka yapmıyorum," diye cevap verdi teyzem, içi cennet gibi kokan bir şeyle dolu bir tabağı tezgâha koyarken. O da fotoğrafları onlarca kez görmüştü. Annemle birlikte fotoğrafları tekrar tekrar incelemiş, bebeğin ne kadar mutlu ve sağlıklı görüldüğünden, vücut dilinin ne anlama geldiğinden ve fotoğraftaki oyuncaklara göre hangi bebekleri tercih ettiğinden bahsetmişlerdi.

Sanki bir gecede özel dedektiflere, beden dili uzmanlarına ve çocuk psikologlarına dönüşmüşlerdi. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz can sıkıcı olmaya başlamıştı. Etta hakkında çok konuşuyorlardı ama annesinden pek bahsetmiyorlardı. Bunun kasıtlı olmadığını biliyordum çünkü referans çerçeveleri yoktu ama ben onu görmüştüm. Etta'nın neden bu kadar mutlu olduğunu görmüştüm. Neden havuzda korkusuz ve yerde tek başına oynamaktan son derece mutlu görünüyordu. Bunların hepsi Morgan'ın eseri. O korkusuz, mutlu çocuğu o yetiştiriyordu. Annem ne zaman Henry'nin o yaşta nasıl korkusuz olduğundan bahsetse -ki değildi- ya da nasıl kendi başına oynadığından -ki oynamıyordu- dişlerimi sıkmak zorunda kalırdım. ve ihtiyaç için Tartışalım. Benim Anne oldu hala Yas tutuyor. O Henry'yi istediği gibi, yıllar sonra sevgi dolu ebeveynlerle istikrarlı bir evde yaşadıktan sonra mutlu ve kendine güvenen bir çocuk olarak hatırlıyordu. Neden bunu ondan alayım ki? Almazdım. Milyon yıl geçse bile.

"Korkmayın, Arielle burada!" Ani, Arie'yi *Lion King tarzında* mutfığa taşıırken seslendi; Ani onu havaya kaldırırken bebek sevinç içinde ciyaklıyordu. "Ve açlıktan ölüyoruz."

"Bira getirdim," dedi Bram, yorgunluğu sesinden belli oluyordu. "Soğutucuya koyacağım."

Başını sallamaktan başka bir şey yapmadan yanımdan geçip gitti. Onu işte gördüğümde anladığım kadarıyla Arielle geceleri uyumuyordu. Ani ve bebek o isteyken gün içinde biraz dinlenebiliyorlardı ama o bütün hafta boyunca masasında uyuyakalmıştı. Hafta sonu da pek dinlenmiş gibi görünmüyordu.

Ani, Arielle'i yemek masasının yanındaki mama sandalyelerinden birine oturturken, "Bu hafta uyuması için dua ediyorum," dedi. "Bir noktada uyuyacak kadar yorulacak, değil mi?"

"Hâlâ sana sorun çıkarıyor, ha?" Liz Teyze masanın etrafında dolaşırken Arielle'in saçlarını düzelterek sordu.

"Evet. Çocuk doktoru bu evrenin normal olduğunu söyledi ama kahretsın. Düşmek üzereyim."

"Sen mi?" Bram öfkeyle sordu. "Gün boyunca uyukluyorsun." "Zar zor," diye tersledi Ani. "Eğer bütün gün uyuduğumu düşünüyorsan kafan o kadar yukarıda ki-"

"Çocuklar," dedi babam uyararak, ikisini de susturarak. "İkinizin de yorgun olduğunu biliyorum, ikinizin de huysuz olduğunu biliyorum, ama bunu dinleyeceksem ne olayım. Bunu kendi evinizde çözün."

Kıkırdadım, sonra Ani yanımdan geçerken bana dirsek atınca homurdandım. Babam ve amcam aile yemeklerinde çocukların ilişki sorunlarıyla uğraşmak istemediklerini açıkça belirtmişlerdi. Bu yeni bir şey değildi.

Haftanın herhangi bir gününde yaşlı adamlar dinlemeye ve tavsiyelerde bulunmaya hazır ve istekliydiler. Eski neslin hepsi böyleydi. Ancak Cuma günü akşam yemeğinde, tüm bu saçmalıkları evde bırakmanız beklenirdi. Çocukken bile masada tartışmamıza izin verilmezdi.

Masanın etrafında oturmuş son zamanlarda olan biten her şeyi tartışıyorduk ki cebimdeki telefonum çaldı. Eğer düşünseydim, o aptal şeyi sustururdum.

Telefon çaldığında annemin kafası bir tazı gibi havaya kalktı. "Masada telefon yasak," diye çıkıştı Ani, ağzına yemek tıktırırken. Kahretsın, bu kadının biraz uyuması gerekiyordu. Saklamaya çalışarak gelmişti ama orada oturduğu süre uzadıkça, her an patates püresinin içine yüzüstü düşeceğine daha çok ikna oldum.

Tabağımdaki eti keserken annem "O mu?" diye sordu. "Trevor, bu

Bu o mu?"

"Bilmiyorum," dedim sakince. "Yemek yiyorum." Çatalımı ve bıçağımı bir kanıtmış gibi kaldırdım.

"Kontrol et o zaman," dedi sinirlenerek.

Endişeli olduğunu ve haber beklediğini biliyordum ama yine de akşam yemeğinin ortasında anneme benimle kimin iletişime geçtiğini söyleyebilmek için telefonumu cebimden çıkarmam beni deli ediyordu. İş yerinden biri olmasını umuyordum ama öyle olmadığını biliyordum. O adamlar gecenin ilerleyen saatlerinde beni dışarı davet etmek için mesaj atabilirlerdi ama Cuma günü işten hemen sonra patronuma mesaj atmazlardı.

Selam, Trevor. Kusura bakma, mesaj atmadım. Çok meşguldüm. Evet, ziyaret edebilirsiniz ama taşınıyoruz, o yüzden biraz beklemek zorundayız.

Taşınmak mı? Nereye gidiyorlardı ve neden? Bu düşünce midemi bulandırdı. Şimdi nerede olduklarını biliyordum. Onları nasıl bulacağımı biliyordum. Morgan taşınır ve numarasını değiştirirse, ortadan kaybolabilirlerdi. Yaptığı şey bu muydu? Orospu çocuğu. Anneme baktım ve masadan kalktım.

"Ziyaret edebileceğini söyledi," dedim, ellerini mutlulukla bir kez birbirine vururken anneme küçük bir gülümseme verdim. "Hemen döneceğim."

Dışarı çıktım ve daha kapı arkamdan kapanmadan Morgan'ın kontağına bastım.

"Alo?" diye cevap verdi. Biraz şaşırmıştım.

"Taşınıyor musun?" diye sordum.

"Güzel karşılama," dedi sertçe. "Evet, taşınıyoruz."

"Neden?"

İçini çekti ve ben de onu sorgulama isteğime karşı yutkunarak ağzımı kapattım. Bir çeşit götlük yapıyordum. Meraklı bir göt.

"Seni ilgilendirdiğinden değil," dedi kaba bir şekilde, "ama posta işimi kaybettim, bu yüzden bir süreliğine Sacramento'ya babamın yanına gidiyoruz."

"İşini mi kaybettin?"

"Sanki bir papağanla konuşuyor gibiyim."

"Özür dilerim," diye mırıldandım başımı sallayarak. "Bu berbat, ne oldu?"

"İşi, başka biri gelmezse ben de katılacağım şartıyla kabul ettim," dedi, sesi sinirli geliyordu. "Bu da iyiydi, çünkü hiçbir

kimse bunu gerçekten yapmadı. Dükkanadaki hemen herkesin paraya ihtiyacı vardı, bu yüzden vardiyalarımıza her zaman giderdik. Ama sonra dükkan sahibi, hiç gelmeyen kuzenini falan işe aldı ve sürekli gelmemi istemek zorunda kaldılar."

Sustu.

"Ve her şeyi bırakıp içeri giremezsin," dedim anlayışla.

Orospu çocukları.

"Çocuğumu bırakmamaya özen gösteriyorum," diye mutsuzca şaka yaptı. "Bazı vardiyaları ben aldım ama Carmen'in de bir hayatı var ve her aradıklarında Etta'ya bakamazdı."

"Seni bunun için mi kovdular?" Carmen'in onun bakıcısı olduğunu varsayarak sordum.

"Biraz tereddüt ettiler ama evet. Ki bu çılgınca. Şimdi bir delici eksikleri var ve o kuzen hala orada çalışıyor ve vardiyalarına hiç gelmiyor. Birinin franking ticaret okuluna gitmesi gerekiyor. Aptallar."

"Aptallar!" Etta arka planda bağırdı.

Morgan, "Etta, 'aptallar' deme," diye

karşılık verdi. "Aptallar!"

Etta kelimeyi tekrar tekrar söylerken Morgan telefona, "Hayatım şu anda böyle görünüyor," dedi. "Şaka değil, bu benim hayatım."

"Kahretsin, bu berbat." Morgan telefonda iç çekerken verandanın parmaklıklarına yaslandım. Çalıştığı insanlar kafalarını kışlarına sokmuş olmalıydı.

"Neyse o. Dünyanın sonu değil, anlıyor musun? Ama lanet olsun, sinir bozucu. Tüm müşterilerim burada ve Sacramento'da sıfırdan başlamak zorunda kalacağım."

"Babanla kalıyorsun, ha?" Soğukkanlı görünmeye çalıştım ama onu tamamen sorgulamamak zordu.

"Evet. Onun yanına taşınacağımız için çok mutlu. Ben mi? O kadar değil." Biraz güldü ama sesi zorlamaydı.

"Kötü günler için bir fonun var," diye sessizce hatırlattım ona. "Eğer gerçekten taşınmak istemiyorsan-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "Bu acil durumlar için ve umarım hiç kullanmak zorunda kalmam ve Etta da üniversite için alabilir."

"Morgan, bu *hayat* için," diye karşı çıktım. "İhtiyacın olduğunda kullanmak için."

"Ama buna *ihtiyacım* yok," dedi. "Şu anda değil. Bu parayı ödeyecek kadar

Bizi taşıyın ve yerleşin. Bu acil bir durum değil. Sadece bir hız tümseği."

"Yardım edebilirim."

"Hayır," dedi kızgınlıkla oflayarak. "Kesinlikle olmaz."

"Neden?"

"Çünkü ben kendi gemime bakarım," dedi. "Gemi" kelimesinin onun bok anlamına geldiğini hatırlamam bir dakika sürdü. "Bu gerçekten bir kriz değil, Trevor. Sadece bir hayal kırıklığı."

"Peki ya taşınma?" Etta'yla birlikte kamyon sürdüğünü hayal ederek sordum. "Araba sürme konusunda yardıma ihtiyacın var mı?"

"Kesinlikle hayır," dedi ve bir şekilde gülümsediğini biliyordum. "Etta'nın bakıcısı Carmen ve adamı bizi toplamaya yardım etmeye geliyorlar ve ben de bir patron gibi nakliye kamyonu kullanabilirim."

"Bununla gurur duyuyor gibisin."

"Kesinlikle evet, öyleyim," dedi küçük bir kahkaha atarak. "Sahip olunması gereken iyi bir yaşam becerisi. Ayrıca lastik değiştirebilir, arabamın yağını kontrol edip değiştirebilir, tabanca ve tüfekle ateş edebilirim."

"Şu haline bak," diye cevap verdim sırtarak. Morgan'ın başına gelenlerin aslında benimle bir ilgisi olmadığını fark ettiğimde vücudum gevşedi. Tanıştığım o komik, rahat kadına geri dönmüştü ve benimle telefonu kapatmak için sabırsızlanıyormuş gibi konuşmuyordu. Sohbet ediyordu. Arkadaşmışız gibi. Aldığım mesaj yanıtlarına göre 180 derecelik bir değişimdi bu.

Neden bu kadar sıcak ve soğuk koştüğünü sorgulamak için zaman ayırmadım. Muhtemelen yapmalıydım.

"Yani, evet. Ev sahibim bu konuda çok iyi davranıyor, bu yüzden ay sonundan önce taşınırsam gelecek ayın kirasını ödemek zorunda kalmayacağım," dedi. "Ben ve Etta deli gibi eşyalarımızı topluyoruz."

"Kahretsin, sadece birkaç günün var," diye cevap verdim. "Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?" Taşınmasına yardım edersem tam olarak nereye gittiğini bilirdim. Sapık gibi görünmeden babasının adresini soramazdım.

"Hayır, her şey hazır. Bu evdeki eşyaların çoğu bizim değil, o yüzden sadece yatak odası ve banyoyu topluyorum. Çocuk oynacağı." Ne yaptığından emin değildim ama sesi biraz nefes nefese gibiydi.

"İşine dönmene izin versem iyi olacak," dedim isteksizce.

ailemin evinin ön kapısında. "Taşınmanın nasıl gittiğini bana haber ver."

"Haber veririm," diye cevap verdi.

Telefonu kapattık ve birkaç dakika daha dışarıda durdum. Kahretsin, ondan hoşlanmıştım. Bir yanımda bunun iyi bir şey olduğunu biliyordu ama diğer yanımda, daha gerçekçi olan yanımda, yasak bölgeye doğru hızla kaymakta olduğumu biliyordu. Ondan *gerçekten* hoşlanmıştım. Olması gerekenden daha fazla.

Muhteşem olmasının ötesinde, çünkü daha önce de muhteşem kadınlarla birlikte olmuşum, bana uygun görünüyordu ki bu düşünmem bile gereken bir şey değildi. Gergin olduğum zamanlarda bile onunla konuşmak çok kolaydı. Ne yaptığını duymak ve Etta'yla konuşmasını dinlemek hoşuma gidiyordu. Hatta hareketleri bile hoşuma gidiyordu, etkili ve hızlıydı.

Hâlâ arabayla bir günlük mesafede olmasına rağmen bana yaklaştığı için çok heyecanlıydım.

Kafamı toparlamam gerekiyordu. Çabuk. Morgan'ı düşünmek bile midemi şehvet ve suçluluk karışımı bir duyguyla bulandırıyor. Çok fazla suçluluk duygusu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu babam ön kapıdan çıkarken. Annemin onu araştırması için gönderdiğini biliyordum ama buna kızamıyordum bile.

"Evet." Başımı salladım ve sakalımı kaşıdım. Kesilmesi gerekiyordu. "Morgan ve Etta taşınıyor, ben de bazı detayları öğrenmek için aramıştım."

"Taşınıyor musun?" diye sordu, verandaya doğru ilerlerken. "Sana bundan daha önce bahsetti mi?" Sesindeki kuşkuyu anladım. Benimkini yansıtıyordu.

"İşini kaybetti-"

"Bu hiç iyi değil."

Ses tonunda yargılama olup olmadığını dikkatle dinledim ama yoktu. Kahretsin, çok gergindim. Tabii ki onu yargılamıyordu. Babam tanıdığım en rahat ve kabullenici insanlardan biriydi.

"Yok artık. Sanırım bebekle birlikte bir süreliğine babasının yanına taşınacaklar."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sacramento," diye cevap verdim, verandadaki sallanan sandalyelerden birine otururken yüzümü ona döndüm. "Ziyarete bir itirazı yok ama onlar yerleşene kadar beklememizi istedi."

"Annem buna pek sevinmeyecek," dedi iç çekerek. "Henüz belirlenmemiş bir tarih için neredeyse gün sayıyor."

"Biliyorum."

Ona daha da uzun süre beklemek zorunda kalacağını söylemek için sabırsızlanıyordum. Eve geldiğim ve ona Etta'nın fotoğraflarını gösterdiğim günden beri uçuşlara bakıyordu. Heyecanını kontrol altında tutmaya çalıştığını biliyordum ama ne kadar endişeli olduğu onu tanıyan herkes için açıktı.

Yeğenime bu kadar saplantılı olması beni öldürüyordu. Bunu bir dereceye kadar anlıyordum ama Etta'yla tanıştıktan sonra her şeyin nasıl sonuçlanacağı konusunda endişeliydim. Tatlı küçük kız onun babası değildi ve ona vekiliymiş gibi davranmak doğru değildi. Annemin bunu bilerek yaptığını düşünmüyordum -ne yaptığının farkında olduğunu bile düşünmüyordum- ama yine de beni endişelendiriyordu.

"Herkes gittikten sonra ona haber veririm," dedi babam, başını hafifçe sallayarak. "Sorgulanmak istemiyorsan, yemeğin geri kalanını bırakmak zorunda kalabilirsin."

Biraz kıkırdadım ama başımla onayladım. Eğer içeri dönersem, masadaki herkese telefon görüşmemin tam olarak ne anlama geldiğini anlatmadan asla ayrılamazdım. Ne yazık ki yemeğimin sadece yarısını bitirebilmiştim ama geri kalanı başımı ağrıtmaya değmezdi.

Babama sarıldım, ona ilk kez isteyerek dokunduğum zamanı hatırladığım için onu birkaç saniye daha tuttum - eve taşındıktan yaklaşık iki yıl sonra - ve oradan ayrıldım. Bu adam, ben daha onun varlığını kabul etmeden önce bile küçük ve büyük şekillerde bana göz kulak olmuştu ve ormanda eve doğru yol alırken, bu rolü bir başkası için üstlenip üstlenemeyeceğimi merak ettim.

* * *

Birkaç saat sonra, yarım paket Oreos yedikten ve ailemdeki hemen hemen herkesin aramalarını görmezden geldikten sonra Morgan'dan resimli bir mesaj aldım. Biraz karanlıktı ama Etta'nın yan yatmış, başparmağı ağzında, yan yatmış bir kutunun içinde kıvrılmış olduğunu görebiliyordum. Başlıkta şöyle yazıyordu: "Sonunda onu oyalamanın bir yolunu buldum... on dakika sonra uyuyakaldı. Başarısız mı yoksa kazançlı mı? Siz karar verin."

Yüksek sesle güldüm ve fotoğrafı telefonuma kaydederek cevap yazmadan önce ekran koruyucum yaptım.

*On dakika boyunca meşgul oldu VE gece için kendini uykuya bıraktı.
Kesinlikle KAZANDIM.*

Yemin ederim, bugün topladığım eşyaların yarısını açtı. LOL. Elimde bant olana kadar beklemek yerine kutuları hemen bantlamaya başlamalıyım.

Gülümsedim ve dikkatim dağılmasın diye televizyonun sesini kısıtım.

Hala yardımına ihtiyacın yok mu?

Hayır! Hayır! O uyurken daha fazla eşya koyacağım. Sabah uyandığında her şeyi bitirmiş olacağım.

Lanet olsun. Bütün gece çalıştın ha? Yarın yorgun olacaksın. İyi olacağım. Sadece birkaç saat daha sürer.

Saate baktım ve yüzümü buruşturdum. Saat neredeyse on bir olmuştu.

Nakliye kamyonunu ne zaman alacaksın? Peki arabayı ne yapacaksın?

Yarın, arkamdan çekerim. LOL. Onu arkada bırakamam, sadık bir taşıyıcı oldu. Ayrıca Sacramento'ya gittiğimizde tekerleklerle ihtiyacım olacak. Babam Harley kullanıyor. Onda araba koltuğu için yer yok.

Taşınmadan beni haberdar eder misin? Bu sorunun kulağa bir veda gibi geldiğini biliyordum ve başka bir şey yazmadım. Onunla konuşmayı kesmek istemiyordum ama zaten bütün gece ayakta kalacakken toplanmasını böleceksem ne olayım.

Elbette. Yarın gece geç saatlerde orada oluruz... ve sonra bir içki içeceğim. Büyük bir tane. LOL

Cevap yazmadım ama televizyonumun sesini de açmadım. Sadece birkaç saatlik uykuyla Sacramento'ya kadar kamyon sürmesi fikrinden nefret ediyordum. Tamamen yetenekli olduğunu söylediğinde ona inandım - bununla hiçbir ilgisi yoktu - sadece bunu tek başına yapmasını izlemek tüm içgüdülerime ters düşüyordu. Ailemdeki kadınlar, önemli olan her konuda erkekler kadar güçlü ve yetenekliydi. Bunu en başından beri biliyordum ve tüm hayatım boyunca bu gerçek bana hatırlatılmıştı. Ama ailemdeki erkekler, kadınlar evlerini tek başlarına taşıırken/taşıırken/boşaltırken asla boş boş oturmazlardı. Ani, kadın olsun erkek olsun tanıdığım en bağımsız insanlardan biriydi ve yine de evini onarmasına yardım etmek için evine giderdik. Onun evinde kendi evimdekinden daha fazla şey boyamış ve zımparalamıştım.

Yaklaşık bir saat boyunca orada oturdum ve Morgan'ın fikrini değiştirip bir gün daha beklemesini sağlayıp ona yardım edebilmemin bir yolu olup olmadığını merak ettim. Tam bir saat.

Sonunda ne kadar aptalca davrandığımı fark ettiğimde, sanki bu kafamdaki mantıkları yok edecekmiş gibi ayağa kalktım ve gerindim. I

aptalca davranıyordum. Meraklı, ısrarcı, aptal - sadece kendi kafamda olsa bile. Böyle davranmak bazı erkeklerin, özellikle de kuzenlerimin ve ağabeyimin işine geliyordu ama ben öyle değildim. Bana ihtiyaç duyulduğunda devreye girerdim ama başkaları adına karar vermeye ya da onları haklı olduğuma ikna etmeye çalışmazdım. Ayrıca Kaliforniya'dan ayrıldığımdan beri Morgan'la neredeyse hiç konuşmamıştım. Hiçbir şekilde benim sorumluluğumda değildi.

Kuzenimin telefonunu açtım ve ÇAĞRI'ya bastım.

"Neden bu kadar geç arıyorsun?" Kate sordu, sesi cızırtılıydı.

"Uyandırdım mı seni?"

"Hayır," diye inledi. "Kanepede uzanmış televizyon izliyordum. Shane bu hafta eğitim için gitti. Ne oldu?"

"Taşınıyor," diye ağzımdan kaçırđım. Evet, sanırım bu işin peşini bırakamazdım. "Sacramento'ya. Ve bunu tek başına yapıyor."

"Bekle, kim?" Kate şaşkınlıkla sordu.

"Morgan."

"Morgan, Henry'nin bebeğinin annesi?"

"Evet. Ona öyle deme, aşığılayıcı bir şey."

"Bu aşığılayıcı değil," diye alay etti. "Ama tamam. Bundan sonra ondan Etta'nın annesi olarak bahsedeceğim."

"Güzel." Morgan'dan Henry'nin *bir şeyi* olarak bahsedildiğini duymak bir şeyleri yumruklamak istememe neden oldu.

"Trev, seni seviyorum ama beni neden gece yarısı aradığını hâlâ anlamış değilim."

"Tüm eşyalarını ve bebeği Anaheim'dan Sacramento'ya tek başına taşıyor," diye açıkladım.

"Ve?" sesi hâlâ şaşkıındı ama birkaç saniye sonra anladığını belirten bir ses çıkardı. "Araya girmemekte zorlanıyor musun?" diye sordu eğlenerek.

"Yarın lanet bir nakliye kamyonu kullanacak. Hem de iki yaşında bir çocukla." "Kötü bir sürücü mü?"

"Bildiğim kadarıyla

hayır." "Gergin mi?"

"Hiç de değil. Olsa olsa aşırı özgüvenli," diye homurdandım evin içinde ilerlerken, ışıkları kapatıp pencereleri açarak serin gece havasını içeri aldım. "Lastik bile değiştirebiliyor."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," diye mırıldandı Kate.

"Ben de yapabilirim." "Buna hiç ihtiyacın olmadığı," diye cevap verdim.

"Ama yapsaydım yapabilirdim," diye karşı çıktı. "Trev, boş yere heyecanlanıyorsun gibi geliyor. Senin derdin ne?"

"Yok bir şey," diye savunmaya geçerek cevap verdim, "sadece bunu tek başına yapmasından hoşlanmıyorum. Hiçbiriniz tek başınıza yapmak zorunda değilsiniz. Çocuklar yardım etmek için devreye girerdi."

"Bizden biri..." sesi kesildi. "Trev, yardımımızı istiyor mu? Eğer istiyorsa, yarın Shane eve döndükten sonra oraya gidip ona yardım edebiliriz."

"Hayır. Zaten sabah gidiyor." İçimi çektim. "Yardıma ihtiyacı olmadığını söylüyor."

"O zaman bir sorun göremiyorum." Hareket ediyormuş gibi bir sürü boğuk ses duyuldu, sonra sesi daha net çıkmaya başladı. "Morgan hakkında endişelenmemizin nedeni Henry'nin annesi olması mı?" dedi ve Morgan'dan bahsederken cümlenin ortasında bir değişiklik yaptı. "Yoksa onunla aranda bize anlatmadığın çözülmemiş bir şeyler olduğu için mi endişeleniyoruz?"

"Çözülmemiş hiçbir şey yok," diye karşılık verdim.

"Gerçekten mi? Çünkü eve geldiğinden beri garip davranıyorsun ve çok az görüştüğümüz bir kadına karşı aşırı derecede korumacısın."

"Ve bu notla, işim bitti."

"Savunmaya geçme, göt herif," diye tersledi Kate. "Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Sadece neler döndüğünü anlamaya çalışıyorum."

"Hiçbir şey, tamam mı?" Telefonu kapatmak için sabırsızlanarak cevap verdim. "O iyi bir kadın ve yeğenimizin annesi. Aileden biri."

"Tamam," dedi Kate kuşkuyla.

"Seni neden aradığımı bilmiyorum," diye mırıldandım yatmak için hazırlanırken.

"Çünkü konuşmak istiyordun," diye cevap verdi Kate. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Hayır."

Güldü. "Peki, sabah beni ara ve bu konuyu biraz daha konuşalım. Biraz uyumam lazım."

"İyiym. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Trev."

Telefonu kapattı ve ben de hayal kırıklığı içinde telefonumu yatağa fırlattım.

Tanrım, tam bir bunalımdaydım. Kendimi toparlamam ve Morgan'a karşı hissettiklerimi bir kenara bırakmam gerekiyordu. O bir sorun değildi. Endişelenmem gereken kişi Etta'ydı, annesi değil. Morgan'a olan ilgimin ne kadar berbat olduğunu saymakla bitiremem. Bir an önce üstesinden gelmem gereken bir şeydi bu.

Soyunup yatağa girerken kendime bunları söyledim ama gözlerimi kapattığımda, Morgan'ın bütün gün otoyolda o nakliye kamyonunu sürmesiyle ilgili içimde hâlâ kötü bir his vardı.

Bölüm 8

Morgan

Oraya vardığımızda seni arayacağım," dedim Carmen'e ve ona son bir kez sarıldım.

Kamyon yüklendi ve Etta araba koltuğuna bağlandı. Tek yapmam gereken gitmekti. Düşündüğümde daha zor oldu.

Anaheim'da çok fazla arkadaş edinmemiştik - sadece birkaç aydır oradaydık - ama zaten evimiz gibi hissediyorduk. Şimdi bir kez daha taşınmak zorundaydık. Berbat. San Diego'dan ayrıldığımızda, yanlışlıkla doğru kararı verdiğimi düşünmüştüm. Bu değişikliğin sonunda babamla yaşamak için Sacramento'ya geri döneceğim anlamına geleceğini bilmiyordum.

Babamı severdim. Onu severdim elbette, ama onu da severdim. İyi bir adamdı. Komik, yumuşak başlı, her şeyi olduğu gibi kabul eden ve gelecek hakkında fazla endişelenmeyen biriydi. Sahip olunması gereken iyi bir arkadaştı, sade ve basit, ama oda arkadaşı olarak tam bir baş belasıydı. Adam asla arkasını toplamaz, nadiren market alışverişi yapar ve evin her yerinde yağlı motosiklet parçaları bırakırdı. Onunla yaşamak için iki yaşında bir çocuk getirmek işkence gibi geliyordu. Ama elinden geleni yapacağını biliyordum. Bizi seviyordu, Etta'nın üzerine titriyordu ve hayatımızı kolaylaştırmanın bir yolu varsa bunu yapacaktı. Sonunda bizi geri aldığında beni ve kız kardeşimi çok şımartmıştı. Ekstra şeyler için nadiren paramız olurdu, ama elinden geldiğince bize her şeyi verirdi.

Kamyona tırmandım ve heyecanla ayaklarını tekmeleyen, başparmağı ağzında ve küçük sarı saçları her yöne uçuşan Etta'ya gülümsedim.

"Hazır mısın, Freddy?" Camını açmak için uzanırken sordum. Tanrım, umarım bu şeyin kliması çalışıyordur. Otoyolda yetmişle giderken camlardan gelen rüzgârla uğraşmak istemiyordum.

"Weddy," diye cevap verdi.

Cebimden telefonumu çıkardım ve hızlıca bir fotoğrafını çekip Trevor'a gönderdim. Kızın yüzündeki yorgun ama heyecanlı ifadeyi takdir edecekti. Mesajı attığıma hemen pişman oldum ve telefonu bir kenara koydum.

bir cevap bekliyordum. Trevor benim arkadaşım değildi. Ona arkadaşım gibi davranmayı bırakmalı ve onu diğer önemsiz insanlarla birlikte kendi küçük kutusuna tıkmalıyım.

"Kaplumbağa sürüsü gibi yola çıktık," diye mırıldandım, Miranda ve benim evden çıkmamız ne zaman uzun sürse babam hep aynı cümleyi kullanırdı. Daha arabayı sürmeye bile başlamamıştım ve bunu düşünmek bile beni yoruyordu. Carmen'e el salladım ve dikkatlice caddeye çıktım, sürdüğüm kamyonu hissetmeye başladım.

Bir gün önce Trevor'la konuştuğumda kendime olan güvenimi abartmış olabilirim. Daha önce nakliye kamyonu kullanmıştım. Bir kere. Ama ilk kez arkamda bir araba çekiyordum. Çok sinir bozucuydu. Tüm bu mekanizma çok uzundu. Virajı çok keskin almaktan ya da benzer bir şeyden ve birine çarpmaktan korkuyordum.

Otoyola çıktığımda ellerim direksiyonu tutmaktan ağrıyor ve zonkluyordu. En yavaş şeride geçer geçmez biraz rahatlayabileceğimi hissettim. En azından otoyolda viraj almak veya çapraz trafikle uğraşmak zorunda kalmadım. İstemezsem şerit değiştirmek zorunda bile değildim. Kamyon zaten hızlı gidemiyordu. Her vites değiştirdiğinde inliyormuş gibi hissediyordum.

Etta'nın acıktığını ya da bezinin değiştirilmesi gerektiğini söylediği ve bu şeyle rampa çıkmak zorunda kaldığım andan korkuyordum. Umarım bu gerçekleştiğinde, canavarı sürerken kendimi çok daha rahat hissediyor olurdum.

* * *

Etta koltuğundan kalkmak için yaygara koparmaya başlamadan önce üç saat dayandı ve o zamana kadar bu kadar uzun süre dayanmasından o kadar etkilendim ki otoyoldan nasıl çıkacağım konusunda hayal kırıklığına uğramadım veya endişelenmedim bile. Birkaç fast-food restoranının olduğu görebildiğim ilk çıkışta durdum, sonra büyük kamyonlarla dolu bir alana çok dikkatli bir şekilde park ettim. Buraya kadar her şey yolunda. Kendimle gurur duyuyordum.

Etta'nın koltuğundan kalkabilmesi için kemerini çözdüm, sonra telefonumu kontrol ettim. Normalde mesajlaşma ve araba kullanma konusunda bu kadar titiz değildim ama bu devasa arabayı sürerken mesajlarımı kontrol etmeye çalışmayacağımdan emindim - en azından kendime böyle söylemişim. Ayrıca Trevor'dan bir yanıt alıp almadığımı kontrol etmemek için kendimi zorluyordum.

Babamdan bir mesaj aldım ve ona gelişmeleri bildirmemi söyledi.

-iş yerinde mahsur kalmıştı ve taşınmaya yardım edememişti- ve Trevor'dan dört mesaj geldi. İlki gönderdiğim resimli mesaja bir cevaptı, ama diğerkleri aynı temanın çeşitlemeleriydi, nerede olduğumu ve yolculuğun nasıl gittiğini bildirmek içindi. Cevap vermediğim için mi mesaj atmaya devam ettiğinden, yoksa *o kadar* endişelendiğinden mi emin değildim, bu yüzden pes ettim ve derin sesini duyduğumda omurgamda oluşan heyecanı görmezden gelerek onu aradım.

"Trevor," dedim, cevap verdiği anda. "Araba kullanırken mesaj atmak yasak."

Biraz güldü ama pek içten değildi. "Nasıl gidiyor?" diye sordu. "Düşündüğün kadar kolay mı?"

"Fena değil," diye cevap verdim, Etta yanımdaki koltuğa tırmanırken bebek bezi çantasını ve çantamı topladım. "Başlarda biraz zorlandım ama sanırım alıştım. Sadece biraz yemek ve bez değiştirmek için durduk."

"Etta nasıl?"

"Şaşırtıcı derecede iyi. Sanırım ön koltukta olmaktan ve bu kadar yüksekte oturmaktan hoşlanıyor. Bütün gün kim bilir neye el sallayıp durdu."

"Diğerk sürücüler mi?"

"Ah, hayır." Bir kahkaha attım. "Yavaş şeritten gidiyoruz, bu yüzden kamyonun onun tarafında kimse yok."

Trevor güldü. "Muhtemelen iyi bir fikir. O kadar uzun bir teçhizatla şerit değiştirmek çok pratik gerektirir."

"O da öyle dedi," diye takıldım ve tekrar kıkırdamasına neden oldum. "Hey, gitsem iyi olacak. Yola devam edebilmemiz için onu temizlemem gerekiyor."

"Pekâlâ. Tekrar yola çıktığında bana haber verir misin?"

"Tanrım, çok endişelisin, değil mi?" Alay ettim, gerçekten şaşırmamıştım ama biraz da gururlanmıştım. Ne hissettiğimden emin değildim ama her neyse midemi bulandırıyordu.

"Genelde değil," diye mırıldandı Trevor. "Bana mesaj at."

Kabul ettim ve kapıyı açıp aşağı inerken vedalaştım. Erken öğle yemeğimizi yemeyi planladığım fast-food mekânı caddenin karşıındaydı, ama hızlı bir yürüyüşü ve Etta'nın altını pis tuvaletlerinde değiştirmem sadece birkaç dakika sürdü.

Muhtemelen üstünü kamyonunda değiştirmek daha hijyenik olurdu,

ama ben bunu yapmayı reddettim. Babamın bana öğrettiği bir şey varsa o da her zaman etrafımın farkında olmam gerektiği idi. Kamyon koltuğunda kıpır kıpır olan çocuğumun altını değiştirmeye çalışırken sırtımı dışarıya dönecek değildim. Bu sadece soyulmayı ya da daha kötüsünü istemektir.

Kamyoncuların insanların anlattığı kadar kötü olmadıklarını anlamıştım; babamın ailelerini geçindirmek için yollara düşen pek çok arkadaşı vardı ama her grupta çürük elmalar da vardı. Yalnız ve yürümeye başlayan bir çocukla dikkati dağılmış bir kadın kolay bir avdı ve kendimi hedef haline getirmeyi planlamıyordum.

"Fwies?" Restorana girdiğimizde Etta sordu. "Ben patates kızartması istiyorum." "Kesinlikle patates kızartması alabilirsin," diye cevap verdim, etrafa bakarak.

kalabalık bir oda. "Biraz da elmaya ne dersin?"

"Yogurt," diye itiraz etti, yanımda sekerek ilerlerken.

"Yoğurt işe yarar." Gülümsedim ve elini hafifçe sıktım. "Sen benim en sevdiğim yol arkadaşısın, bunu biliyor musun?"

"Biliyorum," diye başını sallayarak onayladı.

Yarım saat sonra otoyola geri dönüyorduk. Trevor'a yolda olduğumuzu bildiren bir mesaj atmadım, unutmuş gibi davranmayı tercih ettim. Önemsediğini bilmek güzeldi ama onu sürekli kontrol etme alışkanlığı edinmek istemiyordum. En azından kendime böyle söyledim.

* * *

Tanrım, çok yorgundum. Yolda geçen bütün bir günün ardından kığım uyuşmuş, bacaklarıma kramplar girmiş ve hızla migrene dönüşen bir gerilim baş ağrısı çekmiştim. Babamın evini gördüğüme en çok sevindiğim an, bizi koruyucu ailelikten kurtardığı gündü.

"Bebeklerim," diye seslendi babam, arabayı durdurduğumda bizi karşılamak için dışarı çıktı. "Nihayet."

"Bu şeyi park etmeye bile çalışmıyorum," diye cevap verdim, kamyoneti parka sokup frene bastım. Kapıyı açtım ve aşağı atlayarak onu sürücü koltuğuna doğru el salladım. "Tamamen senindir."

Babam kıkırdadı, derin sesi beni anında yatıştırdı. "Onu park ettireceğim. Bebek uyuyor mu?"

"Evet, Tanrı'ya şükür. Yaklaşık bir saat önce sızlanmaya başladı ve artık dikkatini dağıtamıyordum."

"Uzun bir yolculuk," diye düşündü anlayışla.

Ön bahçesine çıktım ve o kamyonu tırmanıp kaldırım kenarına ustalıkla paralel park ederken kollarımı kocaman açarak gerindim. Bu arada

Etta'yı kucağına alıp taksiden indiğinde kendimi biraz daha iyi hissettim.

"Bu gece dışarıda bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece bebek bezi çantası," diye cevap verdim ve onu almak için yorgun bir şekilde yolcu tarafına doğru yürüdüm.

"İşte benim kızım," dedi babam, kaldırımında beni beklerken. "Bavulunu hafif hazırlamışsın."

Dolu kamyonete baktım ve alay ettim. "Bebek bezi çantasına Etta için bir diş fırçası ve yedek kıyafet koydum ama başka bir şey aramak için çok yorgunum."

Beni ön kapıya doğru götürürken bir kolunu omzuma atarak, "Sabah çocuklara yükü boşalttırırım," dedi. "İstersen uyuyabilirsin."

"Etta'nın yedide kalkıp duvarlardan zıplayacağı gerçeğinin ötesinde, arkadaşlarından herhangi birinin denetlemeden eşyalarımı boşaltmasına asla izin vermem," diye cevap verdim, kalçamla ona çarparak. "Yine de güzel teklif."

"Ne kadar ukala." Sırıttı ve alnımdan öptü. "Geri dönmene sevindim, tatlım."

Tanrıya şükür, babam gelişimiz için çarşafalarını değiştirmişti ve odası Etta ve benim yatmamız için hazırды. Eşyalarımız ertesi gün boş yatak odasına yerleştirilecekti ve onları kurduktan sonra kendi yataklarımızda uyuyabilecektik, ama neyse ki ileriye düşünmüştü ve ilk gece ikimizin de kanepeye sığmayacağını biliyordu.

Ev o kadar tanıdık kokuyordu ki derin derin içime çekerken gülümsedim. Koku odun, yağ ve her zaman babamla ilişkilendirdiğim Brut tıraş losyonu karışımıydı. Neden Brut gibi koktuğundan bile emin değildim -ben hayatta olduğum sürece yüzünü tıraş etmemişti- ama kolonya gibi bir şey sürmüş olmalıydı. Bu tanıdık koku, beni ve Miranda'yı aldığı gün fark ettiğim ilk şeydi.

Etta'yı yatağa yatırırken babam sessizce, "Her şeyin nerede olduğunu biliyorsun," dedi. "Bir fincan kahve ister misin, yoksa yatmaya hazır mısın?"

"Kahve," diye başımı sallayarak cevap verdim. "Onu yatırdıktan sonra dışarı çıkacağım."

"Ben bir tencereye başlayayım."

"Bekletmediğini mi söylüyorsun?" Şakacı bir şekilde azarladım.

"Ne kadar yorgun olacağından emin değildim," diye homurdanarak bana vurdu.

odayı terk etti.

Etta'nın üstünü değiştirdim ve onu yatırdım, o uyurken kendi kendime sessizce güldüm, sonra cebimden telefonumu çıkardım.

Trevor'dan yeni bir mesaj almamıştım ama gün boyunca her durduğumuzda onunla mesajlaşıyordum. Ona mesaj atmayı unutmuş gibi yaptığım ilk duraktan sonra, kendimi öyle bir pislik gibi hissettim ki, pes ettim ve gönderdiği diğer mesajlara cevap verdim. Her ne kadar uzun mesafeli gezinmesinden rahatsız olmaya çalışsam da, her durduğumda ya da yola çıktığımda endişelenmesi ve ona mesaj atmamı istemesi beni güldürüyordu. Bir kamyon durağında her durduğumuzda ona tam konumumu göndermemi istememesine şaşır mıştım.

Babamın evine gittim. Etta bayılmıştı, ben de ziyarete gittim.

On

u. Cevabı hemen geldi.

Oraya sağ salim varmanıza sevindim. İyi uykular.

Bir gülen yüz gönderdim, sonra yataktan çıkarken telefonumu yatağın üzerinde bıraktım.

oda. Babam elinde iki fincan kahveyle mutfak masasında oturuyordu.

Karşısına oturduğumda birini bana doğru kaydıldı.

"Bırakın fincanlara süzölsün," dedi sırtarak ve kupasını selamlarcasına kaldıldı.

İlk yudumumu aldıktan sonra, "Tanrım, senin kahvenin tadı her zaman benimkinden daha güzel," diye homurdandım.

"Çünkü çok zayıf yapıyorsun," diye cevap verdi. "Tadı su gibi."

"Öyle değil."

"O da öyle. Kahve fincanımdan uzak dur."

"Bana uyar." Arkama yaslandım ve ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı boş bir sandalyeye dayadım. "Kahvemi başkasının yapmasından şikâyet edecek değilim."

Babam güldü. "Eminim değildir. Nasılsın prenses?"

İçimi çektim. "İyiyim. Bu kadar aptalca bir şey yüzünden işimi kaybettiğim için kızgınım ama iyiyim."

"Ranna, Etta'nın diğer ailesinin etrafı kokladığını söylüyor." Kahvesini yudumlarken kaşlarını kaldıldı. "Nasıl gidiyor?"

"Tamam." Kahretsin, bütün vücudum ağrıyordu. Kahvemi yere bıraktım ve kollarımı tavana doğru uzattım. "Etrafta bu kadar çok olan tek kişi

Far onun amcası ve çok iyi davranıyor." "Öyle mi?"

"Aşırı korumacı, belki? Ama iyi biri. Etta'nın büyükannesi ve büyükbabasının ziyarete gelip gelemeyeceğini soruyor, ama onları buraya daha fazla yerleşene kadar erteledim."

"Bunun için endişeleniyor musun?"

"Pek sayılmaz." Omuz silktim. "Belki biraz. Ben çocukken havalıydılar ama artık onları pek tanımıyorum."

Babam Henry'nin ailesine evlatlık verildiğini biliyordu. Ona çocuğumun olmayan babasını neden öldürmemesi gerektiğini açıklamaya çalışırken böyle bir şeyi sır olarak saklamak zordu. Babam bir babayı çocuklarını terk etmeye iten şeyin ne olduğunu anlamıyordu -Miranda ve ben onun hayatındaki en önemli şeylerdik- ama iblisleri ve onların bir insanın hayatını nasıl mahvedebileceğini ve onu başkaları için mantıklı olmayan kararlar almaya zorlayabileceğini anlıyordu.

"Küçük kızın bir aileye sahip olması iyi bir şey," dedi babam, gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturarak. "Eminim senin için de korkutucudur."

"Biraz," diye kabul ettim, ellerimi kahve fincanımın etrafına sardım. "Henry ile uğraşmak bir şeydi; tüm ailesiyle uğraşmak biraz fazla."

"Sen iyi bir annesin," diye yanıtladı babam, söylemediğim kelimeleri anlayarak. "Endişelenmene gerek yok."

"Göreceğiz."

"Bazen anneni boğabilirim," dedi yorgun bir sesle. "Senin ve kız kardeşinin hayatını bu kadar zorlaştırdığı için."

"Şey, o öldü," dedim yatıştırıcı bir şekilde, elini okşayarak. "Bu yüzden ne işe yarayacağından emin değilim."

"Beni biraz tatmin et," dedi nefesinin altından ve dudaklarımın seğirmesine neden oldu.

Aynı konuşmayı yüzlerce kez yapmıştık ve yüzlerce kez daha yapacağımızdan emindim. Annem bizimle birlikte yola çıktığında babam bizi aramıştı ama sonunda Miranda'nın ya da benim ona ihtiyacımız olduğunda onunla iletişime geçeceğimizi düşünerek durmuştu. Oregon'da yaşadığımız hayat hakkında hiçbir fikri yoktu ve annemin aşırı dozdan öldüğünü ve koruyucu aileye verildiğimizi de bilmiyordu. Sonunda Miranda ve benim annemizle ya da birbirimizle olmadığımızı öğrendiğinde hapisteydi.

ve o kurtulur kurtulmaz bizi geri almak için etin bir mücadele başlamıştı.

Bu konuda çok zgnd ve ben de onu hiç sulamıyordum.

Bir süre sessizce kahvelerimizi içtikten sonra masadan kalktım ve tekrar gerindim. Fincanımı lavaboya koyarken ona "Biraz uyuyacağım," dedim. "Yorgunum."

"Tamam prenses. Eğer çok sıcaklarsan ve yatak odasındaki pencereyi amamı istersen bana haber ver. Cehennem gibi yapışıyor."

"Seveceğim. Seni seviyorum baba," dedim ve yanından geçerken başının üstünü öptüm.

"Ben de seni seviyorum," dedi ben uzaklaşırken. "Eve dönmene sevindim."

* * *

"Frances, o kutuyu dşrrsen sen uyurken sakalının yarısını keserim," diye uyardım çocukluk arkadaşlarımdan biri eve doğru iki fazla kutu taşırken. "şaka yapmıyorum."

"Bana bir daha Frances dersen, onu avlunun öbür ucuna atarım," diye karşılık verdi, sırf beni kızdırmak için bacağını tekmeleyerek.

"zgnm Frank," diye şarkı söyledim, rampadan sıcak kamyonu doğru yürürken.

Eşyalarımı eve taşımayı yarlamıştık ve hava o kadar sıcaktı ki tişrtmde ter lekeleri vardı. O sabah yardım etmek için gelen çocukları etkilemeye çalışmak gibi bir niyetimin olmaması iyi bir şeydi.

Her ikisine de sarılıp merhaba dedikten sonra onları kamyonu doğru yönlendirdim ve eşyaları boşaltmaya başladık. Babam Etta'ya göz kulak oldu ve biz kutuları taşırken yataklarımızı kurdu ama hiçbirimiz onun ağır bir şey taşımasına izin vermedik. Birkaç yıl önce Honda'lı bir kaltak dur levhasına çarpıp motosikletine çarptığında belini kırmıştı ve o zamandan beri sorunları vardı. Kitaplarımla dolu bir kutuyu eve taşıyarak kendini daha fazla mahvetmesine izin veremezdim.

Bazen, uzun süre evden uzak kaldığımda, geride bıraktığım hayatın bir önemi yokmuş gibi hissetmeye başladım. O kadar uzak görünüyordu ki, Orta Kaliforniya'da sahip olduğum bağlantıları unutmama izin veriyordum. Ama eve döner dönmez, Sacramento'nun dışındaki o kk kasabada kendimi neden bu kadar güvende ve rahat hissettiğimi hatırlamaya başladım.

Babamın arkadaşları daha çok bir aile gibiydi. Miranda ve beni Oregon'dan getirdiğinde büyük ve korkutucu grnmşlerdi ama sadece birkaç saat sonra kız kardeşim de ben de kabilemizi bulduğumuzu anlamıştık.

Erkekler ve eşleri kaba saba insanlardı. Sigara ve içki içerler ve bütün gece parti yaparlardı. Aynı zamanda çocuklarını severler, okuldaki her etkinliğe katılırlar ve daha önce ya da o zamandan beri tanıştığım hiç kimsenin yapmadığı kadar birbirlerini kollarlardı. Çocukları daha da iyiydi. Sanki bizimle tanıştıkları andan itibaren -herkesten ve her şeyden şüphelenen iki minyon sarı saçlı kız- bizi kendi çocukları gibi benimsemişlerdi.

Frank, babamın en yakın arkadaşının en büyük oğluydu ve biz büyüdükten sonra buralarda kalan birkaç çocuktan biriydi. Reggie ve Olly adında iki erkek kardeşi vardı ama sadece Olly burada kalmıştı. O da eşyaları boşaltmaya yardım ediyordu.

"Kızım, çok seksi görünüyorsun," diye seslendi arkamdan hırıltılı bir ses. "Çekici demek istemiyorum."

"Sağ ol ihtiyar," dedim gülerek ve fahri amcamın yüzüne döndüm. "Yaşlı görünüyorsun ama bu şaşırtıcı değil."

"Hayatımın en güzel çağındayım," diye karşı çıktı, gülerken iri fiçi göğsü titriyordu. "Gel de Danny amcana bir sarıl."

Kollarımı beline doladığımda "Seni özledim," dedim.

"Aynen. Temelli mi döndün?"

"Şimdilik evdeyim," diye cevap verdim, gözleriyle buluşmak için arkama yaslandım.

"Her zaman hareket halindeyim," dedi başını sallayarak. "Sen ve şu kız kardeşin."

"Ne diyebilirim ki?" Geri adım atarken omuz silktim. "Gitmem gereken yerler ve görmem gereken insanlar var."

"Evet, evet," diye cevap verdi ve uzanıp at kuyruğumu çekiştirdi. "Benim baş belası oğullarım nerede? Sana yardım ediyorlar mı?"

Frank bize doğru yürürken, "Senin baş belası oğulların iki saattir burada," dedi. "Nerelerdeydin, ihtiyar?"

Danny kaşlarını oynatıp sırtarak, "Karımla yatakta," diye cevap verdi.

"Bahsettiğin kişi benim annem," diye söylendi Frank, rampayla uğraşmadan kamyonu atlarken başını sallayarak.

"Çok hassas," dedi Danny sessizce bana, gözleri parlarken başını sallayarak.

Frank kutuları rampadan aşağı taşırken, "Kımıldayın," diye emretti. "Bütün gün bu boku yapmak istemiyorum."

"Kimse seni zorla getirmedi," diye karşılık verdim ve yolundan çekildim.

"Çok sinirli bir ruh halindesin."

"Seni sevdiğimi biliyorsun," diye seslendi omzunun üzerinden. "Ama burası zaten çok sıcak."

Gözlerimi devirdim ve bir kutu kaptım, eve doğru onu takip etmeden önce fazladan ağırlıkla dengemi sağlamak için bir dakikamı ayırdım. Diğer insanlar eşyalarımı boşaltırken etrafta dikilip sohbet edecek değildim.

"Bir süre burada mı kalacaksın?" Danny arkamda birkaç kutu taşıırken sordum.

"Evet, başka bir planım yok. Sonra görüşürüz," diye ofladı, nefes nefese kalmıştı.

Babamın ve amcalarımın yaşlandığını görmek zordu. Her geri döndüğümde ne kadar değiştiklerini görüp şaşıırıyordum. Hiçbiri gerçekten yaşlı değildi, ama yaşadıkları hayatı yaşamak ve bir insanın vücuduna çok ağır gelen işlerde çalışmak her birine zarar veriyordu. Hiç şüphesiz yavaşlıyorlardı ve bunu izlemek zordu.

Bir saatten az bir süre sonra, küçük kız kardeşimle paylaştığım küçük yatak odasına bakıyor ve tüm eşyalarımız için nasıl bir yer bulacağımı merak ediyordum. Benim yatağım ve Etta'nın beşiği yapılmıştı ve nevresimler için hazırды ama onları nereye koyacağımızdan emin değildim. Duvarları neredeyse tavana kadar kaplayan plastik kutular ve kutular vardı.

Frank arkamdan gelirken elini omzuma koyarak, "Bavulları açarken çizgiyi çekiyorum," dedi.

"Her şeyi nereye koyacağımızdan bile emin değilim," diye itiraf ettim yüzümü buruşturarak. Küçük odaya eşyalarımızı yerleştirene kadar Etta'yla çok fazla eşyamız olduğunu düşünmemiştim. Eski evimizde yer konusunda şımartılmıştık.

"Her şeyi kutularda bırak ve bir şeye ihtiyacın olduğunda yirmi dakikanı onları aramakla geçir," diye ekledi Olly, kısa koridordan aşağı inerken sırtarak. "Frank iki yıldır böyle yapıyor."

"İğrenç," diye cevap verdim. "Ciddi misin?"

"Daire geçici," diye mırıldandı Frank. "Sadece eski evi satana kadar."

Olly yardımsever bir tavırla, "Satmadan önce eski karısını çıkarman gerek," dedi. "Ve ben bunun olacağını sanmıyorum."

"Hâlâ mı?" Başımı sallayarak sordum. Frank'in karısından hiç hoşlanmamıştım ama onu her gördüğümde çaba göstermiştim. Ama fark etmezdi. Onun sümüklü

Ziyaret ettiğimizde yaptığı yorumlar benden ya da Miranda'dan hoşlanmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Yine de onu suçlayamazdım. Miranda ve Frank'in bitmek bilmeyen ve ikisi için de iyi olmayan bir ilişkileri vardı. O kadar çok kez bir araya gelip ayrıldılar ki, çoğumuz onların iniş çıkışlarına dikkat etmeyi bıraktık, ta ki Frank Vegas'tan eve bir eşle dönüp Miranda'yla ilişkilerini tamamen bitirene kadar. Miranda'nın Oregon'daki üniversiteyi seçmesinin nedeninin Frank olup olmadığını hep merak etmişimdir ama hiç sormamıştım. Kız kardeşim onun kararlarıyla bir ilgisi olduğunu asla kabul etmezdi.

"Eski sevgilim seni ilgilendirmez," diye mırıldandı Frank. Başımın yan tarafını öptü. "Ben çıkıyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Olly ve ben onun gidişini izlerken, "Hiçbir şey söylememeliydin," diye sessizce azarladım.

"Birinin bir şey söylemesi lazım," diye cevap verdi. "Yoksa asla kışını kaldırıp bunu düzeltmeyecek."

"Senin kararın değil," diye hatırlattım ona, bir karton kutunun arkasına gizlenmiş çarşaflarımızın bulunduğu plastik çöp torbasını görünce. Poşeti yırtıp açtım ve çarşafları yatağıma fırlattım. "Bu sadece onu kızdırıyor."

"Bunu atlatacaktır," dedi Olly yatağın etrafında dönüp bana yardım etmeye başlarken.

* * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde babam, Danny ve eşi, Lorraine, Olly ve ben masanın etrafında oturmuş zar oynuyor ve hasret gideriyorduk. Etta babamın kucağında uyuyakalmış ve göğsüne sarılmıştı, zarlar ahşap masanın üzerinde gürültüyle yuvarlandığında irkilmedi bile. Eski zamanlardaki gibi hissediyordum, çocukken hepimiz barbekü ya da başka bir şey için bir araya gelirdik ve çocuklar yattıkları yerde uyurlardı ve yetişkinler gece boyunca ziyarete devam ederlerdi. Buna bayılırdım.

Oyunun ortasında telefonum çaldı ve babamın kaşları havaya kalktı. "Onun kız kardeşin olmadığını biliyorsun, çünkü genellikle dokuzda yatakta olur."

Biraz güldüm ve telefonuma baktım, ekranda Trevor'ın adını görünce biraz gülümsedim. Bütün gün konuşmamıştık ama yaklaşık bir saat önce ona Etta'nın başını masaya dayamış salyalarını akıtırken çekilmiş bir fotoğrafını mesaj atmıştım.

"Geri geleceğim," dedim herkese. "Benim sıramı atla."

İyi huylu homurdanmaları duymazdan gelerek odadan çıktım ve cevap verdim

Trevor telefonu

kapatamadan. "Hey!"

"Hey," diye cevap verdi Trevor, heyecanlı selamıma şaşırmış gibiydi. "Bavulları boşaltma işi nasıl gitti?"

"Güzel." Odama girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. "Yani, kutulardan çıkmayı başaran tek şey giysilerimiz ve çarşaflarımız, ama ben buna kazanç diyorum."

"Kesinlikle," diye kabul etti. "Dün uzun bir yolculuk oldu. Her şeyi istediğin yere koymak için zamanın var."

"O *uzun yolculuğun* bitmesine asla izin vermeyeceksin, değil mi?" Yatağımın kenarına oturarak şaka yaptım.

"Hey, bu konuda oldukça havalı olduğumu sanıyordum." Homurdandım.

"Keşke yardım etmeme izin verseydin, ama oraya vardın ve her şey yolunda," diye açıkladı biraz kıkırdayarak.

"Teklifin için gerçekten minnettarım," dedim yatakta daha da rahatlayarak. "Ama ben hallettim."

"Belli ki," diye cevap verdi. "Artık orada olduğunuza göre, ziyaret etmemize izin verecek misiniz?"

Ağzımı açtım, sonra durakladım. Öyle miydim? Ne yazık ki Trevor'la aramdaki mesafeyi korumakta gevşek davranmaya başlamıştım. O çok... sempatik biriydi. Kendime Etta'nın amcasıyla bir ilişki kurmamın iyi bir şey olduğunu söylemeye çalıştım ama içten içe onun mesajlarının günümün en önemli olayı olmasının tek nedeninin Etta olmadığını biliyordum.

"Oraya yeni geldiğini biliyorum," diye devam etti. "Ama burada ciddi bir geri çekilme yaşıyorum."

Ses tonundan yanaklarımın ısındığını hissettim, sonra kafamı sallayarak temizledim. Etta'yı kastetmişti. *Etta'yı* özlemişti. Tanrım, kafamı toparlamam gerekiyordu.

Sonunda boğazımı temizleyerek, "Yakında bir şeyler planlayabiliriz," diye cevap verdim. "Etta'yı tekrar görmek için sabırsızlandığını biliyorum."

"Ben-" Kısa bir süre durdu, sonra her şeyi değiştirecek bombayı patlattı. "İkiniz de."

Bazen sadece birkaç saniye içinde aklınızdan milyonlarca şey geçebilir; bir şey için nedenler, bir şeye karşı nedenler, suçlamalar ve anılar, artılar ve eksiler, inkar ve kabullenme. O zaman benim de başıma geldi, neredeyse çok hızlı geçen düşünceler sağanağı

onları tam olarak anlayabilmem için.

Daha ağzımı açmadan yatak odamın kapısının gürültüyle çalınmasıyla irkildim.

"Şu haline bak," diye alay etti Olly. "On yedi yaşındayken seni erkek arkadaşınla konuşurken bulduğuma eminim, tam olarak aynı yerde, hülyalı gözlerle ve kızararak."

"Gitmem gerek," diye mırıldandım telefona, Olly yaklaştıkça gözlerim dehşetle açılıyordu. "Yarın sana mesaj atarım."

Aramayı sonlandırmadan ve telefonumu Olly'nin uzanamayacağını bildiğim bir yere, gömleğimin içine sokmadan önce bir cevap beklemedim. O ve kardeşleri Miranda ve benim aileden olduğumuza karar verdiklerinde, buna *gerçekten* karar vermişlerdi ve bu, bizi mümkün olduğunca sık utandırmak da dahil olmak üzere akla gelebilecek her sinir bozucu büyük kardeş özelliğiyle birlikte gelmişti.

"Hadi ama," diye yakındı Olly.

"Biliyorsun, kapıyı çaldığında açmadan önce karşındakinin cevap vermesini beklemen gerekir," diye tersleyerek yataktan kalktım.

"Kimdi o? Babanın bekâr olduğunu söylediğini sanıyordum?" "Etta'nın amcasıydı," diye yanıtladım onu iterek.

"Vay canına," diye cevap verdi, kolumu tutarken kaşlarını çatarak. "Etta'nın babası kıcı yanıyormuş gibi kaçtı ve şimdi de kardeşinin peşinden mi gidiyorsun?"

"Kimse için gitmiyorum."

"Kızım, az önce seni gördüm," diye itiraz etti. "Kesinlikle bir şeyler yapıyorsun." "Hayır, yapmıyorum." Başımı salladım. "Bu garip olurdu, değil mi?" "Bu garip olurdu, değil mi?"
güldüm ama ses boğazıma takıldı. Oh, kahretsin.

Olly aklımı okuyormuş gibi bana bakarken başını eğdi. "Hayır, sanırım öyle değil," dedi sonunda ve kolumu sıktı. "Duyduğuma göre Etta'nın babasıyla hiç ciddi olmamışsın. Biri öldüğüne göre kardeşlerle sorun çıkaracak gibi de değil."

"Yine de," diye mırıldandım, bunu ani bir şekilde söylemesinden dolayı irkildim. Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için koridora hızlıca baktım. "Eğer bir şey olursa, durduğumuzda mahvolmuş olurum. Etta için hiçbir şeyi berbat etmek istemiyorum."

Neden bu boku düşünüyordum ki? Ya bir şey *olduysa*? Lanet olası kafamın incelenmesi gerekiyordu. Hiçbir şey olmayacaktı. Hiçbir şey olamazdı. Teknik olarak kabul edilebilir olsa bile, yine de yanılttı.

birçok yönden. Geçmişte ben de yanmıştım ve kendimi toparlayıp yoluma devam etmişim ama burada Etta'nın ailesinden bahsediyorduk. Bu olaydan kaçış yoktu.

"Hadi ama," dedi teselli edercesine, beni mutfağa geri götürebilmek için kolunu omzuma doladı. "Sen ayrıldığın için adam Etta'yı görmek istemeyi bıraktıysa, zaten uğraşmaya değmez. Ayrıca, sevişmeye ihtiyacın var. Omuzların çok gergin."

Ailelerimizin yanına vardığımızda yan tarafına sert bir dirsek attım ve sandalyeme geri otururken *duyduğum* şaşkınlığı görmezden geldim. Ahmağın tekiydi ve az da olsa mantıklı konuşuyordu ama o konuya girmeyecektim. Ayrıca, daha derin bir ses zihnimde *ikinizi* de tekrar tekrar söylerken onun sözlerine zar zor odaklanabiliyordum.

Bölüm 9

Trevor

Tam bir aptaldım. Morgan telefonu yüzüme kapatır kapatmaz, telefonumu zehirli bir yılanmış gibi odanın öbür ucuna fırlattım ve halının üzerinden sekerek koltuğumun altına kaymasını izledim. İyi oldu. Şimdi ne halt edeceğimi bulana kadar orada kalabilirdi.

Hiçbir şey söylememem gerektiğini biliyordum. Onu tekrar görmeyi ne kadar çok istediğimden bahsetmenin geri tepeceğini biliyordum. *Biliyordum* ama yine de koca ağzımı açtım ve ağzımdan kaçmasına izin verdim.

İki saniye sonra arka planda bir erkek sesi duydum ve Morgan görüşmemizi aceleyle sonlandırdı.

Tanrım, eğer ailemin Etta'yla ilişki kurma şansını mahvedersem, kıyafetlerimin altına saç teli giymeye başlayacaktım. Bu kefarete yöntemini hiç anlamamıştım - oldukça tuhaf görünüyordu - ama şimdi anlamaya başlıyordum. Aptallığının sürekli hatırlatılması gelecekte daha akıllı olmama yardımcı olacaktı.

Belki de her ihtimale karşı internetten bir tane sipariş etmeliyim.

Flört etmek yarı yarıya kabul edilebilirdi. Bazı erkekler iki ayağı üzerinde yürüyen her şeyle flört ederdi, bunun bir anlamı yoktu. Ama böyle bir şey söylemek? Ondaki çekindiğimi söylemek? Bu çizgiyi çoktan aşmıştı.

Duvarların içine kapanıyor gibi görüldüğü evde kalmaya dayanamayarak paltomu giydim ve dışarı çıktım. Bir gezinti kafamı dağıtacak ve dört tekerlekli aracımın yağını yeni değiştirmiştim, yani yolculuğa hazır. Motoru çalıştırdım ve sonra eve baktım, bir an için telefonumu almak için geri dönsem mi diye düşündüm ama vazgeçtim. Bir ya da altı saatliğine fişi çekmem gerekiyordu. Belki o şey yanımda olmazsa Morgan'la arama mecazi bir mesafe koyabilirdim.

Ormanın içinden ve belime kadar uzanan geniş ot tarlalarından geçtim, devasa tepelere çıktım ve kanyonlara indim. Ailemin arazisi amcamın ve yengemin arazisine bitişikti, çizgiler o kadar bulanıktı ki her zaman büyük bir mülk parçası olarak düşünmüştük ve her adımını avucumun içi gibi biliyordum. Bazen pusuya yatar, bazen de neredeyse uçardım, ama bunu yapmazdım.

Dur. Benzinim bitene kadar ay ışığı ve tek bir farla yol aldım, arkada taşıdığım fazladan benzin bidonunu doldurdum ve nihayet eve doğru yola çıktım.

Evime vardığımda çamur içindeydim, sıırıslıklandım, böğürtlen çalıları ellerimi çizmişti ve baldırında bir sopanın kotumu delip geçtiği oldukça kötü görünümlü bir çizik vardı. İşin iyi tarafı, kafam rahattı ve Morgan'ın duymamış ya da umursamamış olabileceği bir yorum yüzünden kendimi azarlamayı bırakmıştım.

Bazen kendimi yapmam ya da yapmamam gereken şeylere takılıp kalırken buluyordum. Bu artık pek sık olmuyor. Çocukken daha kötüydü ve sürekli doğru şeyi yaptığımdan, bana en çok arkadaş kazandıracak ya da bir aileyi benden hoşlanmaya ikna edecek şeyi yaptığımdan endişelenirdim. Yanlış bir şey söyleme paniği, beni evlat edinen ailemle geçirdiğim ilk yıldan sonra büyük ölçüde ortadan kalkmıştı ama ara sıra keşke söylemeseydim dediğim belirli bir cümleye ya da ifadeye takılıp kalıyordum. Böyle hissetmekten nefret ederdim, bu yüzden konuşmadan önce sözlerimi iyice düşündüğümünden emin olurdum.

Sorun şu ki, bu sözleri Morgan'a söylemeden önce düşünmüştüm. Ağzımı bile açmadan önce onları kafamda iki kez gözden geçirmiştım. Bu, onları gerçekten söylememem gerektiği gerçeğini değiştirmemişti ve aldığım yanıt beni anında pişman etmişti.

Çamuru temizlemek için botlarımı verandanın kenarına vurduğumda ve paniğimin son kırıntısını da üzerimden atar gibi omuz silktiğimde gecenin bir yarısı olmuştu. Sözler söylenmiş ve olan olmuştu. O kadar da kötü değillerdi ve dürüst olmak gerekirse onları istediğim gibi çevirebileceğimi biliyordum. Morgan garip ya da rahatsız davranmaya başlarsa, bizi tekrar sağlam bir zemine oturtacaktım. Başka bir seçenek yoktu.

İçeri girer girmez telefonumu kontrol etmek paniğime oynamak gibi görünüyordu, bu yüzden görmezden geldim. Duş aldıktan ve bir şişe su içtikten sonra nihayet koltuğun altından telefonumu alabildim. Beni bekleyen iki mesaj vardı ve ikisi de Morgan'dandı.

İlki Etta'nın beşiğinde çekilmiş bir fotoğrafıydı. Bir eli parmaklıkların arasında, diğer eli başının üzerinde, üzerinde motosiklet rallisi logosu olan bir tişört ve sıcak pembe bir bebek bezinden başka bir şey giymeden uyuyordu. Sırada bir mesaj vardı.

Bunun için üzgünüm. Babamın misafirleri var. Sabah mesaj atarım.

Mesajı okuduğumda, fotoğraf biraz barış teklifi gibi geldi. Neden böyle bir şeye ihtiyaç duyduğundan emin değildim ama şikâyet etmeyecektim. Zaman damgasını kontrol ettiğimde, ben evden çıktıktan yarım saatten az bir süre sonra göndermiş olması gerektiğini fark edince ofladım. Muhtemelen şu anda uyuyordu, bu yüzden cevap vermeye zahmet etmedim. Zaten ağzımı -ya da bu durumda parmaklarımı- kendime saklamalıyım.

Yatağa tırmandım ve tavana baktım.

Hayatımda hiç annem, teyzem ya da kuzenlerim dışında bir kadının ne düşündüğü konusunda bu kadar endişelenmemiştim. Hiçbir zaman yeterince önemsememiştim. Elbette, kadınların duygularına dikkat ederdim ve onlara iyi davranırdım, ama söylediğim bir şeyin onları kovmasına neden olacağından hiç endişe etmemiştim.

Kendime karşı dürüst olursam, Morgan'ın iletişimi kesmesiyle ilgili endişelerim Etta'nın bizi tanımasına izin vermesinden çok daha derindi. Bu her zaman bir endişeydi, ama onları tanıdığım süre içinde Morgan da aynı derecede önemli hale gelmişti. Onu hayatımda hiçbir şeyi arzulamadığım kadar arzuluyordum, bunun ne kadar yanlış olduğunu bilsem bile. İkisini de istiyordum ve bu beni çok korkutuyordu.

* * *

"Pazartesi sabahı," diye bağırdı kuzenim Alex, ertesi gün telefonu açar a ç m a z . "Pazartesi sabahlarına bayılıyorum!"

"Sarhoş musun sen?" Ofisime doğru yürürken telefonu kapatmayı düşünerek yorgunca sordum. "Bazılarımız çalışıyor."

"Saatlerdir işteyim," diye cevap verdi. "Pazartesi olduğu için çok mutluyum."

"Ne istiyorsun?"

"Sadece merhaba demek için aradım. Şakalaşmak için. Sohbet etmek için. Etta ve seksi anneyle işler nasıl gidiyor diye."

"Sana onun seksi olduğunu kim söyledi?" Aniden durarak sordum.

"Hiç kimse." Kıkırdamaya başladı. "Ama Kate onunla bir ilişkin olduğunu söyledi ve ses tonuna bakılırsa sevgili Katherine haklıymış."

"Siktir git," diye mırıldandım ve oturup ayaklarımı uzatabilmek için masama doğru ilerledim. Gecenin yarısını yolda geçirdikten ve diğer yarısında da Morgan'a mesaj atmak için uygun bir zaman beklerken dönüp durduktan sonra, tüm vücudum ağrıyordu ve o kadar yorgundum ki gözlerim yanıyordu.

"Söylemem gerek," diye devam etti sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Bu gelişme beni şaşırttı. Sen ve Hen hiçbir zaman aynı tipte olmadınız."

"O herkesin tipi," diye karşılık verdim, her zamanki inceliğimden yoksundum. "Siktir, öyle demek istemedim. Söylediğimi unut."

"Çok güzel, ha?"

"Bu konuşmanın bir anlamı var mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Alex güneşli bir sesle. "Sadece seni kontrol ediyorum. Bir ayı aşkın süredir konuşmadık."

"Üzgünüm dostum," diye mırıldandım, anında kendimi suçlu hissettim. Telefonlara cevap verme konusunda pek iyi değildim, her ne kadar bir yanımda bir şey olması ihtimaline karşı herkesle her gün konuşmak istese de. Kardeşim uzaktayken onunla nadiren konuşuyordum ve birdenbire artık hiç şansım kalmamıştı. Bunun bir daha olmasını istemiyordum.

"Endişelenme," dedi Alex. "Sadece zamanının geldiğini düşündüm."

"Evet, haklısın," dedim, tartışma Morgan'dan uzaklaştığı için şükrederek. "Nasılsın?"

"İyi. Sadece çok çalışıyorum."

Ses tonunda bir gariplik vardı.

"Ve?" diye sordum.

"Biriyle tanıştım," dedi, sesi biraz daha ciddileşmişti.

"Öyle mi?" Ne söyleyeceğimden emin değildim. Alex her zaman her şeyden çok bir playboy olmuştu. Konuşurken bir kadından bahsettiğini hiç hatırlamıyordum.

"O harika, Trev. Ciddiyim. Yine de benden o kadar hoşlandığından emin değilim." Biraz rahatsız edici bir şekilde kıkırdadı.

"Hayatta olmaz." Güldüm. Morgan bile bana adil seksin kuzenimi ne kadar çekici bulduğunu hatırlatmıştı. Bir kez bile onun vurmaktan ya da vurmaya yaklaşımdan şikâyet ettiğini duymamıştım.

"O... ciddi. Her konuda, dostum. Onu zar zor güldürebiliyorum." İç çekti. "Güldüğünde ise Noel gibi oluyor."

"Tanrım," diye mırıldandım ve onu güldürdüm. "Biliyorum, biliyorum. Aptal gibi konuşuyorum."

"Birazcık." Sesi tam bir ahmak gibi çıkıyordu ama beni asıl rahatsız eden kadın hakkında bu kadar rahat konuşmasıydı. Onu o kadar kıskanmıştım ki, gözlerim zor görüyordu.

"O harika, dostum. Gerçekten. Bence onu seveceksin." "Onunla tanışacak mıyım?"

"Sonunda, her şey yolunda giderse, evet."

Şaşkınlıktan neredeyse ağzım açık kalacaktı. Gerçekten ciddiydi. "Vay be."

"Evet. *Vay* be."

İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık.

"Morgan'la tanışacak mıyım?" diye sordu sonunda. "Adı bu, değil mi?"

"Onunla zaten tanışmıştın," diye cevap verdim. "Kimsenin bu küçük bilgiyi seninle paylaşmamış olmasına şaşırdım."

"Ne?"

Sonraki yirmi dakikayı ona Morgan'ın çocukken bizimle nasıl yaşadığını anlatarak ve yeni kız arkadaşıyla yaptığı gibi onu Noel'le kıyaslamadan neye benzediğini tarif etmeye çalışarak geçirdim. Süslü betimlemeler olmasa bile, içimi gördüğünden oldukça emindim. Neyse ki bana bu konuda çok fazla bok atmadı ve sonunda telefonu kapattık, daha sık konuşmaya özen göstereceğimiz konusunda anlaştık.

Aslında konuşmamızdan sonra kendimi daha iyi hissettim. Morgan'a olan düşkünlüğüm, her ne kadar onu kimseyle tartışmak istemesem de, konuştuğum daha az müstehcen görünüyordu. Ne Alex'in ne de Kate'in benim bu küçük sevdama kızgın görünmediklerini bilmek sanırım tüm durumu daha kabul edilebilir hale getirdi. Küçük kardeşimin eski sevgilisinin ardından salya sümük ağladığım için kendimi daha az sürünge gibi hissetmemi sağladılar. Yine de suçluluk duygusu hâlâ oradaydı, derimin altında sürünüyordu.

Telefonumu masama koydum, sonra küfredip geri aldım ve Morgan'ın özrüne cevap vermek yerine gönderdiği fotoğrafa cevap yazmaya karar verdim.

Uykusunda bile hareket etti mi? Tamamen bitkin görünüyor.

Birkaç dakika sonra mesaj attı.

Bütün gün şımartılırsan böyle olur. Bu kadar insanın üzerine titremesine alışık değil. ☺

Buna alışsa iyi olur. Bunu yapmak için sırada bekleyen yaklaşık yirmi kişi daha var, diye cevap verdim.

Evet, o konuda.

Çok uzun gibi görünen bir süre boyunca ekrandaki küçük noktaları izleyerek bekledim.

Ne zaman isterseniz ziyaret edebilirsiniz. Sanırım olabileceğimiz kadar yerleştik ve eminim annen beklemekten çıldırıyor.

Şaşkınlıkla ofladım. Her ne kadar Morgan'ın sözüne inanmak istesem de, o kadar tehlikeli davranmıştı ki, bizi oraya davet etmesini beklemiyordum, özellikle de önceki gece yaptığım hatadan sonra.

Rahat bir nefes aldım ve mesaj atmak yerine onu aramaya karar verdim. "Selam," diye cevap verdi.

"Hey." Sesim tuhaf ve bozuk çıktı ve sinirlenerek elimin topuğunu sessizce alnıma vurdum. Evet, görünüşe göre endişem tamamen geçmemişti.

"Trevor, beni sen aradın," dedi, garip sessizliğime biraz gülerek.

"Doğru." Kendimi toparlamaya çalışarak elimi yüzüme sildim. "Sadece mesaj yerine konuşmanın daha kolay olacağını düşündüm. Ne zaman ziyaret edeceğimiz konusunda ciddi misin? Çünkü anneme söylediğim anda güneye doğru yola çıkmak isteyecektir." Abartıyor olabilirdim ama çok da abartmıyordum. Annem çoktan hazırlıklarını tamamlamış olsaydı hiç şaşırmazdım.

Morgan endişeyle güldü. "Evet, eminim. Ne zaman istersen gel. Yarın iş aramaya başlamam gerekiyor, ama bunun dışında oldukça özgürüz."

"Are-"

"Yani-"

İkimiz de aynı anda konuştuk, sonra durduk.

"Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum," dedi sonunda, sesi biraz çekingendi.

"Tanrım, kadın," diye mırıldandım, ofisimin açık kapısına baktım ve keşke kapatsaydım dedim. "Beni bunun için beklettin." Ne halt ediyordum ben? Tavşan deliğinden aşağı düşmüyordum bile, zıplıyordum. Kendimi durduramıyor gibiydim.

"Biliyorum," diye yanıtladı. "Özür dilerim."

"Ben-" Birisi kapımın önünde durakladı ve ben kekeleyerek durdum. Onunla ofiste konuşmaya çalışmamam gerektiğini biliyordum.

"Çörek getirdim," dedi Bram huysuzca. Hâlâ fazla uyumamış gibi görünüyordu. "İstersen bir tane al." Sonra da cevap beklemeden tepinerek uzaklaştı.

"Kahretsin, işte misin?" Morgan sordu.

"Seni arayan bendim," diye gülümseyerek cevap verdim.

"Hatırladın mı?" "Ah, doğru ya. Lanet olsun, kaytarıyorsun."

"Şirketin ortağıyım, istediğimi yaparım," diye böbürlendim.

"Hayır, yapamazsın!" Bram diğer odadan bağırdı ve beni ofisimin kapısını kapatmadığıma bir kez daha pişman etti.

"Kapa çeneni Bram," diye bağırdım, telefonumun mikrofonunu kapatmaya çalışarak.

Morgan gülerek, "Seninle sonra konuşuruz," dedi. "Annenin ne dediğini bana bildir."

"Pekâlâ," diye cevap verdim, neredeyse ona "güzelim" diyecektim ama son anda kendimi durdurdum. Bu treni istasyondan tamamen ayrılmadan önce durdurmam gerekiyordu. "Seni bu gece arayacağım."

Vedalaşır vedalaşmaz telefonumu masama bıraktım ve ayağa fırladım, doksanların sitcom kahramanlarından biri gibi kutlama yapmak için havayı yumruklamaktan kendimi zor tuttum. Karmakarışık duygular içindeydim: suçluluk ve endişe, biraz korku ve bir o kadar da heyecan. Onu görecektim ve sadece bu da değil, ailemi Etta ile tanıştıracaktım. Annemin deyiimiyle "pantolonumda karıncalar vardı" ve masamda kalmamın imkânı yoktu. Bunun yerine, Bram'in ofisine gidip ona ağzının payını verdim.

"Hâlâ uyumadın mı?" Neşeyle sordum, beni tersleyince gülümsedim.

"İhtiyacı olduğunu sanmıyorum," diye ciddi bir şekilde cevap verdi, ellerini havaya kaldırarak

yalvarış. "Tanrı şahidim olsun, çocuğumun uykuya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum." "Elbette ihtiyacı var."

"Hayır, tamamen ciddiyim. Günde yirmi saat uyanık kalıyor. Bu delilik."

"Ani nasıl?" Kapı çerçevesine yaslanarak sordum.

"Sinirli bir ruh hali içinde ve Arielle dışında her şeyden nefret ediyor."

"Yani sana kötü davrandığını mı söylüyorsun?" dedim sahte bir sempatiyle.

"Dostum, ben sadece kadınım ile yatmak istiyorum," diye homurdandı.

"Ve uyumak dediğimde, uyumaktan bahsediyorum. Şu anda bundan daha fazlasını yapabileceğimden bile şüpheliyim."

Bram pek konuşkan biri değildi, canını sıkan bir şey olduğunda daha da az konuşurdu, bu yüzden sözleri karşısında hemen ciddileştim. Arielle'in onları bu kadar çok tutması biraz komikti, ama bunun ona verdiği zararı görebiliyordum ve bu küçük bir zarar değildi.

"Neden onu bu gece bana bırakmıyorsunuz?" Morgan'la yaptığım konuşmadan sonra, bir bebekle bütün gece ayakta kalmanın iyi bir fikir gibi görünmesini sağlayan bir enerjiyle hala gümbürdüydüm.

"Ciddi misin?" diye sordu, yüzü rahatlamayla sarkmıştı. "Lütfen hemen şimdi ciddi ol."

"Evet." Başımı salladım. "Ani'yi ara ve bana haber ver."

"Sana şu anda evet diyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Ani istediği kadar tartışabilir."

"Harika." Kendimi kapı çerçevesinden uzaklaştırdım ve gerindim. "Onu bırakmak istediğin zaman bana haber ver. Bugün dışarı çıkıyorum."

"Ne?" diye sordu, şaşkınlıkla başını geriye attı. "Nereye gidiyorsun?"

"Patron benim," diye şaka yaptım. "Nereye istersem oraya giderim."

Kulaklarımda çınlayan küfürlerinin sesiyle oradan uzaklaştım. Onun için üzüldüm - Pazartesi günleri bizim için her zaman çok yoğun geçirdi ve ben yokken her şeyi halletmeye çalışmak berbat olacaktı, ama çalışabilmem için hiçbir yolu yoktu. Aklım Morgan ve Etta'yla ve onları görebilmek için planlamam gereken seyahatle çok meşguldü.

Ofisten çıktım ve doğruca ailemin evine gittim. Morgan ziyareti ertelediğinden beri annemden kaçıyordum ve ona sonunda bazı planlar yapabileceğini söylemek için sabırsızlanıyordum. Umarım heyecanımı bastırabilirdim de beni fark etmezdi.

"Hey, anne?" Ön kapıyı açarken seslendim. "Neredesin?"

"Arka tarafta," diye cevap verdi babam koridordan gelirken. "Sabahın sekizinde burada ne işin var?"

"Bugün izin aldım," dedim ve yüzündeki şaşkın ifadeye biraz güldüm.

Rastgele günlerde izin alan biri değildim. Ofiste olamayacağımı önceden planlar ve onlara bildirirdim ve bunu bile çok sık yapmazdım. Babamın bana öğrettiği bir şey varsa o da iyi bir iş ahlakının değeriydi. Aile şirketindeki kariyerim bunu azaltmadı; aksine daha çok çalışmamı sağladı. Şirket sahibinin oğullarından biri olarak ben örnek oluyordum ve bunun kötü bir örnek olmasını istemiyordum. Nesiller boyu sürmesini umduğumuz bir şey inşa ediyorduk. İşimi yarım yamalak yaparak bunu tehlikeye atamazdım.

"Şey," dedi omuz silkerek. "Nadir izin gününü

Annen, sen benim misafirim ol," diye alay etti.

"Daha iyi bir arkadaş düşünemiyorum,"
diye cevap verdim.

Annemin küçük saksılara çiçek ektiği yere doğru yürüdük ve onu izlemek için verandanın basamaklarına oturdum.

"Trevor," dedi mutlulukla. "Burada ne yapıyorsun?" Sanırım ikisini de şaşırtmıştım.

"Bugün Morgan'dan bir telefon aldım," dedim kolayca, verandaya yaslanarak. "Ne zaman ziyaret etmek istersek gelebileceğimizi söyledi."

"Gerçekten mi?" Annem elleri hâlâ bileklerine kadar toprağın içindeyken duraklayarak sordu. "Tanrım, çok rahatladım."

"Sana sadece önce yerleşmek istediğini söylemiştim," diye hatırlattım ona.

"Şey, evet," diye cevap verdi, elleri bir kez daha toprakta hareket ederken. "Ama bunun bizi oyalamak için olabileceğini düşündüm, biliyor musun? On yıl içinde çok şey değişebilir - bu kadını gerçekten tanımıyoruz. Aklından bir sürü şey geçiyor olabilir. Küçük Henrietta'yı görmemize izin vermesine sevindim."

"Onu seveceksin anne," dedim, babam yanımızdaki çim sandalyeye otururken onu yakından izleyerek. "O da zaten senden hoşlanıyor."

"Ondan hoşlanmadığımı hiç söylemedim," diye itiraz etti. "En azından hatırladığım kadarıyla. Tatlı bir kızdı. İyi davranışları vardı ama ailesini düşününce bunları nereden edindiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Hâlâ terbiyeli biri," diye cevap verdim, annemin yorumundan biraz rahatsız olmuştum. Morgan'ın söylediklerine bakılırsa, babası dik duran bir adamdı. Evet, geçmişte sorunlar yaşamıştı ama anladığım kadarıyla iyi bir babaydı. Ayrıca, eğer bir insanı gerçekten nereden geldiğine göre yargılıyorsa, bana ve kardeşlerime bakış açısı pek de yüksek olamazdı.

"Ziyarete gidebileceğimizi ne zaman söyledi?" diye sordu babam.

"Ne zaman olursa dedi," diye cevap verdim, ağzımı açıp anneme Morgan'ın ailesi hakkında tam olarak ne demek istediğini sormamak için kendimi zor tutuyordum. "Yani, gitmeye karar verdiğimiz anda gideceğiz."

"Güzel, ben gidip ayakkabılarımı giyeyim," diye şaka yaptı annem. Zorla gülümsedim. "Ona bunun bir olasılık olduğunu söyledim," diye itiraf ettim.

"Oh, öyle mi? Ona başka ne söyledin?" Annem sordu.

"Harikasın," diye cevap verdim, alaycı ses tonuna gülümsemem daha kolay oldu. Anneme uzun süre kızgın kalmak zordu. "Onlarla tanışmak için sabırsızlandığınızı. Hepimiz onları ailemizin bir parçası olarak görüyoruz.

aile."

"Oh, güzel," dedi annem. "Belli ki zeki bir adam yetiştirmişim." "Bu hiç söz konusu oldu mu?"

"Peki," dedi babam, kelimeyi uzatarak ve annemi güldürerek. "Sen ne zaman hazır olursan o zaman gideriz anne," dedim, sesim biraz

Onun heyecandan gerginliğe geçişini izlerken daha da sessizleşti. Bu benim tanıdığım anneydi, endişeli olan. Oğullarının seks hayatları hakkında atıp tutan ve kötü ebeveynleri olan birinin bir şekilde daha az kötü olduğunu ima eden kadın değil.

"Aylar önce hazırdım," dedi bana hüzünlü bir gülümsemeyle. "Onu tanıdığım anda hazırdım."

"Onu bilemem," dedi babam. "O noktada bayılma koltuğundan başka bir şeye hazır olmadığına eminim."

Annem gözlerini devirerek, "Ben hiç bayılmadım," diye itiraz etti. "Her şeyin bir ilki vardır," diye mırıldandı babam.

Annem bana bakarak, "Cuma gününe ne dersin?" diye sordu. "Bu çok mu erken?"

"Hayır, Cuma iyi. Morgan'a haber veririm."

"Artık onunla oldukça iyi arkadaş gibisiniz," dedi annem, sesi neredeyse imalı bir şekilde meraklıydı. Üzerime çöken sükûnet bir anda tekrar kayboldu.

"Oldukça iyi anlaşıyoruz," diye cevap verdim temkinli bir şekilde, konuşmanın nereye gideceğini bilmiyordum. "Havalı bir kız."

"Kadın," diye düzeltti babam. "Kadın," diye açıkladım.

Telefonum çalmaya başladı ve annem sorgulamasına devam edemeden hemen cevapladım.

"Çok yaşa," dedi Ani ben daha merhaba bile diyemeden. "Tanrı seni korusun, Tanrı seni korusun, Tanrı seni korusun."

"Hapşırmadım," diye şaka yaptım.

"Sana çok şey borçluyum," diye cevap verdi. "Çok teşekkür ederim."

"Sonunda biraz uyuyacağın için heyecanlı mısın?" diye sordum, sonra da bana soru dolu gözlerle bakan anneme Ani'nin adını fısıldadım.

"Dostum, hiçbir fikrin yok. Hem de hiç. Aslında bu gece Arie'yi sen alabilir misin diye merak ediyordum çünkü bu yorgunlukla araba kullanamayacak kadar gerginim."

"Elbette," dedim hemen. Yorgun araba kullanmasını istemiyordum ve

Arie'nin araba koltuğunu kamyonetime bağlamak için yeterince kolay.

"Saat kaçta?" "Yedi. Hayır, beş. Hayır, altı. Altı olur mu?"

"Evet, altı iyi," diye cevap verdim. "Akşam yemeği getireceğim."

"Wind Beneath My Wings" şarkısını cızırtılı bir şekilde söylemeye başladığında güldüm ve telefonu kapattım.

Telefonumu cebime geri koyarken aileme "Arielle'i bu gece tutuyorum," dedim. "Biraz uyumaya ihtiyaçları var."

"Çok tatlısın," dedi annem.

"Buna pişman olacaksın," dedi babam aynı anda gülerek.

"Muhtemelen," dedim hayıflanarak. "Ama bu sadece bir gece ve eminim Bram

uykusuz bir gün daha geçiremezdim."

"Ani de öyle," dedi annem. "Dün biraz mola versin diye oraya uğradım ve zavallı kızın vücudunda o kadar çok enerji içeceği vardı ki bir bağımlı gibi titriyordu ve uyuyamıyordu bile."

"Şimdi, neden Ani'ye kız diyebiliyor ve sen hiçbir şey söylemiyorsun?" Sırf onu kızdırmak için babama sordum.

"Annen ona kız diyebilir," diye karşılık verdi, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Çünkü Anita'dan iki kat daha yaşlı ve onun büyümesini izledi." Tek kaşını kaldırdı. "Bizim yaşımızdayken sen de aynısını yapabilirsin. Ama sizinle aynı yaşta olan bir kadından bahsederken, ona doğru unvanla hitap ederek hak ettiği saygıyı gösterirsiniz."

"Sen bir feministsin," diye cevap verdim, hala onu kışkırtıyordum.

"Eğer kadınlara saygı duymaya *feminizm* diyorsanız, sanırım öyleyim," dedi, yemi yutmayı reddederek. Genellikle etiketlerden hoşlanmadığı ve her zaman hoşlandığı hakkında uzun bir söylev çekti, sonunda kendini feminist olarak gördüğünü itiraf etti, "bu ne anlama geliyorsa".

"Neden onu dürtüyorsun?" diye sordu annem eğlenerek, başını sallayarak. "Biliyorsun o her şeyi anlıyor."

"Evet, ama genelde zaten öfkelenir," diye cevap verdim.

"Hâlâ burada oturuyorum," dedi babam, yerden bir çam kozalağı alıp şaşırtıcı bir isabetle kafama fırlatmak için eğilerek.

Atlatmak için zar zor eğildim.

"Ben gidiyorum," dedim ayağa kalkarak. "Morgan'a Cumartesi günü bizi görmeyi planlamasını söyleyeyim mi?"

"Evet," dedi annem, onay için babama bakarak.

"Araba mı kullanacağız yoksa uçacak mıyız?" Banka hesabımın ne olacağını merak ederek sordum.

gibi görünüyordu. Genelde bu konuda endişelenmezdim, bol miktarda param olduğunu bilirdim. Gerçi ayın başlarında Kaliforniya'ya yaptığım yolculuktan sonra kontrol etmem gerekebilirdi.

"Araba kullanmak," dedi babam. Uçmaktan nefret ederdi. "Kendi aracımızı alırız."

Bir an tereddüt ettim, oradayken kamyonetime ihtiyacım olup olmayacağını merak ediyordum. Öyle umuyordum.

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdim, iki araç almak için bir neden düşünemiyordum. "Sürmeye yardım edebilirim."

"Güzel," dedi annem. "Böylece bütün yolu okuyabiliyorum." "Kırk yılı aşkın evliliğimize rağmen bunu nasıl yapabildiğine dair hâlâ bir fikrim yok.

"Anneme veda öpücüğü verirken babam da öyle dedi.

"Çok kolay," diye cevap verdi annem beni belimden hızlıca sıkarken.

"Harflere bak. Onlar kelimeleri oluşturuyor."

"Ukala herif," dedi babam bana el sallayarak veda ederken.

* * *

"Arielle," diye mırıldandım o gece geç saatlerde sırtını küçük daireler çizerek ovarken. "Trev Amca yorgun. Sen yorulmadın mı?"

Kanepede oturmuş İkinci Dünya Savaşı ile ilgili bir belgesel izliyorduk ve o hiçbir uyku belirtisi göstermiyordu. Neyse ki artık evin içinde emeklemiyor ya da mutfaktaki her dolabı açmaya çalışmıyordu ama kucağımda otururken hâlâ uyanıktı. Onu yormak için elimden gelen her şeyi yapmıştım, bir aptal gibi onu uyutacak kişinin *ben* olduğumu düşünüyordum.

Ne kadar da yanılmışım. Onu parka, büyük bir oyun alanı olan bir fast-food restoranına ve son olarak da dereye doğru bir doğa yürüyüşüne götürdüm. Bu onu korkutmamış gibiydi. Sanki çocuk bir robot gibiydi. Eğer derisinin altına baksaydınız, pilleri hala tam dolu olan metal bir kasa görürdünüz.

Telefonum çaldı ve ona söylediğim gibi Morgan'ı aramayı tamamen unuttuğumu hemen fark ettim.

"Özür dilerim," diye cevap verdim, merhaba deme zahmetine girmeden.

"Bu gece yeğenime bakacağım ve aramayı tamamen unuttum."

"Sorun değil," diye yanıtladı. "Hangi yeğen?"

"Arielle," dedim, adını duyduktan sonra bana bakan küçük ve güzel kıza gülümseyerek. "O Bram ve Ani'nin kızı. Diğerleri San Diego'da yaşıyor."

"Ah, doğru ya. Sanırım bunu bana daha önce söylemiştin."

"Evet, muhtemelen. Yine de takip etmek zor. Bizden çok var." "Çok bebek bakıcılığı yapıyor musunuz?" diye merakla sordu.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Yapmayacağımdan değil, sadece bana pek sormuyorlar. Annem ve teyzem genellikle bu işi hallederler."

"Şanslısın," dedi gülerek.

"Oh, evet. Bebek bakıcılığı konusunda çok iyiler. Ailesi biraz uyuyabilsin diye bu gece Arie'ye bakmayı teklif ettim."

"Büyükkanneler fazla mesai yapmak istemiyor, ha?" Morgan şaka yaptı.

"Aslında istiyorlar," diye cevap verdim, ona yanlış bir izlenim vermek istemediğim için.

İzlenim. Kanepeye daha rahat oturdum ve devam etmeden önce Arielle'i göğsüme yasladım. "Sanırım Ani ve Bram yaşlıların bütün gece ayakta kalmasını istemedikleri için yardım etmeyi reddediyorlar."

"Bütün gece mi?"

"Ben de öyle duydum," dedim, söylenenleri anlamasına imkân olmamasına rağmen hâlâ belgeseli izleyen Arielle'e bakarak. "Yaklaşık iki saati var, aşağı yukarı birkaç dakika."

"Bu berbat bir şey," dedi Morgan. "Kız kaç yaşında?"

"Sekiz ay." Bundan emin değildim ama eminmişim gibi davrandım. Tahminimin oldukça yakın olduğunu biliyordum.

"Etta dış çıkarırken sadece bir hafta boyunca bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kaldım ve gerçekten uykusuzluktan ölebileceğimi düşündüm."

"Bok, ha?" Kullandığı dile şaşırarak sordum.

"Ugh," diye iç geçirdi. "Babamın kötü bir etkisi var."

"Nasıl gidiyor?" Merakla sordum. Babasının yanına taşınma konusunda gerçekten isteksiz görünüyordu ama orada olmaktan mutlu görünüyordu. Babasının nasıl biri olduğunu merak ettim. Adamı göklere çıkarıyor gibiydi.

"Aslında harika bir şey," dedi hayıflanarak. "Sabahları beni her zaman bir fincan kahve bekliyor ve yaşlı adamla biraz zaman geçirmek gerçekten çok güzel."

"Kahretsin," dedim derin bir nefes alarak. "Kahve olayı kulağa hoş geliyor."

"Biliyorum, değil mi?" dedi mutlu bir şekilde iç geçirerek. "Onun kahvesi de benimkinden çok daha iyi."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Annemlerin evinde de kahve her zaman daha lezzetli olur. Bazen sırf bunun için hafta sonları oraya gidiyorum."

"Ailenin evinde çok zaman geçiriyor musun?" diye sordu. Bu soruya biraz güldüm. Ona göre "çok" ne demekti? Ailemle kardeşlerimden çok daha fazla zaman geçiriyordum ama her zaman yakın yaşadım. Neyin normal bir miktar olarak kabul edileceğinden emin değildim.

"Onlara çok yakın oturuyorum," dedim sonunda. "Aile mülkümüzün üzerine bir ev inşa ettim."

"Oh."

"Ama yan ev falan değil," diye açıklığa kavuşturmak için acele ettim. Ailemle birlikte yaşadığımı düşünmesini gerçekten istemiyordum. Ben o adam değildim. "Çok fazla mülkümüz var, bu yüzden bir ev inşa etme veya satın alma zamanı geldiğinde bunu burada yapmaya karar verdim. Eninde sonunda benim yardımına ihtiyaç duyacakları bir noktaya gelecekler ve ben de çok uzakta olmak istemedim."

"Çok tatlısın."

"Ayrıca, ipoteğimi de azalttı," diye itiraf ettim.

"Evet, bu mantığı anlayabiliyorum," dedi şakayla karışık. "Babam bir iş bulana kadar hiçbir şey ödememe izin vermiyor, bu yüzden bulup onun olduğunu düşünmesi umuduyla evin etrafına para bırakıyorum."

Yüksek sesle güldüm ve Arielle'i irkilterek tüm vücudunun gerilmesine neden oldum. "Üzgünüm, tatlı şey," diye mırıldandım, başının üstünü öperek. "Bir şey mi oldu?"

"Çalışıyor musun?" Morgan'a sordum.

"Emin değilim," diye cevap verdi. "Ama dün kotumun içinde bir yirmilik buldum ve onu oraya benim koymadığımı biliyorum."

"Geri mi veriyor?"

"Muhtemelen," diye homurdandı.

"Baban iyi bir adama benziyor."

"Öyle," dedi kız. "En iyisi."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Bu ne zaman olacak?" diye sordu. "Bugün ona sizin çok yakında ziyarete geleceğinizi söyledim."

"Annem Cuma günü arabayla gelmek istiyor."

Cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu. "Hiç vakit kaybetmiyor."

"Sana söyledim," diye hatırlattım ona, ses tonuna karşı savunmaya geçmemeye çalışarak. "Yerleşeceğiz ve sonra seni Cumartesi günü görebileceğimizi umuyordum?"

"Elbette, bu hafta sonu için planladığımız bir şey yok. Ne kadar

kalacağınızı biliyor musunuz?" Soru biraz gergin gelmişti.

"Sormadım ama sanırım sadece birkaç gün. İşe dönmem gerekiyor, o yüzden çok uzun kalamayız."

"İş mi? O da ne?" diye alay etti.

Ziyaretten bahsederken sesindeki endişeyi duymuş olmama rağmen, Arie kucağında uyanık bir şekilde otururken Morgan'la neredeyse iki saat boyunca konuştuk. Saat gittikçe ilerliyordu ve onun biraz uyumasına izin vermem gerektiğini biliyordum ama kendimi telefonun başından kaldıramıyordum. Onun hakkında, birbirimizi başka bir şekilde tanıyor olsaydık bilemeyeceğim şeyler öğreniyordum. Onunla uzun mesafeli konuşmak etkileşim şeklimizi değiştirdi. Paylaştığımız şeylerin önünde hiçbir engel yoktu, utanmak yoktu. Sanki aramızdaki mesafe, dünyaya gösterdiğimiz cilalı versiyonlar yerine gerçekten kendimiz olmamız için bize ücretsiz bir geçiş izni vermiş gibiydi. Tartışmadığımız -asla tartışmadığımız- tek şey Henry'ydi.

Onunla sadece bir gün yüz yüze görüşmüştüm ama o gece telefonu kapattığımda onu özlediğimi fark ettim.

Oh, ve sesim sonunda Arielle'i uyuması için sakinleştirdi.

Bölüm 10

Morgan

Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu babam Cumartesi sabahı, bir daire çizerken kollarını çırparak beni taklit ederek. "Asıl gergin olması gereken onlar. Burada tüm güç senin elinde evlat."

Bunu biliyordum. Yine de herhangi bir gücüm varmış gibi hissetmiyordum.

Bir gece önce Trevor sağ salim geldiklerini mesajla bildirdiğinde neredeyse arayıp gelmesini isteyecektim. Bunun yerine korkup küçük kız kardeşimi aradım ve bir saat boyunca onun konuşmalarını dinledim. Yatağa girdiğimde kafamda onun olumlu cümleleri vardı ve kendimi sakin hissediyordum.

Ancak sabah uyanır uyanmaz tüm o sakinlik gitmişti. Gergin bir karmaşa içindeydim. Tanrıya şükür babam sinirlerimin çoğunun Trevor'ı tekrar görecektim olmamdan kaynaklandığını bilmiyordu. Tank gibi yapı ve hayatımda gördüğüm en büyük gülümsemeye sahip olan Trevor'ı. Bana annesinin gezegendeki en sevdiği insan olduğunu itiraf eden Trevor, bunun onu bir ana kuzusu yaptığından oldukça emin olmasına rağmen. Yasak bölge olduğunu bildiğim ama düşünmeden edemediğim Trevor.

"Twevo," dedi Etta o sabah yüzüncü kez. "Twevo geliyor."

"Evet," diye cevap verdim, hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olmak için evin etrafına göz gezdirdim.

Babamın evi küçük ve eskiydi, bu da belli oluyordu. Ama adam eviyle her zaman gurur duymuştu ve bu da belli oluyordu. Biz yanına taşındıktan yaklaşık altı ay sonra, peşinatını öder ödemez evi satın almış ve borcunu ödemek için var gücüyle çalışmıştı. Ön bahçede bakımlı çiçekler, arka bahçede hafif kızarmış ama düzgünce kesilmiş çimler vardı ve bekâr olduğu için benim kadar temiz tutmasa da içerisi işlevseldi ve özen gösterildiği belliydi.

"Twevo, anne!" Etta kanepenin üzerinde durduğu yerden pencereden dışarı bakarak bağırdı. "Twevo, buraya!"

"Gösteri zamanı," diye alay etti babam, ben ona ters ters bakınca da güldü.

Yavaşça ön kapıya doğru ilerledim ve Etta yanımda sabırsızca gürültü yapsa da kapıyı açmak için vurulduktan sonra iki saniye bekledim. Ne de olsa gerginliğimi göstermeme gerek yoktu. Güç bendeydi.

Ellie Harris'in gözleriyle karşılaştığımda bu düşünceye sınımsız tutunmuştum.

"Merhaba," dedim, kocasına ve Trevor'a zar zor bakarak uzandım ve Etta'yı kalçama çektim. "İçeri gelsene."

Güç bendeydi. Güç bendeydi. Güç bendeydi.

"Merhaba," diye karşılık verdi, ben onları içeri almak için geri geri eve doğru ilerlerken o da bir adım öne çıktı. Gözleri Etta'ya takılınca bir an için büyülenmiş gibi göründü, sonra küçük bir kahkaha atarak başını salladı ve bana baktı. "Bizi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz."

"Tabii ki."

"Bunca zaman sonra seni tekrar görmek çok güzel," dedi çantasını omzuna atarken. "Trevor bizimle yaşadığınızdan bahseder bahsetmez kim olduğunuzu hatırladım."

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedim. "Trevor aynı zamanda beni hatırlamadın mı?"

Omzunun üzerinden oğluna bir bakış fırlattığımda kıkırdadım.

"Hadi ama," diye homurdandı sırtımdan. "O yaz çocuklarla ilgilenmek için çok yaşlıydım."

Ellie'ye ciddiyetle, "Sizin eviniz yerleştirildiğim en iyi evdi," dedim. "Teşekkür ederim."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi babam, kavgaya katılarak. "Ben yapamazken kızım ile ilgilendiğin için teşekkürler."

"Rica ederim," dedi Ellie, her ne kadar gizlemeye çalışsa da popomu ölçüp biçtiği belliydi. "Çocuklarla dolu bir evimiz olmasını seviyorduk, değil mi Mike?"

Trevor'ın babası öne çıktı ve bir an için irkildim. Onlarla birlikte yaşadığım zamanlardan onu çok az hatırlıyordum. Akşam yemeği için her zaman eve gelse de, genellikle bütün gün çalışıyordu ve onunla etkileşim kurmak için pek nedenim olmamıştı.

Onu hatırlamış olsaydım, evlatlık oğullarıyla arasındaki benzerlik bu kadar ürkütücü olmazdı.

Görünüşleri değildi. Açıkçası. Henry sarışın ve zayıftı, Trevor esmer ve yapılıydı, Mike ise sıradan siyah saçlı beyaz bir adamdı, orta kısmı biraz kalınlaşmıştı. Tutuş şekilleri

çok esrarengizdi. Düz sırtları, başlarının tam olarak eğilme şekli, nasıl hareket ettikleri ve durdukları, ağızlarının sert duruşu ve gözlerini kırıştıran küçük sırtışıları.

Henry ve Trevor arasındaki benzerliği fark etmemiştim ama şimdi babalarını görünce fark etmemek imkânsızdı. Bu düşünce biraz midemi bulandırdı.

Mike babamın elini sıkmak için uzandı. "Kızını ben de hatırlıyorum," dedi ve bana gülümsedi. "Çok tatlı bir kızdı."

"Hâlâ öyle," dedi babam, neredeyse övünerek. "İçeri gel, girişte durmana gerek yok."

Etta aşağı inmek için kıvrandı, ben de onu ayağa kaldırdım. Hemen babama koştu ve elini tuttu, böylece Trevor'ın deyimiyle yaşlılar oturma odasına doğru ilerlerken kargaşanın ortasında kalabildi. Onları takip etmek için öne doğru adım atmıştım ki kalçama hafifçe dokunan bir el donup kalmama neden oldu.

"Hey, yabancı," dedi Trevor sessizce kulağıma.

"Selam." Omzumun üzerinden ona baktım ve bana bakışı karşısında yanaklarımın ısındığını hissettim. Mesajlaşmalarımızda ve telefon konuşmalarımızda sınırda flört ediyorduk, her ne kadar ikimizin de bundan bir şey çıkmayacağını bildiğimizi varsaysam da. Ama onun orada, babamın evinde olması, aramızdaki her neyse onu görmezden gelinmesi neredeyse imkânsız bir seviyeye çıkarmıştı. Başım çok büyük beladaydı.

"Seni gördüğüme sevindim," diye mırıldandı ve kalçamı sıktı.

Sonra ebeveynleri takip ederek odaya girdik ve oturacak yer bulduk. Her şey beş saniyeden kısa bir sürede oldu ama oturduğumuz andan itibaren annesinin bize tuhaf tuhaf baktığına yemin edebilirim.

"İçecek bir şey isteyen var mı?" Trevor'ın elinin baskısını hâlâ kalçamda hissediyor olmama rağmen ev sahibini oynamaya çalışarak sordum.

"Ben Henwyetta," diye araya girdi Etta, babamın kucağından inerek. Babam onu zapt etmeye çalışmış ama belli ki başarılı olamamıştı. Gülmek için kendimi zor tuttum. "Ben iki."

"İki yaşında mısın?" Ellie, Etta'nın boyuna yaklaşmak için koltuğunda öne doğru eğilerek sordu. "Vay canına."

"Ben mavi külot giyiyorum." Etta, bahsettiği mavi külotu onlara göstermek için tulumunu çekiştirmeye başladı.

"Etta," diye azarladım, utancımı gizlemeye çalışıyor ama başaramıyordum.

"Ne hakkında konuştuğumuzu
hatırlıyor musun?" Bana boş
boş baktı.

"İnsanlara külotlarımızı göstermeyiz," diye
fısıldadım. "Ne, anne?"

"İnsanlara külotlarımızı göstermeyiz," diye tekrar fısıldadım, yerin
açılıp ikimizi de yutmasını dileyerek.

"Ne var, anne?" Etta tekrar sordu ve Trevor kıkırdamaya başladı.

"İnsanlara külotlarımızı göstermeyiz," dedim sonunda normal bir
seviyede. "Ah," diye cevap verdi Etta, hiç şaşırmamıştı.

Oda bir an sessizliğe gömüldü.

Mike sonunda başını sallayarak, "İyi bir tavsiye," dedi.

Babam kahkahalarla gülmeye başladı ve ben de utanç içinde elimi
yüzüme kapattım.

"Benimkiler beyaz," dedi Ellie, Etta'ya dönmeden önce anlayışlı bir
gülümsemeyle bana bakarak. "Sıkıcı." Trevor da onunla tanıştığımız gün
neredeyse aynı şeyi söylemişti.

Mike, Ellie'nin iç çamaşırları hakkında, "Ben olsam o kadar ileri
gitmezdim," diye mırıldanınca babam daha da güldü.

"*Hadi* ama," diye homurdandı Trevor.

Sonra hepimiz gülmeye başladık ve aramızdaki buzlar kırılmıştı.

* * *

"Trevor iş aradığını söyledi?" Ellie o gün öğle yemeği hazırlamama
yardım ederken sordu. Birkaç saattir bizim evdeydiler ve ayrılmaya dair
herhangi bir işaret göstermiyorlardı. Garip bir şekilde bu durumdan
memnundum. Ellie Etta'nın üzerine titriyordu, ki bu beni şaşırtmamıştı.
Bütün sabah merakla izlediğim kişi Mike'tı. Karısından daha az belli etse
de, benim küçük drama kraliçemle büyülenmiş görünüyordu.

"Evet," diye cevap verdim. "Şimdiye kadar hiç
şansım olmadı." "Peki dövme yapıyor musunuz?"

Hızlıca ona baktım ama bana bakmıyordu.

"Aslında," dedim, kesmekte olduğum meyveye dönüp bakarak,
"piercing yapıyorum."

"Gerçekten mi?" dedi, sanki ilgisini çekmiş gibi kelimeyi uzatarak. "*Bir
şey* deliyor musunuz?"

İma ettiği şey açıldı ve kıkırdadım. "Oğlun da bana aynı şeyi sordu."

"Hangi oğlun?"

"Şey-" Durakladım. "Aslında ikisi de."

"Şaşırmadım," dedi sertçe ve beni gülümsetti. "İkisi de açık fikirli olduklarını düşünmekten hoşlanıyorlar ama ürperdiklerini tahmin edebiliyorum."

Ben onun izlenimini doğrulayamadan tekrar konuştu. "Eğer yanıyorsam," dedi elini dur işareti yapar gibi kaldırarak, "bana söyleme."

"Hayır." Kıkırdadım. "Haklısın. İkisi de ürperdi."

"Yeğenlerimin ikisinde de piercing var," dedi başını iki yana sallayarak. "Bazı insanların onlardan hoşlanmadığını biliyorum ama ben her zaman güzel göründüklerini düşünmüşümdür. Gerçi Ani'nin burnundaki halka olmasa da olurdu. Ufak bir burun deliği piercingi, bence en iyisi bu."

"Buna septum halkası deniyor," dedim, hâlâ gülümseyerek. "Ve eğer burun deliğini yaptırmak istersen, bunu yapabilirim."

"Oh, bundan emin değilim," diye düşündü, yapmakta olduğu sandviçleri bitirirken. "Mike muhtemelen sinir krizi geçirirdi."

"Onları sevmiyor mu?"

"Hiç böyle bir şey söylemedi ama herhangi bir yere fazladan bir delik açacak olsam bir fikri olacağını hissediyorum."

"Benim de piercingim yok," diye cevap verdim. Piercingin yerine bağlı olarak eşlerin tepkileri hakkında oldukça farklı şeyler öğrenmişim ama bu konuşmaya on metrelik bir sopayla dokunacak değildim. "Kulaklarım dışında. Onları bebekken yaptırmıştım."

"Çok fazla görüyor musun?" diye sordu.

"Bence çok güzeller, sadece hiç böyle bir istek duymadım." Omuz silktim. "Yine de bir dövmem var."

Bana nerede olduğunu soramadan, çocuklar arka bahçeden sıırıslıklam bir Etta ile geldiler.

Trevor kızımı kuru kalması için önünden geçirirken babam, "Hortumla püskürtmemi istedi," diye açıkladı.

"Oh, adamım," dedim, ellerimi durulayarak. "Buraya gel prenses."

Onu Trevor'dan alırken "Islandım," dedi. "Ben 'plashin'."

"Bunu görebiliyorum." Güldüğü sırada Trevor'ın gözleriyle karşılaştım. "Su sıçratmayı seviyor," dedim anlamsızca.

"Evet, hatırlıyorum. Sadece başkası yaparken değil, değil mi?" Sesi lakayttı ama gözleri çok daha fazlasını söylüyordu. O günle ilgili her şeyi hatırladığını söylüyorlardı ve şu anda hatırlıyordu

Mayomun içinde nasıl göründüğümü çok net bir şekilde görebiliyordum.

"Öğle yemeği hazır," dedi Ellie, oğluyla aramızda geçen sessiz konuşmayı bölerek.

"Hemen döneceğim," diye geveledim, rahatsız bir şekilde. "Hemen döneceğim," diye tekrarladı Etta.

Etta'yı odamıza getirirken, "Sırılsıklam olmuşsun," diye mırıldandım. "Eğleniyor musun?"

"Evet." Ben tulumunu ve bezini çıkarırken başıyla onayladı.

"Onları ziyaret etmek güzel, değil mi?" Bir güneş elbisesi ve temiz bir bebek bezi aldım ve onu yavaşça yatağa fırlatarak kıkırdamasını sağladım. "Onları sevdin mi?"

"Ben Twevo'yu seviyorum," diye cevap verdi. "Peki ya Ellie ve Mike?"

"Komik," dedi, küçük yüzü ciddiydi.

"Oldukça komikler." Kaçmak için kıvranırken onu giydirdim. "Senden hoşlanıyorlar. Bunu söyleyebilirim."

"Ben komik."

"Evet, sen de komiksin."

Anlamadığım uzun bir dizi kelimeyle cevap verdi, ama çok mantıklı konuştuğunu düşündüğünü bilerek başımı salladım.

Mutfağa geri döndüğümüzde herkes çoktan küçük mutfak masasına oturmuştu ve babam oturacak bir yerim olsun diye oturma odasından bilgisayar sandalyesini getirmişti.

"Biraz kalabalık," dedi babam gereksiz yere.

"Tam da sevdiğimiz gibi," diye cevap verdim gülümseyerek. Şaka yapmıyordum. Babama kalsa, her zaman birilerini misafir ederdik. Ben biraz daha az sosyal bir kelebektim ama yakın olduğumuz insanlar söz konusu olduğunda ben de aynı şekilde hissediyordum. Danny ve ailesini kaç kez akşam yemeğine ve kart oynamaya çağırdığımızı ya da babamın arkadaşlarından oluşan kalabalık bir grubu arkada barbekü yapmaya çağırdığımızı hatırlamıyordum. Değer verdiğim insanların etrafında olmasını, şakalaşıp gülmelerini ve iyi vakit geçirmelerini seviyordum. Bu bana daha büyük bir şeyin parçası olduğumu hissettiriyor ve devlet bizi almaya geldiğinde küçük kız kardeşinden başka kimsesi olmayan kızdan çok daha uzun bir yol kat ettiğimi hatırlatıyordu.

"Ne iş yapıyorsun, Stan?" Mike sordu.

"Vücut çalışması," diye yanıtladı babam, elini kaldırarak konuşma şeklini

gizledi

ağzında yemekle. "Çoğunlukla arabalar, biraz da bisikletler. Gerçi son zamanlarda yavaşlıyorum."

"O iyi biri," diye ekledim başımı sallayarak. "Yaptığı bazı işleri gördüm."

Babam bana gülümseyerek, "Çoğunlukla tamirat yapıyorum," diye açıkladı. "Ama arada bir üzerinde çalışacak havalı bir şey buluyorum. Emekliler hot rods'larını güzelleştirmek için geliyorlar."

"Öyle mi?" Mike açıkça ilgilendiğini söyledi.

Onlar sohbeti sürdürürken arkama yaslandım ve ateşe tutulmuş pervane gibi gözlerim Trevor'a kaydı.

Zaten bana bakıyordu. Sandviçini ve dilimlediğim karpuzu yerken hareketleri hiç durmadı ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Sabit kaldılar, vaatler ve sıcaklıkla doluydular. Daha önce sadece bir bakışla bu kadar çok şey söyleyebilen biriyle hiç tanışmamıştım.

Gözlerimi başka tarafa çevirdiğimde midem bulandı ama masanın etrafında otururken tekrar tekrar ona bakmaktan kendimi alamadım. Bir şeyler olacaktı. Çok yakında. Hayal ettiği her şeyi gerçekleştirmeden Kaliforniya'dan ayrılmasına imkân yoktu. Aynı ölçüde hem heyecanlanmış hem de korkmuştum.

"Anne," dedi Etta, masada benden başka kimsenin hissetmediğinden emin olduğum gerginliği bozarak. "Ben bitirdim."

"Emin misin?" Yüzündeki saçları taramak için eğilerek sordum. "Pek bir şey yemedin."

Yerimden kalkmaya başladım ama Ellie beni durdurdu. "Onu temizleyebilirim," diye teklif etti.

Başımınla onaylar onaylamaz sandalyesinden kalkıp Etta'ya yardım etmeye başladı ve bana yine Trevor'a bakmaktan başka yapacak bir şey bırakmadı. Babalar tamamen eski arabalar hakkındaki sohbetlerine dalmışlardı ve Trevor'ın dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldığında bize hiç dikkat etmediler.

"Harikası," diye mırıldandı.

"Dur," diye bağırdım, gözlerimi büyüterek.

Aramızda ne olduğundan emin değildim ama her ne olduysa kesinlikle ailelerimizin önünde olamazdı. Özellikle de *onun ailesinin*.

"Yapamam," diye karşılık verdi.

Gözlerimi devirdim ama sırtımdan kendimi alamadım.

"Trevor," dedi Ellie, beni yerinden sıçratacak kadar şaşırtarak. "Henry'nin bu yaşta olduğu zamanları hatırlıyor musun? Yemin ederim, Etta'nın saçlarını tekir şeklinde kessen ikiz sanılırlardı."

Henry'nin adı başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibiydi. Önce irkildim, sonra nefes almakta bile zorlandım.

Harris'ler ön kapımızdan içeri girdikleri andan itibaren kimse Etta'nın babası hakkında tek kelime etmemişti. Ziyaret etmelerinin sebebi oydu. O olmasaydı, Etta da olmazdı. Bunu hepimiz biliyorduk. Odadaki fil gibiydi. Ama ben yanlışlıkla onun hakkında konuşmamalarının bir nedeni olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden ben de ondan bahsetmemiştim ve babam da beni takip etmişti.

Saatler süren ziyaretten sonra Ellie'nin konuyu bu kadar gelişigüzel açması sanki bir şey anlatmak istiyor gibiydi. Ne yazık ki, hangi noktaya değinmeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Kesinlikle bir benzerlik var," diye cevap verdi Trevor, hiç vakit kaybetmeden. "Morgan'ın gülümsemesine sahip ama."

"Evet, öyle," dedi babam gururla. "Küçük kızım Miranda'nın gülümsemesi de aynı."

"Oh," dedi Mike şaşkınlıkla. "Başka bir kızın olduğunu bilmiyordum."

"Benden iki yaş küçük," diye cevap verdim, kendimi rahatsız hissediyordum ama

Neden olduğundan emin değilim. "Bend'de yaşıyor."

"Orada okula gidiyor," diye övündü babam. "Psikolog olacak."

"Sosyal hizmet uzmanı olmak istiyor," diye açıkladım. "Psikoloji okuyor."

"Pekala," dedi Mike başını sallayarak. "Kesinlikle bunlardan daha fazlasına ihtiyacımız var." "İyiler," diye mırıldandım.

"Kötü biriyle hiç karşılaşmadım," diye yanıtladı Ellie.

Nereden geldiğini tam olarak kestiremiyordum ve ne zaman başladığını da bilmiyordum ama birden kendimi çok rahatsız hissettim. Ne olduğunu bilmiyordum. Ellie'nin ses tonunda üzgün olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu ve ifadesi tamamen rahattı ama bakışlarındaki değişikliği hissedebiliyordum. Başını eğişinde bir şeyler vardı, gözlerinde daha önce olmayan bir keskinlik vardı. Beni yargılıyordu. Yargılıyor ve beni bir şekilde eksik buluyordu.

Avuçlarım terledi.

Mike ayağa kalkarken mutlu bir şekilde iç geçirerek, "Yemek harikaydı," dedi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedim, ben de ayağa kalkarak. Garip davranıyordum ve bunun farkındaydım ama rahat da davranamıyordum. Odadaki tüm enerji değişmişti ve bunu neden ya da nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Etta bir şey hakkında sızlanmaya başladı ve babam, Tanrı onu korusun, ayağa kalktı

Yukarı.

"Uyku vakti geldi sanırım," dedi kibarca, Etta'ya uzanarak. "Sen uykun mu geliyor prenses?"

"Hayır," dedi Etta, yine de ona doğru kıvrılarak.

"Bir süreliğine otele dönsek iyi olacak," diye mırıldandı Mike. "Sanırım benim de biraz kestirmeye ihtiyacım var."

Masadaki yerinden en son kalkan Trevor oldu. Tanımadığım bir ifadeyle olan biteni izliyordu ama neyse ki bir şey söylemedi. Veda edecek kadar uzun süre bana bakmadı.

Harris ailesinin gitmesi sadece birkaç dakika sürdü, ama hatırlayabildiğim en uzun dakikalardı. Kapı arkalarından kapandığı anda babam kaşlarını çatarak bana döndü.

Etta'yı bana uzatırken, "Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve alaycı bir şekilde titredi.

"Onu yatıracağım," diye cevap verdim, yorumunu görmezden gelerek.

Az önce ne olduğunu anlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ziyaret iyi geçmişti. Aslında, harika geçmişti. En azından bir süre için. Sadece her şeyin nasıl bu kadar çabuk değiştiğini anlayamıyordum ve şimdi Etta'nın büyükanne ve büyükbabasını tekrar görme düşüncesiyle göğsümde kocaman bir endişe yumağıyla baş başa kalmıştım.

* * *

Bir saat sonra, Trevor'dan bir mesaj aldığım da, arka verandada bir birayla oturmuş, örümcek hislerimi bu kadar çıldırtan şeyin tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Meşgul müsün?

Cevap vermeden önce şortuma, bikini üstüme ve elimdeki biraya baktım. Etta hâlâ uyuyordu ve babam bir arkadaşının evine gitmişti. Ona gerçeği söyledim mi? Sohbet etmeye hazır olup olmadığım da emin değildim.

Pek sayılmaz, diye cevap verdim birkaç dakikalık iç tartışmadan sonra. Cevabı anında geldi.

Güzel. Ben ön taraftayım.

"Kahretsin," diye mırıldandım, ayağa kalkmaya çalışıyordum.

O zili çalıp Etta'yı uyandırmadan önce aceleyle eve girip ön kapıyı açtım.

Muhtemelen bir gömlek giymek için zaman ayırmalıyım.

"Tanrım," dedi, bana iyice bakar bakmaz küçük bir adım geri çekilerek.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun."

"Buraya geleceğini bilmiyordum," diye cevap verdim. "Daha yeni söyledim."

"Evet, *burada* olduğunu."

"Domates, tomahto."

"Özür dilerim," diye cevap verdim, sanki onu orada, ön sahanlıkta bırakacakmışım gibi davranarak. "Halılarımızın temizlenmesine ihtiyacımız yok."

Trevor güldü. "O satıcılar hâlâ kapı kapı dolaşıyor mu?" Daha da yaklaştı.

"Bilmiyorum. Yabancı adamlar kapıyı çaldığında cevap vermem."

"Elbette var." Sırıttı. "Beni içeri al."

"Anlık bir hata," diye dalga geçtim. Ben bir adım geri attım, o da bir adım ileri attı. Oh, Tanrım. Bunu gerçekten yapıyor muyduk?

"Bu hatayı tekrar yapacak mısın?" diye sordu usulca.

Cevabıma karar vermeye çalışır gibi başımı yana eğdim ve işte o zaman hamlesini yaptı. Hamle.

Uzun bir parmağı göğüslerimin arasından kayarak bikini üstümü göğüs kafesimin etrafında tutan ipi yakaladı, tam o sırada başı dudaklarımız milimetrelerce ayrılana kadar benimkine doğru düştü.

"Beni içeri alır mısın?" diye sordu, nefesi naneli ve serin bir şekilde dudaklarıma değiyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, hâlâ oyun oynuyordum. "Babam evde yokken insanları içeri almamam gerekiyor."

Dudakları dudaklarıma inerken Trevor inledi.

Öpücük patlayıcıydı. Bunu tarif edecek başka bir kelime bilmiyordum. Daha önce yüzlerce kez öpülmüştüm ama hiç o an hissettiğim gibi ayak parmaklarıma kadar hissetmemiştim. Genişçe gülümsemesini ve gizlice sırtımasını izlediğim dudaklar, aramızda boşluk kalmayana kadar benimkilere bastırdı.

Dili benimkine doğru kayarken, sorgulayıcı ama tamamen kendinden emin, dizlerim bükölme tehlikesi geçirdi. Tadı da kokusu gibiydi, nane ve Trevor'a özgü bir şey gibi.

Tek kelime etmeden kollarını belime doladı ve beni ayağımdan kaldırarak evin içine kadar taşıdı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz, tüm nezaket gösterileri yok oldu. Aklımdan geçen düşünceleri tarif etmeye çalışsam tarif edemezdim. Birbirimizin kıyafetlerini yırtarken açgözlü ve neredeyse çaresizdik. Önce onun gömleği yere düştü. Onu benim şortum izledi. Sonra ayakkabıları ve şortu.

Bir şekilde mutfak masasına doğru manevra yaptık ve kığım kenara çarptığında inledim, ama ikimiz de duraklamadık. Parmakları boynumdaki bikini askılarını çözerken ellerim boxer külotunun arkasına kaydı. Ağzı benimkinden ayrıldı ama ben itiraz edemedim dudakları meme ucuma dolanmıştı ve bikini altımı bacaklarımdan aşağı kaydırıyordu.

"Siktir," diye mırıldandı ağzını göğüs kafesime götürürken. "Durmamı ister misin?"

Şaşkınlıkla irkildim ve benimle dalga geçip geçmediğini merak ederek başımı eğip ona baktım. İfadesinde bulduğum şey beklediğimin tam tersiydi. Ciddiydi. Nefesi büyük yudumlarla geliyordu ve vücudu neredeyse gerginlikle yayılıyordu, ama kesinlikle hareketsizdi.

O an her şeyi durdurabileceğim, aklımın başımda olduğu bir andı.

"Hayır," dedim sessizce, beni yanlış anladığında ellerini yakalayıp tekrar kalçalarıma koydum. "Durmanı istemiyorum."

"Seni acele ettirmeye çalışmıyorum," dedi rahatlayarak, başını çevirip iz bırakacak kadar sert emmeden önce yüzünü göğüslerimin arasına bastırarak. "Bunun hakkında konuşmadık ya da-"

Elimi yüzünün kenarında gezdirip sakalının avucuma değen kısmının tadını çıkarırken sözleri kesildi. İnleyerek ağzını aşağı indirdi ve karnımın derisini ısırıp emdi. Ellerini bastırarak beni dönmeye teşvik ettiğinde, masaya dönmek için dengesizce döndüm, ağzının kığımın kıvrımına doğru hareket ettiğini hissettiğimde ellerim yüksek sesle tepeye çarptı.

"Ben-" diye mırıldandı tenime karşı. "Sen-" Düşüncelerini bitirmedi, onun yerine elleri kalçalarımda iç kısımlarında ilerlerken tenime karşı mırıldandı. Parmakları kalçalarımda gezinirken bacaklarım titremeye başladı.

Derimi yüzdüler ve merkezime ulaştıklarında ayakta durabilmek için kollarımı masaya dayamıştım.

"Trevor," diye mırıldandım, ellerinden biri kıcıımı yoğururken diğeri klitorisime doğru hafifçe ileri geri hareket ediyordu. "Oh, kahretsin."

"İyi hissediyor musun?" diye sordu sessizce.

Başımı salladım, çok fazla ses çıkarmamak için kendimi zor tutarken yutkundum. Kalalarım idsel olarak ona doğru sallandı ve elleri uzaklaşıp ereksiyonu boxerının üzerinden bana doğru bastırdığında başım ne düştü.

"yle mi?" diye sordu, beni arkamdan hafifçe dürterek.

"Evet," diye mırıldandım, boxer'ını çekmek için arkasına uzandım.

Vücudu benden uzaklaştı ve fikrini değiştirdiğini düşünerek yenilgiyle i çektim. Birkaç saniye sonra, ben daha kendimi masadan kaldıramadan o geri döndü.

"Prezervatif," dedi elini omurgamda hafifçe gezdirerek.

Hiç tereddüt etmeden içime kaydı. Herhangi bir isteksizlik ya da ikinci düşünce ortadan kalkmıştı. Tek yapabildiğimiz hissetmekti, parmakları masanın üzerinde benimkilerle i içe geçmişti ve ben onun hareketlerini kendi hareketlerimle takip ederken kaslı vücudu tekrar tekrar bastırıp geri çekiliyordu.

Nasıl konumlandığımızın, babamın evinin ortasında olmamızın ya da ocuğumun beşiğinde huzur içinde uyumasının hiçbir önemi yoktu. Teninin benimkine kayması, kara parmaklarının avuçlarımı kavraması ve nefesinin boğazımda titremesi dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksti.

Ama orgazmlar azalıp tenimiz soğuduğunda ve ben tekrar dik durduğumda, suçlamalar ve şüpheler zihnimde bir kasırğa gücüyle dönmeye başladı. Tanrı aşkına ben ne yapmıştım?

"Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," dedi Trevor usulca, ben orada çıplak ve pişman bir halde dururken ellerini yanaklarıma sürdü.

"Giyinmem gerek," diye cevap verdim uyuşmuş bir halde, ifadesindeki değişiklikten neredeyse irkiliyordum.

Kollarından sıyrıldım ve mayo altlarımı almak için garip bir şekilde dizlerimin üzerine eğildim. Ne yazık ki, bu beni hala yarı sert ve prezervatifle kaplı olan sikiyle göz hizasına getirdi. Çok dolu bir prezervatif. Yüce Tanrım.

Tekrar doęrulдум ve neredeyse başımı çenesine arpıyordum. Hareket etmemişti.

beni izlerken bir santim bile kıpırdamadı.

"Morgan?" diye sordu, ben uzaklaşıp kolumla göğüslerimi kapatırken.

"Etta birazdan kalkacak," dedim göz göze gelmekten kaçınarak ve masadan bikini üstümü kaparak.

"Şu anda ciddi misin?" diye sordu. Bana uzanmadı ama tüm vücudu ona bakmamı sağlamaya çalışırken yer değiştirdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, şortumun bir yığın halinde durduğu girişe doğru yürürken.

"Hâlâ aletimden sarkan bir prezervatifim var," dedi kuşkuyla. "Tezgâhın üzerinde kâğıt havlu var," diye cevap verdim, kasıtlı olarak görmezden gelerek

Ses tonu.

İzlemedim ama mutfağa doğru ilerlediğini duyabiliyordum. Çırpınarak üstümü zar zor giydim ve o tekrar görüş alanıma girdi.

"Bir şey mi kaçırıyorum?" diye sordu boxer'ını kalın kalçalarından yukarı çekerken. "Çünkü tüm bunları kabul ettiğinden oldukça emindim."

Cevap vermedim. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Morgan," dedi yine sertçe ve şaşkınlıkla başımı kaldırmama neden oldu. "Lütfen bana burada sinyallerimi karıştırmadığımı söyle."

Yüzündeki ifade ve vücudunu tutuş şekli midemin pişmanlıkla burkulmasına neden oldu.

"Söylemedin," dedim tırmalayarak, başımı sallayarak. "Sana evet dedim." Boğazımı temizledim. "Bir kereden fazla."

"O zaman ne oluyor bebeğim?" diye sordu usulca, bir adım öne çıkarak.

"Bunu yapmamalıydık," dedim birkaç adım geri çekilerek. "Bu çok kötü bir fikirdi."

Sanki ona tokat atmışım gibi kafasını geriye attı. "Katılmıyorum."

"Özür dilerim," diye cevap verdim kollarımı belime sararak. Keşke üzerimde daha fazla kıyafet olsaydı diye düşündüm. Lanet olası bir bornoz için neredeyse her şeyi yapardım.

"Evet." Boğazından bir ses çıkardı ve bir elini yüzüne sürerek yere baktı. "Ben de öyle."

Kıyafetlerini tekrar giyerken sessizdik. Gözlerimi tutmaya çalıştım

Ona biraz mahremiyet vermek için geri çekildim, ama elimde olmadan birkaç kez baktım, hareket ederken kaslarının nasıl esnediğine hayret ettim. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ve suçluluk duygusundan midem bulanıyordu ama yine de onu o kadar çok istiyordum ki kalbim hızla çarpıyordu.

"Hoşça kal," dedi beceriksizce, sakince ön kapıdan çıkıp arkasından sessizce kapatmadan önce bana hafifçe başını salladı.

"Kahretsin," dedim o gittikten sonra. "Oh, Tanrım. Oh, kahretsin. Siktir. Siktir.

Siktir."

Etta'nın bana seslendiğini duyana kadar girişte öylece durdum, kapıya geldiğinden beri yaşadığım her anı tekrar tekrar yaşadım, ellerimin topuklarını acıyan gözlerime bastırdım.

Bölüm 11

Trevor

Hayatımda bir sürü aptalca şey yapmıştım. Kuzenim Kate'in saçımı Mohawk şeklinde kesmesine izin vermiştim. On altı yaşındayken fazladan para kazanmak için arabamı yarıştırmıştım. Öz ailemden bana kalan tek şeyi, büyükbabama ait olduğu söylenen bir saati, kızgın olduğum için satmıştım. Ama hayatım boyunca Morgan'ı mutfak masasının üzerine yatırıp yıllardır bir kadınla birlikte olmamışım gibi becermek kadar aptalca bir şey yapmamıştım.

Otelime dönerken titriyordum. Bu sefer gerçekten batırmıştım.

Ailemin cipini park eder etmez telefonumu hızla şortumun cebinden çıkardım.

Saniyeler içinde, "Seninle konuşmam gerek" diye ağzımdan kaçırdım.

Kuzenim Ani hiç istifini bozmadı. "Vur bana," diye karşılık verdi.

"Beni dinlemeni, çenenin kapalı tutmanı ve sonra da bana ne yapmam gerektiğini söylemeni istiyorum."

"Kahretsin, Trev," dedi, sözlerimin ciddiyetini açıkça anlamıştı. "Bana bir saniye ver."

Ben kıpırdanırken ve başımı koltuk başlığına yaslarken beni beklemeye aldı, sonra tekrar hatta bağlandı.

"Bana ne olduğunu anlat."

"Ondan hoşlanıyorum. Onun için deli oluyorum," dedim çabucak. "Tanıştığımız andan beri onu düşünüyorum. Daha iyiye gitmiyor. Aksine, daha da kötüleşiyor. Onu ne kadar çok görürsem, o kadar çok görmek istiyorum."

"Morgan hakkında mı konuşuyoruz?" diye sordu. "Sana konuşmamanı söylemiştim."

"Özür dilerim. Devam edin," dedi, açıkça eğlenmişti.

"Yani, konuşuyorduk. Flört ediyorduk, sayılır. Benden hoşlanıyor, o kadarını biliyorum. Aramızdaki kimya tavan yapmış durumda. Yemin ederim, bir evi yakmaya yeter." Gözlerimin hemen üzerinde büyüyen baş ağrısını ovuşturdum. "Bu konuda asla yanılmam, Ani. Asla."

Durakladım ama talimatlarımı ciddiye almış olacak ki cevap vermedi.

"Onunla seks yaptım," diye ağzımdan kaçırdım, kelimelerin akışını engelleyemiyordum. "Onunla

İnanılmaz. Aptal gibi konuşuyorum, biliyorum, tamam mı? Ama hayatımın en iyi seksiydi. Benim neyim var böyle?"

"*Kahretsin*," diye mırıldandı Ani, şaşkınlığı her halinden belliydi. "Bu ailedeki insanların uygunsuz partnerlerle yatması da neyin nesi?"

Başka bir zaman olsa sözlerindeki gerçeğe güler geçerdim. Kuzenim Kate ölen en iyi arkadaşının kocasından, üvey kardeşim Shane'den hamile kalmış, Anita da üvey kardeşi Abraham'la gizli bir ilişkiye başlamıştı. Her iki durum da çok iyi başlamamıştı ama sonunda herkes mutlu olmuştu.

Morgan ve benim için böyle bir şey olacağını düşünmemiştim.

"Her şey harikaydı," dedim, başımı salladım, sonra hareketin başımı ağrıtmamasından dolayı irkildim. "Ama sonra işimiz biter bitmez tuhaflaştı."

"Garip, nasıl?"

"Sinirlendi, olabildiğince hızlı giyinmeye başladı ve bana bunun bir hata olduğunu söyledi."

"Oh," diye mırıldandı Ani.

"Bu da ne demek, 'oh'?" Panikle cevap verdim. "Ne?"

"Onu tanımıyorum, Trev," dedi Ani yatıştırıcı bir sesle ve beni sakinleştirmeye çalıştı. "Emin değilim-"

"Sadece söyle bana."

Özür dileyerek, "Alıcı pişmanlığı yaşıyormuş gibi görünüyor," diye itiraf etti.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Alaycı bir şekilde sordum. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Bir adım geri çekil," dedi hemen. "Trev, *iki* adım geri at."

"Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Öyle olmak zorunda," diye karşı çıktı. "Olaya her açıdan bakmalısın dostum. O Etta'nın *annesi*."

"Bunu biliyorum!"

"O zaman söylediklerimin saçmalık olmadığını biliyorsun," diye tersledi. "Bu hatun buralarda olacak. Henry'nin çocuğunu görmek istiyorsak olmak zorunda. Onu korkutup kaçırma."

Morgan'ın olanları kendisini ve Etta'yı ailemden uzaklaştırmak için bir yol olarak kullanacağı fikriyle sertçe nefes aldım.

"O bunu yapmaz," dedim, bunu düşünmeyi bile reddederek. Aklımı kaçırmadan böyle bir senaryoyu hayal edemiyordum. Çok zordu

Kardeşimin eski sevgilisiyle yattıktan sonra kendime yeterince saygı duymuyordum ama Etta'yla ilişki şansımızı mahvedersem kendimle yaşayamazdım.

"Bunu bilemezsin," dedi Ani, kırıcı olmayan bir sesle. "Onu çok iyi tanıyorsun, Trev. Konuştuğunuzu biliyorum ama onun yanında sadece birkaç kez bulundun."

"Onu tanıyorum," diye karşı çıktım.

"Onu tanısaydınız, sizinle seks yapmaya hazır olmadığını görürdünüz."

Göğsüme yumruk yemiş gibi hissettim. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Şaşkınlıkla sordum. "Ciddi misin?"

"Trev, hayır," diye karşı çıktı. "Kastettiğim bu değildi. Sözlerimi yanlış anlıyorsun."

"Oldukça açıktılar."

"İstekli olduğundan hiç şüphem yok," dedi Ani hemen. "Aptal olma."

"Tabii ki öyleydi," diye neredeyse bağıırıyordum.

"Sadece belki de henüz hazır olmadığını söylüyorum, pislik herif," diye karşılık verdi Ani, sesi de yükselmişti. "Birbirinizi çok az tanıyorsunuz ve sen Henry'nin kardeşisin."

Burnumdan nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ne söylediğimi düşünmeden içgüdüsel olarak tepki veriyordum ve bu beni daha da endişeli hissettirmeye başlamıştı.

Her şeyi enine boyuna düşünürdüm. Her zaman. Peki neden böyle aptalca bir şey yapmıştım?

"Onu biraz rahat bırak, Trev," dedi Ani nazikçe, ben burnumdan yavaşça nefes alıp ağzımdan vermeye devam ederken. "Sana verebileceğim en iyi tavsiye bu."

"Bağırdığım için özür dilerim," diye cevap verdim. İnsanlarla tartışan ya da öfkeyle konuşan biri değildim. Her şeyi enine boyuna düşünür, sakin ve mantıklı cevaplar verirdim - her zaman.

"Endişelenme," diye yanıtladı Anita. "Soğukkanlılığını kaybetmeni dinlemek biraz akıl almazdı. Sen de insansın."

"Komik," diye

mırıldandım. "Her şey

yoluna girecek,

dostum."

"Konuşma için teşekkürler," dedim.

"Her zaman. Bunu biliyorsun."

Telefonu kapattık ama hareket etmedim. Hareket edemedim.

Anita bana Morgan'ı rahat bırakmamı söylemişti ve bunun sağlam bir tavsiye olduğunu biliyordum, ama her şeyi olduğu gibi bırakmaya dayanamıyordum. Sonunda GÖNDER tuşuna basmadan önce mesajı dört kez yazdım ve tekrar yazdım.

Bunun bir hata olduğunu sanmıyorum.

Basit ve doğrudan.

Yarım saat boyunca olduğum yerde kaldım, araba rölantide giderken pencereden dışarı baktım. Bana geri mesaj atmadı.

* * *

Annem ertesi sabah kahvaltıda, "Bize ziyarete gelirlerse onları daha iyi tanıyabileceğimizi düşünüyorum," dedi. Morgan'lara tekrar gitmeden önce otelde yemek yiyorduk ve annem babamı Morgan ve Etta'yı Oregon'a davet etmenin iyi bir fikir olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. "Babası konuşmayı tekeline alıyor ve Morgan tek kelime bile edemiyor gibi görünüyor."

"Bunu fark etmemiştim," diye cevap verdi babam, belli ki onunla aynı fikirde değildi.

Ben de annemin görüşüne katılmıyordum. Morgan'ın babası, kızının araya girmesine ihtiyaç duyduğunu hissetmediği sürece konuşmakta tereddüt ediyor gibiydi. Adam konuşmayı yeniden yönlendirmekte ustaydı ve Morgan ne zaman rahatsız ya da güvensiz görünmeye başlasa bunu yapıyordu. Bunun için ona çok saygı duyuyordum. Ne kadar korumacı olduğunu herkes görebilse de, kızının liderlik etmesine açıkça izin vermişti.

"Sormaktan zarar gelmez," dedi babam, annemin elini okşamak için uzanarak. "Ama buraya daha yeni yerleşiyorlar, o yüzden evet diyeceğini sanmıyorum."

Morgan'ın Oregon'u ziyaret etme konusunda ne düşüneceği konusunda ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir gün önce bana hiç mesaj atmamıştı ve bunun ne anlama geldiğini ve nasıl yanıt vermeyi planladığımı düşünmek için uzun zamanım olmuştu.

Durumu kurtarmak için yapabileceğim tek bir şey vardı. Yanlış geliyordu ve bunu yapmak beni öldürüyordu ama Ani'nin tavsiye ettiği gibi geri adım atmak zorundaydım. Morgan'ı tekrar benimle rahat edebileceği bir noktaya getirme şansım varsa, onun arkadaşı olmaya geri dönmenin bir yolunu bulmalıydım, daha fazlası değil. O sabah erkenden bu kararı verdiğimde, kendimi daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm. Yanılmışım. Orada otururken daha kötü hissediyordum.

Annemle babamı dinliyordum, tartıştıkları kadınla arama mesafe koymam gerektiğini biliyordum.

"Eminim öyle yapacaktır," diye karşı çıktı annem ve beni tekrar konumuza döndürdü. "Kız kardeşi Bend'de yaşıyor. Eminim bunu bir teşvik unsuru olarak kullanabiliriz."

"İkinci el araba satıcısı gibi konuşuyorsun," dedim başımı sallayarak. "Neden sadece sormuyorsun ve Morgan'ın onu cezbetmek için başka bir şey kullanmadan karar vermesine izin vermiyorsun?"

"Onu ayartmaya çalışmıyorum," dedi annem çenesini yukarı kaldırarak. "Sadece deniyorum-"

"Ayart onu," diye araya girdi babam gülerek. Eğildi ve annemin başının yan tarafını öptü. "Bakalım ne diyecek."

Yarım saat sonra cipte Morgan'ın babasının evine doğru yola çıkmıştık. Ani'ye Etta'yı bizden asla uzak tutmayacağına dair güvence vermiş olmama rağmen, iptal etmek için aramamasına yine de biraz şaşırmıştım. Eğer ben bugün onu göreceğim için gergin hissediyorsam, onun nasıl hissettiğini hayal bile edemezdim.

Morgan'la seks yaptığım için pişman değildim, ilişkimiz nasıl bitmiş olursa olsun. Sonrasındaki davranışları beni hayal kırıklığına uğratmıştı ve bütün gece her şeyin nasıl ters gittiğini anlamaya çalışırken kendimi bok gibi hissetmişim ama kendimi pişman edemezdim. Hayatımın geri kalanında onun pürüzsüz tenini, titreyen kaslarını ve sessiz zevk seslerini hayal edecektim. Bu, isteyerek katlanacağım bir çarmıhtı.

"Son zamanlarda Kate'le konuştun mu?" diye sordu annem, dikkatimi pencerenin dışındaki manzaradan çekerek. "Biz buradayken bizimle buluşacağından bahsetmişti ama o zamandan beri hiçbir şey duymadım."

"Hayır," diye cevap verdim başımı sallayarak. "Bana hiçbir şey söylemedi."

Annem çantasını karıştırırken, "Onu bu sabah aramalıyım," diye mırıldandı.

"Yarın gidiyoruz," diye hatırlattı babam ona. "Kate dün gece gelmediyse, yarın da gelmeyecek."

Onlar planları hakkında tartışırken sessizce telefonumu çıkardım ve kuzenime mesaj attım.

Sacramento'ya geliyor musun?

Gavin kusuyor, yani hayır. Dün haber vermediğim için özür dilerim. Büyük hayal kırıklığına uğradım.

"Gavin hasta," dedim annemle babamın sözünü keserek. "Bu yüzden dün sizi aramadı."

İçimden rahat bir nefes aldım. Küçük Gavin kustuğu için üzgündüm ama Kate'in benim düştüğüm durumun yakınında bile olamayacağı için son derece minnettardım. Hiçbir şeyden şüphelenmeyecek olan ailemin aksine, Kate bana şöyle bir bakar ve bir şeyler döndüğünü anlar. O zaman da muhtemelen her şeye karışır ve her şeyi daha da kötüleştirirdi. Kuzenimi severdim ama başkalarının işine burnunu sokmaması imkansızdı.

Arabayı evin önüne çektiğimizde annem sessizce, "Stan yine burada," dedi. Babam omuz silkerek, "Ondan hoşlanıyorum," diye cevap verdi.

"Şaşırtıcı değil," dedi saçlarını düzelterek. "Onun araba hikâyeleri sayesinde hayatını sürdürüyorsun."

"Adamın iyi hikâyeleri var," dedi babam sürücü koltuğundan inerken.

Konuşmalarını dinledim, kaldırımda ilerlerken sohbetleri başka konulara kayıyordu ama söyledikleri tek bir kelimeyi bile fark etmedim. Bir gün önce beni muhteşem bir şekilde reddeden kadınla yüz yüze geldiğimde kendimi rahat davranmaya hazırlamakla meşguldüm.

Ön kapı açıldı ve ilk gördüğüm şey Etta oldu, bizi görmek için bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi dışarı fırladı.

"Twevo!" diye bağırdı ve sanki onlar yokmuş gibi yanlarından geçip giderken babamı güldürdü.

"Selam tatlım," diye selamladım onu havaya kaldırırken.

Onu koluma oturması için indirdiğimde, gözlerim başının üzerinden Morgan'ın kollarıyla buluştu ve nefesim kesildi. Etta her zamanki gibi saçma sapan konuşuyordu ama tek görebildiğim annesiydi. Morgan'ın üzerinde soluk mor bir güneş elbisesi vardı ve saçları başının üstünde dağınık bir şekilde düğümlenmişti. Yalınayaktı... ve gergindi. Gergin olmasından nefret ediyordum.

"Selam çocuklar," dedi, rahatsızlığını rahat bir gülümsemeyle gizlemeye çalışarak. "İçeri gelin."

"Bizi tekrar ağırladığınız için teşekkürler," dedi annem eve girerken.

"Elbette," diye yanıtladı Morgan, babama el sallayarak eve girdi. "Kuzeye gitmeden önce olabildiğince çok zaman geçirmelisin."

En ufak bir tereddüt göstermeden beni karşılıyordu ve ben de rahat bir nefes aldım. İnsanlar hakkında nadiren yanılırdım ve belli ki Morgan da bir istisna değildi. Ailemi kontrol edemedikleri bir şey yüzünden cezalandırmayacaktı ve ondan şüphe etmemeliydim.

"Hey," dedim, Etta'yı içeri taşıırken ona küçük bir gülümseme verdim.

Belli ki sıradan selamım onu şaşırtmıştı, ama ilk tepkisinden sonra şaşkınlığını küçük bir gülümsemenin ardına sakladı.

Etta'yı ayağa kaldırdığımda kapı arkamdan kapandı ve ayağa kalktığım anda Morgan'a olan hislerim yok olmuş gibi davranmanın kolay olmayacağını anladım. Tam da bir gün önce gömleğimi yırttığı yerde duruyordum ve bu anı kalbimin çarpmasına neden oldu.

"Kahve isteyen var mı?" Morgan odanın diğer ucuna doğru ilerleyerek sordu. Sesi biraz titriyordu ama bu, onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anlamam için yeterliydi.

"Bir fincan isterim," dedi babam kanepeye otururken.

Morgan gülerek, "Şanslısın ki babam duşa girmeden önce başlattı," diye cevap verdi. "Kahvem oldukça kötüdür."

"Muhtemelen yeterince telve koymuyorsundur," dedi babam başını sallayarak.

Kahvesini ciddiye alıyordu. "Genellikle sorun budur."

"Haklı olabilirsin," diye kabul etti Morgan.

Oturma odasına girip bir sandalyeye oturdum, tam o sırada annem zili çaldı içinde.

"Yeterince toprak koydum Mike," dedi öfkeyle otururken Etta'yla birlikte yere uzandı ve gülümseyerek bir oyuncak bebek aldı. "Çok seçicisin."

Morgan güldü ve ben bunu midemde hissettim. Yine de ona bakmak için dönmedim. Planımın işe yaraması için ona mümkün olduğunca az bakmam gerekiyordu. Onunla ilgili her şey beni çağırıyordu ve mesafemi korumam gerekiyordu.

* * *

Annem ve Etta bir saat boyunca yerde oynarken geri kalanımız önemli bir şey konuşmadık. Görünüşte grup birbirinin yanında rahat ve huzurlu görünüyordu ama ben odadaki gerginliği hissedebiliyordum. O küçük evde geçirdiğimiz süre uzadıkça, annemin Etta'yla olabildiğince çok vakit geçirmeye çalıştığı daha da belirginleşiyordu.

Morgan ve Stan'in onun konuşmamızdan tamamen koptuğunu fark edip etmediklerinden emin değildim ama babama bir bakışım onun da bu değişimi gördüğünü söylüyordu. Sanki sadece tek torununa odaklanmak için odada olduğumuz gerçeğini kasıtlı olarak görmezden geliyor gibiydi. Bunu bir dereceye kadar anladım, ama aynı zamanda beni

açıklayamadığım nedenlerden dolayı gergindim.

Henry öldürüldüğünde annem bunu çok zor karşılamıştı. Onu küçüklüğünden beri büyütmüş, bebekken uğradığı kötü muameleden sonra onu korumak için o kadar sert davranmıştı ki, bazen Henry'nin ölümünün onda bir başarısızlık hissi uyandırıp uyandırmadığını merak ederdim. Sonunda onu koruyamamıştı; buna fırsatı bile olmamıştı.

Etta ayağa kalkıp Morgan'a doğru ilerlerken, "Ben hungwy," dedi. "Anne, Etta hungwy."

Morgan bebeği kucağına alarak, "Tamam," dedi.

Annem sanki biri onu dürtmüş gibi sarsıldı ve bakışlarım annemi dikkatle izleyen babama kaydı.

"Başka yiyecek bir şey isteyen var mı?" Morgan bu garip akıntının farkında olmadan sordu.

"Ben iyiyim," dedim ve hızla yüzümü ona döndüm.

Bu bir hataydı. Çok yakınımda duruyordu. Sürdüğü losyonun kokusunu alabiliyordum ve ağzım sulanmaya başladı.

Diğerleri de bir şey istemediklerini söylerken yüz ifademi dikkatlice boş bıraktım.

Babam rahat bir tavırla, "Kalk yerden," dedi ve anneme elini uzattı.

Stan'in farklı bir şey fark etmediği açıktı ama annem yavaşça başını sallayıp dizlerinin üzerinden kalkarken irkilmemek için kendimi zor tuttum. Etrafı soyunmanın farklı aşamalarındaki oyuncak bebeklerle çevriliydi, bu da hayal kırıklığını izlemeyi daha da iç karartıcı hale getiriyordu.

Bu beni korkuttu.

Annemin Henry'nin ölümünden sonra girdiği depresyon çukurundan çıkması uzun zaman almıştı ve hâlâ sağlam bir zemine oturmuş değildi. Böyle bir şeyden tamamen kurtulup kurtulamayacağını bilmiyordum ama en azından yeniden işlevsel olma yolunda ilerliyordu. Bu sabah onu izledikten sonra, Sacramento'dan ayrıldıktan sonra tekrar dibe vuracağından korktum.

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde eve dönmek üzere yola çıkacaktık ve Etta'yı bir daha ne zaman görebileceğimize dair hiçbir fikrim yoktu. O bizden biriydi, evet, ama hayatı burada, annesinin yanındaydı. Bu küçük kız Kate ya da Anita'ya ait değildi, ikisi de annemle bir ilişkisi olması için ellerinden geleni yaparlardı. Etta Morgan'a aitti, ailemin çok az tanıdığı bir kadına.

Bize karşı hiçbir sadakat ya da bağıllık duygusu yoktu; onun kendi ailesi vardı.

"Ben muz severim," dedi Etta odaya geri dönerken, sarı saçları yürürken bir o yana bir bu yana savruluyordu. Elinde bir muz vardı ve yüzünde bok yiyen bir sırıtış vardı.

"Henrietta," diye sertçe seslendi Morgan, kızının duraksamasına neden oldu. "Buraya geri gel."

Etta arkasına baktı ve annesinin emrini tamamen görmezden gelmeye karar verdiği anı tüm açıklığıyla görebiliyordum. Annem koltukta kıpırdandı ama o daha ayağa kalkmadan ben yerimden kalkıp Etta'yı kollarıma aldım. Annemin planının ne olduğundan emin değildim ama sadece Morgan'ın isteklerini görmezden gelerek şefkatli büyükanneyi oynadığını hayal edebiliyordum.

"Senin masada olman gerekiyordu," dedi Stan Etta'ya, başını hayal kırıklığına uğramış gibi eğerek.

"Masa yok," diye cevap verdi Etta, vücudu kaskatı kesilmişti.

"Hadi," dedim usulca, onu mutfığa götürürken aşağı inme çabasını görmezden gelerek. "Annen onu burada yemeni istiyor."

"Masa yok," diye bağırdı Etta, yan tarafıma tekme atarak.

"Henrietta," dedi Morgan uyarırcasına, sesi sertti. "Kesin şunu."

Anne sesi yeğenimi en ufak bir şekilde korkutmuşa benzemiyordu. Onu Morgan'a verirken çırpınmaya devam etti.

Tam elimi uzatmıştım ki, Etta yarısı yenmiş muzunu yere fırlattı ve kulaklarımı patlatacak kadar gürültülü bir öfke nöbeti geçirdi.

"Çok üzgünüm," dedi Morgan, sesi Etta'nın çığlıklarının ötesinde zar zor duyuluyordu. "Tanrım."

"Ne oldu?" diye sordu annem, koşuyormuş gibi nefes nefese köşeden dönerken.

"O iyi," dedi Morgan, utançtan yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Etta onun omuzlarını itip kakarken o etrafımızdan dolaşp koridorda aceleyle ilerledi.

"Ne oldu?" diye tekrar sordu annem, açıkça korkmuştu. "Hiçbir şey," dedim başımı sallayarak. "Sinir krizi geçiriyor."

"Bu bir kriz değildi. Çocuklar incinmedikleri sürece böyle bağırılmazlar. Bir şeylerin yanlış gittiği açık."

Aşırı tepki verdiğini düşünsem de cevap verirken sesimi eşit tutmaya çalıştım. "Oturup yemek istemedi," dedim Etta'nın muzunu yerden alırken.

"Bu normal bir uyum değildi," diye karşı çıktı annem. "Çocuklar öylece-

"Evet," diye araya girdim. "Yapıyorlar. Keller'ın da aynı şeyi yaptığını gördüm."

"Keller da annesini kaybetti," diye tersledi annem, konuşmanın bitmesine izin vermek istemiyordu.

"Rachel ölmeden önce bunu yaparken onu izledim," diye tersledim ve muzı çöpe attım. "Olmayan bir şeyi arıyorsun."

"Bu evde neler olup bittiğini çok iyi bildiğin için mi?" Annem tısladı ve şaşkınlıktan donakaldım.

"Tam olarak ne ima ediyorsun?" Sesim zar zor duyuluyordu.

Ben yerdeki muz kalıntılarını silmek için bir kâğıt havlu kaparken annem alay etti ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Morgan'ın odaya geri döndüğünü ve sessizce beni izlediğini fark ettiğimde hala yere çömelmişim.

"Teşekkürler," dedi sessizce.

"Sorun değil." Sinirlenmişim ama bunu sesime ya da beden dilime yansıtmamaya çalışıyordum.

"Ne arıyor?" diye sordu, sesi hâlâ aynı sessizlikteydi. "Ne?"

"Annen. Ne arıyor?"

Başımı kaldırıp baktığımda Morgan'ın kollarını beline dolamış olduğunu ve ağırlığını neredeyse fark edilmeyecek şekilde bir ayağından diğerine kaydırıldığını gördüm. "Sadece aşırı korumacı," diye belli belirsiz cevap verdim, tekrar ayağa kalkarak.

"Çok uzun yıllar sorunlu çocuklarla ilgilendim."

"Etta'nın sorunlu olduğunu mu düşünüyor?" diye sordu, omurgası sertleşerek.

"Hayır." Kağıt havluyu çöpe atarken başımı salladım. "Sadece aşırı hassas demek istedim."

"Ne, ona zarar verdiğimi mi düşünüyor?" Morgan sesini yükselterek sordu. "Onda bir sorun olduğunu mu?"

"Hayır," dedim, inkâr edercesine başımı tekrar sallayarak. Annemin aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Morgan'ı şimdi korkutursa, Etta'yı bir daha asla göremeyeceğimizi kesinlikle biliyordum.

"Hayır. Morgan."

"Öyle mi düşünüyorsun? Bugün bana neredeyse hiç bakmadın bile."

"Bunun bugün olanlarla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorsun," diye cevap verdim sesimi alçaltarak.

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi, gözleri kocaman açılmıştı. "Bütün bunlar senin planın mıydı? Buraya beni kontrol etmeye mi geldin? Beni yanlış bir şey yaparken bulmaya mı çalıştın?"

"Sen ne-"

"Çocuğum yan odada uyurken seks yapmak gibi," dedi başını yavaşça iki yana sallayarak.

Ona saçmaladığını söylemek istedim, çünkü saçmalıyordu, ama yüzüne daha yakından bakınca midem bulandı. Gerçekten dehşete düşmüştü. Korkuyu neyin tetiklediğini bilmiyordum ama gün gibi ortadaydı.

"Bence sen harika bir annesin," dedim sessizce, öne doğru küçük bir adım atarak.

Oturma odasına doğru bakarak, "Annenin yok," diye cevap verdi. "Çocuklar sinir krizi geçirir, tamam mı? Özellikle de iyi gününde dramatik olan çocuklar."

Titriyordu.

"Bunu

biliorum."

"Bu benim boktan bir ebeveyn olduğum anlamına gelmez."

"Morgan," dedim, onu sakinleştirecek kelimeleri bulmaya çalışarak. "Kimse senin kötü bir ebeveyn olduğunu düşünmüyor."

"Sanırım gidiyorlar," dedi Stan mutfığa girerken. Ne kadarını duyduğundan emin değildim ama kızına her zamankinden daha yakın durması için yeterliydi.

Morgan zorlukla yutkunarak, "Etta'nın işi bitmiş gibi görünüyor," dedi. "Gidip onu getireyim de veda edebilsin."

Dönüp odadan çıktı ve Stan'in sesi dikkatimi çekene kadar onun koridorda kayboluşunu izledim.

"Sizin burada ne aradığınızdan emin değilim," dedi başını sallayarak. Cevap vermek için ağzımı açtığımda beni durdurmak için elini kaldırdı. "Ama ikinci bir şans vermiyor, o yüzden kendine dikkat etmek isteyebilirsin."

"Ailem sadece torunlarıyla tanışmak istedi," dedim sözünü bitirdiğinde.

"Evet, bunu yaptılar," dedi mırıldanarak.

O uzaklaştı ve ben de annemle babamın durduğu yere gittim.

girişte beni bekliyorlardı. Gitmek için aceleleri varmış gibi görünmüyorlardı ama gitme kararı çoktan verilmişti.

Morgan, Etta'yı bize doğru taşırken zoraki bir parlaklıkla, "Her şey daha iyi," dedi. "Bazen yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorunda kaldığımızda zor anlar yaşarız, değil mi Etta?"

"Hepimiz öyle değil miyiz?" dedi babam şakayla karışık. "Bizi ağırladığınız için tekrar teşekkürler." "Benim için zevkti," dedi Morgan, ne kadar mutlu olduğunu saklamaya çalışarak ama başaramayarak. rahatsızdı.

Annem öne doğru ilerledi ve Etta'yı başının üstünden öptü, sonra Morgan'a ince bir gülümsemeye baktı.

"Mike ve ben, sen ve Etta'nın yakında gelip bizi ziyaret etmek isteyip istemeyeceğinizi merak ediyorduk," dedi. "Bunu bir düşün, sonra konuşuruz."

Annem tekrar gülümsedi ve babamı takip ederek evden çıktı, Morgan'la beni şaşkın bir halde orada bıraktı. Annemin son birkaç dakikadan sonra Morgan'ı ziyarete çağırmayı nasıl uygun bulduğu beni tamamen aşırıyordu ve Morgan'ın da kafasının karışık olduğunu söyleyebilirdim.

Morgan'ın gözlerine bakarak sessizce, "Onunla konuşacağım," dedim.

"Ufaklığı ziyarete geldiğiniz için teşekkürler," dedi nazıkçe ve beni başından savdı. "Harika vakit geçirdi."

Başımı salladım ve Etta'nın yan tarafını hafifçe gıdıkladıktan sonra evden çıktım. İşte bu kadar.

* * *

Ertesi sabah Sacramento'dan ayrıldık. Eve dönüş yolunda annem ve babam Morgan ve Etta'dan, yolculuktan ve önerilen ziyaretten bahsederken onları duymamaya çalıştım. Bir gün önce Morgan'ı bu kadar rahatsız ettikten sonra neden Oregon'a gelmeyi kabul edeceklerini düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tek kelime etmedim. Saatlerce arabada mahsur kalacakken bir tartışma başlatacak değildim. Zar zor sustular ama neyse ki akşam yemeğine kadar evdeydik.

Morgan'la olan ilişkimde geri adım atmaya karar vermiştim ama her ay geçtikçe mesafemi korumak daha da zorlaşıyordu. Hayatımın ilk yıllarını insanların beni sevmesi ve hayatlarına kabul etmesi için elimden geleni yaparak geçirmiştım ve bir yetişkin olarak bunu yapmayı reddediyordum. Açıkçası, bu yola tekrar girmek için kendime çok fazla saygı duyuyordum.

Hayat yavaş yavaş ilk seyahatimden önceki haline geri döndü.

Anaheim. İŖe gittim, kuzenlerimle takıldım ve bir köpek almayı tartıŖtım.
Sanki hiçbir Ŗey deęiŖmemiŖ gibiydi, oysa benim için her Ŗey deęiŖmiŖti.
Morgan'dan bir daha haber almayı beklemiyordum.

Bölüm 12

Morgan

Charity sizi arayacak," dedim, birbiriyle uyumlu burun halkaları almak için gelen ve şu anda yeni donanımları karşısında mutlulukla gülümseyen on sekiz yaşındaki kızlara sırtarak. "Jesse?" Küçük bekleme odasına seslendim. "Sıra sende, dostum!"

Tüm düzenli müşterilerimi ve onların tavsiyelerini geride bırakma korkularım boşunaymış. Olly'nin küçük bir yardımıyla bulduğum yeni dükkân kendi başına meşguldü. İtibarları o kadar sağladı ki gelen müşteriler hangi piercingciye gittiklerini umursamıyorlardı bile. Emin ellerde olduklarını biliyorlardı ve ben de komisyonla düzenli bir gelir elde ediyordum. Başladığımdan beri hiç boş günümüz olmamıştı.

Tanrı'ya şükür, hayat sonunda yeniden normal bir rutine giriyordu. Ben çalışırken Etta teyzem Lorraine'de kalıyordu ve ona ödeme yapmama bile izin vermiyordu, bu yüzden oldukça tatlı küçük bir birikim oluştuyordum. Her şey düşündüğümden çok daha iyi gidiyordu.

Mutlu sonumda sadece bir pürüz vardı ve o da yeterince hayal kurarsam avuçlarımda hâlâ hissedebileceğim sakallı, kaslı bir oduncu şeklindeydi. Kafamın içinde onu aramam ve ona yaptığım boktan muamele için özür dilemem için yalvaran sesi duymazdan geldim.

Bu durumu çok kötü idare etmişim ve bu konuda bir şey yapamayacak kadar korkaktım. Bunun bir hata olduğunu söylediğimde yüzündeki ifadeyi hatırlayıp duruyordum. Tanrım. Taşaklarına bir tekme de ben atabilirdim.

Annesinin ertesi gün çok tuhaf davranması da yardımcı olmamıştı. Aksine, davranışları o zamanki fikrimi doğrulamıştı. Ancak daha sonra, sakinleşip çıldırmayı bıraktıktan ve Ellie'den birçok dostça mesajın ilkini aldıktan sonra, ne kadar kötü bir şekilde batırdığımı fark ettim.

İnsanların ne düşüneceği konusunda çok endişelendiğimi biliyordum. Her zaman böyle değildim. Uzun bir süre boyunca canımın istediği her şeyi yapmış ve diğer insanların düşüncelerini lanetlemişim. Ancak Etta'yı doğurur doğurmaz tüm bunlar değişmişti.

Kızımın doğumuyla birlikte eski korkularım su yüzüne çıkmıştı. Önyargılar nedeniyle hayatların nasıl alt üst olabileceğini biliyordum. Bunu daha önce

Babamın bizi geri almak için savaştığı o uzun yıl.

Bir yanım Trevor'ın, annesi benim için sorun yaratmaya karar verirse boş boş oturacağını düşünmüyordu. Yine de *emin* olamıyordum. Ana kuzusu olduğunu kendisi itiraf etmişti.

Bu yüzden aramak ya da mesajlaşmak yerine, iletişimi tamamen kestim.

Şaşırtıcı bir şekilde onu gerçekten özlemiştim. Gün boyu mesajlarını ve geceleri rastgele aramalarını özledim. Etta'nın komik bir şey yaparken çekilmiş fotoğraflarını kız kardeşimden başka birine gönderebilmeyi özledim. Seksi de özlemiştim. Sadece bir kez olmasına ve daha önce uzun süre seks yapmamış olmama rağmen, sanki vücudum artık sürekli seks için hazırlanıyordu.

Jesse'nin köprü piercingini tam gözlerinin arasına denk gelen bir halterle bitirdikten sonra onu ödemeye gönderdim ve istasyonumu baştan aşağı temizledim. O benim son müşterimdi ve Etta'yı alıp akşam yemeği yemek için sabırsızlanıyordum. Yaptığım işi seviyordum ama bütün gün insanların üzerine eğilmekten sırtım deli gibi ağrıyordu.

Vedalaştım ve adımlarımda küçük bir sıçramayla dükkândan ayrıldım. Elbette, hâlâ Trevor konusunda ne yapacağımı tartışıyordum ve bütün hafta boyunca annesinden gelen mesajlar ve telefonlarla uğraşmışım, ama hayat yine de iyiye gidiyordu. Etta'nın büyükanne ve büyükbabasını ziyaret etmesi konusunda ne yapacağımdan emin değildim ama şu ana kadar Ellie bana karar vermem için biraz zaman tanıyor gibiydi. Aramızdaki iletişimin çoğu Etta ve benim nasıl olduğumuzla ilgiliydi. Onları tekrar görebileceğimiz bir zaman seçmem için bana baskı yapmadı, ama soru her zaman oradaydı, yüzeysel konuşmanın hemen altında. Ellie şimdi bana karşı ne kadar nazik olursa olsun, ziyarete geldiklerinde bana bakışını ve Trevor'a yaptığı yorumları unutamıyordum. Onunla tekrar gerçek bir zaman geçirmeye ne zaman hazır olacağımdan emin değildim. Neyse ki bu gece bu konuda herhangi bir karar vermem gerekmiyordu.

Evimizin yakınındaki suşi dükkânı ile pizza siparişi arasında gidip gelirken çantamdaki telefonum çaldı.

Neredeyse görmezden geliyordum. Etta yanımda olsaydı, görmezden gelirdim. Neyse ki değildim.

Telefonu açtığımda kız kardeşimin sesi geldi ve midem bulandı.

"Morgan," diye homurdandı, nefesini tutamıyormuş gibi hıçkırıyordu.

"Sanırım aptalca bir şey yaptım."

"Sen iyi misin?" Telaşla sordum. "Ranna? *Sen iyi misin?*"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, sesi titriyordu.

Dışlerimi sıkarak hızla kapımı açtım ve içeri girdim.

"Yaralandın mı? Neredesin?" Arabamı geri vitese taktım, telefonumu omzumla tuttum ve park yerimden geri geri çıktım.

"Yaralı değilim," dedi burnunu çekerek. "Yaralandığımı sanmıyorum."

"*Yaralandığımı düşünmüyorum* da ne demek?" Teyzem ve amcamın evine doğru koşarken çılgınca bağırdım.

"Bend'e gelebilir misin?" diye sordu, açıklık getirmeden. "Özür dilerim. Yeni bir işe başladığını biliyorum ve-"

"Elbette," dedim, iyice düşünmeden. "Yola çıkıyorum."

Ağlamaya başladı ve benim de gözlerim doldu. Kız kardeşim üzgün olduğunda hiçbir zaman sakın kalamamıştım. Küçüklüğümüzden beri onun acısını neredeyse kendi acım kadar şiddetli hissedirdim.

Neler olduğu ve bana neden ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun bir önemi yoktu. Daha önce hiç yanına gelmemi istememişti. Elbette, vatan hasretinin üniversitede Oregon'da kalmasını neredeyse imkansız hale getirdiği zamanlar olmuştu ve iki yıl önce erkek arkadaşından ayrılmış ve çok yalnız olduğu için her gece aramıştı, ama benden Oregon'a gelmemi hiç istememişti. Bir kere bile.

"İşten eve dönüyorum," dedim yatıştırıcı bir sesle o ağlarken. "Sadece Etta'yı alıp eşyalarımı toplamam gerekiyor, sonra yola çıkacağız."

"Babama söyleme," dedi telaşla, kelimeleri bozuk ve genizden geliyordu. "Ranna, ona gideceğimizi söylemek zorundayım," diye karşı çıktım.

teyzemin sokağında. "Onunla birlikte

yaşıyoruz." "Ona nedenini

söyleme. *Lütfen*, Mor."

Arabayı durdurup ön camdan dışarı bakarken karnımdaki hastalıklı his başka bir şeye dönüştü. Ranna'ya her ne olduysa, babamın bilmesini istemediğine göre çok çirkin olmalıydı. Ona neredeyse her şeyi anlattık. Miranda beni arayıp bir arkadaşından aldığı ot yüzünden kafasının iyi olduğunu söylediğinde, onu alması için babamı aramıştım. Geleceğimin olmadığını bildiğim bir adamdan hamile kaldığımı öğrendiğimde, Miranda ile telefonu kapatır kapatmaz babamı aramıştım. Kişisel şeyleri kendimize saklardık ama ailemizde sır saklamazdık. Sebepsiz yere değil. Ve Miranda'nın babamıza üzgün olduğunu söylemeyi reddetmesinin aklıma gelen tek nedeni, babamın onu tekrar hapse attıracak bir şey yapacağını düşünmesiydi.

"Tamam," dedim sonunda. "Ona nedenini söylemeyeceğim." "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Eve baktım ve Etta'nın ön pencereden heyecanla el salladığını gördüm.

"Danny ve Lorraine'lerdeyim," dedim Miranda'ya. "İçeri girip Etta'yı alacağım. Yola çıkar çıkmaz sana haber veririm."

"Tamam."

Arabadan indiğimde, sorularımdan birine hiç cevap vermediğini fark ettim.

"Neredesin sen?" Durmak için sarsılarak sordum. "Yata Khanemdeyim."

"Güvende misin?"

"Evet."

Kısa cevapları karşısında dişlerimi sıktım.

"Kapını kilitle ve orada kal," diye emrettim.

"Ben iyiyim Mor," dedi, ağlaması kesilince nefesi kesildi. "Hayır değilsin," diye karşı çıktım, burnum sızlıyordu. "Ama yakında orada olacağım,

Tamam mı?"

Telefonu kapattıktan sonra aceleyle Etta'yı almaya gittim. Teyzemden aceleyle ayrılmaya çalışmak tam bir kâbustu. Genelde kahve içmek ve birkaç dakika ziyaret etmek için kalırdım ama kafamda dolaşan sorular ve korkularla zar zor sohbet edebiliyordum.

Miranda'nın telefonuyla arabamla kuzeye doğru yola çıkmamız arasında geçen iki saat hayatımın en uzun sürelerinden biriydi. Babamı, kız kardeşimi görmek için sürpriz bir ziyaret yapmak üzere birkaç gün izinli olduğuma ikna etmeyi başarmış ve onu zar zor ikna etmişim, ancak ondan sonra yola çıkmadan önce hala toplanmam, Etta'ya akşam yemeği yedirmem ve köşedeki marketten biraz enerji içeceği almam gerekiyordu.

Interstate 5'te kuzeye doğru yola çıktığımızda güneş batmaya başlamıştı ve Etta arka koltukta uyuklamaya başlamıştı. Birlikte seyahat etmesi bu kadar kolay bir çocuk olduğu için şükrediyordum, çünkü kız kardeşime mümkün olduğunca çabuk ulaşmak için bütün gece araba kullanacaktık.

Etta'yı yanımda getirmek zorunda olmaktan nefret ediyordum ama başka bir seçenek de yoktu. Ben çalışırken hiç dokuz saatten fazla ayrı kalmamıştık ve bu yakın zamanda da değişmeyecekti. O hala çok küçüktü.

bensiz bir gece geçirdi. Başka bir ebeveyni olsaydı farklı olurdu diye tahmin ediyorum ama sadece ben ve o vardık. Ben nereye gidersem o da oraya giderdi.

İyi olduğundan emin olmak için kız kardeşimi yoldan bir kez aradım ama ondan sonra onu yalnız bıraktım. Gerçekten yorgun görünüyordu ve aslında uyumasa bile biraz dinlenebileceğini umuyordum. Ayrıca yorgun gözlerimi yolda tutmak ve ayağımı gaz pedalına sonuna kadar basmaktan alıkoymak zaten tüm enerjimi alıyordu.

Sabahın üçünde, Etta uyuduktan ve iki kez benzin almak için durduktan sonra, nihayet Miranda'nın üniversite kampüsüne ulaştım. Beklediğimden daha sessizdi. Daha da güzeldi. Her yerde süs ağaçları ve bolca çim vardı ve ucuz arabalarla dolu otoparklar bile çöplerden ve bahçe kalıntılarından temizlenmişti.

Kampüse iyi bakıldığı belliydi. Bunun benim için neden önemli olduğundan emin değildim ama önemliydi. Kız kardeşimin güzel bir yerde yaşadığını ve okula gittiğini bilmek biraz rahatlatıcıydı. Hayatımı anlamaya çalışırken tam bir çöplükte yaşadığım yıllar olmuştu, bu yüzden böyle görünen bir yerde kendi hayatını anlamasına sevindim.

Kampüs sessiz olduğu ve her köşeye iyi yerleştirilmiş tabelaları okumak için istediğim kadar yavaş sürebildiğim için binasını bulmak oldukça kolaydı. Üzerinde ayrılmış işareti olmayan bir park yeri bulmak biraz daha zordu ama başardım. O sırada arabadan inip kız kardeşimi bulmak için o kadar sabırsızlanıyordum ki, hemen bir yer bulmasaydım bakımlı çimlerin üzerine park edecektim.

Uyuyan Etta'yı ve çantamızı Ranna'nın binasına taşıdım, ön kapıyı açmak için mesajla gönderdiği kodu kullandım, sonra daha da iyi yerleştirilmiş işaretleri takip ederek ikinci kattaki odasına çıktım.

Sonra öylece durdum, donup kaldım. Ona ulaşmam, dokunmam ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu ama bir yanımda kapıyı açtığı ve bana orada ihtiyaç duymasına neden olan her neyse onunla yüzleşmek zorunda kalacağım andan korkuyordu.

Sonunda elimi kaldırdım ve çocukken kullandığımız, kapıyı açmasının güvenli olduğunu bildiren ritmi kullanarak kapıyı çaldım. Hatırlayamadığım kadar uzun yıllardır bunu kullanmak zorunda kalmamıştım. Kapıya gelmesi neredeyse bir dakika sürdü ve kapıyı açtığında şaşkınlık ve rahatlama ayaklarımın üzerinde biraz sallanmama neden oldu.

Üzerinde babamın eski pijama pantolonu ve büyük boy bir elbise vardı.

Kapüşonlu bir tişört giymişti ve saçları farklı açılarda dikilmişti ama iyi görünüyordu. Bitkin ve hüzünlüydü ama fiziksel olarak hiçbir sorunu yoktu. Elleri kapüşonlunun kollarının içine sokulmuştu ve mavi cilası dökülmüş uzun ayak parmakları pijamanın eteklerinden dışarı fırlamış, bana her zaman yavru bir maymunu hatırlatan bir şekilde çirkin kahverengi halıya kıvrılmıştı. Her şey neredeyse normal görünüyordu. O ağzını açana kadar neredeyse yedi saatlik araba yolculuğu boyunca aklımdan geçen tüm korkunç düşünceler doğrulanmış oldu.

"Sissy," diye fısıldadı, hüzünlü gözleri benimkilerle buluştuğunda tüm vücudu rahatlamış gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" Odanın içine doğru iterek sordum.

Kollarımı kardeşime dolayabilmek için Etta'yı yatağa yatırdım.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, alnı yanağıma yaslanmıştı.

Boyun.

Kollarımı sıktım ve Etta üzgünken yaptığım gibi onu bir yandan diğer yana hafifçe salladım.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Uyandım ve hiçbir şey hatırlamıyorum."

Başım çarpmaya başladı.

"Dışarı çıktım. Dışarı çıkarken her zaman dikkatli olurum." Vücudu ürperdi. "Ben lanet olası bir son sınıf öğrencisiyim. Aptal değilim. *Her zaman dikkatliyimdir.*"

"Tamam," dedim, nasıl cevap vereceğimi bilemeden. "Tamam. Dışarı çıktığında kiminleydin?" O beni bırakmıyordu, ben de bırakmadım. Gerekirse bütün gece o noktada durabilirdim, kaslarım o kadar gerilmişti ki neredeyse titriyordum.

"Tek başıma gittim."

Ürktüm ama cevap vermedim. Miranda her zaman bağımsız olmuştu. Kendini rahat hissetmek için hiçbir zaman kalabalık bir arkadaş grubuna ya da bir ekibe ihtiyaç duymamıştı. Bir restorana ya da sinemaya tek başına gitmekte bir sakınca görmezdi; hatta bence bunu tercih ederdi.

"Peki sen nereye gittin?" Başka bir şey söylemeyince ben sordum.

Göğsü benimkine yaslandı ve eğer oda sessiz olmasaydı ve ben de dikkatle dinlemiyor olsaydım, fısıltıyla söylediği "Hatırlamıyorum" sözünü duymayacaktım.

Söylediklerinin anlamını kavradıkça ona daha da sıkı sarıldım. Tek başına dışarı çıkmış ve odasında tek başına uyanmıştı, ama hiçbir fikri yoktu.

Nerede olduğunu ya da ne olduğunu. Hayatının saatler ve saatleri sadece gitti.

Sertçe yutkundum ve bir elimle kısa saçlarının arkasını düzelttim.

"Uyandığında hasta mıydın?" Sesim titreyerek sordum. "Uyandığında Bir yerini incittin mi?"

Miranda uzun bir süre sessiz kaldı.

"Hayır," diye cevap verdi.

Önce rahatlardım. Ezici, tüm vücudumu saran bir rahatlama. Ama bunun üzerine bir balyoz gücüyle küçük kız kardeşimin yalan söylediği bilgisi çöktü. İkimize birden mi yoksa sadece bana mı yalan söylediğinden emin değildim ama iliklerime kadar doğruyu söylemediğini biliyordum.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi başını omzumdan kaldırarak.

"Kapa çenenin," diye karşılık verdim, havayı biraz olsun yumuşatmaya çalışarak. "Bana bir Zaten kırılacak."

İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk. Haftalarca çalışmadıktan sonra yeni işime daha yeni başlamıştım. Geri dönebileceğim bir işim olup olmayacağından bile emin değildim. Yine de önemli değildi. Aile her şeyin önündeydi.

"Çok yorgunum," dedi ve odadaki tek sandalyeye çöktü.

"Etta'nın yanına geç," diye emrettim, Etta'yı duvara yaslamak için adım attım. "Fazla yer kaplamıyor."

"Hayır," dedi Miranda sessizce. "Bütün gece araba kullandın. Orada uyuyacaksın. Ben-"

"Ranna," diye mırıldandım uyarmak için, abla sesim ortaya çıkmıştı. "Yatağa gir."

Ve tıpkı küçüklüğümüzde olduğu gibi, sorumluluğun bende olduğunu bildiğinden, kız kardeşim başını salladı ve yatağa kızımın yanına tırmanıp iç çekerek onun etrafında kıvrıldı. Çantamızdan Etta'nın battaniyesini çıkarıp omuzlarına doladım ve bir gece önce aynı şeyi kimin yaptığını merak ettiğimde boğazımda yükselen safrayı yuttum.

Yatak lekelenmişti, o kadarını biliyordum. Karşılarındaki sandalyeye oturdum ve ikisini de yukarı çekip her şeyi yakma isteğimi bastırdım.

Bir gece önce kız kardeşimi eve kim getirmişti? Kim onu olanları hatırlamaz halde bırakmış ve ödünü koparmıştı?

Orada oturmuş Miranda'nın nefes alışını dinlerken aklım başımdan gitti.

Dışarı. O kadar öfkeliydim ki doğru düzgün göremiyordum ve gece ilerledikçe olası senaryoları tekrar tekrar gözden geçirdim. Biri onu görmüş olmalıydı. Tanrı aşkına, bir yurtta yaşıyordu. Koridorlara sürekli insanlar girip çıkıyordu. Birinin Miranda'nın baygın bedenini fark ettirmeden odasına taşıması neredeyse imkânsız olmalıydı.

Değil mi?

Ağlamak istedim. Miranda iki kez sarsılarak uyandığında ve sonra kabus gördüğünü saklamaya çalıştığında çılgılık atmak istedim. O binada uyuyan tüm üniversite öğrencilerini yataklarından kaldırıp bir gece önce nerede olduklarını ve ne yaptıklarını söyletmek istedim. Duvarlara vurmak ve küçücük odayı dağıtmak istedim.

Geri dönmek ve Miranda'ya sayıların güvende olduğunu öğretmek istedim. Ona seçtiği üniversitenin kulağa berbat geldiğini ve başka bir üniversite seçmesi gerektiğini söylemek istedim. Ziyarete bir hafta önce gelmek isterdim, böylece dışarıda yalnız kalmazdı.

Sabah yedide, Miranda'nın kapısının önünde insanların güne hazırlanırken hareket ettiklerini duyabiliyordum ve bu beni daha da sinirlendirdi. Birileri bir şeyler duymuş olmalıydı. Birisi *bir şey* fark etmiş olmalıydı.

Miranda'nın masasına bir not bırakıp odadan çıktım ve gözlerim gördüğüm herkesin üzerinde gezindi. Erkekler ve kızlar bir yerden bir yere gidiyor, telefonlarına bakıp günlerine başlarken göz teması kurmuyor ya da hiç etkileşime girmiyorlardı. Boşunalık duygusu omuzlarıma ağır bir battaniye gibi çöktü. Miranda'nın odasından kanlar içinde ve lağım gibi kokarak çıksam bile o insanlar bunu fark etmezdi.

Telefonumu çıkarıp rehberimde gezinirken ellerim titredi ve sonunda birine karar verdim. Konuşmayı hazmedebildiğim tek kişi. Bok gibi davrandığım ve haftalardır görmezden geldiğim adam.

Bölüm 13

Trevor

Gecenin yarısını sonunda kırıp sahiplendiğim siyah Labrador yavrusu ile geçirmiştım, bu yüzden telefonum çaldığında cevap vermeden önce kim olduğuna bakma zahmetine bile girmedim.

"Trevor Harris'i yakalamışsın," diye homurdandım, kamyonetime doğru yürürken bunun bir iş çağrısı olduğunu düşündüm.

"Hey, Trevor Harris," diye cevap verdi tanıdık bir ses ve sendeleyerek durup arayanın kimliğini kontrol ettim.

"Morgan Riley," dedim sesimdeki şaşkınlığı gizleyemeyerek.

Annemle iletişim halinde olduğu ve bir ara tekrar ziyaret etmeyi kabul ettiği için onu bir noktada göreceğimi biliyordum ama beni bir daha aramasını beklemiyordum. Hayır, Etta'yı getirdiği her aile etkinliğinde beni görmezden gelmesini görmezden gelmem gerektiğini düşündüm, sadece işleri medeni tutmak için.

"Nasılsın?" diye sordu.

Neredeyse gülecektim, soru çok anlamsızdı. Onu deliler gibi özlemekten, geri adım attığımda yanlış bir karar vermiş olabileceğimi düşünmeye geçmiştım ve sonunda onun olayları ele alış biçimine ve en başta bu duruma düştüğüm için kendime daha da çok kızmaya başlamıştım. Beni neden arıyordu ki?

"Ben iyiyim," diye cevap verdim. Kamyonetime tırmandım ve başka bir şey söylemeden onu çalıştırdım. Sohbeti devam ettirmeyeceğimden emindim. Beni arayan oydu.

"Bu iyi," dedi, son kelimesi sonunda hiçliğe karıştı.

O zaman sesinin farklı olduğunu fark ettim. Bir şeyler farklıydı. Bir şeyler yanlıştı.

"Etta iyi mi?" Ben sordum.

Morgan hemen, "Evet, o iyi," diye cevap verdi. "O iyi."

Sonra yine sessizlik. Beni neden aradığına ya da neye ihtiyacı olduğuna dair tek bir kelime bile etmedi. Tamamen normal bir şeymiş gibi telefonda öylece oturdu.

İkimiz de sessizliğı aynı anda bozduk. "Ne yap-"

"Sanırım biri kız kardeşime ilaç verdi."

"Ne diyeceksin?" Elim direksiyon simidinde sıkılaşıarak tersledim.

"Sanırım biri ona ilaç vermiş," dedi tekrar, sesi tamamen şaşkın çıkıyordu.

Yola odaklanmaya çalışarak, "Bana biraz bilgi vermelisin," diye cevap verdim. "Ona kim ilaç verdi?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Morgan. "Hiçbir fikrim yok. Bana nereye gittiğini bile hatırlamadığını ve sonra yurt odasında uyandığını söyledi."

"Hâlâ Oregon'da mı?" İş yerinin otoparkına dönerken sordum. "Oraya gitmemi ister misin?"

Ben tamamen farklı bir durumdayken Kate ya da Ani'nin başına böyle bir şey geleceğini hayal bile edemezdim. Onlara ulaşamayacağım düşüncesi beni öfkeliendirdi.

"Hayır," diye yanıtladı Morgan. "Hayır, ben buradayım." "Neredesin?"

"Bend'deyim. Kız kardeşimin yanındayım."

"Onunla birlikte miydin?" Nefesim kesilerek bağırdım.

"Daha sonra beni aradı," diye açıkladı. "Dün gece arabayla geldim." "Etta nerede?"

"Benimle birlikte," diye cevap verdi, sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi.

"Tanrım," diye mırıldandım, park yerime ulaşır ulaşmaz kamyonetimi park ettim. "Kız kardeşin iyi mi? Yaralandı mı? Sen iyi misin? Neye ihtiyacın var?" Ben daha düşünmeden kelimeler ağzımdan dökölüverdi.

"Ben iyiyim," dedi Morgan, sesi titreyerek. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Emin misin?" Aradan geçen onca zamandan ve onun mutlak Reddedildi, aramasının bir nedeni olmalıydı. O noktada, ne olduğu umurumda bile değildi. Sadece ona ihtiyacı olan şeyi vermek istedim.

Belki de bu beni enayi yapıyordu. Ama umurumda değildi. Eğer Morgan'ın ihtiyacı olan bir şeyi verebilecek gücüm varsa, bunu ona vermek için elimden geleni yapacağımdan emindim.

"Sanırım sadece sesini duymaya ihtiyacım vardı," dedi sessizce.

Bu sözleri göğsümde hissettim.

"Ne zaman istersen sesimi duyabilirsin," diye hatırlattım ona. Konuşmayı kesmek hiçbir zaman benim kararım olmamıştı, bunu tamamen o yapmıştı.

"Biliyorum," diye yanıtladı. "Her şeyi berbat ettim." Sesi yükseldi ve daha önce bu tonu hiç duymamış olmama rağmen ağladığını anladım.

"Hey," dedim nazikçe. "Hey, sorun yok."

Morgan burnunu çekerek, "Gerçekten çıldırmış," dedi. "Saatlerini kaybetti, Trevor. Puf. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok."

"Rapor etti mi?" Bram kamyonetime doğru ilerlerken başımı sallayarak sordum. Topuklarının üzerinde döndü ve onun yerine binanın içine girdi. "Kimseyle konuştu mu?"

"Hiç sanmıyorum. Beni aradı ve gelmemi istedi, biz de dün gece buraya geldik. Yaralı olduğunu düşünmediğini söyledi ama-"

Yüzümü buruşturdum ve yumruğumu direksiyonu kavradığım yerden bilinçli bir şekilde çözdüm. Hayatımda kendimi tamamen kaybetmeme neden olabilecek çok az şey vardı ve kadınlara yönelik şiddet de bunlardan biriydi.

Anlamıyordum, anlamak istemiyordum ve bunu düşünmek bile yüzümü kızartıyordu.

"Bunu bildirmesi gerekiyor," dedim, kabinde hiç hava kalmamış gibi hissetmeye başladığımda kamyonetimin kapısını açarak. "Bugün gitmesi gerekiyor."

Morgan boğazını temizledikten sonra, "Yapar mı bilmiyorum," diye mırıldandı. "Ne? Neden?"

"Çünkü," diye tersledi Morgan, sonra derin bir iç çekti. "Çünkü."

Şaşkınlıkla başımı salladım ama itiraz etmedim. Yanlış bir şey yaptığını düşünsem bile, kız kardeşinin kararları beni ilgilendirmezdi. Miranda'yı tanıımıyordum. Hakkında çok şey duymuştum ama onunla hiç tanışmamıştım.

"İçeri dönsem iyi olacak," dedi Morgan. "Ben orada yokken uyanmalarını istemiyorum."

"Tamam." Elimi yüzümde gezdirdim, ne yapacağımdan emin değildim. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Tamam."

"Ciddiyim Morgan," dedim. "Eğer *bir* şeye ihtiyacın olursa. Sadece birkaç saat uzaklıktayım."

Telefonu kapatır kapatmaz kamyonetinden atladım ve bir süre durdum.

serin sabah havasında sakinleşmeye çalışıyordu.

Sebebinden nefret etmeme rağmen Morgan'ın aramasına sevinmem boktan bir şey miydi? O ve Etta'nın sadece birkaç saat uzakta olması beni neredeyse tedirgin ediyordu.

"Neler oluyor?" Bram aradı, telefonu kapattığını görür görmez binadan çıktı.

Onu başından savmayı düşündüm ama sadece bir saniyelğine. "Morgan'la konuşuyordum."

"Gerçekten mi?" diye sordu kuşkuyla. "Ne söylemesi gerekiyordu?"

Kuzenlerin hepsi aramızda bir şeyler geçtiğini biliyordu ama Ani'nin onlara ayrıntıları anlatmadığından emindim. Gerçi Bram onun diğer yarısıydı. Tüm hikayeyi duyduğunu biliyordum.

"Bend'de," diye cevap verdim, kaşları havaya kalkınca başımı salladım. "Kız kardeşiyle ilgili bir şey oldu."

"Bacağını mı kırdı yoksa komada mı?" Bram durumun ne kadar kötü olduğunu kendince soruyordu.

"Bir gece öncesini hatırlamadan uyandı," dedim dişlerimin arasından sessizce.

"Kahretsin," diye cevap verdi, anında ciddileşerek. "Oraya gitmemiz mi gerekiyor?"

"Ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok," diye cevap verdim başımı sallayarak. "Bunu rapor etti mi?" Sorusu beni şaşırtmamıştı ama yine de Morgan ve kız kardeşi tam tersini düşünürken, bunu bildirmenin ikimizin de aklındaki ilk düşünce olması biraz ironik.

"Yapmayacak."

"Neden?" Bram tamamen şaşırmış bir halde sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Ön kapıya doğru yöneldim ama binanın önündeki kaldırıma varmadan durdum.

"Dostum, neden böyle bir şeyi rapor etmiyorsun?" Bram yanıma gelerek sordu. "Bu hiç mantıklı değil."

"Anlaştık." Bir şeylere vurabilmeyi dileyerek ellerimi büktüm.

İçeri giremezdim. Bütün gün o üniversite kampüsünde neler olduğunu merak ederek çalışamazdım. Morgan'dan saatler uzakta, saldırıya uğrayan kız kardeşinin yanında olduğunu bile bile olduğum yerde kalamazdım.

Bu sorumluluğu tek başına üstlenmekle kalmıyor, aynı zamanda

Yanında iki yaşında bir çocuk vardı ve küçük kız kardeşine kimin ilaç verdiğini sadece Tanrı biliyordu.

"Oraya mı gidiyorsun?" Bram aklımdan geçenleri okuyarak sordu. "Muhtemelen çok kızacak."

Bram omuz silkerek, "Kimin umurunda," diye cevap verdi. "En azından sana ihtiyacı olduğunda orada olacaksın."

Durakladım ve gözleriyle buluştum.

"Hey, dostum," dedi ellerini önüne doğru kaldırarak. "Yargılamak yok. Anita kıcımlı düşürdükten sonra geri dönmeye devam ettim. Her şeyin görüldüğü kadar basit olmadığını biliyorum. Seni aradı."

"Ani bana geri çekilmemi söyledi."

"Eğer geri çekilseydim, ben ve kadını ş u anda bulunduğumuz yerde olmazdık," dedi Bram kolayca.

Başımı salladım. "Seni sonra ararım."

"Senin işini ben yapacağım," diye seslendi ben kamyonete doğru yürürken. "Her zamanki gibi."

Onu omzumun üzerinden tersledim ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım. Üç saat sonra Bend'de bir otele yerleşiyordum.

* * *

"Ne demek buradayım?" Tam olarak nerede olduklarını öğrenmek için aradığımda Morgan yorgun bir şekilde sordu.

"Bend'deyim."

"Oh."

Başka bir şey söylemeyince endişelendim.

"Morgan?"

"Buraya gelmene gerek yoktu," dedi yavaşça. "Geldiğini öğrenirse kız kardeşimin çok kızacağından eminim."

"Senin için buradayım," dedim basitçe. "Neredesin?"

"Ama *ben* kız kardeşim için buradayım," dedi, tam olarak bir tartışma değildi ama yeterince yakındı.

"Morgan, neredesin?"

Şaşırtıcı bir şekilde, kız kardeşinin bina adını ve oda numarasını söylerken tereddüt etmedi ve telefonu kapatır kapatmaz o yöne doğru yola çıktım. Bend büyüyen bir kasaba ama çok büyük değil. Bununla birlikte, oldukça dağınık. Üniversite kampüsüne varmam yaklaşık yirmi dakika sürdü ama Miranda'nın binasını bulmam ve içeri girmem sadece beş dakika sürdü.

Güvenlikleri bok gibiydi. Tek yapmam gereken, ceplerimde bir şey arıyormuş gibi yaparken birinden benim için kapıyı tutmasını istemektir ve hiç düşünmeden içeri alındım. Çoğu üniversitenin böyle olduğunu biliyordum. Yıllar önce Kate'i okulda ziyaret etmişim ve onun yurt binasında da durum aynıydı ve bu beni o zaman da şimdi rahatsız ettiği kadar rahatsız etmişti.

Miranda'nın odasını kolayca buldum ve daha kapıyı çalmadan Etta'nın içerde gevezelik ettiğini duydum.

"Kimsin sen?" diye sordu Morgan'a neredeyse tıpatıp benzeyen bir kız kapıyı açar açmaz. Saçları yanlardan kısa kesilmişti ve kaşlarında bir halka vardı. Ayrıca gözlerinin altında kabarık koyu renkli yarım daireler vardı.

"Twevo!" Etta, Miranda'nın yanından koşarak bağırды. "You heah!"

"Hey, bebeğim," diye karşılık verdim, bana ulaştığında onu yukarı doğru salladım. "Seni özledim."

"Ben seni özledim!" Miranda'nın gözleriyle karşılaştığımda kollarını boynuma doladı ve yanağını yanağıma bastırdı.

"Seni arayacağını bilmeliydim," dedi boyun eğerek. "İçeri gel."

Oda küçüktü ama düzenliydi. Bir masa ve sandalye, bir yatak ve uzun bir şifonyer vardı ama orada kişilikli birinin yaşadığını gösteren hiçbir şey yoktu. Her şey boştu. Temiz bir sayfa gibi.

"Ben pek dekoratör sayılmam," dedi Miranda omuz silkerek, incelememi fark ettiğinde.

"Ben de," diye itiraf ettim. "Ama bu işte senden daha iyi olduğuma eminim." Miranda gülümsedi ama beklediğim kıkırdamayı alamadım.

Onun yerine,

Sırtını bize dönmüş, çıplak bir yatağın üzerinde bir kazağa sarılmış halde yatan kadına baktı.

"Morgan sonunda sızdı," dedi sessizce. "Bütün gece ayaktaydı."

"Biraz uyuyabildin mi?" Kapının yanında olduğum yerde kalarak nazikçe sordum.

Ben büyük bir adamdım ve yaklaşık on altı yaşımdan beri büyük bir adamdım. Ve o küçük yurt odasında, az önce dehşete düşmüş ve bunu hatırlayamayan bir kızın yanında, muhtemelen daha da büyük görünüyordum. Daha fazla yaklaşmayacaktım.

"Biraz var," diye cevap verdi, hüzünlü bir şekilde gülümseyerek. "Muhtemelen hâlâ bazı artçı etkilerle uğraşıyor."

Bunu o kadar sakın bir şekilde söyledi ki yüz ifademi kontrol etmekte zorlandım.

"Birine söylemelisin," dedim, Etta kıpırdanmaya başlayınca onu yere yatırmak için eğildim.

"Kim?" Miranda bir omzunu silkerek sordu. "Polis mi? Hiçbir şey bilmiyorum. O kapıdan çıktıktan sonra ne olduğunu bile hatırlamıyorum." Arkamdaki kapıyı işaret etti. "Ne aldığımı söyleyecek bir kan testi için çok uzun süre beklediğimden eminim ve bana ait olmayan bir saç teli bulma ihtimaline karşı hiçbir doktorun beni ellemesine izin vermeyeceğimden eminim."

"Sisteme karşı oldukça alaycı bir bakış açınız var," diye cevap verdim sakince.

"Hadi ama dostum," diye alay ederek cevap verdi. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Ayrıca, herkesin ne düşüneceğini biliyorsun. O kız tek başına dışarı çıkmamalıydı. Daha dikkatli olmalıydı. Ne olduğuna dair en ufak bir fikri bile yokken neden ona yardım edebileceğimizi düşünüyor? Belki de uyduruyordur. Belki de çok içti ve şimdi hatırlamıyormuş gibi davranmaya çalışıyor."

"Saçmalık," dedim ve sonunda konuşmasını kestim. "Bunların tek bir tanesini bile düşünmedim."

"Sen polis değilsin."

"Bunun ne önemi var ki?"

"Çünkü öyle," diye mırıldandı. "Polisler benim gibi kadınlara bakınca çöp görüyorlar."

"Kimse sana bakıp da çöp göremez," diye karşı çıktım başımı sallayarak. "Tek bir kişi bile."

"Öyle mi?" dedi. "Ben sistemdeyken sosyal hizmet uzmanımın kaç kez başka yöne baktığını biliyor musun? O yıl kaç kez polisi aradığımı ve *onların da* görmezden geldiğini biliyor musun?"

"Polisler de tıpkı diğer insan grupları gibidir," diye karşı çıktım. Bunu herkes kadar ben de biliyordum. Berbattı ama gerçek buydu. "Kötü olanları ve iyi olanları vardır. Bok çuvalları ve kahramanlar."

"Önemli bile değil," dedi, sesi gerilmişti. "Olan oldu ve şimdi bitti. Biri bana ilaç verdi ve geri alamayacağım birkaç saatlik zaman kaybettim. Son."

"Tek yaptıkları bu mu?" Etta ayağımın üzerine oturup yerde bir aşağı bir yukarı zıplarken dalgın bir şekilde ayak parmaklarımı aşağı yukarı sallayarak nazikçe sordum.

"Evet," diye yanıtladı Miranda kesin bir ifadeyle.

"Bu beni ilgilendirmez," dedim.

"Hayır, ilgilendirmez."

"Ama başka bir şey olduysa-"

"Olmadı."

"Bir kliniğe gitmen gerekiyor," diye devam ettim, inkarını görmezden gelerek. "Kontrolden geçmen, ertesi gün hapı alman ve sana verebilecekleri başka bir şeye ihtiyacın var."

"Hiçbir şey olmadı," dedi tekrar.

"Tamam," diye cevap verdim, başımı öne eğerek. "Ama emin değilseniz, içeri girmeniz gerekir."

"Eminim."

"Tamam," dedim tekrar.

"İşemem lazım," diyerek konuşmayı sonlandırdı. "Sen de kapı aralığından çıkabilirsin."

Bağlantılı banyoya doğru yürüdü ve kendini içeri kapattı ama ben kıpırdamadım. Kabul etmek istemediği bir şey olmuştu ama bununla yüzleşmesini sağlamak benim işim değildi. Olanlar benim asla başa çıkamayacağım ya da anlayamayacağım şeylerdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Morgan yuvarlanırken, gözyaşları yanaklarından süzülürken bana baktı. "Bunu düşünmemiştim bile." Sessiz bir hıçkırıkla ürperdi. "Bir doktora görünmesi gerekiyor."

"Bunu kabul eder mi bilmiyorum," diye mırıldandım, sesimi alçak tutarak.

Morgan doğrulup yüzünü silerken, "Dinleyecek," dedi. "Doğduğundan beri beni dinliyor, bugün de dinleyecek."

Dudaklarım kıpırdadı ama cevap vermedim. Miranda ablasına oldukça benziyordu ve kimsenin ikisini de istemedikleri bir şeyi yapmaya ikna edebileceğini düşünemiyordum. Miranda'ya bir şey yaptırabilecek biri varsa o da Morgan'dır diye tahmin ediyordum, ya da tam tersi.

Düşündüğüm ve özlediğim kadının yataktan kalkışını ve Etta'ya genişçe gülümsemeden önce omuzlarını düzeltişini izledim. Sonra bana doğru adım atıp kollarını belime dolayarak alnını göğsüme yasladığında, onu sevdiğimi kesin olarak anladım.

Aynen böyle, biliyordum. Onu daha önce hiç kimseyi sevmediğim gibi sevdim. Onu öyle bir sevdim ki, bir daha gitmeyeceğini biliyordum.

Onun gücünü, şefkatini ve anlayışını sevdim. Sevdim

Ailesi söz konusu olduğunda dişi bir aslana dönüşmesini. En gergin durumlarda bile bebeğine gülümseyebilmesini sevdim. Yanlış bir şey yaptığını bildiğinde özür dilemesini sevdim. İnatçı ve biraz da temkinli olmasını sevdim. İnce saçlarının sakalıma takılmasını, saçlarını çektiğinde saç tellerinin çenemi gıdıklamasını seviyordum. Bana uymasını seviyordum. Ve her şeyden çok, bana ihtiyaç duyduğunda aramasını, birbirimizi son gördüğümüzde yaşananlardan sonra bile yanımda olacağıma güvenmesini sevdim.

Ama Tanrım, ona aşık olduğumu fark etmek için ne korkunç bir zaman.

Kapı açıldı ve Morgan kollarımdan kurtulur kurtulmaz Miranda ellerini teslimiyetle kaldırarak dışarı çıktı.

"Haklısın," dedi ve yavaşça şifonyerine doğru ilerledi. "Bir doktora gitmem gerekiyor."

Morgan çantasını yerden alarak, "Ben de seninle geleceğim," dedi. "Sadece üstümü değiştirmeme izin ver, ben de randevu alayım."

"İhtiyacım var mı?" Morgan ellerini şifonyerinin çekmecelerinden birinin içine sokarak sordu.

Morgan güven verici bir şekilde, "Önemli değil," diye cevap verdi. "Bugün seni biriyle görüştüreceğim."

Miranda'nın kız kardeşinin sözleri karşısında duyduğu rahatlama neredeyse odada fiziksel bir varlık olarak hissediliyordu. Morgan'ın sözlerine dolaylı olarak güvendiği açıktı. Eğer ablası bir şey yapacağını söylerse, yapardı. Hikayenin sonu.

Henry de benim için böyle hissetmişti. Shane'e de güvenirdi ama aralarındaki ilişki çok farklıydı. Ben Henry'nin koruyucusu olmuştum. Okuldan önce ayakkabılarını çift düğümleyen ve düşüp kendini yaraladığında onu sırtında gezdiren bendim. Bir kabustan sonra ailemizi uyandırmak istemediğinde canavarları uzak tutan bendim. Bana Etta'yı anlatırken neden rahat hissetmediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama lanet olsun ki bu kalbimi kırmıştı.

Miranda giyinirken ve Morgan yerel kadın kliniğini ararken ben sessizce Etta ile oynadım. Kampüsün kendi kliniği olduğundan oldukça emindim ama Morgan'ın mırıldandığına göre işe yaramıyorlardı. Nedenini sormaya zahmet etmedim. Kadın görev başındaydı ve on beş dakika içinde küçük kız kardeşi için bir randevu aldı.

"Nasıl olduğundan emin değilim-" Morgan bana şöyle dedi, sözleri bir anda durdu.

yüzünü buruşturdu.

"Seninle gelmeme ne dersin?" Elimi uzatıp saçlarının üzerinde gezdirmek istiyordum ama kıpırdanıp dururken bunun için doğru zaman olmadığını biliyordum. "Siz hanımlar içeri girerken ben Etta'ya bakarım."

Miranda banyodan çıkarken sert bir sesle, "*Bayanlar* biraz abartıyor," dedi. Üzerinde hâlâ daha önce giydiği tişört vardı ama farklı bir kapüşon ve kot pantolon giymişti.

"Senin için sorun olur mu?" Morgan, Etta'nın bez çantasını alırken ona sordu. "Trevor da gelirse?"

Miranda omuz silkerek, "Bana uyar," diye cevap verdi.

Koridora ilk ben adım attım. Morgan Etta'yı kucağına almıştı ve hemen arkamdaydı. Ama Miranda'nın beni takip etmediğini fark etmem sadece birkaç saniye sürdü.

İkimiz de ne olduğunu anlamak için arkamıza baktık ve Miranda'nın gözlerinin dehşetle dolduğuna şahit olduğumda tüm vücudum gerildi. Dondu kaldı. Kirpiklerinden parmak uçlarına kadar tüm vücudu, odanın eşiğine ulaştığında tamamen hareketsiz kaldı.

"Ranna?" Morgan usulca seslendi.

Miranda'nın göğsü bol eşofmanının altında gözle görülür bir şekilde kabarmaya başladı ve ben hafifçe öne doğru bir adım attım çünkü onun dik duracağından tam olarak emin değildim.

Miranda nefesini kontrol etmeye çalışarak, "Bir saniyeye ihtiyacım var," diye homurdandı. Morgan hemen, "İstediğin kadar sürebilir," diye cevap verdi.

Orada durup Miranda'nın sakinleşmesini izledik, ta ki ben onun sıkılmış dişlerine ve yumruk olmuş ellerine bir saniye daha dayanamayana kadar.

"Miranda," diye mırıldandım, bir adım daha atarak.

"Ne?" dedi hızla, utandığı her halinden belliydi. "Ben büyük bir adamım, değil mi?"

"Yani?"

"Oradan çıkmak istiyorsan," dedim, başımla yatak odasını işaret ederek. "Çıkabilirsin. Ben buradayken kimse sana bakmayacak bile."

Koridorda her iki yöne de baktı ama yine de kapıdan içeri adım atmadı. Etta, Morgan'a gevezelik etti ve aşağı inmek için biraz kıpırdandı ama Miranda hâlâ kıpırdamıyordu. Telefonum gelen bir mesajla çınladı, görmezden geldim ama Miranda yine de kıpırdamadı bile.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan öne çıktı ve kapıyı çekip kapattı.

Arkasından. Hızla hareket ederek yanıma yaklaştı, sonra kolumu omuzlarına dolamak için hareket ettiğimde irkildi.

"Yapma," diye ağzından kaçırdı. "Bana dokunma, tamam mı?"

"Sorun değil," dedim kolayca ama içimden kendimi tamamen kaybetmemeye çalışıyordum.

Miranda ve ben Morgan'ı aşağıya kadar takip ettik, yan yana ama birbirimize dokunmamaya dikkat ederek. Dışarıda yağmur çiseliyordu ve Miranda kapüşonunu başına kadar çekerken Morgan'ın arabasına doğru acele ettik.

"Ben arkada oturacağım," dedi Miranda, ben itiraz edemedi içeri tırmanarak.

O arabanın arkasına nasıl sığacağımın emin değildim ama en azından teklif ederdim. Morgan'ın Etta'yı koltuğuna oturtmasını izledim, arabadan inmeden önce Miranda'nın dizine dokunmak için onun yanından uzandı.

"Araba kullanabilir misin?" Morgan, Miranda'nın odasından çıkmasını beklediğimizden beri ilk kez konuşarak sordu. "Ben kullanırım."

"Elbette." Arabanın etrafında yürüdüm ve onunla arkada buluştum, ama ona uzandığım anda başını salladı.

"Bana dokunursan kendimi kaybederim," dedi titreyerek ve anahtarlarını bana fırlattı. "Burada pamuk ipliğine bağlıyım."

"İyi gidiyorsun," diye yanıtladım bakışlarını tutarak. "Deniyorum. *Sikeyim*."

"Bazen gerçek bir küfür uzun bir yol kat eder, ha?" Yorumum dudaklarının hafifçe seğirmesine neden olunca biraz rahatlayarak cevap verdim.

"Bazen," diye kabul etti.

Kliniğe ulaşmamız sadece on beş dakika sürdü ama Miranda'nın randevusu iki saat sürdü. Morgan solgun yüzlü kız kardeşini bizimle buluşması için dışarı çıkardığında Etta telaşlanıyordu ve ben de kendimize ait olduğunu düşündüğümüz küçük çim alanda volta atıyordum. Neyin bu kadar uzun sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iyi bir şey olmadığını biliyordum.

"Gidelim," dedi Morgan ve kız kardeşini doğruca arabaya götürdü.

"Hadi, tatlı şey," dedim Etta'ya, annesinin peşinden koşarken eşyalarımızı topladım.

Herhangi bir yönlendirme olmadan bizi Miranda'nın yurt binasına geri götürdüm. Ben arabayı park edene kadar arabadaki iki kadın tamamen sessizdi. Sonra, ben sürücü koltuğundan inmek üzereyken, Miranda nihayet konuştu.

"Oraya geri dönmeyeceğim," dedi kararlı bir şekilde, pencereden dışarı bakarken

arka koltukta.

Elimi kontak anahtarından çektim ve Morgan'ın cevap vermesini bekledim.

"Tamam," dedi yavaşça. "Tamam."

Orada birkaç dakika daha sessizlik içinde oturduk. Onlar bir sonraki hamlemizi düşünürken ağzımı kapalı tuttum ve Morgan'ın eli benimkine yerleştiğinde zar zor hareket ettim.

"Gidip eşyalarını alayım," dedi ve arka koltuğa doğru döndü. "Çöp torbalarınız var mı?"

"Kutunun dibinde," diye yanıtladı Miranda donuk bir sesle. "Tamam, hemen döneceğim."

Morgan uzaklaşmaya çalışırken elim Morgan'ın elini sıkıca kavradı. "Ben de seninle geleceğim."

İki kardeş de itiraz etmeyince başımı salladım ve arabadan indim. Miranda kapıları arkamızdan kilitleyene kadar bekledikten sonra binanın içine girdik. Morgan'ın nasıl hissettiğini bilmiyordum ama Miranda'nın uzun süren doktor randevusundan sonra yurt odası neredeyse tekinsiz görünüyordu. Orada kötü bir şeyler olduğunu biliyordum, ama şimdi düşüncelerim doğrulandığına göre, o yer tüylerimi diken diken ediyordu.

Gördüğüm her erkeği durdurup yüzüne yakından bakmamak için kendimi zor tutuyordum. O adam mıydı? Mavi sweatshirtli adam mı? Peki ya gri ceketli? Dangalak olan o muydu?

Her yüze bakıp suçluluk duygusu arıyordum.

Morgan kararlılıkla küçük odaya girerken, "Kız kardeşimin fazla eşyası yok," dedi.

Doğruca köşedeki çöp kutusuna gitti ve içinden çöp poşetini çıkardı. Altında kullanılmamış dört poşet daha vardı ve onları da yatağın üzerine attı.

"Önce kıyafetlerini, sonra masasını yapacağım."

"Masayı ben hallederim," dedim ve bir çöp torbası kaptım. "Bir şey bırakayım mı?"

"Hayır." Boğazını temizledi. "Hayır, geri gelmeyecek."

Durdum ve Morgan'ın öfkeyle üst çekmeceyi açışını izledim, neredeyse çekmeceyi şifonyerden tamamen çıkaracaktı.

"Buraya bir daha asla geri dönmeyecek," diye tısladı ve bir avuç dolusu giysiyi alıp diğer elindeki çöp torbasına doldurdu.

el.

"Tatlım," dedim usulca, onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Yapamam," dedi başını sallayarak ve bana doğru dönmeyi reddederek. "Eşyalarını buradan çıkarmam lazım. Buradan çıkmam lazım."

"Tamam," diye cevap verdim çenemi sıkarak. Kollarımı ona dolamak ve bir saniye durması için onu zorlamak istedim ama yapmadım. Bunun yerine masaya doğru döndüm ve defterleri, kalemleri ve rastgele okul eşyalarını hızla kaldırdım. Gerçekten çok ağırdı ve iki kez poşetlemem gerekti ama neyse ki Miranda'da fazla bir şey yoktu.

Tüm kişisel eşyaları sadece üç çöp torbasını dolduruyordu.

"Bir saniye," dedi Morgan banyoya girerken. Birkaç saniye sonra elinde küçük bir makyaj çantasıyla dışarı çıktı. "Geri kalanını değiştireceğim," diye mırıldandı başını sallayarak.

Sonra çantaları yerden kaldırdım ve onu odadan çıkarken takip ettim. Ortak alanlarda ilerlerken birkaç kişi bizi izledi ama Miranda'nın eşyalarını yurt dışına taşıırken kimse tek kelime etmedi. Bir kişi bile kim olduğumuzu ya da neden okul arkadaşlarından birinin çantasını çaldığımızı sormadı. Bu çok garip bir şeydi.

"Bagaj," dedi Morgan, Miranda'nın eşyalarını oraya koyabilmem için bagajı açtı. Onları yerleştirir yerleştirmez başı öne eğildi. "Tanrım."

Bunun bir dua mı yoksa bir ünlem mi olduğundan emin değildim. Belki de her ikisiydi. "Hadi buradan defolup gidelim," dedim, elimi uzatıp yanağını okşadım.

yüz.

"Nereye gideceğimi bile bilmiyorum," dedi sulu bir kahkahayla. "Bir otel odası falan bulmam lazım."

"Bende bir tane var," diye cevap verdim, elimi aşağı kaydırarak boynunun arkasını hafifçe sıktım. Orada dururken o kadar kırılgan görünüyordu ki, ona başka bir yerinden dokunmaya korkuyordum.

"Tamam. Nereye park ettiniz?"

Beni otelime kadar takip etmesi konusunda anlaştık ve o sürücü koltuğuna oturur oturmaz oradan ayrıldım. Arabanın yanından geçerken arka koltuğa baktım ve Miranda'nın Etta'nın koltuğuna yaslandığını gördüm. Bebek huzur içinde uyuyordu ve Miranda onun elini tutuyordu. Sanki Etta'nın yanında tamamen kendinden geçmiş olmasına rağmen bu bağa ihtiyacı varmış gibiydi.

Kamyonetime bindiğimde telefonum tekrar çaldı.

Daha önce görmezden geldiğim mesaj Katie'den gelmişti ve yine görmezden geldim.

En son mesaj Morgan'dan geldi.

Otel işe yaramaz. Miranda buraya yakın bir yerde kalmayı reddediyor.

Yine de teşekkürler.

İçimi çektim ve bir elimi yüzümde gezdirerek sakalımı düzelttim.

Mantıklı. Benim evim mi?

Bir anlaşma beklemeden mesajı gönderdim, bu yüzden cevap geldiğinde şok oldum.

Eve dönerken dikiz aynamı en az elli kez kontrol ettim. Her seferinde Riley kadınları hâlâ arkamdan geliyordu.

Bölüm 14

Morgan

Trevor'ın evine gitmek pek akıllıca bir fikir değildi. Bunu biliyordum. Ancak Miranda'ya bu öneriyi yaptığımda ve o da kabul ettiğinde, reddedecek cesareti kendimde bulamadım. O noktada, kendini güvende hissetmesi için her şeyi yapardım.

Trevor bunu onun için yapıyor gibiydi. Birden fazla kez doktorun muayenehanesinin renkli camlarından dışarı baktığını ve Trevor'ın Etta ile çimlerde oynamasını izlediğini görmüştüm. Nedense ona yardım ediyor gibiydi. Belki de koridorda dururken yaptığı "Ben büyük ve güçlüyüm" konuşmasından ya da içinden sızan iyilikten kaynaklanıyordu. Sanırım bir parçası, babamızın bizi vasi ofisinden almaya geldiği günü biraz hatırlatmış olabilir. Her ne ise, onu almak istemedim.

Yeterince şey yaşadı.

O doktorun muayenehanesinde olup bitenleri düşünmek istemiyordum. Miranda, delirmeyeceğime söz verdikten sonra kalmama izin vermişti. Onlar bizi geri çağırmadan önce bile bunun hoş bir şey olmayacağını biliyordu. Giydiği bol kıyafetlerin altında çok şey saklıydı. Düşünmeye dayanamadığım şeyler. Henüz değil.

Arabamdan indiğimde Trevor, "Buraya kadar," diye açıkladı. "Her şeyi açacağım ve siz de kendinizi evinizde hissedebilirsiniz."

O gergin bir şekilde ön kapıya doğru yönelirken başımı salladım. Neden gergin olduğundan emin değildim - onun alanına izinsiz giren *bizdik*. O evin içinde kaybolur kaybolmaz, kız kardeşimin yavaşça arabadan indiği yere döndüm. Uzun yolculuk onu ağrıtmış olmalıydı çünkü gerinirken yüzünü buruşturuyordu.

"Hiçliğin ortasında yaşıyor," dedi, saatler süren sessizlikten sonra sesi cızırtılıydı.

"Bir seri katil gibi," diye cevap verdim.

"Ya da bir münzevi," diye omuz silkerek karşılık verdi. "Bu daha mı iyi?"

O cevap veremedi Trevor'ın garaj kapısı açıldı ve adam

kıpır kıpır siyah bir köpek yavrusu taşıyarak dışarı çıktı.

"Tanrım," diye mırıldandı Miranda. "Sanki oduncu takvimi gibi." Trevor yavru köpeği yere bırakırken utangaç bir ifadeyle, "Özür dilerim," dedi. "Onu dışarı bıraktım

ama kuzenim henüz onu dışarı çıkarmak için gelmedi."

"Yavru bir köpeğin var," dedim aptalca. Uzun sohbetlerimiz sırasında bana bir tane istediğini söylemişti ama gerçekten bir tane aldığını bilmiyordum.

Yavru köpek doğruca ona doğru giderken Miranda usulca, "Oh, hey," dedi. "Çok sevimlisin. Adın ne senin?" Çömeldi ve saklamaya çalıştığı yüz ifadesinden sertçe nefes aldım.

"Henüz bir tane yok," diye yanıtladı Trevor, bize doğru adım atarak.

"Ona isim vermediniz mi?" Yavru köpek Miranda'nın etrafında sanki hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi zıplarken sordum.

"Bir fikrin var mı?" Trevor sordu.

"Ayıya benziyor," dedi Miranda, yavru köpek işemek için mükemmel bir yer ararken yavaşça ayağa kalkarak.

"Koda," dedim usulca, küçük tüy yumağının her ağacı ve çalıyı koklamasını izleyerek.

"*Ayı Kardeş*," dedi Miranda, dudakları biraz kıvrılmıştı.

"İyi seçim," diye yanıtladı Trevor. "O filmi yıllardır izlememiştim."

"Etta sever," diye mırıldandım omuz silkererek.

Trevor umursamaz bir tavırla, "Henry de severdi," dedi. "Ergenlik çağındayken bile izlerdi."

"Çünkü Henry kayıp bir çocuktuk," dedi Miranda.

Sertleştim. Bu ifadeyi daha önce de kullandığını duymuştum. "Kayıp çocuk mu?" Trevor sordu.

"Evet." Miranda bize bakmıyordu ve dişlerimi sıktım çünkü ağzından çıkmak üzere olan aşağılayıcı şeyi söylemesini engellemenin hiçbir yolu yoktu. "O hiç büyümedi."

Trevor boğazından boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Tanrım, Ranna," diye tısladım, utanç içinde başımı sallayarak.

"Hayır," dedi Trevor yavaşça. "Bu oldukça iyi bir tanımlama."

Bakışlarım onunkilere kaydı ve orada bir anlayış bulduğumda şaşırdım.

"Asla mükemmel biriymiş gibi davranmayacağım," dedi Trevor.

Miranda'yı duymak. "Ama o benim küçük kardeşimdi ve onu seviyorum."

"Ben de kız kardeşim hakkında böyle hissediyorum," diye cevap verdim dişlerimin arasından,

Miranda'ya bakarak. "Kaba olduğuunda bile."

"Üzgünüm," dedi Miranda arabanın kenarına yaslanarak. "Uzun bir gün oldu."

Ben onu tekrar azarlayamadan Trevor, "Merak etme," diye cevap verdi. "Yağmur başlamadan önce içeri gelmek ister misiniz?"

Küçük kardeşim tek kelime etmeden eve doğru yürümeye başladı. Yavaşça içeri girmesini izledik ve ben derin bir nefes aldım. Kesinlikle kalacaktıyız gibi görünüyordu. O eve gireceğim için neden bu kadar endişeliydim?

"Etta'yı almamı ister misin?" Trevor yanımdan geçerken elini sırtıma koyarak sordu.

Oh, evet. Şimdi neden bu kadar gergin olduğumu hatırladım. Sadece küçük bir dokunuş ve tenim yanıyormuş gibi hissettim.

* * *

Hepimiz için bir ev turu ve banyo molasından sonra Etta'yla birlikte mutfakta ne yapacağımı bilemez bir halde durdum. Miranda evi görür görmez kendini yatak odasına kapatmıştı ve ben de araya girmeden önce onu biraz yalnız bırakmaya çalışıyordum. Normalde konuşkan olan kız kardeşim hiç de öyle değildi ve sessizliğe ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

Yine de onu uzun süre yalnız bırakmayacaktım, özellikle de daha önceki doktor muayenesi sırasında gördüklerimden sonra. Bu Miranda'nın kabuğuna çekilmesini ilk izleyişim değildi ama yetişkinliğe ulaştığımızdan beri ilk kez oluyordu. Şans eseri mi yoksa benden daha genç olduğu için mi bilinmez, sistemdeyken benden çok daha fazla istismara maruz kalmıştı. Ben çoğunlukla Harris'ler gibi ailelerin yanına yerleştirilmiştim ama Miranda o kadar şanslı değildi. Yeniden bir araya geldiğimizde, ayrıldığım kız kardeşimi zar zor tanıyabilmişim. İlişkimizin eski haline dönmesi yıllar almıştı. Bunun için kendimi hep suçlu hissettim.

"Aç mısınız çocuklar?" Trevor dışarıda ne yapıyorsa oradan içeri girerek sordu.

"Twevo!"

"Hey, tatlı şey," dedi Trevor, Etta'ya sırtarak. "İyi uyudun mu?"

Etta burnunu kırıstırarak, "Ben uyumam," diye itiraz etti.

"Ah, pardon," diye kabul etti Trevor, ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırarak. "Ben hungwy."

"Ben iyiyim," diye kestirip attım başımı hafifçe sallayarak. Midem hâlâ çok rahatsız olduğu için bir şeyi nasıl yutacağımdan emin değildim.

"Etta'ya bir şeyler getireyim o zaman," dedi ve buzdolabına doğru ilerlemeden önce başımı sallamamı bekledi. "Burada elma dilimleri var."

"Elmalar!" Etta aşağı inmek için bacaklarını tekmeledi.

Onu ayağa kaldırdım ve tezgâha doğru ilerledim, neredeyse oradaki bar taburesine yığılacaktım. Çok yorulmuştum. Bir önceki gecedan beri gerçekten uyumamıştım ve şimdi adrenalinin etkisi geçmeye başlamıştı.

"Önceden dilimlenmiş elmalarınız var mı?" Trevor çömelip Etta'ya küçük paketi uzatırken dirseklerimi tezgâha dayayarak sordum.

"Evet. İsrâf oluyor," dedi mahcup bir ifadeyle. "Ama elmaları bütün olarak yemeyi seviyorum."

"Dilimlendiklerinde tatları farklı mı oluyor?" Şaka gibi ama daha çok kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Hayır." Trevor bana gülümsedi. "Sadece onları ısırmayı sevmiyorum. Derisi ön dişlerime takılıyor."

"Ben de mısır koçanı için böyle hissediyorum."

"Ne?" Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Mısır koçanını sevmiyor musun? Bu çok yanlış."

"Sevmediğimi hiç söylemedim," diye mırıldandım, başımı kollarıma yaslayarak. "Sadece bir vahşi gibi yemek yerine her zaman koçanı keserdim."

"Sabbage," dedi Etta dramatik bir şekilde, bir elma dilimini çiğneyerek.

"Çok vahşisin," diye karşılık verdi Trevor onu hafifçe yanından dürterek. Etta dişlerini göstererek, "Hayır, ben sabbage'ım," diye hırladı ve elmanın yarısı

Ağzında.

"O da bir şeydir," diye mırıldandım homurdanarak.

"Hey," dedi Trevor sessizce, ayağa kalkarak. "Neden biraz uzanmıyorsun?"

"Ben iyiyim," diye karşı çıktım, doğruldum. Yorgundum ama düşecek gibi de değildim. Hâlâ yapmam gereken şeyler vardı. Miranda'yı kontrol etmem gerekiyordu. Etta ulaşabildiği tüm mutfak dolaplarının içine bakıyordu ve girmemesi gereken hiçbir şeye girmediğinden emin olmalıydım. Bir noktada babamı aramalı ve ona nerede olduğumuzu söylemeliydim ama neden orada olduğumuzu söylemeden. Öylece uyuyamazdım, her şeye ve herkese göz kulak olmak zorundaydım. Bu benim işimdi.

"Küçük hanımefendiye göz kulak olabilirim," dedi Trevor, nefesimin altında mırıldandığımı fark etmediğim sözlerle cevap vererek. Belki de düşündüğümünden daha yorgundum. "Neden içeri girip kız kardeşini kontrol etmiyorsun? Baban bekleyebilir."

Önce ona, sonra Etta'ya, sonra tekrar ona baktım. Ona güveniyordum. Güvenmesem onun evinde olmazdım. Ancak çocuğumu bir başkasına emanet etmek benim için hiçbir zaman kolay olmamıştı ve onun kaslı omuzları ve güzel gülümsemesi de bunu değiştirmiyordu.

Etta'yı kollarının arasına alarak, "Evde kalacağız," diye söz verdi. "Film izleriz. Belki biraz oyun oynamak için P-U-P-P-Y'yi kulübesinden çıkarırız."

Başımı salladım. "Ben iyiyim-"

Trevor kararlı bir şekilde, "Bırak bunu senin için ben yapayım," diyerek sözümü kesti. "Yardım etmeme izin ver."

"Zaten yardım ettin," diye cevap verdim, temiz ama tuhaf bir şekilde kişiliksiz evine doğru bir el sallayarak.

"O zaman biraz daha yardım edeyim."

Uzun bir süre birbirimize baktık ve sonunda küçük bir baş hareketiyle kabul ettim. Yorgun bir şekilde yerimden kalktım ve Miranda'nın yanına gitmeden önce yapmam gereken başka bir şey olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım.

"Sorun yok," dedi Trevor, tezgâhın yanından geçerken. "Gidin."

Etta'ya "Annen biraz kestirecek," dedim. "Bir süre Trevor'la takılmak ister misin?"

"Twevo," diye mırıldandı elma dolu ağzının etrafında, mutlu bir şekilde başını sallayarak.

"Dikkatli ol," diye uyardım onu. "Gerçekten iyi çiğnediğinden emin ol."

"Yapacağım," dedi ve beni nazıkçe itmeden önce bir elini bir saniyeliğine sırtıma koydu. "Bu benim ilk rodeom değil."

"Evet, evet. Bebek bezi çantasında damlatmaz bardak ve bebek bezi var. Bir de kıyafet değişimi var. Onlara neden ihtiyaç duyduğundan emin değilim ama-"

Trevor eğlenerek, "Morgan," diye mırıldandı.

"Git." "Tamam."

Koridorda yürüdüm ve sessizce kız kardeşimin kapısını çaldım ama içeri girmeden önce cevap vermesini beklemedim. Yatakta çarşafın üzerinde yatıyordu ama çarşafın kenarlarını çekmişti.

Yorganı burrito gibi sarıncaya kadar kaldırdı ve derin bir uykuya daldı.

Rahat bir nefes aldım ve ona dokunmamaya dikkat ederek yanına tırmandım. Aynı yatağı paylaştığımızda her zaman kucaklaşabilmiştik, bu yeni bir şey değildi ama bunu şansa bırakmak istemedim. Günün erken saatlerinde ona dokunduğumda iyi görünüyordu ama Trevor'dan uzaklaştıktan sonra, özellikle de uyurken temas kurup kurmamam gerektiğinden emin değildim.

Yastık sevdiğimden daha inceydi, bu yüzden onu nazıkçe ikiye katladım ve yatağı sarsmamaya dikkat ederek başımın altına soktum. Sonra orada öylece uzanıp küçük kız kardeşimin yüzüne baktım. Kaşlarının arasındaki çizgiler çatılmıştı ve gözlerinin altındaki koyu yarım aylar hala oradaydı, ama yurt odasına girdiğimden beri ilk kez neredeyse huzurlu görünüyordu. Göğsümdeki gerginliği biraz olsun hafifletmişti ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Sonunda derin bir uykuya daldım.

* * *

Miranda o gecenin ilerleyen saatlerinde omzumu sarsarak, "Abla, uyansan iyi olur," dedi.

Gözlerimi açtığımda, azıcık güneşimiz de gitmişti ve pencerenin dışı neredeyse tamamen karanlıktı. Ne kadar uyuduğumdan emin değildim ama yeterince uzun değildi. Hâlâ kendimi bok gibi hissediyordum.

"Sorun nedir?" Yüzüne bakarak sordum. "İyi misin?" "İyiyim," diye cevap verdi. "Horluyorsun."

"Hayır bilmiyorum."

"Gerçekten istiyorsun."

"Beni bu yüzden mi uyandırdın?" Elimi yüzümde gezdirerek sinirli bir şekilde sordum.

"Hayır, seni uyandırdım çünkü burada biri var. Bir kadın."

"Ne?" Yatakta doğruldum ve başımı kapıya doğru çevirdim.

"Birkaç dakika önce geldi," dedi Miranda battaniyeden sıyrılarak. "Trevor onun burada olmasından rahatsız olmuş gibiydi ama ne konuştuklarını duyamadım."

"Kahretsin." Trevor'ın ailesinin arazisinde yaşadığını düşünürsek, birinin uğramasına şaşırmamam gerekirdi. Sadece başka şeyler hakkında çok endişelendiğim için bunu düşünmemiştim. Bacaklarımı yataktan aşağı salladım ve baş dönmesinin geçmesi için durakladım. Çok hızlı kalkıp da d e v r i l e c e k m i ş i m gibi hissetmekten nefret ediyordum. "Burada kal," dedim.

Karadaki bacaklarıma kavuşur kavuşmaz sipariş verdim.

"Saçmalık," diye karşı çıktı Miranda, beni kapıya kadar takip ederek. "Beni burada bırakamazsın."

Kapıyı açar açmaz Trevor'ın sesini duydum. Kadının söylediği bir şeye kıkırdarken artık sinirlenmediği belliydi. Midem bulandı. Kestirmemem gerektiğini biliyordum.

Koridorun sonuna ulaşır ulaşmaz Etta göründü. Oturma odasının ortasında oturmuş, etrafına bir sürü boyama kitabı yaymış, sakın bir şekilde keçeli kalemle bir şeyler boyuyordu.

"Umarım bu kalıcı değildir," dedim aptalca. Aklıma gelen ilk şey buydu.

"Öyle değil," dedi Trevor, koltuktan kalkarak. "Bunlar yıkanabilir." Ona bakmak için döndüm ama gözlerimiz buluştuğunda başka bir şey söylemedim. Odanın etrafında oturan bir kadın ve bir erkek olduğunu fark ettim ama Trevor'ın ne halt olduğunu açıklamasını beklerken onları tanımadım.

Onun evinde ne yaptıklarını.

"Arayıp bu gece Koda'ya bakmak zorunda olmadıklarını söylemeyi unuttum," dedi utangaç bir ifadeyle. "Kusura bakmayın. Ziyaretçi kabul etmediğinizi biliyorum." Biraz arkamda duran Miranda'ya baktı ve ona özür dileyen bir gülümseme verdi. "Ama burada olduğunuzu öğrendikten sonra bir daha ayrılmak istemediler."

"Tanrım, şimdi de ona mı söyletiyorsun?" Miranda mırıldandı.

Cevap verme zahmetine girmedim, sadece Trevor'a bakmaya devam ettim, kanım kaynıyordu. Ben yan odadayken Etta'yla ilgilenmesi için ona güvenmişim. Gardımı düşürmüştüm ve o da bana karşılığını böyle mi ödüyordu?

"Muhtemelen kim olduğumuzu merak ediyordur," dedi kadın Trevor'a, sanki onun bir aptal olduğunu düşünüyormuş gibi.

Hah. Belki de ondan hoşlanmışım. Bunu söylemek için çok erkendi ama ihtimaller iyiydi.

Trevor sinirli bir ses çıkardı, sonra elini odadaki çifte doğru uzattı.

"Bunlar Anita ve Abraham ile bebekleri Arielle."

Kaşları havaya kalktı ve sonunda yerde uyuyan bebeğin bulunduğu araba koltuğunu fark ettim.

"Biz onun kuzenleriyiz," dedi Anita ayağa kalkarak. "Ve bana Ani diyebilirsin."

Trevor'a bir kez daha baktıktan sonra bir adım öne çıktım. "Ben Morgan," dedim ve Ani'nin elini sıkmak için uzandım. "Bu da kız kardeşim

Miranda."

"Tanıştığımıza m e m n u n oldum," dedi Ani. Elimi sıktı ama Miranda'ya sadece başıyla selam verdi. Abraham kanepeden el salladı.

"Anne," dedi Etta, dikkatimi başka yöne çekerek. "Bebeğim!" Araba koltuğunu işaret etti, sonra bir parmağını dudaklarına götürdü. "Uyuyor."

"Anlıyorum," dedim sessizce, Etta'nın önünde diz çökebilmek için yetişkinlerin etrafından dolaşarak. "Ne yapıyorsun?"

"Ben boyuyorum."

"Sadece kağıt üzerinde, değil mi?"

"Wight." Kitabı havaya kaldırdı ve karalanmış sayfayı gururla gösterdi.

"İyi iş," dedim başımı sallayarak. "Bence bu buzdolabına asılmalı."

"İçeri daldığımız için özür dilerim," dedi Ani, Etta tüketilir tüketilmez. tekrar görevine döndü. "Trev'i istediğimiz zaman rahatsız etmeye alıştık."

"Ve çok meraklı," diye araya girdi Abraham. "Senin burada olduğunu öğrendiğinde onu dışarı sürüklemek zorunda kalacaktım."

"Sorun değil," dedim yavaşça, Miranda'ya bakarak. Hâlâ oturma odasının dışında duruyordu ama rahatsız görünmüyordu. Rahatça duvara yaslanmıştı ve gösterinin tadını çıkarıyor gibiydi.

"Etta Henry'ye çok benziyor," dedi Ani.

"Biliyorum," diye cevap verdim. Tanrım, çok garipti. Saçlarım uyuduğum için dağılmıştı, gözlerimin üzerinde uykudan kalma küçük kabuklar olduğundan emindim ve tanımadığım bir grup insanla yabancı bir evdeydim. İyi bir izlenim bırakmamın imkânı yoktu.

"Tanrım," dedi Ani başını sallayarak. "Öyle olduğunu biliyorum." Kendi kendine güldü ve ben de bu sesin gerginliğimi biraz azalttığını itiraf etmekten kendimi alamadım. "Yeni insanlarla tanışmakta hiç iyi değilim. Yemin ederim, sanki zihnim tamamen boşalıyor ve ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Ona bir dakika ver," diye takıldı Trevor. "Çok çabuk anlayacaktır."

"Kes sesini, Trev," dedi Ani, ona alaycı bir bakış fırlatarak. "Sadece Etta'nın kuzenime benzediğini duymuştum ama onu şahsen görene kadar ne kadar benzediğini anlamamıştım, anlıyor musun?"

"Evet," diye cevap verdim Etta'ya bakarak. "Hen'in hemen hemen hepsi o."

Trevor, "Yine de senin ağzın var," diye karşı çıktı. Biz şaşkınlıkla ona baktığımızda boğazını temizledi ve Miranda'ya baktı. "Miranda'nın var,

"

"Oh, evet," dedi Ani. "Bunu kesinlikle görebiliyorum. Dudaklar yüzünden."

"Ve gülümseme," dedi Trevor, gülümsemeyi bırakmak istemeyerek. "Aynı gülümseme." "Evet, evet," dedi Miranda şakayla karışık. "Anladık dostum."

O sırada Abraham kıkırdadı ve bunun Miranda ile Etta'yı da benim kadar ürküttüğünden emindim. Kahkahası bulaşıcıydı ve yaydığı güçlü, sessiz havayla tamamen zıttı.

Trevor konuyu değiştirmek için rahatsız edici bir şekilde, "Yemeğe başlayacaktım," dedi. "Başka aç olan var mı?"

Etta bakışlarını boyama kitabından ayırmaya zahmet etmeden, "Ben açım," diye cevap verdi.

"Sen hep açsın," diye takıldı Trevor. "Başka kimse var mı?"

"Gerçek yemek mi?" Abraham sordu. "Yine çılgın bilim adamı olmayacaksın, değil mi?"

"Buzdolabı tamamen dolu," diye yanıtladı Trevor kesin bir ifadeyle. "Acıktım," dedi Ani omuz silkerek.

"Aynen," diye ekledi kız kardeşim.

Herkesin gözleri bana odaklandığında "Elbette," diye mırıldandım.

Bir saat sonra, Trevor hakkında düşündüğümde çok daha fazla şey biliyordum. Birini doğal ortamında izlemenin çok farklı bir yanı vardı. Komik ve hazırcevap olduğunu biliyordum ama espri anlayışının bu kadar kuru olabileceğini fark etmemiştim. Kuzenlerinin yanındayken bu yönü ortaya çıkıyor, ileri geri şakalaşıyorlardı. Onlarla daha alaycıydı, esprileri kolayca geliyordu.

Etta ile arasının iyi olduğunu biliyordum ama Arielle uyanıp da onu araba koltuğundan ilk alan o olunca çocuklara olan yakınlığı daha da belirginleşti. Mutfakta dolaşırken onu kucağına aldı ve ancak taco güvecini fırından çıkarma zamanı geldiğinde onu gönülsüzce bıraktı.

Mutfaktaki becerisini en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum ama aynı zamanda çok iyi bir aşçıydı, bunu hiç düşünmemiştim bile. O ve Ani birbirlerinin etrafında dolanırken, yıllardır yapıyorlarmış gibi bir şeyleri keserken, kızartırken ve genellikle bir araya getirirken sessizce izlemiştim - ki açıkça öyleydiler - ama sorumlu olan Trevor'dı. Ani ona boyun eğiyor, sorular soruyor ve onun onayını bekliyordu. Sonunda, birlikte hazırladıkları yemek olağanüstüydü ve hatta benim

Ablam büyük bir porsiyon yemişti.

Miranda'nın gözlerini birden fazla kez yakaladım ve sohbete biraz katkıda bulunmaya çalışırken yüz ifadesindeki donukluğu görmezden gelemesem de, onun da dinamiklerin ilgisini çektiğini fark ettim. Trevor kuzenlerini tanıştırdığında, onları eve alma konusunda herhangi bir seçeneği yokmuş gibi davranmıştı ama o akşamki yemek durumun böyle olmadığını açıkça ortaya koymuştu. Bu onun elinde olan bir şey değildi; sadece onları geri çevirmek istemiyordu. Bu konuda ne hissettiğime karar veremiyordum.

Bir yandan, onların duygularını önemsemesi hoşuma gitti. Diğer yandan, onların isteklerini benimkilerin önüne koyması beni gerçekten rahatsız ediyordu. Bu aptalcaydı. Bunu biliyordum. Onlar onun ailesiydi. Ama bilinçaltımın derinliklerinde bir yerlerde, beni öncelemesini bekliyordum ve bunu yapmamış olması beni beklediğimden daha çok etkiledi.

"Piercing mi yapıyorsun?" Ani beni sessiz düşüncemden çekip çıkararak sordu.

"Evet." Başımı salladım. "Yaklaşık dört yıldır."

"Harika," diye cevap verdi sırtarak. "Ben de bir tane daha yaptırmayı düşünüyordum. Her zaman sıkılıp kapanmalarına izin veriyorum ve bir yıl sonra onları özlüyorum ve yeniden yaptırmak zorunda kalıyorum."

"Pek çok insan bunu yapıyor," dedim. "Ya da izin verilmeyen bir yerde çalışmaya başlıyorlar, sonra da iş değiştirdiklerinde tekrar izin almak için geri geliyorlar."

"Artık evde oturan bir anneyim," dedi omuz silkerek. "Yani bu artık benim için bir anlaşma bozucu değil."

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdim, ortak cevabın ne olduğundan emin değildim. Etta ile evde kalabileceğimi hayal bile edemiyordum. İster miydin? Belki. Ama hiçbir zaman çok çalışmadan para kazanabileceğim bir konumda olmamıştım.

"Alışmak zor oldu," dedi Ani komplocu bir tavırla. "Ama dürüst olmak gerekirse, bunu seviyorum. Onu bütün gün bırakmak gerçekten zordu."

"Evet, o hissi bilirim," diye katıldım.

"Bir noktada, geri dönmek isteyebilirim-"

"Hayır, yapmayacaksın," diye araya girdi Abraham gülümseyerek, açıkça alay ederek. "Sadece birkaç tane daha eklemek isteyeceksin."

"Muhtemelen haklı," diye homurdandı Ani. "Elimde değil. Bütün bebekleri bana ver."

Tüm grup güldü.

Ortalık yeniden nispeten sessizleştğinde, "Bir noktada daha fazlasını istiyorum," dedim. "Ama Etta zaten ele avuca sığmıyor."

"Ben avuç dolusu değilim," dedi Etta dalgın dalgın, kıyma parçalarını ağzına tıktırırken. "Ben Etta."

"Doğru," diye sertçe kabul ettim.

Kız kardeşim, "Ben sadece herkesin bunları yemesini izleyeceğim, etrafımdayken tadını çıkaracağım ve işim bittiğinde evime, sessiz evime gideceğim," diye ekledi ve içkisini bizi selamlar gibi havaya kaldırdı.

Ani sessizce, "Ben de geleceğimin böyle olacağından emindim," dedi ve Abraham'a öyle bir baktı ki, tanıklık ettiğim için kendimi davetsiz misafir gibi hissettim. "Ama hayat bazı çılgın dönüşler yapıyor."

"Buna amin derim," dedi Trevor, bir süredir ilk kez konuşuyordu.

"Benim çocuğum olamaz," dedi Ani kesin bir ifadeyle. "Arielle evlatlık."

"Hayır, gerçekten mi?" dedi kız kardeşim alaycı bir şaşkınlıkla ve neredeyse içkimi yudumlarken boğulacaktım. Babasının kucağındaki mutlu bebeğe baktım. Her iki ebeveyninden de çok daha koyu tenliydi ama Ani bu gerçeği konuşmamıza dahil edene kadar bunu hiç düşünmemiştim bile.

"Biliyorum, değil mi?" Ani biraz gülerek şöyle dedi. "Bizden gelemeyecek kadar güzel bir kız."

"Harikasin," dedi Abraham sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Kapa çeneni." "Biliyorum ama sen neredeyse bir gargoylesin," diye karşılık verdi Ani.

yüzünü ona çevirdi.

Bardağımın arkasından gülümsedim. Abraham pek çok şey olabilirdi ama o çirkin heykellerden en az gördüğüm kadar uzaktı. Adam bir model olabilirdi.

"İyi ki yatakta harikayım."

Trevor peçetesini tabağının üstüne koyarak, "İşte bu konuşmayı burada kesiyorum," dedi. "Bunların hiçbirini duymak istemiyorum."

"Dinlemeye hazırım," diye şaka yaptı kız kardeşim.

Yüzündeki gülümseme, istenmeyen ziyaretçilerle geçirdiğim her ana değdi. Trevor'ın kızımı tanımadığım insanlarla tanıştığımı fark ettiğimde yaşadığım hayal kırıklığına değdi. O küçük gülümseme, tanıdığım, hayattan keyif alan kız kardeşime bir bakıştı. Nefesim boğazımda düğümlendi ve herhangi bir tepki göstermemek için kendimi zor tuttum.

Yarım saat sonra mutfak temizlenmiş, kız kardeşim uykulu Etta'yla birlikte odasına dönmüş ve Anita, Bram ve Arielle dostça kucaklaştıktan sonra ayrılmışlardı. Ziyaret beklediğim kadar kötü geçmemiştii ama yine de bitkin düşmüştüm. Çok uzun bir gün olmuştu.

Trevor beni bulduğunda ön verandada çim sandalyede oturuyordum.

"Nasılsın?" diye sordu Koda'yı verandaya taşıyıp etrafı incelemesi için yere bırakırken.

"Peki," diye mırıldandım ağaçlara bakarak. Araba yolu uzun ve dolambaçlıydı ve denediğimde bile evden ana yolu göremiyordum. Başka ev de göremiyordum, ki bu biraz şaşırtıcıydı çünkü hem ailesinin hem de amcası ve yengesinin evinin çok uzakta olmadığını biliyordum. Burası tamamen تنها bir yerdii.

"Delirdin mi?" En üst basamağa oturdu ve korkuluklara yaslandı, uzun bacakları önünde uzanıyordu.

"Olmalı mıyım?"

"Hadi Morgan," dedi sessizce. "Bu oyunu oynamayalım, tamam mı?"

"Ne oyunu?" Ormanın içine bakmaya devam ederken omuzlarım gerildi.

"Beni dışladığın ve hiçbir şey hakkında konuşmayı reddettiğın oyun mu? Bunu mu? Hatırlıyor musun?"

"Lütfen," diye alay ettim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Yaptığımız konuşmayı gerçekten yapmak istemiyordum. Hiçbir şeyi konuşmak ya da bir sorun olduğunu kabul etmek bile istemiyordum. Güveçte pişirmek istedim. Sessizce oturmak ve olan biten her şey hakkında ne hissettiğime kendim karar vermek istiyordum. Her türlü yüzleşmeden nefret ederdim. Tüyerimi diken diken eder ve kalbimi hızlandırırddı.

"Onları aramayı unuttum," dedi, yerinde daha da rahatlayarak. "Bana yardım etmek için buraya kadar geldikten sonra onları öylece gönderemezdim."

"Tam da bunu yapabilirdin," dedim o kadar sessizce ki, ilk başta beni duyduğundan emin olamadım.

"Sen delisin," diye cevap

verdi. "Sorun yok."

"Belli ki öyle değil, yoksa böyle davranmazdın."

"Tavır yapmıyorum," dedim, bakışlarıyla karşılaştığımda yüzümde hiçbir duygu yoktu.

"Her sinirlendiğinde böyle mi olacak?" diye tersledi. "Bir-" gibi davranıyorsun

Cümlesini bitirmedi ve ben de hemen sandalyemde öne doğru oturdum.

"Bir ne?" Başımı yana eğerek sordum. "Kaltak mı?"

"Hayır."

"Hadi ama Trevor," diye yalvardım. "Ne söyleyeceksen söyle." "Sana sürük demeyecektim," dedi usulca.

"Elbette öyleydin."

"Hayır,
değildim."

"Doğru," dedim alaycı bir tavırla. Kendimi ayağa kaldırdım, onu orada, verandada bırakmaya hazırdım ama ben daha tek bir adım atamadan o da ayağa kalkmıştı.

"Sana çocuk diyecektim," dedi iç çekerek, benimle kapı arasında durarak. "*Çocuk gibi davrandığını* söyleyecektim."

"O zaman neden söylemedin?" Ben de karşılık verdim.

"Çünkü," dedi daha dik durarak, "ben insanları incitmek için kelimeler kullanmam."

Şaşkınlıkla başımı geriye attım. Kelimeler çok basitti, ama orada durup bakışları benimkileri hiç terk etmezken, arkalarındaki anlamın öyle olmadığını biliyordum. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Her şey böyle geliştiği için üzgünüm," dedi usulca. "Etta'nın ailemle nasıl tanışacağını kontrol etmek istediğini biliyorum."

"Mesele sadece o değil," diye bağırdım. Hayal kırıklığı içinde bağırmak istiyordum ama bir önceki yorumu yelkenlerimi suya indirmişti. "Kız kardeşim," diye boğuldum. "Buraya kendini güvende hissedebilsin diye geldik. Son birkaç günden sonra yabancılarla uğraşmak zorunda kalınca nasıl hissetti sanıyorsun? Sence *ben* nasıl hissettim?"

"Biliyorum." Kederle başını salladı. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Ben-" Başımı salladım, son birkaç günün tüm duyguları boğazımın kapanıyormuş gibi hissetmesine neden olduğu için düşüncemi bitirmeyi reddettim. İşte bu yüzden hiçbir şeyi tartışmak istemiyordum. Bu yüzden, sonunda geçip gidene kadar öfkemi içime atmayı tercih ediyordum. Ve geçeceğini biliyordum; her zaman geçerdi. Hiçbir zaman tamamen geçmese bile, kontrol edilebilir hale geldi.

"Ne?" Trevor bana doğru uzanarak sordu. "Sen nesin?"

"Kızgınım," diye dişlerimi sıktım, gözyaşlarımı tutamıyordum.

gözlerim doldu. "Çok kızgınım."

Kollarını bana doladı ama ben kendimi tutmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki kucaklaşmaya karşılık veremedim. Eli sırtımı yatıştırıcı bir şekilde, uzun adımlarla aşağı yukarı ovmaya başladığında titriyordum.

"Onu ısırdılar," dedim, sesimdeki inançsızlığı engelleyemeyerek. "Onu yaktılar, ısırdılar ve sonra hiçbir şey olmamış gibi yatağına yatırdılar."

Trevor boğazından acı dolu bir ses çıkardı ama konuşmadı.

"Bir insan başka bir insana bunu nasıl yapar? Vicdan azabı duymadan birinin üzerinde nasıl iz bırakırsınız?"

"Bilmiyorum," dedi.

"Doktor tecavüz izi olmadığı için şanslı olduğunu söyledi," diye fısıldadım. "*Şanslı*. Buna inanabiliyor musun?"

Trevor cevap vermedi. Ben bastırılmış öfkeyle titrerken bana sarılmaya devam etti. Bu çok fazlaydı. Hepsi çok fazlaydı. Kız kardeşim ve ben çocukken o kadar çok saçmalık yaşamıştık ki, önce tren enkazı annemizle, sonra da bir dizi koruyucu aileyle yaşamıştık, artık rahatlamamızın zamanı gelmişti. Öyle değil miydi? Yani, bunu istemek çok mu fazla?

Geri kalanımız yakalayabildiğimiz her mutluluk parçası için savaşmak zorundayken neden bazı insanlar bu kadar kolay hayatlara sahipti? Ve sonra, hayat bize iyi bir şey vermeye hazır olduğunda, bunu kabul etmek neden sahip olmayanlar için bu kadar zordu?

Neden değer verdiğim bir adamın kollarında duruyordum, ona bir pislik gibi davrandığım için beni affetmişti ve ben de ona sarılamıyordum? Bunu yapmak için kendimi zorlayamadım. Orada öylece durdum, beni yatıştırmaya çalışmasına izin verdim ve tüm bu süre boyunca kendimi, hayatımı ve beni hayal kırıklığına uğratan herkesi azarladım.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu bana daha sıkı sarılarak. "Benden ne istediğini söyle."

Sözleri beni daha da öfkелendirdi. Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Bunu göremiyor muydu? Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını göremiyor muydu?

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedim birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"Evet, var."

"Hayır. Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin."

"Öyleyim."

"Morgan," dedi inatla. "Benden ne istediğini söyle."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diye cevap verdim, kendi inatçılığım onunkiyile boy ölçüşemeyecek kadar fazlaydı. Kendimi geri çektim ama bakışlarıyla buluşmayı reddettim.

"Bunu yüzünde görebiliyorum bebeğim," dedi. "Beni aramanın bir nedeni var." "Yakınımda yaşayan tanıdığım tek kişi sensin."

"Saçmalık," diye cevap verdi ben daha cümlemi bitirmeden.

"Ne söylememi istiyorsun?" Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırarak neredeyse bağıırıyordum.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle!" diye cevap verdi. Ses tonu aynı derecede sinirliydi ama sesini hiç yükseltmedi.

Ona sessizce baktım.

Trevor iç çekti ve yorgunmuş gibi bir eliyle gözlerini ovuşturdu. Bir adım geri çekildi ama ikimiz de verandadan ayrılamadan, çakıllı garaj yolundan gelen bir arabanın sesiyle dikkatimiz dağıldı.

Bölüm 15

Trevor

Sanki neredeyse o noktaya gelmiştik, sanki yüzeyselliğin ötesine geçip bana gerçek bir şeyler söylemeye kendini zorlayabileceği noktaya gelmiştik. İhtiyacı olan kendisi olmadığında Morgan'ın yardım istemesinin daha kolay olduğunu fark etmeye başlamıştım, ama ihtiyaçları denkleme girdiği anda tamamen içine kapanıyordu.

Ama şimdi her türlü atılımın önü tamamen kapanmıştı. Annem arabayı durdurup indiğinde Morgan yanımda hareketsiz duruyordu.

"Morgan mı?" Annem şaşkınlıkla, verandanın önünde durduğunda kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşacak şekilde konuştu. "Burada ne işin var?"

Beni etkileyen ses tonu, vücut dili ya da o gelmeden önce birinin ona misafirlerim olduğunu söylemiş olması değildi. Kullandığı kelimelerdi. "Ziyarete geldiğinizi bilmiyordum" ya da "Buraya ne zaman geldiniz?" demedi. Özellikle Morgan'ın neden evimde olduğunu sordu ve bu benim hiç hoşuma gitmedi.

"Burada ne yapıyorsun anne?" Soruyu tekrar ona yönelterek kolayca sordum.

Elleriyle garip bir hareket yaparak, "Oh, dışarıdaydım," dedi. "Senin şu yeni köpek yavrusu ile tanışmak istedim."

Morgan'la konuşurken tamamen görmezden geldiğim Koda'ya bakmak için döndüğümde onu karşılama minderinin üzerinde sızmış buldum.

"O burada," dedim ve onu kollarıma aldım.

Annem daha fazla yaklaşmadan merdivenlerden indim ve uykulu yavru köpeği ona uzattım.

"Oh, çok tatlı," dedi onu göğsüne doğru çekerek. "Onu Mallory'lerden mi aldın?"

"Evet, son yavru," diye cevap verdim. İkimiz de Koda'nın gelme sebebinin bu olmadığını bildiğimiz halde neden havadan sudan konuştuğumuzu anlamıyordum ama görmezden geldim. Onu izledikçe gerginliğini daha çok hissediyordum ve bunu daha da kötüleştirmek istemiyordum.

Kapı arkamdan gıcırdayınca annem başını kaldırıp bana baktı.

Omzumun üzerinden. "Etta da burada mı?" diye sordu Morgan, kaçışını durdurarak.

"Evet," diye yanıtladı Morgan. Sesi kısıktı ama önceki konuşmamızın duygusal kalıntıları gitmişti.

"Birkaç dakikalığına dışarı çıkabilir mi?" Annem Morgan'a küçük bir gülümseme vererek umutla sordu.

Morgan hemen, "Uyuyor," diye cevap verdi.

Annem ne kadar sinir bozucu olsa da, yüzündeki hayal kırıklığını görmek benim için hâlâ zordu. Ne yapacağımı düşünmeden Morgan'a döndüm.

"Belki de henüz kaza yapmamıştır," dedim.

Her şeyi berbat ettiğimi hemen anladım ama hatamı düzeltmedim. Annemi üzen bir şeyi düzeltmeye çalışmadan izlemeyi hiç becerememiştim. Bu yüzden, bir aptal gibi Morgan'ın bakışlarıyla karşılaştım ve bir yanıt bekledim.

"Kontrol edebilirim," diye cevap verdi.

Döndü ve başka bir şey söylemeden eve girdi.

"Neden burada, Trevor?" diye sordu annem Morgan ortadan kaybolur kaybolmaz. "Oregon'a geleceğini bana söylememiştin."

"Buraya ziyaret için gelmedi anne."

"Seni ziyarete geliyor," diye cevap verdi kızgınlıkla. "En azından bana haber verebilirdin."

"Bilmeni istemedi," dedim ve nasıl anlaşıldığını fark ettiğimde sözlerime anında pişman oldum. "Demek istediğim yakında eve dönecek anne. Kız kardeşini almaya geldi-"

"Neden? Sömestr ortasında değil miyiz?" diye araya girdi.

Morgan Etta olmadan dışarı çıktığında kendim için kazdığım çukurdan çıkmaya fırsatım olmamıştı.

"Üzgünüm," dedi rahatsız bir şekilde. "O uyuyor."

Annem sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle burnunu çekti ama anlayışla başını salladı. "Peki, tamam o zaman," dedi.

Üzgün olmasından nefret ediyordum. Torununa bu kadar yakın olup da onu görememenin onu öldürüyor olması gerektiğini biliyordum ve açıkçası Morgan'ın bebeği neden uyandırmadığını da anlamıyordum. Ailemin Etta'yı görme şansı pek yoktu. Küçük bir ziyaret için onu bir kez uyandırmak programına herhangi bir zarar vermeyecekti. Etta'nın bir programı olduğundan bile emin değildim.

Morgan kibarca, "Belki bir dahaki sefere," dedi.

"Elbette," diye cevap verdi annem, gülümserken dudakları hafifçe titriyordu. "Yarın ararım, bakalım o zaman bir şeyler ayarlayabilecek miyiz?"

Koda'yı sertçe bana uzattı ve ben eğilip yanağımı öptüğümde yanağımı öptü. Sonra tekrar arabasına bindi ve uzaklaştı.

"Morgan," diye seslendim, evin içine geri dönerken onu yakalamaya çalışıyordum.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi omzunun üzerinden, bir saniye bile yavaşlamadan.

"Köpeği odasına koyayım, sonra-"

Yatak odasının kapısının kapanırken çıkardığı sessiz ses sözlerimi böldü.

* * *

Ertesi sabah erkenden evimin etrafında yürüyen insanların sesleriyle uyandım. Bu daha önce hiç olmamış bir senaryoydu ve kalkmadan önce sesin tadını çıkarmak için bir süre orada yattım. Evde insanların olması hoşuma gidiyordu. Arada bir Shane ve Kate ziyarete geliyorlardı ama hiç geceyi benim evimde geçirmemişlerdi. Onlar için yaşlılarla kalmak daha kolaydı, böylece büyükanne ve büyükbabalar çocuklarla mümkün olduğunca fazla zaman geçirebiliyorlardı.

"Günaydın, Trevor," dedi Miranda ben kahve fincanına doğru ilerlerken. "Dün gece kalmamıza izin verdiğin için teşekkürler."

"Elbette," diye cevap verdim ve ona gülümsedim.

Morgan'ın küçük kız kardeşi hala solgun görünüyordu ve ailemle kalmaya geldiklerinde birçok koruyucu çocuğun kendini tuttuğunu gördüğüm şekilde kendini tutuyordu, ama bir gün öncesine göre daha iyi dinlenmiş görünüyordu. Hem fiziksel hem de duygusal olarak ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyordum ama biraz uyumuş olmasını umuyordum.

"Bugün bir şey yapmak ister misiniz?" Kahvemden bir yudum aldım ve ne kadar iğrenç olduğunu yüzüme vurmamaya çalışarak sordum. "Kanepede takılmak isterseniz tüm film kanalları var, ama yürüyüş yapmak isterseniz arazide bir sürü patika da var."

Miranda konuşmamı kesmek için elini kaldırdı. "Sanırım birazdan eve gideceğiz," dedi özür dileyerek.

"Ah." Ağzım kapandı ve koridorda Morgan ve Etta'nın olduğunu bildiğim yere doğru baktım.

"Muhtemelen babamı görmeye gitme vaktim gelmiştir," dedi Miranda. "Morgan'ın neden Oregon'a gittiğini merak ediyor olmalı ve eğer ona söylemezsek

yakında buraya doğru yola çıkacaktır."

"Onu arayabilirsin," diye cevap verdim, kahvemi lavaboya dökerken.

"Bence bu konuşmayı yüz yüze yapmayı tercih ederdi," dedi sessizce. "Sizce de öyle değil mi?"

Ellerimi kahve fincanının üstüne koyarak durakladım. "Evet." Döndüm ve anlayışla başımı salladım. "Haklısın."

"Ama teşekkür ederim," dedi Miranda tekrar. "Dün yaptığınız her şey ve evinizde kalmamıza izin verdiğiniz için."

"Buraya her zaman gelebilirsin," dedim ona, tamamen ciddiydim. "Ziyarete gelmek, ormanda takılmak, balık tutmak ya da sadece bir süreliğine kaçmak istersen burada bir yerin var."

"Siz iyi insanlarsınız," diye cevap verdi başını yana eğerek. "Bunu biliyor muydunuz?"

"Deniyorum."

Morgan, Etta ve çantasını taşıyarak koridordan aşağı indi ve Miranda ile konuşmam bir anda sona erdi.

"Twevo!" Etta aşağı inmek için bacaklarını tekmeleyerek mutlu bir şekilde "Twevo!" dedi. Kendi ayakları üzerinde durur durmaz bana doğru koştu ve küçük kollarını bacağıma doladı. "Koda?"

Elimi ipeksi saçlarında gezdirerek, "Köpek kulübesinde," diye cevap verdim. "Gidip onu görmek ister misin?"

Morgan omzunda asılı duran çantayı yeniden ayarlarken, "Çok yakında gitmemiz gerekiyor," dedi. Yine de göz göze geldiğimizde yumuşadı. "Ama onu birkaç dakikalığına görebilirsin," dedi Etta'ya. "*Sadece* birkaç dakika."

Anlayışla başımı salladım ve Etta'yı arka kapıdan çıkarıp Koda'nın geçici düzeneğinin olduğu yere götürdüm. Geceleri çamur odada, zamanla büyüyeceğini düşündüğüm kocaman bir köpek yatağında uyuyordu ama gündüzleri çitlerle çevrili bir alanda bir evi ve oynayabileceği oyuncakları vardı. Bir noktada istediği gibi dolaşabilecek kadar büyüyecekti ama henüz gençken kaybolma ya da ormanda bir yırtıcı tarafından öldürülme riskini göze alamazdım.

Koda'yı oynaması için dışarı bırakır bırakmaz Etta anlamsız bir şekilde konuşmaya devam etti, ancak içerideki kadınların konuşmaya başladığını duyduğumda dikkatim hızla onunla açık mutfak penceresi arasında bölündü. Pencerenin Koda'nın kaleminin hemen yanında olduğunu bilmiyor olmalıydılar. Konuşmalarının öznesi bendim, bu yüzden kulak misafiri olduğum için zerre kadar pişmanlık hissetmedim.

"Neden şimdi gidiyoruz?" Miranda sordu.

"Çünkü babam aklını kaçıracak-"

"Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok, Mor. Öğrenmek için birkaç gün daha bekleyebileceğinden eminim."

"Burada öylece kalamayız."

"Neden olmasın? Bizi o davet etti."

"Bırak artık, Ranna, tamam mı?"

"Hayır. Bu saçmalık. Burayı seviyorum ve babama okulu neden bıraktığımı söylemek için acele etmiyorum."

"Anlayacağını biliyorsun. Sacramento'da bir okulda eğitimini tamamlayabilirsin."

"Mesele bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Henüz eve gitmek istemediğin için üzgünüm," dedi Morgan. "Ama artık burada kalmak istemiyorum. Belki yolda bir otel bulup birkaç günlüğüne falan durabiliriz."

"Neden burada kalmak istemiyorsun? Tanrım, çok sinir bozucusun. Trevor neredeyse sana tapıyor-"

"Hayır, öyle değil," diye kesin bir ifadeyle araya girdi Morgan.

Miranda, kız kardeşi hiç konuşmamış gibi, "Ve otelde takılacak paramız da yok," diye devam etti.

"Bırak gitsin, lütfen."

"Bu saçmalık," diye mırıldandı Miranda o kadar sessizdi ki neredeyse onu duymuyordum. "O adama bok gibi davranıyorsun."

"Hayır, değilim."

"Evet, Morgan," diye tersledi. "Öylesin."

Sonra her şey sessizliğe gömüldü.

"Twevo," diye seslendi Etta. "Twevo, Koda lazımlık."

"Evet," diye cevap verdim, işeyen yavru köpeği takip etmesin diye onu kucağıma almak için yanına gittim. "Henüz bu konuda çok iyi değil."

Evin yan tarafını keşfederken durup bacağını kaldırarak kadar uzun süre durmayı reddederek üzerine i ş e m e s i n i izledik.

"Sanırım banyoya ihtiyacı var," dedim

Etta'ya. "Koda banyo yapmayı sevmez."

"Yapacağından eminim. Banyo yapmayı sevmiyor musun?"

Etta başını sallayarak, "Ben banyo yapmayı sevmem," diye cevap verdi.

"Onu şimdilik kafesine geri koyalım," dedim dudaklarım seğirerek.

Sonraki birkaç dakikayı Koda'yı çitin yanına çağırarak ve kandırarak, birkaç dakikayı da dinlediği için onu överek geçirdik. Sonra, ben hazır olmadan Morgan Etta'yı almak için arka kapıdan çıktı.

"Gitme zamanı bebeğim," dedi.

"Ben gitmiyorum," diye itiraz etti Etta.

"Büyükbabanı görmek istemiyor musun?" "Hayır."

Morgan içini çekti. "Üzgünüm, toots. Eve gitmemiz gerekiyor." Etta yüzünü sıkıntıyla buruşturarak, "Hayır," dedi.

"Evet," diye yanıtladı Morgan, mutsuz Etta'yı kolumdan çekmek için yanıma gelerek. "Ama Ranna Teyze de bizimle geliyor. Belki atıştırmalık bir şeyler alabiliriz, ne dersin?"

Etta bu kez biraz daha az kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi yine. "Trevor Amca'ya veda edebilir misin?" Morgan sordu.

Şaşırmıştım ama belli etmedim. Bana daha önce hiç "amca" diye hitap etmemişti.

Etta isyan edercesine, "Hoşça kal," dedi.

"Hoşça kal Henrietta," diye cevap verdim, öne doğru eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum, sakalımın çene çizgisi boyunca gıdıklandığından emin oldum.

Etta kıkırdayarak bana beklediğim yanıtı verdi.

Morgan'a, "Seni ön kapıya kadar geçireyim," dedim.

Evin yan tarafına doğru ilerlerken aklımdan pek çok şey geçti. Gitmek için neden bu kadar acele ettiğini sormak istedim. Ondan haber alıp alamayacağımı ya da telefonumun bir kez daha susup susmayacağını, bana ihtiyacı olduğunda aramış olmasının gerçekten bir anlamı olup olmadığını bilmek istiyordum. Ona bir gece önce annemin tarafını tuttuğum için üzgün olduğumu, her şeyi berbat ettiğimi bildiğimi, onu sevdiğimi, onu şimdiden özlediğimi ve henüz gitmediğini, artık hayatımı onsuz ve Etta'sız hayal edemediğimi söylemek istedim.

Onun yerine arabaya kadar yürüdüm ve Morgan'ın onu koltuğuna oturtabilmesi için Etta'nın kapısını açtım. Sessiz bir veda için parmak uçlarımı Miranda'nın penceresine dayadım ve camdan bana yumruk attığında gülümsedim. Sonunda, Morgan arabasına tırmanırken, söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. Güvenli olan tek şeyi. Hissettiğim her şeyi ve onun duymaya hazır olmadığını bildiğim her şeyi kapsadığını umduğum iki kelime.

"Dikkatli sür," diye emrettim ve arabadan geri çekildim.

Başını sallayarak arabayı geri vitesine taktı ve beni garaj yolunda öylece bırakarak arkasını döndü.

* * *

"Aradı mı?" Bram bir hafta sonra Cuma akşamı yemekte sordu.

"Hayır," diye cevap verdim kısaca. "Sağ salim v a r d ı k l a r ı n ı bildirmek için mesaj attığından beri hayır."

"En azından bunu yaptı."

"Sanırım."

"Dostum, bu boku ç ö z m e n gerek," dedi hayal kırıklığıyla başını sallayarak.

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Ben de karşılık verdim. "Yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum."

"Şey," dedi, sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi. "Sadece üzerlerine bas."

"Ne?"

"Eğer onun etrafında dolanıyormuş gibi hissediyorsan, bunu yapmayı bırak." "Bundan daha fazlası var," diyerek biramın üstünü patlattım. Uzun bir yudum aldım ve ailemin arka verandasının korkuluklarına yaslandım. "Eğer yanlış oynarsam, ortadan kaybolur ve Etta'yı göremememiz benim suçum olur."

"Hadi ama Trev," diye cevap verdi. "Bu çok zayıf." "Hayır, bu pratik."

"Hayır. Bu zayıf." Başını bana doğru salladı. "Trev, eğer o böyle olsaydı? Onun için bu kadar gergin olmazdın. Bunu bir bahane olarak kullanıyorsun, dostum. Zayıf bir bahane."

"Nasıl hissettiği konusunda oldukça açıktı."

"Öyle mi?" diye sordu. "Gerçekten mi? Çünkü üzgün olduğunda seni aradığını, sonra da gece senin evinde saklandığını gördüm. Biz takılırken seni izlediğini gördüm. Pek konuşmuyordu ama lanet olsun, *izliyordu*."

Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini gizlemek için omuzlarımı silkerek, "Beni terk etti," diye mırıldandım. "Benimle birlikte olmak istemiyor."

Bram başını sallayarak, "Belki de onunla birlikte olmak istemiyorsun," diye karşı çıktı. "Bana öyle geliyor ki ikiniz de bunu anlayamayacak kadar inatçısınız."

Tartışmak için ağzımı açtım ama elini kaldırarak sessiz olmamı işaret etti.

"Bu oyunu bütün gece oynayabiliriz, ama ben lanet bir kadın değilim ve

duyguların hakkında konuşmak istemiyorum," dedi açıkça. "Ne derler? *Haklı olmayı mı yoksa mutlu olmayı mı tercih edersin?* Sanırım soru bu. Onun gittiği ve senin mağdur taraf olduğun gerçeğiyle burada güvende mi kalmak istersin yoksa gidip bunu düzeltmek için ilk hamleyi mi yapmak istersin? Size kalmış."

O eve geri döndü ama ben bir süre dışarıda kaldım ve söylediklerini düşündüm. Hayatımın çoğunu etrafımdaki insanların rahat etmesini sağlamaya çalışarak geçirmiştım. O noktada bu, kişiliğime o kadar yerleşmişti ki değiştirebileceğimden emin değildim. Morgan gittiğinde itiraz etmemiştim. Onun istediği de buydu, ben de gitmesine izin verdim. Eğer kendime karşı dürüst olursam, bu benim için işleri kolaylaştırmıştı. Eğer bu kararı Morgan veriyorsa, onu sevmenin bende yarattığı suçluluk duygusuyla uğraşmak zorunda değildim. Ailemin tepkisi ya da ilişkimizin diğer insanlara nasıl görüneceği konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Ancak zaman geçtikçe, "gitmesine izin verme" bahanemin ne kadar kaçamak olduğunu fark ettim. Zorba olmak ile birine onu önemsedğini göstermek arasında fark vardı. Birincisi hakkında o kadar endişeliydim ki ikincisini ihmal ettiğimi düşünmeye başlamıştım.

Babam yemeğin hazır olduğunu haber vermek için başını kapıdan çıkardığında, döndüm ve hala bir şeyler düşünerek eve girdim.

Yemeğimizi yerken annem teyzeme, "Akşam yemeklerini yine senin evinde yemeye başlamalıyız," dedi. "Bir süredir işleri benim için kolaylaştırmaya çalıştığını biliyorum ama bu masanın etrafında sıkışıp kaldık."

Liz Teyze sırtarak, "Bana uyar," diye cevap verdi. "Sanırım Kate yakında çocukları getirecek ve fazladan alana ihtiyacımız olacak."

"Öyle mi?" Annem de gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Bu güzel olacak. Shane bu konuda tek kelime etmedi."

"Sanırım bugün karar verdiler," dedi Liz Teyze. "Eminim seni bu akşam arayacaktır."

"Muhtemelen."

Ani beni yanımdan dirsekledi. "Shane'in bundan haberi olsa bile," diye mırıldandı nefesinin altından. "Son duyduğuma göre ayın büyük bölümünde antrenman yapıyormuş, o yüzden geleceğinden şüpheliyim."

"Katie'nin çocukları ziyarete getirme konusunda bu kadar iyi olması çok güzel," dedi annem. "Ve o buradayken çocukları görmene izin veriyor." Gözlerini devirerek ağzına bir parça yemek attı ve ben nerede olduğunu görmek için beklerken sırtımdaki ve boynumdaki kaslar anında gerildi

yorumlarıyla devam ediyor.

"Neden yapmasın ki?" Liz Teyze sordu.

"Aynen öyle," diye cevap verdi annem. "Bu civarda olsaydınız, en azından çocuklarınızın büyükanne ve büyükbabalarını ziyaret etmelerine izin verirdiniz gibi görünüyor."

"Bu çok saçmaydı," dedi teyzem tiksintiyle başını sallayarak. "Özellikle de arazideyken."

"Onun bir adı var," dedim soğukkanlılıkla. "Adı Morgan." "Trevor," dedi Ani sessizce, beni sakinleştirmeye çalışarak. "Morgan'ın adını biliyoruz," diye yanıtladı annem.

"Peki, o zaman neden kullanmıyorsun?" Kelimelerimi biraz daha kırparak sordum.

"Neden bu kadar sinirlisin?" Annem şaşkınlıkla burnunu kıvrarak sordu. "Henrietta buradayken onu görmeyi gerekiyordu."

Ani, masanın altında ayağını benimkine vurarak, "Yapma," diye uyardı nefesinin altından.

"Benim evimde kalırken onu görmemek biraz zor olurdu."

"Evet, o da neydi öyle?" Liz Teyze sordu.

"Bizi ilgilendirmez, Lizzie," dedi Dan amcam, elini masadaki yengemin elinin üzerine bastırmak için uzanırken.

"Seni ilgilendirmeyen ne?" diye sordu annem masanın etrafına bakarak. "Burada neyi kaçırıyorum?"

Babama baktı ama o tek kelime etmedi.

"Ne?" diye sonunda bana doğrudan sordu. "Bu ikinizin arasında olanlarla mı ilgili?"

Cevap vermedim. Cevap veremezdim. Artık Morgan'la aramızda bir şey olup olmadığını bile bilmiyordum. Olabilecek ya da olmayabilecek bir şey yüzünden annemle tartışmaya girecek değildim.

"Belli ki bunun kötü bir fikir olduğunu anlamışsın," dedi annem alay ederek. "Sohbetlerde karşıma çıkmamasından anladım."

Gerçekten ağzımı kapalı tutmaya çalıştım. Dişlerimi sıktım ve avuçlarımı uyluklarımın üzerinde yumruk yaparak onun gözleminin gitmesine izin vermeye çalıştım. Ama sonunda kendimi durduramadım.

"Aslında," dedim derin bir nefes alarak. "Buna karar verecek biri varsa, o da kendisidir. Eğer bana kalsaydı, parmağında benim yüzüğüm olurdu."

Masa yaklaşık iki saniye boyunca tamamen sessizleşti ve ardından kıyamet koptu.

koptu. Bram gülmeye başladı, Ani söylediklerime inanmamış gibi başını ellerinin arasına aldı, annem ve teyzem ne düşündüğümü merak ederek birbirleriyle konuşuyorlardı ve Dan Amca teyzemi susturmaya çalışıyordu. Ama babama baktığımda hiç etkilenmemişti. Bana bakarken dudaklarının bir tarafı hafifçe yukarı çekilmişti ve gözlerinde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu.

Kelimelerin patlayıcı olacağını biliyordum. Ayrıca çok erken olduğunu da biliyordum. Eğەر evlenme teklif edeceksem kadının benimle gerçekten konuşmasını sağlamalıydım. Ancak, durumumun ciddiyetini daha da netleştirmenin başka bir yolunu bilmiyordum. Eğەر bana kalsaydı, Morgan ve ben birlikte olurduk. Bir aile olacaktık.

"O kadın," diye başladı annem.

"Dikkatli ol," diye uyardı babam, çenesi yukarı kalkmıştı. "Mike," dedi annem şaşkınlıkla.

Babamın yutkunmasını ve çatalını masaya bırakmasını endişeyle izledim.

"ocuk niyetini fazlasıyla belli etti," dedi babam sessizce, bakışları annemden hiç ayrılmadan. "Ve ben onu hiçbir kadına, özellikle de değer verdiği bir kadına saygısızlık etmesine izin verecek şekilde yetiştirmedim. zgn olduğunu biliyorum Eleanor, ama ne söylediğine dikkat et."

Annemin yanakları kızardı ve ağzı öfkeyle gerildi.

Babama tiksintiyle "Neden bunun uygun olduğunu düşündün ki?" diye sordu.

"Neden yle olmadığın düşündün ki?" Babam karşı ıktı. Onun kabullenici sözlerinden sonra her şey sessizleşti ve aylardır ilk kez derin bir nefes alabildiğimi hissettim.

Annemle babam nadiren kavga ederdi. Bazen, ben çocukken, tüm çocuklar yattıktan sonra sessizce tartıştıklarını duyardım, ama ertesı sabah genellikle her şey açıklığa kavuşurdu. Kin tutmazlardı ve normalde önemli hiçbir konuda anlaşmazlığa dşmezlerdi. Başkalarının önünde tartıştıklarını hiç görmemiştim.

"Yeter," dedim, sesimi zar zor yükselterek. Babamın beni savunmasını ne kadar sevsem de, buna daha fazla seyirci kalamazdım.

Annem ve babam şaşkınlıkla bana döndüler.

"Minnettarım," dedim babama başımı sallayarak. "Ama bu tartışmaya açık bir konu değil."

Annem kekelemeye başladı ve ben sadece başımı salladım.

"Fikrini önemsiyorum," dedim, gördüğüm andan beri sevdiğim o güzel mavi gözlerle buluşarak. "Ama bu durumda, bu senin kararın değil."

"Kardeşinin kız arkadaşıydı-"

Bu argümanı kullanmasına izin vermek istemediğim için dişlerimi sıkarak, "Onun hiçbir şeyi değildi," diye araya girdim. Öfke içimde bir gelgit dalgası gibi yükseldi. "Ve onu ve kızlarını ortada bıraktı."

"İkisi arasında ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye yanıtladı inatla.

"Senden daha çok şey biliyorum," diye karşı çıktım.

"Yeterince biliyorum." "Sana bunun sorun olmadığını düşündürecek kadar-"

"Anne," dedim sözünü keserek. "Henry onu terk etti!" Ellerim nemli ve ensem sıcaktı. Midem bulantıyla çalkalanıyordu ama ağzımdan dökülen sözcükleri durduramıyordum. "Çocuğunun annesini sevmeyerek Hen'e bir çeşit sadakat göstermem gerekiyorsa, o zaman sanırım ben boktan bir kardeşim. Hen burada olsaydı ona da aynı şeyi söylerdim demek isterdim ama dürüst olalım. Hen burada olsaydı, Etta ya da Morgan'dan *haberimiz* bile olmazdı."

"Ne cüretle kardeşin hakkında böyle konuşursun?" diye tısladı annem, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Defol git evimden." Sözlerindeki zehirle başım geriye gitti.

"Eleanor," diye gürledi babam.

"Tamam," dedim, tamamen paramparça olmuşum ve hâlâ öfkeyle titriyordum. Sandalyemi yavaşça masadan geriye ittim ve ayağa kalktım. "Tekrar hoş karşılandığımda bana haber ver."

Ön kapıya doğru yürürken babam adımı seslendi ama ben durmadım. Duramadım. Dışarı çıkar çıkmaz, o gün yediğim her şeyi ön verandayı kaplayan ortanca çalılarına kustum. Titreyerek dört tekerlekli arabama tırmandım ve evime doğru yola çıktım. Oraya vardığımda telefonumda iki mesaj vardı.

Ani: *Konuşmak istersen haber ver.*

Bram: *Tam zamanında.*

* * *

Ani, Pazar öğleden sonra kapıyı çalmadan ön kapımı iterek, "Tamam," dedi. "Sana Cumartesi gününün tamamını güveçte pişirmen için verdim."

"Teşekkürler," diye homurdandım, koltuğa yaslandım, bir yandan da

Koda'yı daha sıkı bir şekilde yanıma yaslayarak uyuyordum. "Ne kadar iyisin."

"Bu sen değilsin," diye tersledi ve cep telefonunu bana fırlattı. Tam zamanında savuşturdum ve yanımdaki kanepenin koluna çarptı. "Seni dört kez aradım."

"Konuşmak istemedim."

"İşin bitti."

"Ne diyeyim?"

Benimle sehpanın arasında durdu ve ellerini kalçalarına koydu, uçmak üzere olan sinirli bir peri gibi görünüyordu.

"Sen," dedi sertçe, "kışını kaldıracaksın, lanet olası bir duş alacaksın ve lanet olası bir çanta hazırlayacaksın."

Biramdan bir yudum daha alırken emri duymazdan geldim.

"Herkesin ne düşüneceği konusunda o kadar endişeliydin ki," dedi çıplak ayağıma botuyla tekme atarak. "Pekala, şimdi kedi çantadan çıktı. Artık hiçbir bahanen kalmadı. Eşyalarını topla ve güneye git."

"Küçük bir ayrıntıyı unutuyorsun," diye karşı çıktım. "Morgan ilgilenmiyor." Sinirle diğer ayağıma tekme atarak beni inletti.

"Kapa çeneni," diye cevap verdi. "O kadın senin için tamamen gitti. Cesaretini topla ve gidip onu getir."

"Bram ile çok fazla zaman geçiriyorsun."

"Haklısın, öyle," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Çünkü işler zorlaştığında bile geri gelmeye devam etti. Ve şimdi bize bir bak, aile içi mutluluğun resmiyiz."

"Oh, evet," diye kıs kıs güldüm. "Siz neredeyse Walton'lar gibisiniz."

"Trevor," dedi uyarırcasına. "Eğer kalkıp duş almazsan pis koku sana yapışmış, hortumu buraya sürükleyeceğim."

"Ben gidiyorum," diye cevap verdim, ayağa kalkarak. "Ben içerideyken evin içine sıçmaması için yavruyu kulübesine koyabilir misin?"

"Beni dışarıda bırakmaya çalışmayın," dedi yavru köpeği kucağına alarak. "Anahtarım var."

"Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum," diye mırıldandım nefesimin altında banyoya doğru ilerlerken.

Cuma gecesı ailemin evinden ayrıldığımdan beri evde oturuyor, hiçbir telefona ya da mesaja cevap vermiyordum. Ailem iyi niyetliydi ama sonrasında onlarla konuşacak ne enerjim ne de isteğim vardı. Aile içi dedikodu değirmeninin döndüğünden emindim ve gerçekten

yakıtla ilgileniyor.

Annem arasaydı, cevap verirdim. Açmadı.

Duşa girip spreyi açtığımda derin bir nefes aldım. Kızgın olduğu belliydi ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum ve düzeltmek istediğimden bile emin değildim. Henüz değil. Tüm hayatımı onu memnun etmeye çalışarak geçirmiştım ama bu konuda bir adım atamıyordum ve bu beni çok üzüyordu. İki zıt yöne çekiliyormuşum gibi hissediyordum. Eğer bir yöne gidersem, yetişkin hayatım boyunca istediğim her şeyi elde edebilirdim. Diğer yönü seçersem, yedi yaşımdan beri şampiyonum olan kadınla aramdaki uçurumu onarabilirdim. Karar vermek imkânsız görünüyordu.

Morgan'ı düşünürken suyun başımdan aşağı ve göğsümden aşağı akmasına izin verdim. Sacramento'ya döndüğünden beri sessizliğini koruyordu. Bunun kız kardeşinin yerleşmesine yardım etmekle meşgul olmasından kaynaklandığını umuyordum ama durumun böyle olmadığından oldukça emindim.

Hayatım boyunca ilişkiler hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da değer verdiğiniz insanlar için zaman ayırdığınızdı. Hayatınızda neler olup bittiğinin bir önemi yoktu, eğer boş bir saniyeniz varsa iletişim kurardınız. Morgan'dan bunu öğrenememiştım.

Şimdi, Bram ve Ani beni onun peşinden gitmem için zorluyorlardı ve bunun bir hata olacağından oldukça emindim. Onu takip etmek beni hangi noktada sapık yapıyordu?

Duştan çıktığımda hala bir karara varamamıştım.

Kalçalarımın bir havluyla banyodan çıkarken Ani, "Çantayı hazırladım," dedi. "Tanrım, üstünü örter misin?"

"Yatak odamdasın," diye cevap verdim, şifonyerimin üstünden b i r k a ç boxer ve bir kot pantolon aldım. "Git de giyineyim."

Kapıdan çıktı ama hala duyabilmem için biraz aralık bıraktı. Onu.

"Şimdi yola çıkarsan sabaha orada olabilirsin," dedi. "Seni ben götüreceğim. yavruya iyi bak."

"Yorgun olduğumda berbat bir şoför oluyorum."

"O zaman Cuma gecesinden beri yatıyor olman iyi bir şey," diye karşılık verdi. "Ayrıca, adrenalin seni tamamen uyanık tutacaktır."

"Neden bu işe bu kadar yatırım yaptın?" Giyinir giyinmez kapıyı açarak sordum. "Neden bu kadar zorluyorsun?"

Ani omuzlarını silkmeden önce bir an için irkilmiş görünüyordu. "Senin mutlu olmanı istiyorum," dedi basitçe. "Sıra sende."

"Umduğun gibi mutlu bir son olmayabilir," diye cevap verdim kolumu omuzlarına atarak.

"*Mutlu son,*" diye kıs kıs güldü ve beni yanımdan dirsekledi. Sonra ayıldı. "Eğer kalbin kırık dönersen Liz'e Arie'ye baktırırım, Bram ve ben de gelip seninle zil zurna sarhoş oluruz. Ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdim. Evin önüne vardığımızda kanepenin üzerinde paketlenmiş bir bavul buldum.

"Bulabildiğim her yazlık şeyi buraya koydum," dedi Ani rahatlıkla. "Herhangi birinin uyup uymadığından emin değilim ama sıcak çarpmasından ölmezsin."

"Teşekkürler."

Gitmeden önce yapmam gereken şeyleri düşünerek evin etrafına bakındım. Mutfak darmadağınktı, pencerelerin çoğu açıktı ve oturma odam cips ve gazoz kasırgası vurmuş gibi görünüyordu.

"Ben temizlerim," dedi Ani, bavulumu bana doğru iterek. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bu tek seferlik bir teklif, tadını çıkar," diye karşılık verdi. "Cesaretini kaybetmeden git."

Birkaç dakika içinde Koda'ya veda etmiş ve evden uzaklaşmaya başlamıştım. Garipti ama evimden uzaklaşıp Morgan'a yaklaştığım her kilometrede gerginleşmek yerine doğru hamleyi yaptığımdan daha da emin oldum.

Bölüm 16

Morgan

Benimle dalga mı geçiyorsun, Ranna?" Eşyalarını sakladığı oturma odasına bakarak tısladım. Her şey gitmişti, giysileri, okul eşyaları, hepsi. "Seni öldüreceğim," diye mırıldandım nefesimin altında.

Mutfığa girip telefonumu masadan kaptım ve yirmi dakika önce uyanıp gittiğini fark ettiğimden beri onu beşinci kez aradım. Babamın evine geldiğinden beri kendini sıkışmış hissettiğini biliyordum ama tek kelime etmeden çekip gideceğini düşünmemiştim. O bir yetişkindi, bunu biliyordum ama babamın ve benim onun için endişeleneceğimizi biliyor olmalıydı.

"Miranda," sesli mesajını tekrar aldığımda dişlerimi sıktım. "Hangi cehennemdesin? Eğer beni geri aramazsan çocukları arayıp seni aramaya başlamalarını söyleyeceğim." SON tuşuna sertçe basarak kapattım ve telefonumu masaya geri çarptım. Başka biri olsa polisi arayacağımı söylerdim ama bunu kız kardeşime yapamazdım. Ona babamın arkadaş grubunu peşinden göndereceğimi söylemem yeterli olacaktı.

Miranda'yı da yanıma alarak geldiğimden beri babamın evindeki hayat tamamen farklı bir hal almıştı. Etta ve ben daha önce mutluyduk, yerleştiğimiz için neredeyse kaygısızdık ve ben çok hızlı bir şekilde iyi bir iş bulabilmişim. Miranda denkleme eklendikten sonra ise işler çok daha zorlaşmıştı. Son zamanlarda onun için o kadar endişeleniyordum ki beni onu boğmakla suçluyordu. Huysuz ve asık suratlıydı ve bunu tamamen anlıyor olsam da, ruh hali yine de hepimizi geriyordu.

Babam ona olanları anlattığında çok öfkelenmişti ve çalışmadığı zamanlarda normalde yaptığı gibi arkadaşlarıyla takılmak yerine neredeyse kendini bize kapatmıştı. Hiçbir uyarıda bulunmadan kaçtığım için dükkândaki pozisyonumu kaybettiğimden beri, bu hepimizin aynı yerde olduğu anlamına geliyordu. Sürekli olarak.

Aptalca şeyler hakkında tartışmaya ve kavga etmeye başlamıştık. Etta gerginliği hissetti ve normalden daha sert davrandı, başparmağı ağzından nadiren çıkıyordu.

Açıkçası, hepimizin birlikte yaşamasının ne kadar sürebileceğinden emin değildim.

Miranda'nın öylece çekip gideceğini bir an bile düşünmemiştim. Arabası olmadığını düşünürsek, nasıl gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Daire çizerek eşyalarını evde bir yere saklayıp saklamadığını anlamaya çalıştım ama on dakika sonra Etta'nın beşiğinde konuştuğunu duyduğumda hiçbir şey bulamamıştım.

"Uyanmışsın," dedim neşeyle Etta'ya, sessizce öfkeleniyor olsam da. "İyi uyudun mu?"

"Evet," diye cevap verdi Etta, onu beşiğinden kaldırırken başını omzuma yaslayarak.

"Aman Tanrım," diye takıldım. "Kaldırılamayacak kadar büyümüşsün."

Bacaklarını kalçalarımın etrafına sararak, "Hayır, ben değilim," diye karşı çıktı.

Fark etmeye başladığım bir başka şey de buydu. Etta her zaman büyük bir kız olduğunda ısrar etmek yerine, tam tersini ima etmeye başlamıştı. Bazen arka verandada kendime birkaç dakika ayırabilmek için babamın onun dikkatini dağıtmasını sağlamak zorunda kalıyordum.

"Haklısın," dedim usulca, başını öperek. "Sen hâlâ benim bebeğimsin." Benim şımarık iki yaşındaki kızım hiç itiraz etmedi.

Nefesimi tutarak bezini değiştirdim ve kirli olanı dolu bez kovaasına attım. Nedenini bilmiyordum ama evde tam zamanlı çalıştığım dönemden bile daha az iş yapıyordum. Her şey dağınıktı, bezlerin yıkanması gerekiyordu ve üç gündür duş almadığımdan oldukça emindim.

"Wanna Teyze?" Etta onu mutfığa taşıırken sordu.

"Ranna Teyze'nin nerede olduğundan emin değilim," diye cevap verdim, kendimi neşeli olmaya zorlayarak. "Belki markete gitmiştir."

Telefonum çaldığında Etta'ya mısır gevreği götürüyordum. Tekrar çalmadan açtım.

"Alo?"

"Korkma," dedi Olly, selam verme zahmetine bile girmeden.

"Neden korkayım ki?" Omzumun üzerinden Etta'ya bakarak yavaşça sordum. Ağzı hafifçe aralanmış ve başparmağı yanağına yapışmış halde beni izliyordu.

"Bu sabah Frank'ten bir telefon aldım-"

Daha cümlesini bitirmeden ne söyleyeceğini biliyordum ama yine de inanmakta güçlük çekiyordum.

"Bu hafta gelmeyeceğini çünkü sahilde bir geziye çıkacağını söyledi."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım, dağınık bulaşıklarla dolu lavaboya bakarken. "Miranda onunla birlikte, değil mi?"

"O da öyle söyledi," diye yanıtladı Olly. "Baban bundan bahsetmediği için senin bilmediğini düşündüm."

Mutfaktan çıkarken Etta'nın yanından geçerken ona gülümseyerek, "Hayır," dedim. Koridorda yeterince ilerledikten sonra devam ettim. "Tek kelime bile etmeden gitti."

"En azından Frank'le birlikte olduğunu biliyorsun."

"Bu beni pek de rahatlatmıyor," diye karşılık verdim.

Frank'e hayatım pahasına güvenmiştim. O ailemden biri sayılırdı ve Miranda'ya bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini biliyordum. Ancak, onların hikâyesi tam bir saçmalıktı ve şu anda Miranda için Frank'in bisikletinin arkasında günlerce yatmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordum.

"Onunla ilgilenecektir," dedi Olly.

"Oh, evet," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Eminim yapacaktır."

Olly güldü. "Sakin ol, anne ayı," dedi. "Eminim iyi olacaktır."

Oregon'da Miranda'ya ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Geniş ailemizin hiçbiri bilmiyordu. O böyle istemişti, bu yüzden babam ve ben onun kararına saygı duymuştuk. Şimdi buna pişmanlık duyuyordum.

"Gitmeliyim," diye cevap verdim, onunla tartışmaya zahmet etmeden. "Frances'le konuşursan beni aramasını söyle."

"Ona Frances dediğinizi de bildireceğimden emin olabilirsiniz."

"Umurumda değil," diye mırıldandım telefonu kapatmadan önce.

Etta'ya kahvaltısını verirken babamı aramayı düşündüm ama vazgeçtim. Bu konuyu düşündükçe kız kardeşimi ve Frank'i daha az hırpalamak istiyordum. Başına kötü bir şey gelmişti ama bir adım geri çekilip olaya dışarıdan bakarsam, ne yaptığı ya da zamanını kiminle geçirmeyi seçtiği konusunda gerçekten hiçbir söz hakkım yoktu. O bir yetişkindi.

Duygusal olarak kendini bir düşüşe hazırladığını bilsem de, fiziksel olarak Frank'le iyi olacağını da biliyordum. Nefret etsem bile bunu kabullenmek zorundaydım. Tek umudum, her ne halt ediyorlarsa oradan döndüğünde, gittiğinden daha kötü durumda olmamasıydı.

Bazen ailem tamamen yorucu oluyordu. Babam ve kız kardeşimden daha fazla insanla uğraşmak zorunda kalmayı hayal bile edemezdim. Büyük aileleri olan insanlar bunu nasıl yapıyorlardı?

Etta kahvaltısını bitirirken ben ılık kahvemi içtim ve mutfağı temizlemeye koyuldum. Temiz bir evin, babam eve geldiğinde en küçük çocuğunun kümeden kaçtığını görünce yaşayacağı darbeyi yumuşatacağını umuyordum.

* * *

İki saat sonra kapı çaldığında terli, kirli ve saçımda yapışkan bir şey vardı. Etta ve ben kahvaltıyı bitirdiğinden beri evi temizliyor ve Disney müziği eşliğinde dans ediyorduk ve o da daha iyi görünmüyordu. Saçlarımızdaki yapışkan maddenin yerleri temizledikten sonra paylaştığımız bir torba meyveli atıştırmalıktan kaynaklandığından emindim.

"Neden biri bizi rahatsız etsin ki?" Ellerimi havaya kaldırarak Etta'ya sordum. "Meşgulüz!"

"Meşgulüm!" diye bağırdı kızgınlıkla, salyaları çıplak göğsünden aşağı damlıyordu. Bir noktada onu soymuştum ve üzerinde leopar desenli bir bebek bezi ve bir çift prenses terliğinden başka bir şey yoktu. Önyargılıydım ama yine de onun evrendeki en sevimli çocuk olduğuna emindim.

Yerden kalkarken hâlâ aşırı öfkeli bir ses tonuyla, "Onları göndermemiz gerek," dedim.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kapıyı açarken bir hışımla sordum. Trevor'ın elinde pelüş bir hayvan ve birkaç çiçekle kapının önünde durduğunu görünce çenem düştü. "Oh, kahretsın."

"Oh, kahretsın!" Etta kapıya doğru koşarak papağan gibi tekrarladı.

"Kahretsın! Twevo!"

"Beni gördüğüne çok sevindiğin belli," diye şaka yaptı Trevor, dudakları eğlenerek seğiriyordu.

"Twevo!" Etta tekrar bağırarak kendini onun üzerine attı.

Onu yakalamaya çalışırken kalbim küt küt atmaya başladı ama neyse ki Trevor çoktan oradaydı ve pelüş hayvanı bırakarak eşige takılmadan önce onu göğsüne bastırdı.

Etta'nın kirli kolları boynuna dolanırken, "Hey, tatlı şey," dedi mutlulukla. "Seni özledim."

"Tanrım, özür dilerim," diye mırıldandım doldurulmuş zürafayı yerden kaldırırken. "Ah, işte." Oyunağı ona uzatmaya çalıştım ama uzanmadı.

"Güzel müzik," dedi onun yerine, Etta'yı koluna daha sıkı yerleştirerek. "En sevdiklerimden biri." Uzun bir süre bana baktı, sonra yutkundu

Sert. "Beni içeri alacak mısın?"

Bana bu sözleri en son söylediği zamanı çok net hatırlıyordum ama önceki gibi cevap vermemiştim. Evin içine girebilmesi için kapı aralığından geri çekildiğimde dilim damağıma yapışmış gibi hissediyordum. Her yerde temizlik malzemeleri vardı, müzik hâlâ bangır bangır çalıyordu ve tişörtümün altından sırtımdan aşağıya doğru boncuk boncuk ter aktığını hissedebiliyordum. Utancımın yerin dibine girmek istiyordum.

"Annem temizlik yapıyor," dedi Etta gururla. "Ben de yardım ediyorum."

"Anlıyorum," diye cevap verdi, gözleri parlayarak. "Sen de şeker yiyormuşsun gibi görünüyor."

"Meyveli atıştırmalıklar," diye açıkladım, dağınık saçlarımı at kuyruğuma doğru itmeye çalışırken yanaklarım ısınıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diye hızlıca ağzımdan kaçırdım. "Hayır, sorun değil. Neredeyse bitirmiştik."

Etta saçmalamaya başladı, muhtemelen Trevor'a o geldiğinde ne yaptığımızı anlatmaya çalışıyordu ama ikimiz de pek dikkat etmedik. Sıkışmıştık, birbirimize bakıyorduk.

Neden orada olduğundan emin değildim. Evinden ayrıldığımdan beri konuşmamıştık ve kapıda olduğunu düşüneneğim son kişi oydu. Belli ki aptalın tekiydim, çünkü tam karşımda duruyordu. Tişörtü ve şortu temiz görünüyordu ama kırıktı ve yeni duş almış gibi güzel kokuyordu.

Etta aşağı inmek için kıvranırken usulca, "Seni özledim,"

dedi. "Burada ne işin var?" Etta'yı ayağa kaldırırken sordum.

"Seni özledim," diye tekrarladı, boyu uzarken bakışları benimkilerle buluştu.

"Ama-" Kafamı şaşkınlıkla salladım ama gözümü ondan ayıramadım.

Eve döndüğümünden beri onu düşünmemek için çok iyi bir iş çıkarmıştım. Miranda'yla uğraşmak ve babamın kendini tamamen kaybetmesini engellemeye çalışmak arasında kendime ayıracak bir anım bile olmamıştı. Aklımın ona doğru kaymasına izin vermemiştim çünkü açıkçası zaten başımda çok fazla iş vardı. Şimdi iki adım ötemde duruyordu, onu görmezden gelmek imkansızdı ve bunu ilk başta yapabildiğime inanamıyordum.

"Senden haber alamadım," dedi nazikçe.

"Arayabilirdin," diye cevap verdim, ellerimi kaldırıp yanlarıma doğru bırakarak.

"Cevap verir miydin?" "Evet."

"Gerçekten mi?"

"Belki," diye itiraf ettim utanarak.

Anlayışla başını salladı ama başka tarafa bakmadı. "Miranda nasıl?"

"Daha iyi." Etta'nın yerde, bir kanepenin üstünde yattığını görmek için ona baktım.

Yastık. "Aslında bu sabah eski bir aile dostuyla seyahate çıktık."

"Öyle mi?"

"Mm-hmm."

Yüzümü buruşturmamak için saçlarımı tekrar yüzümden çektim. Leş gibi koktuğuma emindim. Üzerimdeki tişört babamındı, basketbol şortu kim bilir nereden alınmıştı ve ayak tırnaklarımdaki oje o kadar yıpranmıştı ki iğrenç görünüyordu. Olabilecek en kötü zamanda gelmişti.

"Morgan," dedi Trevor, elimi saçımdan çekerken. "Sorun yok." "Bir duşa ihtiyacım var," diye hayıflanarak cevap verdim. "Tam olarak böyle bir şey beklemiyordum.

şirket."

"Çok güzel

görünüyorsun."

"Hayır, iğrencim."

"Dur," diye mırıldandı, daha önce ondan hiç duymadığım bir ses tonuyla.

"Kıpırdanmayı kes."

Derin bir nefes aldı ve elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Etta'yı beşiğine yatır," diye emretti ve beni biraz ürküttü.

Tartışmaya başlarken ona bakmak için döndüm, ama yerde uyuyakaldığını fark ettiğimde ağzım kapandı. Bir haftadır ilk kez uykuya dalmadan önce yarım saat boyunca uykusu hakkında mızızlanmasını dinlemek zorunda kalmamıştım. Tek kelime etmeden etrafından dolaştım ve onu kucağıma aldım. Onu odamıza yerleştirmek sadece birkaç dakika sürdü ve dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattığımda Trevor koridorda bekliyordu.

"Buraya gelmenin muhtemelen bir hata olduğunu düşündüm," dedi sessizce, benim alanıma girerek. "Bir süredir senden haber alamıyordum ve nasıl karşılanacağımdan emin değildim."

Beni duvara yasladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. İğrenç olmama ve yakında bunu fark edeceğinden emin olmama rağmen itiraz etmedim. Eğer

Her ne olursa olsun, vücudum onun ilerleyişi karşısında yumuşadı, omuzlarımdaki ve boynumdaki gerginlik dağıldı.

"Bütün yol boyunca bir ileri bir geri gitti," dedi, eli boynumun yanına geldi. "Bana onu rahat bırakmamı mı söyleyecek? Kapıya cevap vermememi mi? Beni rahat bırakmaya mı çalışacak? Beni özlüyor mu?"

Sırıttı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Bunun panik mi yoksa coşku mu olduğundan emin değildim.

"Başından beri içgüdülerime güvenmeliydim," dedi sohbet edercesine. "Yine de ayak parmaklarına basmaktan çok endişelendim."

Parmakları ensemdeki saçlarla oynamaya başladı ve ben titredim.

"İçgüdülerin mi?" Parmakları boynumda ileri geri hareket ederken donakalmış bir şekilde mırıldandım.

"Beni istiyorsun," dedi kolayca, eli belli belirsiz sıkılarak. "Beni en başından beri istiyorsun."

O kadar basit olmadığını söylemeye başladım ama o benim sözlerimi kendi sözleriyle kesti.

"Havuzda göğsüme bakarken beni istiyordun," dedi usulca. "Beni buraya davet ettiğinde de beni istiyordun." Dizleri kalçalarımın arasına girerken başını yana eğdi ve tarif ettiği yerin ev olmadığını anlamamı sağladı. "Kıçıma tekneyi bastığında da beni istiyordun. Kız kardeşinin yurdundan aradığında da beni istiyordun."

"Bu sonuca nereden vardın?" Çenemi meydan okurcasına biraz yukarı kaldırarak homurdandım. Söylediği sözler doğrudu, ama bu sözler, tanıdığım Trevor'a tamamen yabancı bir şekilde söylenmişti.

"Bana bakış şeklin," diye cevap verdi.

Verdiği cevaptaki sadelik, yapabileceğim her türlü tartışmayı durdurdu.

"Ben de sana aynı şekilde bakıyorum," dedi tatlı bir sesle, ağzı kulağımdan sadece milimetre ötede olacak şekilde başını eğdi. "Sanki suyun altında yüzüyormuşum da sonunda hava almaya çıkmışım gibi."

Dudakları kulağımın hemen altındaki deriyle buluştuğunda başım bir gümbürtüyle duvara yaslandı. "Sanki Noel ağacının altında bütün yıl istediğim hediyeye bakıyormuşum gibi."

Dudakları boğazımın önünden geçip köprücük kemiğimin çentiğine daldı. "Sonunda seni bulduğum için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum."

"Beni mi arıyordun?" Aptalca sordum, kelimeler kendimi tutamadan dudaklarımdan döküldü. Ne söylediğimi fark ettiğim anda donup kaldım.

"Bebeğim, hayatım boyunca seni aradım," diye cevap verdi, alnımız birbirine değene kadar başını kaldırdı. "Henüz orada olmayabilirsin," diye nefes aldı. "Ama hiç bu kadar emin olmamıştım."

Gözlerim yaşardı, ama irade gücümle gözyaşlarımı tuttum.

"Duş almam lazım," diye cevap verdim. Bu muhtemelen söyleyebileceğim en kötü ve en doğru şeydi.

Trevor bir an için kaskatı kesildi, gözleri benimkilere dikilmişti ama ben özür dilemeye ya da herhangi bir şey yapmaya fırsat bulamadan tüm vücudu kahkahalarla sarsılmaya başladı. Trevor bir elini duvara dayamış, diğer elini de hâlâ boynuma dolamış bir halde bana doğru eğildi ve deli gibi gülerken yüzünü boğazıma dayadı.

İşi bittiğinde yüzünü kaldırdı ve beni o kadar hızlı öptü ki büzüşmeye bile fırsatım olmadı.

"Annemle tartıştım," dedi, gülümsemesi kaybolmuştu.

"Oh, hayır," diye mırıldandım. Belki de beni görmeye gelmesinin nedeni buydu. Annesiyle ne kadar yakın olduklarını biliyordum. Sacramento'ya kadar geldiğine göre oldukça üzgün olmalıydı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Trevor eğlenerek ofladı ve başını iki yana hafifçe salladı.

"Ona senin parmağına bir yüzük takacağımı söyledim," dedi açıkça.

Zihinsel olarak söylediği sözleri anlıyordum. Ancak, Mantıksal olarak, anlamını kavrayamadım.

"Sen *ne*?" Şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışarak ağzımdan kaçırdım.

"Sen ve benim, alışmak zorunda kalacakları bir şey olduğumuzu açıkça belirttim.
için."

"Tanrım," diye mırıldandım, dikkatim dağılmış bir şekilde göğsünü itiyordum. Tamamen

Kollarından kurtulurken az önce söylediklerini görmezden geldim. "Terliyim ve inanamayacağın kadar duşa ihtiyacım var."

Banyoya girdiğimde onu koridorda bıraktım. Ben ortalığı çabucak temizlerken o kendi başının çaresine bakabilirdi. Öyle bir şey değildi.

Evimize ilk gelişi.

Duşa gireli beş dakika bile olmamıştı ki duşun diğer tarafından gelen sesi dm kopardı.

"Bunu bilerek mi yapıyorsunuz yoksa hiçbir fikriniz yok mu anlayamıyorum" dedi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye tersledim, kalbim hâlâ göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. "Huzur içinde duş alabilir miyim?"

"Muhtemelen hayır," diye yanıtladı yanıma gelerek.

Kızgın olmak istedim. Gerçekten istedim. Ama aman Tanrım, tüm o koyu ten tümüyle gözler önündeydi ve kesinlikle hiçbir öz-bilinç belirtisi göstermiyordu.

"Duştayım," diye mırıldandım.

"Ben de," diye karşılık verdi eğlenerek.

"Biliyorum." O kıkırdamaya başlayana kadar bakmaya devam ettim.

"Neden?"

"nk duş alana kadar odaklanamayacağını biliyordum," diye cevap verdi şampuanıma uzanırken. "Ama o kadar uzun süre beklemek istemedim."

Hiç sesimi çıkarmadan saçlarımı kprtmesine izin verdim. Bir yanım yaptığımız şeyden zevk alıyordu ama diğer yanım tamamen ıldır mıştı. Neden buradaydı? Daha önce geri adım attığı halde neden şimdi hamle yapıyordu? Son hamlesi neydi? Ve Tanrı aşkına neden annesine benimle evlenmek istediğini söylemişti? Bu konuda şaka mı yapıyordu? Annesi ıldır mış olmalı.

şampuanı durulamak için başımı arkaya yatırırken, "arkların döndüğünü görebiliyorum," dedi. "Düşüncelerini sınıfla paylaşmak ister misin?"

"Hayır," diye cevap verdim, sabun yüzümden aşağı akarken kekeledim.

"Th," dedi kolayca, kalıntıları silerek. "Neden paylaşmak istemiyorsun?"

"Belki de ben paylaşmayı seven biri değilimdir," diye cevap verdim.

"Tabii ki öylesin," diye karşı çıktı, ellerimi nazikçe yanlarıma geri götürdü ve ardından vücut yıkayıcıma uzandı. "Sadece *kendinle* ilgili hiçbir şeyi paylaşmak istemiyorsun."

"Ne yapıyorsun?" Duşta diz çökerken sordum. "Seni yıkıyorum."

"Kendim yıkanabilirim," diye cevap verdim, geriye doğru küçük bir adım atarak.

"Biliyorum," dedi, yüzüne su sıratmasına rağmen bana bakmak için

başını eğdi. "Ama bunu yapmak isterim."

Esrarengiz cevaplarında neyi kaçırdığımı merak ederek başımı yana eğdim ama ona izin vererek tekrar öne çıktım.

Ayaklarımdan başladı ve yukarı doğru ilerledi, tam olarak acele etmedi ama zaman da almadı. Tek bir noktayı bile kaçırmadı ama oyalanmadı da. Kalçalarıma ulaştığında neredeyse ihtiyaçtan titriyordum ama sırtımda ve gövdemde ilerlerken erojen bölgeleri geçti.

"Yardım istemeyi sevmiyorsun," dedi Trevor elime sabunla masaj yaparken. "Duyguların hakkında konuşmayı ya da çok derine inmeyi sevmiyorsun."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama başını uyarırcasına sallayınca tekrar kapattım.

"Şimdi konuşuyorum, fırsatını bulacaksın," dedi kolumda daha da ilerleyerek. "İlk başta bu beni şaşırttı. İlk geldiğimde beni çok iyi karşılamıştın. Çok kolay. Bunu hafife almışım."

"Kolay mı?" Bakışlarını görmezden gelerek sordum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye cevap verdi. "Bölmeyi bırak."

Ağzımı kapattım ve tek kaşımı kaldırdım. Konuşma sırası bana gelene kadar bekleyemedim. Neden bana patronluk taslamasına izin veriyordum ki? Benim evimdeydi ve lanet olası düşümü böldü.

"Bu yüzden bana soğuk davrandığında nasıl karşılık vereceğimi bilemedim." Omuzlarını silkti ve pişmanlıkla gülümsedi. "Başlangıçtaki halinden o kadar farklıydı ki anında geri çekildim."

Konuşmayı çok istedim ama yapamadım. Elleri omzuma ve koltuk altıma gitti ve günlerdir tıraş olmamış olmama rağmen bir saniye bile tereddüt etmedi. Kızarmamak için kendimi zor tuttum.

"Yaptığının bu olduğunu henüz fark etmemiştim." Köprücük kemiğimin üzerinde durakladı, sonra ilerlemeye devam etti. "Kişisel olan her şeyden uzak duruyorsun, seks sonrası bile."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktım, daha fazla sessiz kalamazdım. "Seninle bir sürü kişisel şey hakkında konuştum."

"Bazen mesajlaştınız," diye başını sallayarak kabul etti. "Ama yüz yüze? Asla."

"Yanlış," diye cevap verdim.

"Bir kez isim ver." Diğer kolumu temizlerken elleri hiç durmadı, bu sefer omzumdan başladı.

"İlk geldiğinde kişisel şeylerden bahsetmiştik!"

"Henry hakkında konuştuk," diye düzeltti. "Senin hakkında konuşmadık." "Evet, konuştuk."

"Hayır," dedi ciddi bir şekilde. "Yapmadık. Henry'nin seni nasıl incittiğini görmezden geldin ve hepsi bu kadar."

"Bana zarar vermedi."

"Vermedi mi?"

"Hayır."

"Senden uzaklaşması seni hiç rahatsız etmedi mi?" "Hayır," dedim ısrarla.

"Etta'dan uzaklaşması seni incitmedi mi?"

"Sanırım temizim," dedim açık açık, elimi onunkinden çekerek. Döndüm ve duşun düğmesini kapattım. "Sana bir havlu getireyim."

Duştan çıktım ama lavabonun altındaki havlulara bile ulaşmadan beni döndürüp ona bakmamı sağladı.

"İşte ben de bundan bahsediyorum," dedi. "Kişisel bir şey hakkında konuşmayı reddediyorsun."

"Elbette," diye cevap verdim, ikimiz de yere damlıyor olsak da geri adım atmayı reddederek. "Etta'yı umursamaması beni rahatsız ediyor. Tabii ki umurundaydı."

"O zaman neden yokmuş gibi davranıyorsun?"

"Çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmiyor," diye karşılık verdim. "Benim bu konuda sızlanmam hiçbir şeyi değiştirmez!"

"Kızgın olmakta sorun yok." "Ben kızgın değilim!"

"O zaman nesin sen?" diye sordu usulca.

"Üzgünüm," diye dişlerimi sıktım. "Tamam mı? Bu beni onun için çok üzüyor."

"Bu konuda üzgün olman sorun değil." "Bunu biliyorum," diye karşılık verdim. "Bunun hakkında konuşmak sorun değil."

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

"Çünkü sana ihtiyacım var," diye cevap verdi, gözleri gözlerimde sabitti. "Neden?"

"Çünkü seninle ilgilenmek istiyorum."

Alay ettim. Elimde değildi. Uzun zamandır kendime bakıyordum.

Hatırlayabiliyordum. Babam ve kız kardeşim arkamı kolladılar mı? Sorgusuz sualsiz. Onlardan bir şey istedim mi? Hiç istemedim.

"Ben kendime bakarım."

"Beni içeri almak seni zayıf yapmaz," diye devam etti

Trevor. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

Bize havlu getirmek için döndüm, sonra benimkini yüzüme götürerek onu engelledim. Tüm bu konuşma midemi endişeyle bulandırıyordu.

"Bana bak," diye emretti. "Şimdi, Morgan."

Gözleriyle buluşabilmek için havluyu bıraktım. Orada gördüğüm şey beklediğim gibi değildi.

"Ben sana aşığım."

"Hayır, aşık değilsin."

"Herkes yardım etmek için çok isteklisin. Sana annemle tartıştığımı söylediğimde hemen yumuşuyor ve bu konuda konuşmak isteyip istemediğimi soruyorsun, ama sana karşı ne hissettiğimi söylediğim anda sertleşiyor ve konuyu değiştiriyorsun."

"Bunlar tamamen farklı iki durum."

"Bunun farkındayım," dedi kolayca, kurulanırken. "Yine de tepkileriniz sabit."

"Neden bunu konuşuyoruz ki?" Sinirle kapı koluna uzanarak sordum.

"Çünkü," diye tısladı, eli bileğimi kavramak için dışarı fırladı, "sana yardım etmeme izin vermiyorsun. Çok yaklaştığım anda yön değiştiriyorsun."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Tanrı aşkına Morgan," diye tükürdü, diğer eli yüksek sesle tezgâha vuruyordu. "Belki de sana yardım etmem gerekiyordur."

"Ne?" dedim. Dedim, şaşkınlıktan sesim normalden daha yüksek çıkıyordu.

"Sana aşığım," dedi tekrar, sesi küçük banyoda yüksek çıkıyordu.

"Tamam mı?"

"Tamam," diye cevap verdim neredeyse duyulmayacak şekilde.

"Sonunda," dedi tavana. "Geçiyorum." "Bu hiç komik değil," diye karşılık verdim.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Öyle değil."

Banyodan çıkmama izin verdi ve tek kelime etmeden yatak odama doğru yürüdüm ve kapıyı arkamdan kapattım. Ben odama girdiğimde Etta hâlâ uyuyordu.

Giyinikti ama yine de zaman kazanmak için onu kontrol ettim. Trevor'ın söylediklerine nasıl cevap vermem gerektiğinden tam olarak emin değildim.

Onu seviyor muydum? Emin değildim. Kendimi onunla hayal edebiliyordum. Yanımda olmadığı zamanlarda onu deli gibi özlüyor ve sürekli ne yaptığını merak ediyordum. Onu başka biriyle düşünmekten nefret ediyordum ve onun incindiğini ya da üzüldüğünü hayal etmek göğsümün üzüntüyle ağrmasına neden oluyordu. Onun mutluluğunu kendiminkinin önüne koyardım. Bu aşk mıydı? Hiç aşık olmamıştım, o yüzden emin olamıyordum. Ailemi sevdiğim gibi hissetmiyordum.

Yine de onu önemsiyordum. O kadarını biliyordum.

Birkaç dakika sonra onu mutfakta bulduğumda uysalca "Seninle kavga etmek istemiyorum," dedim.

"Bebeğim," diye iç geçirdi, dönüp bana baktı. "Kavga etmiyorduk." "Kavga ediyormuşuz gibi hissettim."

"Değildi." Bana doğru yürüdü ve elini saçlarımın arkasına doğru kaydırarak alnımdan öptü. Elimi tuttu ve beni kanepeye götürdü, oraya vardığımızda beni yanına çekti. "Bunu neden yaptığını anlamıyorum," diye başladı, beni yanına yatırarak. "Ama nedense başkalarına çok kolay yardım ediyorsun ama biri senin nasıl olduğunu sorduğunda hemen geçiştiriyorsun."

"Sadece beni yanlış yöne itiyor," diye cevap verdim. Göz göze gelmediğimiz zaman onunla konuşmak daha kolaydı. Bir şekilde daha güvenli hissettiriyordu. Daha kişiliksiz.

"Tamam," dedi, bir an duraklayarak. "Ama beni içeri almanız gerekiyor." "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bunu anlamaya başlıyorum," dedi iç çekerek.

"Dürüst olmak gerekirse," dedim, odanın diğer ucundaki Miranda ve benim resmime bakarak. "Benden ne istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Birkaç cevap mı?" diye sordu.

Kız kardeşimle çektiğimiz fotoğrafa bakarken yutkundum ve sonunda başımı salladım.

"Burada olduğuma memnun musun?" diye sordu.

Tekrar başımı salladım. Bu soru kolaydı. Koşullar ya da nerede olursak olalım, o yanımdayken hep mutlu olurum.

"Beni özledin mi?"

Tekrar başımı salladım. İşimi yapabilmek için bilerek başka şeyler düşündüğüm zamanlarda bile onu hep özlemiştim. Onu düşünmek zorunda değildim.

Onu özlüyordu; nefes almak gibi sürekli bir şeydi bu.

"Beni seviyor musun?"

Bu soru daha zordu. Aslında, o anda, birinin bana sorduğu en zor soru olabilir. Pratik anlamda romantik aşkın ne olduğundan bile emin değildim.

"Bilmiyorum," dedim
usulca. Trevor yanımda
kaskatı kesildi.

"Sana değer veriyorum," diye devam ettim. "İkimizin de başka biriyle birlikte olma düşüncesinden nefret ediyorum ve sürekli seni düşünüyorum ama bu bana sadece kıskançlık ve şehvet gibi geliyor."

Trevor rahatlayarak ofladı ve vücudundaki gerginlik biraz azaldı. "Oldukça iyi bir başlangıç gibi görünüyor," dedi sonunda.

Eğildi ve tıpkı beni ilk öptüğünde olduğu gibi, dudakları dudaklarımla buluştuğunda tüm dünyam başıma yıkıldı. Ağzı benimkinden daha genişti ve genellikle öpücüğü o kontrol ederdi ama dilimi yumuşak iç kenarı boyunca gezdirebilmek için alt dudağını dişlerimin arasına almaktan kendimi alamadım. Tadı nane gibiydi ve dudaklarının dış kenarı hafifçe çatlamıştı, bu yüzden o uzaklaşıp sonra daha fazlası için geri geldiğinde dudakları benimkilere sürtündü.

İlk öpüşmemizde çılgınca davranmıştık ama bu sefer acele etmeden, yavaşça birbirimizin diplerini ve çukurlarını keşfettik. Dili ağzımın çatısında gezindi ve ben ürperdim. Dişlerim tekrar dudaklarını ısırды ve o da inledi.

Arkama yaslanmış, ağırlığının beni kanepeye bastırmasının keyfini çıkarıyordum ki ön kapının açıldığını duyduk. Babam eve girdiğinde ikimiz de hızla doğrulduk ve Trevor'ın omzumdaki eli beni suçlu bir ergen gibi koltuktan atlamaktan alıkoyan tek şey oldu.

"Trevor," dedi babam şaşkınlıkla ve kısa bir süre durdu.

"Hey, Stan," diye cevap verdi Trevor kolayca, kolunu omzuma atarak.

"Ziyarete mi geldin?" diye sordu babam, şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışırken ön kapıyı kapatarak.

"Evet," diye yanıtladı Trevor. "Birkaç gün izin aldım ve gelip herkesi görmeye karar verdim."

Babam botlarını çıkarırken kıpırdandım ama nedense bize bakmak için başını kaldırdığında donup kaldım. Gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Trevor'la kanepede oturuşumuza baktı ama yorum yapmadı. "Güzel suratımı özledin, değil mi?" diye şaka yaparak ayağa kalktı.

"İnanamazsın," diye karşılık verdi Trevor, vücudu daha da gevşemişti.

"Biraz kalacak mısın? Duş almam lazım ama çıktığımda burada olacaksan veda etmeyeceğim."

"Burada olacağım," diye yanıtladı Trevor.

Babam başıyla onayladı ve koridora doğru yöneldi ama Trevor adını seslenince durakladı.

"Yerde temizlemeyi unuttuğum biraz su var," dedi. "Bunun için üzgünüm."

"Duşuma neden girdiğinizi bilmek istemiyorum," dedi babam elini sallayarak, bize bakma zahmetine bile girmeden. "Birazdan çıkacağım."

"Bu gerekli miydi?" Babam ortadan kaybolur kaybolmaz sordum.

"Gerçekten mi?" "Düşüp kalçasını kırmasını istemedim," diye cevap verdi.

"Neden sadece suyu temizlemediniz?"

"Çünkü beni tekrar dondurup dondurmayacağını anlamaya çalışmakla meşguldüm," dedi, neredeyse utanmış görünüyordu. "Tamamen unutmuşum."

Güldüm.

Bölüm 17

Trevor

Morgan ve Etta'yı görmek için güneye giderken en az bin kez gidip gelmişim ama Sacramento'ya vardığımda doğru şeyi yaptığımdan emin olmuşum. Bram beni Morgan'ın peşinden neden gitmediğim konusunda bahaneler uydurmakla suçladığında bunu reddetmişim ama aynaya uzun uzun baktığımda gerçeği anlamışım. Sahip olmak için can attığım şeyin peşinden gitmek için fazla korkak davranmışım. İnsanların ne düşüneceği ve annemin nasıl tepki vereceği konusunda çok endişeliydim ve Morgan'ın yüzüme güleceğinden korkuyordum.

Korkularım çok saçmaydı. Terli ve kirli bir halde kapıyı açtığı ve bana büyük bir ısırık almak istediği bir parça çikolatalı kek gibi baktığı andan beri bunu biliyordum. O anda, yeryüzünde beni bu bakıştan vazgeçirecek hiçbir şey olmadığını biliyordum, ne annem ne de bir başkası. Ne düşündükleri umurumda değildi.

Bu kadar uzun süre nasıl bu kadar cahil kalabildim bilmiyorum ama Morgan'ın evinde geçirdiğim bir saat içinde pek çok şeyin farkına vardım. Kayıtsız kalmamıştı. Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışmamıştı. Açıkçası bunu bilinçli olarak yaptığına bile inanmıyordum.

Aşık olduğum kadın, birinin onu sevmesine nasıl izin vereceği konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Hiç iyi arkadaşı yoktu ve bildiğim kadarıyla hiç düzenli bir erkek arkadaşı olmamıştı. Morgan, daha iyi bir kelime bulamadığım için, bodurdu. Ailesi dışında kimsenin ona yaklaşmasına izin veremeyeceği bir yerde sıkışıp kalmıştı.

Birini böyle sevmek zor olacaktı. Hissetmek değil, o hissin geçmeyeceğini biliyordum. Zor olacak olan Morgan gibi birini sevmeyemiydi. Bunu nezaketle kabul etmedi. Bunun onun hakkı olduğunu düşünmedi. Morgan kendini şefkatli jestlerden ve samimiyetten aktif olarak uzak tutuyordu; sanki nazik olmaya çalışan hiç kimsenin niyetine güvenmiyordu.

"Seni dondurmuyacaktım," dedi, gözlerini devirerek kanepede geriye doğru yatarken. Bacaklarını kucağıma uzatıp rahatladı ve ben onun yanıma yaslanışının sıcaklığını özledim. "Ben sadece

düşünmek."

"Bu genellikle benim için iyi gitmez," diye şaka yaparak ayağını sıktım.

"Sana istediğini verebileceğimi sanmıyorum," dedi yüzüme bakarak ama göz teması kurmadan. "Asla senden tüm sorunlarını çözmeni isteyen muhtaç bir kız olmayacağım."

"Güzel," diye cevap verdim, bakışlarının sonunda benimkilerle buluşması onu yeterince şaşırtmıştı. "Ben bir kadın istiyorum ve kendi ayakları üzerinde duramayan birini istemiyorum."

"Ama-"

"Sorunlarının ne olduğunu bana bildirdiği sürece dinleyebilirim. Gerekirse belki biraz tavsiye verebilirim."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı. "Az önce hiç yardım istemediğim konusunda büyük bir anlaşma yaptın, falan filan."

O kadar sinirlenmişim ki onu sarsmak istedim ama cevap verirken sesimden bunu belli etmedim. "Beni de dahil etmeni istiyorum," dedim. "Sadece beni içeri al."

Babası banyodan çıkınca sohbetimiz yarıda kesildi. Adam akan su tarihindeki en kısa duşu almıştı, yine de temiz olduğu belliydi ve saçlarını düzgün bir at kuyruğu yapmıştı bile. Birkaç dakika daha yalnız kalsam daha mutlu olacak olsam da biraz etkilendim.

Küçük mutfağa doğru ilerlerken Morgan'a, "Kız kardeşinin Frank'le kaçtığını duydum," dedi. "Bundan haberin var mı?"

Morgan dondu kaldı ve sonra onu takip etmek için koltuktan kalktı.

Mutfağa ulaşır ulaşmaz, "Önceden değil," diye cevap verdi. Davetsiz misafir olup olmadığımdan emin olamadan yavaşça onu takip ettim. "Olly bu sabah beni arayıp haber verdi."

"Evet, beni uyaran da oydu." Stan söyledi. Bana baktı ve elindeki kahve sürahisini kaldırdı. "Kahve ister misin, Trevor?"

"Hayır, teşekkürler," diye cevap verdim. Ne kaçırdığımı merak ederek onunla Morgan'ın arasına baktım. Daha önce Morgan, Miranda'nın bir aile dostuyla seyahate çıktığını söylemişti ama babası konuyu açar açmaz kaskatı kesilmişti.

"Ben dükkâna gittiğimde buradaydı," dedi Stan, iç çekerek masaya oturdu. "Hemen sonra gitmiş olmalı."

"Yapılacak en boktan şeydi," diye yanıtladı Morgan, ikinci bir fincan kahvenin önünde onun karşısına oturarak.

Stan düşünceli bir tavırla, "Rüzgârı yüzünde hissetmeye ihtiyacı vardı," dedi. Morgan'a küçük bir gülümseme verdi. "Ben de bir iki kez o yollardan geçtim."

"En azından bir şeyler söyleyebilirdi." Morgan kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzü kızgınlıkla buruşmuştu. "Peki tüm eşyalarını ne yaptı?"

"Kahretsin, bilmiyorum. Belki de Frank'e götürmüştür." Stan iç çekti. "Gitmesine izin verir miydin?"

Masaya oturdum, böylece onların üzerinde görünmüyordum ama ağzımı kapalı tuttum. Bu özel konuşmanın bir parçası değildim ve gerçekten haddimi aşmak istemedim. Ayrıca, benim sessiz kalmam muhtemelen onların benim önümde konuşmakta bu kadar özgür hissetmelerinin nedeniydi.

Morgan kahvesinden bir yudum alarak, "Onu yakalayıp içeri kilitleyecek değildim ya," diye homurdandı. "Sadece bunun ne kadar korkunç bir fikir olduğuna dikkat çekerdim."

Etta diğer odada ağlamaya başlayınca Morgan iç geçirdi ve masadan kalkarken elindeki fincanı bıraktı.

"Hemen döneceğim," dedi sessizce ve odadan çıktı.

Stan'in dikkatinin bana yönelmesi uzun sürmedi ve onun yakın ilgisi altında kıpırdamamak için kendimi zor tuttum.

"Bir şeyi kafasına koyduğunda ne kadar büyük bir güç olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum," dedi Stan, dudaklarının kenarları kalkarak. "Miranda sıvıştığında şaşırmış olabilir ama ben bunun olacağını biliyordum."

"Daha önce de oldu mu?" Sessiz koridora doğru bakarak sordum.

"Sinsilikten pek bahsetmiyorum," diye yanıtladı Stan. "Ama Miranda'nın kaşınan ayakları vardı koşacak alanı olduğu sürece. Sadece Morgan'ın yapacağı gibi onu hiçbir zaman dizginleyemedim."

Anlayışla başımı salladım. Henry ve Shane de aynı şekildeydi. Sadece farklı bir yol izlemişler, bir motosikletin arkasına atlayıp gitmek yerine orduya katılmayı tercih etmişlerdi.

"Oregon'da yaptıkların için sana teşekkür etme fırsatım olmadı," dedi ve başıyla beni onayladı. "Devreye girip kızlarıma yaptığın gibi yardım ettin."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye cevap verdim.

"Nasıl olsa yapıyorum," diye karşılık verdi. "Her şeyin nasıl geliştiğinden emin değilim ama Ranna senin evinde kamp yapmalarına izin verdiğin için sana minnettardı."

"İstedikleri zaman gelebilirler," dedim omuzlarımı silkerek. "Size de."

"Ah peki, minnettarım," dedi kıkırdayarak. "Yine de evim dediğiniz o küçük kasabada olmam için bir neden düşünemiyorum."

"Umarım birkaç nedeni vardır," dedim tekrar omzumun üzerinden bakarak.

"Öyle, değil mi?" Stan bilerek sordu. "İçimde bir his var."

"Onu ikna edebileceğimden emin değilim," diye itiraf ettim gözlerine bakarak.

"Bu konuda benim de içimde bir his var." Kahvesinden uzun bir yudum aldı, sonra masaya bıraktı ve bana bir sır verecekmiş gibi dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilirken parmaklarını birleştirdi. "Kızlarımın işi hiç kolay olmadı," dedi sessizce. "Anneleri ile birlikte yaşadılar ve sonra koruyucu aile sisteminde oradan oraya savruldular."

"Oldukça kötü olduğu izlenimini edindim," diye cevap verdim. Kötü deneyimler yaşamış olmalarından nefret ediyordum ama bunun duyulmamış bir şey olmadığını da biliyordum. Ellie ve Mike'la birlikte olmadan önce oldukça kötü evlerde kalmıştım ve iki güzel küçük kız için çok daha kötü olduğunu hayal ettim.

Stan masaya bakarak, "Bu konuda pek konuşmuyorlar," dedi. "Ama sanırım ikisi de hâlâ bunun etkileriyle uğraşıyor. Miranda bir koşucu, üzgün olduğunda çekip gidiyor. Morgan ise tamirci. En büyüğüm herkesle ilgilenir ama yanıyor olsa bile size haber vermez."

"Fark ettim," dedim alaycı bir ifadeyle.

"Sana onunla başa çıkmanın sırrını söyleyeyim," dedi biraz kıkırdayarak. "İzleyeceksin. Onu izle ve bir şey gördüğünde sormadan yardım et." Omuz silkti. "Anahtar bu. Asla istemeyecek, hayır efendim. Ama araya girip yaparsan, kabul edecektir."

"Bu kadar mı?" Şaşkınlıkla ona bakarak sordum. Beklediğim gibi büyük bir açıklama değildi bu.

"İşte bu," diye onayladı. "Eğer onu değiştirmek istiyorsan, değiştiremezsin."

Bu noktada, bu onun doğasına işlemiş durumda."

Şaşkın şaşkın ona baktım. Seni içeri almayı reddeden biriyle nasıl yaşıyordun? Bunu kendi kızına nasıl yaptı? Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

"Seni seviyor," dedi. "Kızımı herkesten daha iyi tanıyorum ve bu gün gibi ortada."

"O kadar emin değil," diye alaycı bir ifadeyle cevap verdim.

"Sanki söylediğim tek bir kelimeyi bile duymuyorsun." Bir yumruğunu kaldırdı ve başının yan tarafına vurdu. "Hiçbir şey istemeyecek, evlat."

Beklentiyle bana baktı, sonra ben şaşkınlıkla onu izlemeye devam edince alay etti.

"Birine onu sevdiğinizi söylemek mi? Ondan seni sevmesini istemekten başka bir şey değildir. Aksi takdirde, kelimeler söylenmeden kalır dostum. Gösterirsin ama söylemek zorunda kalmazsın."

Masadan kalkıp boş bardağı lavaboya koyarken sandalyemde geriye doğru çöktüm. Tek kelime etmeden arka kapıdan çıktı ve dışarı çıktığında garaj kapısının hafifçe açılma sesini duydum. Kahrolası bir fantezi romanındaki bir büyücü gibi bilgece sözlerini bırakıp gitmişti.

Bir süre o mutfak sandalyesinde oturdum, tavsiyelerini gözden geçirdim ve aşka bakış açısını anlamaya çalıştım. Ailemde sevgi her zaman özgürce verilen bir şeydi. Kelimeler konfeti gibi atılırdı. Hoşça kal dediğinizde, karşınızdaki kişiye onu sevdiğinizi söylerdiniz. Mutlu ya da üzgün olduğunuzda ya da birlikte sessizce oturduğunuzda, seni seviyorum demek sıradan bir şeydi. Hiçbir zaman bir bağla bağlanmamış kelimelerdi bunlar.

Stan'in garajda bir tür elektrikli aleti çalıştırdığını duyduğumda ve Morgan hâlâ odasından çıkmadığında, onu kontrol etmek için koridora yöneldim. Yatak odasının kapısı azıcık açıktı ve bir çift perdenin zar zor gölgelediği odanın içinde Morgan ve Etta yatakta derin bir uykuya dalmışlardı.

Oda biraz dağınıktı ve köşedeki çöp kovasından yayılan koku burnumu kırıştırdı. Sesimi çıkarmadan kokuya doğru ilerledim ve yaklaşıp yaklaşmaz kovanın yıkanmayı bekleyen kirli çocuk bezleriyle dolu olduğunu fark ettim. Stan'in sözlerini aklımda tutarak kovayı kaldırdım ve yüzümden olabildiğince uzak tutarak koridora taşıdım.

Hayatımın yarısında çamaşır yıkamıştım. Çocuk bezi temizlemek çok zor olamazdı, değil mi? Çocuk bezlerini garajın arka duvarındaki çamaşır makinesi ve kurutucuya doğru taşırken Stan güldü.

"Dikkatli olsan iyi olur," diye öğüt verdi, elindeki zımpara makinesini göstererek. "Bunları temizlemek için kullandığı karmaşık bir rutini var."

"Bok yok mu?" Kovayı yere bırakıp bir adım uzaklaşarak sordum.

"Yok artık," diye onayladı. "Google'da aramak isteyebilirsiniz."

Stan'in hiç internet kullanmadığından emindim, ama onu takip ettim.

tavsiye. Bu lanet bebek bezlerini temizlemenin elli farklı yolunu anlatan yaklaşık elli farklı bağlantı vardı. Islatın, ıslatmayın, yarı miktarda deterjan kullanın, önerilen miktarda deterjan kullanın. Bazı web siteleri bez bebek bezleri için üretilmiş özel bir şey kullanmamı bile tavsiye ediyordu, ancak kendi marka çamaşır sabunlarını satmaya çalıştıklarını varsayarak bunları görmezden geldim.

"Bunları ıslatıyor mu?" Sonunda zımpara makinesinin gürültüsünden bağırarak Stan'e sordum.

"Hayır," diye bağırdı.

"Kahretsin," diye mırıldandım, ıslatmayı içermeyen bir rutin içeren başka bir web sitesini açtım.

Saygın bir bebek bezi şirketinin bebek bezi yıkama önerilerini bulmak en az yarım saatimi aldı. Bezleri kovadan çıkarmak, çocukken Cadılar Bayramı'nda gözlerinizi bağlayıp elinizi spagetti eriştesi ya da ıslak jelibon dolu bir kaseye soktukları oyun gibiydi. Elimi kovaya her daldırdığımda neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama tutacak bir şey kalmayana kadar bunu yapmaya devam ettim.

"Cesur adam," dedi Stan, çamaşır makinesine bakmak için yanıma gelerek. "Neden herkes gibi normal çocuk bezi alamadığını anlamıyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye cevap verdim, hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek kirli elimi yana doğru uzattım.

"Ne yapıyorsunuz?" Morgan arkamızdan şüpheyle sordu ve hem Stan'in hem de benim sıçramamıza neden oldu.

"Çamaşır," diye cevap verdim, arkamı dönerken elimi ondan olabildiğince uzak tutmaya çalışarak. "İyi dinlendin mi?"

"Neden yapıyorsun-" Çocuk bezinin kokusunu almış olmalıydı çünkü burnu kırıştı ve gözleri büyüdü. "Lütfen bana Etta'nın bezine bir şey yapmadığını söyle."

Başımı hızla salladım ve kovayı ayağımla arkama ittim. "Onları sadece makineye koydum."

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedi rahatlayarak. Çamaşır makinesinin içini kontrol etti, sonra bana doğru eğildi. "Oh, Trev," dedi usulca, kıs kıs gülmeye başlamıştı.

"Ne?" diye sordum. Etrafımda dönerek sordum, ellerim havada çılgınca sallanıyordu. "Üzerimde bir şey mi var?"

"Hayır," diye boğuk bir sesle kovaya uzandı.

Plastik kovadan astarı çıkarıp kirli bezlerin üzerine atarken büyük bir adım geri attım.

"Tek yapman gereken astarı çıkarıp bezleri makineye boşaltmak ve astarı da bezlerle birlikte makineye atmak," dedi, gülmemeye çalışırken gözleri irileşmişti. Yanımda tuttuğum elime bakmaya devam etti. "Sen-" Kıkırdadı, sonra boğazını temizledi. "Sanırım kullandığın el bu?"

Tezgâhının başında kıs kıs gülen Stan'e, "Bana söyleyebilirdin," diye bağırdım.

"Teşekkür ederim," dedi Morgan, elini uzatıp çamaşır makinesini çalıştırırken gözleri parlıyordu. "Yapılacaklar listemde sırada bebek bezi yıkamak vardı."

"Bir şey değil. Ah, gerçekten ellerimi yıkamam gerekiyor," diye mırıldandım. "Hadi gel." Bileğimden tuttu ve beni evin içine doğru çekti.

Lavaboya ulaşır ulaşmaz elime sabun döktü ve musluğu açtı, yoldan çekilmeden önce suyun doğru sıcaklıkta olduğundan emin oldu. "Bunu yapmak zorunda değildin," dedi, ben ellerimi ovarken yanımdan ayrılmıyordu.

"Biliyorum." Ovalamaya devam ederken ona baktım. "Ama yapılması gerekiyordu."

"Özür dilerim, uyuyakalmışım. Beni uyandırmalıydın."

"Belli ki buna ihtiyacın vardı," diye cevap verdim, başının üstünü öpmek için biraz döndüm. *Seni seviyorum*, diye düşündüm.

"Evet, son zamanlarda burası biraz boktan bir yer oldu," diye itiraf etti tezgâha yaslanarak. "Henüz yeni bir iş bulamadım ve hepimiz birbirimize çelme takıyoruz. Geceleri yatağa girdiğimde uyuyamıyorum çünkü aklım bir sürü ıvır zıvırla dolu oluyor."

"Aletimi düşünmeden edemiyorsun, ha?" Havluya uzanarak alay ettim.

"Evet," diye cevap verdi, soğukkanlılıkla. "Ben de tam olarak bunu kastetmiştim."

Güldüm ve ona dönerek yüzündeki saçları nazikçe düzelttim. "Her şey yoluna girecek güzelim," dedim usulca. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." İç çekti. "Buraya kadar geldiğine inanamıyorum." "Sana söyledim," dedim. "Seni özledim."

"Yine de." Bana baktı ve dudaklarını hafifçe büktü. "Ne umduğundan emin değilim."

"Evet, öylesin," diye azarladım.

"Farklı eyaletlerde yaşıyoruz," diyerek benden uzaklaştı.

"Anlambilim," diye yanıtladım hemen. "Yarın benimle eve gel.

Sorun çözüldü."

Gülmeye başladı ama şaka yapmadığımı anlayınca sesi kesildi.

"Seninle Oregon'a öylece gidemem," dedi bana iki kafam varmış gibi bakarak.

"Neden olmasın?" Ben bir adım öne çıktım, o da bir adım geri çekildi.

"Şu anda çalışmıyorsun."

"Hatırlattığın için teşekkürler."

Bu fikir hakkında düşündükçe, daha mantıklı gelmeye başladı. Henüz benden emin değildi. Bir şey onu geri tutuyordu. Bir süre aynı yerde olursak her şeyin farklı olabileceğini hissediyordum. Uzun mesafeli ilişkiler yürüyebilirdi ama önce sağlam bir temele ihtiyaçları vardı. Ayrıca, onu gerçekten yanımda istiyordum ve şirket patlamaya başlamadan önce işe geri dönmem gerekiyordu.

"Etta henüz okula başlamadı," diye devam ettim. "Baban da evi yeniden kendine ayırdığı için muhtemelen çok mutlu olacaktır."

"Ben olsam teklifi geri çevirmezdim," dedi Stan, yanımdan lavaboya doğru ilerlerken. "Bana aldırmayın, sadece ellerimdeki yağı yıkamam gerekiyor."

"Tanrım, baba," diye söylendi Morgan. "Bizden kurtulmak için acele mi ediyorsun?"

"Hiç de değil," diye cevap verdi, yıkanırken sırtı bize dönüktü. "Ama burada kışının üstünde oturmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Bir ziyarete gitsen iyi olur."

"Belki de istemiyordumdur," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Ya da belki de istiyorsun," diye karşılık verdi.

Morgan'ın ağzı bir anda kapandı ve ters ters baktı, sonra da suçlayıcı bakışlarını bana çevirdi. Bu bakışın beni rahatsız etmesine izin vermedim ama köşeye sıkıştırılmış hissetmekten hoşlanmadığı gerçeğini hafızamda törpüledim. İfademi pasif tutarak bakışlarına karşılık verdim.

"Bunu düşüneceğim," dedi sonunda.

"Güzel."

"Bu bir evet değil," diye mırıldandı. "Hayır da değil," diye belirttim. Öfkeyle mutfağı terk etti.

"Lanet olsun evlat," dedi Stan yalnız kaldığımızda. "Yardım etmek zorunda mıyım?"

her şeyle?"

"Senin bu işten çıkarın ne, ihtiyar?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak cevap verdim.

"Sadece kızımın mutlu olmasını istiyorum," dedi kollarını kavuşturarak. "Seninle mutlu olacağını düşünüyorum."

Morgan birkaç saniye sonra, "Bakın kim uyanmış," dedi. "Twevo!" Etta bana doğru dörtnala koşarak bağırdı.

"Hey," diye cevap verdim, küçük bedenini bana doğru savururken onu kollarıma çektim. "İyi uyudun mu?"

"Hayır," dedi kolayca. Uzandı ve devam ederken iki eliyle sakalımı okşadı. "Ben şekerleme yapmayı sevmem."

"Bazen vücudumuzun dinlenmeye ihtiyacı vardır," diye cevap verdim, sakalımı ayırıp parmak uçlarıyla düzeltirken onun etkileyici küçük yüzünü izledim.

"Benim batıya ihtiyacım yok. Bana muz, sosisli sandviç ve fwench fwies lazım," dedi ciddi bir şekilde.

"Bu garip bir karışım."

"Ben de nugget severim."

"Tavuk nugget mı?"

"Evet."

"Onları ben de severim," dedim, gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldiğinde biraz başımı salladım. "Onları sosa batırmayı seviyorum."

"Ben sos sevmem," dedi özür dilercesine, sanki biraz deli olduğumu düşünüyormuş ama duygularımı incitmek istemiyormuş gibi başını iki yana sallayarak. "Ben sadece nugget severim."

"Yeterince makul," diye mırıldandım, sakalımın bir tarafını çekiştirirken başımı biraz eğdim. "Sakalımı beğendin mi?"

Anlamsız bir şekilde cevap verdi ve bana vermek istediği İngilizce kelime sayısını tükettiğine dair bir his vardı içimde. Onun tatlı yüzünden başımı kaldırdığımda, gözlerim hemen Morgan'ınkilere takıldı.

"Sadece kısa bir ziyaret," dedi, gözleri yumuşaktı. "Ve ben kendi arabamı kullanacağım." "Neden iki araba kullanalım ki?"

"Çünkü kendiminkini istiyorum," dedi. Cevap vermek için ağzımı açtım ama o ilerlerken sessiz kaldım. Bize ulaştığında Etta'yı sırtından öptü, sonra etrafımızda dolaşırken elini yanıma kaydırды. "Toplansam iyi olacak."

Koridorda onu takip etmek için döndüğümde dudaklarımı çekiştiren sırtışa engel olamadım, Stan'in homurdanmasına ve sakalımı çekiştiren küçük parmaklara aldırmadım. Önümde ilerleyen Morgan'ın kıcını izledim ve heyecanımı zorlukla bastırabildim. Onu tamamen kendime alacaktım.

* * *

Kuzey yolculuğu tamamen berbattı. Yolun çoğunda Morgan'ın arkasından gittim ve kadın yaşlı biri gibi sürüyordu. Kaliforniya'da araba kullanmayı öğrenmiş olmasına rağmen hız sınırının beş milden fazla üzerine çıkmayı nasıl reddettiğini anlamıyordum. Kadının yavaş temposu ve Etta'yı arabadan indirmek için durmak zorunda kalışımız yüzünden yolumuz olması gerekenden üç saat daha uzun sürdü.

O gece araba yoluma girdiğimizde hepimiz huysuz, yorgun ve bacaklarımızı biraz açmaya fazlasıyla hazırдық. Etta, yavru köpeğin neredeyse uluduğunu duyup onu bulmak için evin etrafında koşmaya başlayana kadar garaj yolunda daireler çizdi, annesi de çok daha yavaş bir tempoyla arkasından takip etti. Koda köpek kulübesinde çıldırıyordu çünkü Ani'ye o gece evde olacağımızı söylemiştim ve onu uyuması için içeri götürmeye gelmemişti.

Elimi yüzümde gezdirdim ve onları takip ederken garaj kapısını açtım. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen hiçbirimizin bir süre dinlenemeyeceğine dair bir his vardı içimde.

"Yavru köpek!" Etta, ben kapının kilidini açana kadar tekrar tekrar bağırdı.

"Tanrım," diye mırıldandı Morgan, Koda tökezleyerek avluya girdiğinde ve Etta onu takip etmek için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktüğünde. "Son birkaç saattir uyumasına izin vermemeliydim."

"Tartışılır," diye şaka yaptım. "Kapalı bir alanda mızımızlanmasını dinlemek ya da arka verandada oturup bir köpek yavrusuyla kendini yormasına izin vermek. Ben köpek yavrusunu seçerdim."

"Muhtemelen haklısın," diye kıs kıs güldü ve bana doğru bakarken gülümsedi.

Bir süreliğine kalmayı kabul ettiğinden beri birbirimizin etrafında sessizce dolaşıyorduk. Yatağında oturup toplanmasını izledim, bahşişler verdim ve genel olarak kendimi rahatsız ettim, ama dün gece otelime gitmeden önce ona neredeyse bir daha dokunmadım. Bu sabah yola çıkmadan önce ancak bir merhaba diyebildim ve o zamandan beri onunla bir dakika bile yalnız kalamadım.

Etta, Koda'yı çimlerin üzerinde kovalarken o arka verandanın basamaklarına oturdu ve ben de onun yarattığı resme gülümsedim. Arka

verandanın ışığı

Sarı saçları parlıyordu ama yüzü gölgedeydi, bu da onu bir tür hayalete benzetiyordu.

"Yorgun görünüyorsun," dedim kollarımı başımın üzerinde gererek. "Gidip evi açacağım."

O başını sallar sallamaz aceleyle ön tarafa döndüm ve tüm bavullarımızı verandaya taşımaya başladım. Benim sadece bir valizim vardı ama Etta ve Morgan'ın üç valizi vardı ve büyüktüler. Bunun Morgan'ın bir süre kalmayı planladığı anlamına geldiğini umuyordum ama daha önce onları arabasında gördüğümde ona sormamıştım. Bir yanım bunu açıkça söylemek ve süresiz olarak kalmasını istediğimi söylemek istiyordu ama diğer yanım, daha akıllı olan yanım, onu zorlarsam geri adım atacağını biliyordu. Savaşlarımı seçiyordum.

"Hala yavaşlamadılar mı?" Birkaç dakika sonra kafamı arka kapıdan çıkararak sordum.

"Az önce ödümü kopardın!" Morgan nefes nefese gülerek tısladı. "Aman Tanrım, burası taşrada karanlık."

"Verandanın ışığını yakmışsın," diye işaret ettim, ona biraz takılarak.

"Tek bir ampulle her otuz metrede bir yanan sokak lambaları aynı şey değil," diyerek bahçeye çıktı. Koda'yı kucağına aldı ve Etta'nın elini tutarak merdivenlerden çıkmasına yardım etti. "Burası çok sessiz."

"Oh, *franking*'e geri mi döndük?"

"Deniyorum, tamam mı?" dedi, yavruyu bana uzatırken başını hafifçe sallayarak. "Bazen diğerleri kaçıyor. Babamın etkisi var."

"Stan ile konuşacağım."

"Oh." Güldü ve Etta'yı evin içine doğru götürdü. "Lütfen yap. Ben de izleyeyim."

Kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz, Etta'nın yüzünün hayatımda gördüğüm en sevimli kaş çatmayla buruştuğunu görmek için döndüm.

"Ben yorgun değilim," dedi sohbet eder gibi.

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım.

"Uyandım ve mutluyum." Kocaman sırtarak ağız dolusu süt dişlerini gösterdi.

"Bu doğru mu?" Morgan eğlenerek başını yana eğerek sordu. Etta burnunu kırıştırarak, "Doğru," diye cevap verdi.

"Annem yorgun."

Etta omuz silkti ve bana baktı.

"Trev Amca da yorgun," dedim başımı sallayarak.

"Koda yorgun değil."

Tutamadığım kahkahamı bastırmak için ksrdm. Yavru köpek kollarımda çoktan gevşemiş ve horlamaya başlamıştı.

"M-O-V-I-E?" Morgan'a ağzımın kenarından sordum.

Başını salladı ve beni oturma odasına kadar takip etti; Ani'nin gerçekten temizlik yapmış olduğunu görünce sevindim. Yanılmıyorsam sehpayı bile cilalamıştı.

"Trevor," dedi Morgan, kapının hemen içindeki bavullara bakarken kanepenin önünde durdu. "Onları içeri getirmek zorunda değildin."

"İki saniye sürdü," diye omuz silkerek cevap verdim. Olayı bytmek istemiyordum ama Stan'in sözlerini bir müjde gibi algılıyordum. şaşırtıcı bir şekilde, karşımdaki kişi beklemediği bir anda devreye girip yardım etmek gerçekten iyi hissettiriyordu. Bir noktada Morgan ne yaptığımı fark edecekti ve bu konuda söyleyecek çok şeyi olacağından emindim. O zaman gelene kadar, fırsat buldukça onun için bir şeyler yapmaya devam edecektim.

Morgan Etta'ya yeni bir bez ve pijama giydirirken ben de Koda ile kanepeye oturdum. Birkaç dakika sonra, televizyonda bir prenses filmi varken kanepeye dizilmiştik ve Etta yanıma yaklařtıķa yaklaşıyordu. Bana mı yoksa kucağımdaki yavru köpeğe mi yaklaşmaya çalıştığından emin değildim. Biraz geriye yaslanarak kolumu onun üzerinden kaldırdım ve kanepenin arkasına koydum, böylece parmaklarımı Morgan'ın ensesinde gezdirebildim.

Sevdiğim kadın ellerime karşı daha da gevşedikçe, boynundaki baskıyı artırdım ve neredeyse başını avucumun içinde tutana kadar masaj yaptım. Etta filmin bitmesine yarım saatten az bir süre kala uykuya daldı ama Morgan ve ben kanepedeki yerimizden kıpırdamadık. Köpek yavrusu ve bebek aramızda huzur içinde uyurken biz orada öylece oturup boş gözlerle televizyon ekranına bakıyorduk.

"Beni buraya gelmeye ikna ettiğine inanamıyorum," dedi bir süre sonra, sesi alaktı. "Sacramento'da yapmam gereken milyonlarca şey var."

"şimdiden pişman mı oldun?" Başımı yana çevirip ona bakarak sordum.

"Aslında hayır," diye cevap verdi, dudaklarının kenarları yukarı doğru kalkmıştı. "Burada olduğumuz için gerçekten çok mutluyum."

"Ben de," dedim, ensesini hafifçe sıkarak. "Bir süre kalmayı düşünüyor musun?"

"En azından annenin Etta'yı ziyaret etmesine yetecek kadar uzun," dedi yarı şaka.

Bu hatırlatma yüzümü buruşturmama neden oldu. Annem hâlâ iletişime geçmemişti ve Morgan'ın durumun ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Evine ilk gittiğimde ona tartışmadan bahsetmişim ama o zamandan beri bu konuyu konuşmamıştık. Annemin ilişkimiz yüzünden benimle konuşmadığını öğrendiğinde Morgan'ın vereceği tepkiden korkuyordum. Beni kendinden uzaklaştırmak için fazladan bir nedene ihtiyacı yoktu; zaten bunu kendi başına gayet iyi yapıyordu.

"Eğer daha fazla kalırsan, sabah sana kahve yaparım," diye söz verdim, parmaklarımı saçlarında gezdirirken.

"Kahvaltı da mı?"

"Ve öğle yemeği," diye kabul ettim.

"Akşam yemeği bile." "Bunu es geçmek zor."

"O zaman yapma." Yüzü televizyonun ışığından mavi ve yeşil renklerle aydınlanmıştı ve başparmağımı yanağının kıvrımlarında gezdirmekten kendimi alamadım. O kadar güzeldi ki, bana gözlerini devirirken bile.

Her zaman yaptığı gibi konuyu değiştirerek, "Onu yatağa yatırsam iyi olacak," diye fısıldadı.

Geçmişte olduğu gibi beni rahatsız etmedi. Ortamdan mı yoksa gözlerinin yüzümde oyalanmasından mı emin değildim ama benden uzaklaştığında genellikle karnımda beliren düğüm yoktu.

"Ben onu içeri taşıyım," diye cevap verdim ve o anın geçmesine izin verdim.

O gece yatağa yalnız girmeyi umursamadım bile. Taşındığımdan beri ev ilk kez canlıydı. Soyunup çarşafların arasına girdiğimde, Morgan'ın koridorun karşısındaki Etta'ya usulca şarkı söylediğini duyabiliyordum.

"Etta, bebeğim, uykun geldi ve dinlenme zamanı. Yarın bütün gün oynayabilirsin. Koda uyuyor ve Trevor Amca da uyuyor, bu yüzden uyumak en iyisi olacaktır."

Karanlığa doğru sııttım.

Bölüm 18

Morgan

Beni aramanın zamanı gelmişti," dedim telefonda, Etta'nın Trevor'ın arka bahçesindeki su birikintisinde sıçramasını izlerken. "Bir pislik gibi ayrıldıktan sonra."

"Özür dilerim," diye cevap verdi Miranda bıkkınlıkla iç çekerek. "Ama seninle bu konuya girmek istemedim."

"En azından bir not bırakabilirdin."

"Şey, evet," diye homurdandı. "Ama bunu hiç düşünmemiştim."

"Tüm dünyevi eşyalarınızı gizlice kaçmakla çok mu meşgulsünüz?" diye sordum. "Sadece bir sırt çantası aldım," diye yanıtladı sertçe. "Geri kalan her şey

Babamın

garajında."

"Baktım!"

"İpucu aramaya çıkmayasın diye Noel eşyalarının yanına koydum."

"Sahip olduğun her şeyi gördüm," diye karşılık verdim. "Ve ben de gözetledim."

"Kesinlikle yapardın," diye itiraz etti biraz kıkırdayarak. "Sadece o evden çıkmam gerekiyordu, anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum," diye cevap verdim. Kuzeye doğru uzun bir yolculuk yaparken bu konu üzerinde çok düşünmüştüm ve kaçmak istediği için kız kardeşimi suçlayamazdım. Ama bu konuda izlediği yol beni hâlâ rahatsız ediyordu. "Yine de *Frances*'le gitmek zorunda mıydın?"

"Bu saçmalığı yanına bıraktığı tek kişi sensin," diye mırıldandı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, evet," dedim gözlerimi devirerek. "Beni seviyor, falan filan." "O senin anlattığın gibi bir canavar değil."

"Onun bir canavar olduğunu sanmıyorum," diye tersledim. Etta bana baktı ve ben de onu rahatlatmak için dişlerimi sıkarak gülümsedim. "Sadece *senin* için yeterince iyi olduğunu düşünmüyorum."

"Evet, anlamak zorundasın," diye cevap verdi.

"Bana şaka yaptığını söyle." Hattın diğer ucundaki sessizlik bana cevabımı verdi. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

"Ben halledebilirim," dedi sonunda. "Ayrıca, konuşacak yerin yok."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Şu anda neredesin?" diye sordu kıkırdayarak. "Dur tahmin edeyim. Oregon'un vahşi doğasında bir yerde mi?"

"Önce babamı mı aradın?" Öfkeyle sordum.

"Daha iyi bir resepsiyon alacağımı biliyordum,"

diye cevap verdi. "Eminim. Her şeyi yanına

bırakıyor." "Peki sana karşı çok mu farklı?"

Beni görememesine rağmen omuz silktim.

"Demek Trevor'ın evindesin," dedi mırıldanarak. "Nasıl gidiyor?"

"Buraya daha dün gece geldik," diye cevap verdim, büyük boy kapüşonumu bacaklarımın üzerine çekebilmek için dizlerimi yukarı çekerek. "Şimdiye kadar her şey iyiydi."

"Peki sen nerede uyudun?"

"Misafir odasında, meraklı."

"Bunu neden yaptın ki?" "Misafir olduğum için mi?"

"Aptal numarası yapma."

"Çünkü," diye mırıldandım. "Henüz bir hamle

yapmadı." "Yani?"

"Sanırım bekliyor."

"Ne için, evlilik için mi? Siz zaten işi bitirmişsiniz."

"Bilmiyorum." İçimi çektim ve başımı oturduğum sandalyeye yasladım.

"Bu sabah kahve ve krep yaptı, sonra da birkaç saatliğine işe gitti. Bana veda öpücüğü verdi ama oldukça platonikti."

"O dudakların herhangi bir konuda platonik olduğunu

hayal edemiyorum." "Dudaklarını hiç hayal etme," diye

emrettim.

"Sakin ol kaplan," diye karşılık verdi. "Zevklerimin biraz daha uzun saçlı motorculardan yana olduğunu biliyorsun."

"Hatırlatma bana."

"Yani, ne?" diye sordu. "Sadece arkadaş mısınız?"

"Hayır." En azından bundan emindim. "Ailesine benimle evlenmek istediğini söylemiş."

"Ne dedin?" diye bağırdı

neredeyse. "Şaka yapmıyorum."

"Biraz aceleci davranıyor, değil mi?"

"Tamamen ciddi olduğunu sanmıyorum."

"Trevor istemediği şeyler söyleyen birine benziyor mu?"

"Hayır."

"Pekala."

"Evet."

"Ne yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim. Biriyle evlenme fikri beni dehşete düşürüyordu. Hatta biriyle birlikte yaşama düşüncesi bile beni dehşete düşürüyordu. Evlilik çok büyük, destansı, hayat değiştiren bir şeydi.

"Seni seviyor," dedi Miranda usulca. "Bu büyük bir şey." "Biliyorum."

Etta'nın bahçede çamura bulanmasını ve onu hiç görmediğim kadar mutlu olmasını izledim. Bu bizim hayatımız olabilirdi - adam, ev, köpek, oynamak için bitmek bilmeyen bir bahçe - eğer elimi uzatıp onu alırsam bizim gerçekliğimiz olabilirdi.

"Onu seviyor musun?" Miranda sordu. "Nereden bileyim?"

"Bileceksin," diye cevap verdi hemen.

* * *

O öğleden sonra Etta ve ben Trevor'la birlikte market alışverişi yapmak ve Etta'nın dışarıda giyebileceği kıyafetler almak için kasabaya gittik. Taytlarının ve tenis ayakkabılarının kır yaşamına uygun olmadığını biraz geç fark etmişim. Sıcak bir banyo için içeri girdiğinde, her ikisi de evin etrafındaki çamurla karışan kil yüzünden tamir edilemeyecek kadar lekelenmişti.

Trevor'a göre, taşralı bir kız olacaksa yağmur botlarına ve kot pantolona ihtiyacı vardı ve daha önce yarattığı karmaşadan sonra sadece bir çift sandaleti kaldığı için bu fikri nazıkçe kabul ettim. Böylece kendimizi yerel bir mağazanın ayakkabı reyonunda, bu sürecin hiçbir parçası olmak istemeyen iki yaşındaki bir çocuğa ayakkabı denerken bulduk.

"Etta, hangilerini seversin?"

"Ben kurabiye severim," diye cevap verdi.

"Biliyorum," diye cevap verdim, onu on beşinci kez banka oturturken. "Ama zaten bir kurabiye aldın ve şimdi sıra botlarda. Hangi çizmeleri seversin?"

Ayaklarını pembe prenses botlarına sokarken cevap verme zahmetine girmedim.

Pembe botları ayağına giydirir giydirmez başka bir çifti göstererek, "Ben bunları seviyorum," dedi.

"Al bakalım," dedi Trevor, işaret ettiği yeşil timsah çizmelerini bana uzatırken.

Botları değiştirdim ve Etta'nın bunu kendi başına yapabileceğini defalarca kanıtlamış olmasına rağmen banktan inmesine yardım ettim. Birkaç kez ileri geri yürüdükten sonra tekrar pembe botları işaret etti.

"Ben bunları severim."

"Yeşil olanları sevdiğini sanıyordum?" Sabrım tükenmek üzereyken sordum. Neden onun fikrini sorduğumu bile bilmiyordum. Tanrı aşkına, o daha iki yaşındaydı. Ona her gün maymun kıyafeti giydirsem de umurunda olmazdı.

Prenses çizmelerini göstererek, "Ben bunları seviyorum," diye tekrarladı.

"Tamam." Yeşil botları ayağından çıkarıp sandaletlerini giydirmeye başlamıştım ki kıyamet koptu.

"Hayır, ben bunları seviyorum," diye bağırarak tekrar prenses botlarını gösterdi. "Ben bunları seviyorum!"

"Biliyorum," diye cevap verdim, onu susturmaya çalışarak.

"Hayır, bunlar." Ayaklarını tekmeleyerek sandaletleri geri itmeye çalıştı.

"Henrietta," diye tısladım, deli gibi tekmelemesini durdurmak için boşuna uğraşıyordum. "Kes şunu."

"Ben bunları severim!"

"Tanrım," diye mırıldandım, ayağa kalktım. Trevor'ın gözleriyle karşılaştığımda yüzüm utançtan yanıyordu.

"Botları al," dedi sakince.

Sonra hiç tantana yapmadan Etta'yı kucağına aldı ve ayakkabı reyonundan dışarı taşımaya başladı. Raftan botları alıp arabaya atarken ben de peşlerinden gittim. Onlara yetiştiğimde Etta tamamen sessizleşmişti.

"İşiniz bitti mi?" Trevor kasaya doğru yürürken sordu.

"Evet." Ona doğru eğildim ama Etta benden uzağa bakıyordu ve yüz ifadesini göremiyordum.

"Sanırım onu ürküttüm," dedi Trevor, şaşkınlığını doğru bir şekilde okuyarak. "Yürümeye başladığım anda durdu."

"Çok özür dilerim," diye mırıldandım.

Ödememe izin vermedi ve her konuda o kadar nazik davrandı ki kamyonetine vardığımızda o kadar utanmıştım ki ağlayabilirdim. Etta'yı hızlıca koltuğuna oturtuktan sonra bana döndü ama şöyle demedi

Aklında ne varsa. Onun yerine Etta'nın kapısını kapattı ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

"İki yaşında," dedi yumuşak bir sesle ve bana tatlı bir gülümseme verdi. "Stres yapma." "Yine de ona o aptal botları aldın," diye mırıldandım.

"O *iki* yaşında," diye tekrarladı. "Ve içimden bir ses biz otoparktan ayrılmadan önce uyuyacağını söylüyor."

"Bunu yaptığında çok utanıyorum," diye itiraf ettim, ellerimi onun yanlarına koyarak. "Herkes bakıyordu."

"Kimse dikkatini vermiyordu."

"Tanrım, ne korkunç bir anne," diye devam ettim, sanki o hiç konuşmamış gibi. "Neden çocuğunu kontrol edemiyor?"

Trevor bir kahkaha patlattı ve eğilip beni dudaklarımdan sıkıca öptü. "Böyle düşünen birinin hiç iki yaşında çocuğu olmamış demektir," dedi ve beni tekrar öptü. "Şimdi sen kamyonu atla, ben de çantalarımızı yükleyeyim."

"Yardım edebilirim," diye karşı çıktım.

"Kamyon, Morgan," dedi, kamyonun kasasındaki saklama kutusuna çantaları yerleştirmeye başlarken beni görmezden gelerek. "Acele et, yağmur başlamak üzere."

Yanına uzanmaya çalıştığımda yer değiştirdi, arabayı boşaltmaya devam ederken kıcıyla kasten bana çarptı. "Git."

* * *

Sonraki birkaç gün boyunca tanıdık bir düzene girdik. Trevor söz verdiği gibi sabahları işe gitmeden önce bize kahvaltı hazırlıyordu ama öğle ve akşam yemeklerini ben hazırlıyordum. Bizi beklemesine izin vermeyi doğru bulmuyordum, özellikle de yiyeceklerin parasını ödememe izin vermeyi reddettiğinde ve dürüst olmak gerekirse, onun için bir şeyler yapmaktan hoşlanıyordum. Şaşırtıcı derecede kolay bir şekilde ev işi rolüne girmiştım ve oldukça tuhaf hissettirse de bundan hoşlanmadığımı söyleyemezdım.

Etta ve ben genellikle günü yavru köpekle oynayarak ve arazide yağmurlu yürüyüşler yaparak geçirirdik. Hiçbir zaman evi gözden kaybedecek kadar uzaklaşmadık ama yine de her dışarı çıktığımızda keşfedecek yeni alanlar bulduk. Trevor'ın mülkü muhteşemdi ve özellikle yağmur yağdıktan sonra mis gibi kokuyordu. Hiçliğin ortasında her şey temiz ve taze hissettiriyordu.

Ne yazık ki Trevor o sabah işe gitmeden önce gerçeklikten koptuğumuz bu cennet gibi tatilin ortasına küçük bir bomba bırakmıştı. Geldiğimizden

beri başka kimseyi görmemiştik ve içimden bir ses Trevor'ın

bir süre uzak durmalarını istemişti. Yerleştiğimizde bu erteleme için gerçekten minnettardım, ama görünüşe göre kolay ziyaret sona eriyordu ve işler biraz daha karmaşıklaşmak üzereydi.

Trevor'ın ailesi Cuma akşamları hep birlikte yemek yerdı. Yıllardır süregelen bir tür gelenektı bu. Bu konuda çok soğukkanlıydı ve gitmek zorunda olmadığımızı açıkça belirtmişti ki bunu takdir etmiştim. Ancak reddetmek için bencilliğin ötesinde bir neden düşünemiyordum.

Bu yüzden o öğleden sonra Etta'yı doğa yürüyüşüne çıkarmak yerine bizi temizlemek ve şık bir hale getirmekle meşguldüm. Haftalardır ilk kez saçlarımı kurutup kıvırdım, Etta'ya gerçekten uyumlu bir kıyafet giydirdim, bebek bezi çantasını her türlü acil durumu karşılayacak kadar malzemeyle doldurdum ve Trevor o akşam işten geldiğinde hazır olduğumuzdan emin oldum.

Kanepede oturduğumuzu görünce sırtarak "Kahretsin," dedi. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

"Biliyorum," diye cevap verdim, ayağa kalkıp etrafımda dönerek. "Aslında bugün duş aldım."

"Öyle mi?" diye şaka yaparak yaklaştı. Kokladı. "Evet, yaptın." Bir kahkaha patlattım ve göğsünü ittim. "Kokmadım."

"Şey," diye cevap verdi, sanki aynı fikirde değilmiş gibi kelimeyi uzatarak.

Etta o anı ayağa kalkıp kendi etrafında küçük bir dönüş yapmak için seçti. "Ben fethah külot giyiyorum," dedi gururla.

Trevor açıklığa kavuşturmak için bana baktı.

"Tüy," diye mırıldandım, Etta küçük bir dans yaparken homurdandım. "Bezleriyle neden bu kadar gurur duyduğunu bilmiyorum ama bir noktada bunun bir sorun haline geleceğini hissediyorum."

Trevor alaycı bir ciddiyetle, "Anaokuluna başlamadan önce onu bundan vazgeçirebildiğimiz sürece," diye cevap verdi. "Sanırım güvendedeyiz."

"Senin ağzından Tanrı'nın kulaklarına," dedim ellerimi kaldırıp yalvararak.

İş kıyafetlerini çabucak değiştirdikten sonra Trevor bizi dışarıya, kamyonetinin yanına götürdü. Geldiğimizden beri geceler giderek soğuyordu ve çok geçmeden havanın iyice soğuyacağını hissediyordum. Eğer bize kışlık giysiler almazsam keşif günlerimiz sona erecekti.

Trevor arabayı garaj yolundan çıkarırken, "Teyzem ve eniştemde yiyeceğiz," dedi. "Yolun hemen aşağısındalar."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandım.

Herkesi tekrar göreceğim için gergindim ve akşam yemeğini dört gözle beklemiyordum ama Trevor benden daha gergin görünüyordu. Dışarıdan bakıldığında gergin falan değildi ama duruşunda beni geren bir şeyler vardı. Ondandır aldığım titreşimi tarif edemiyordum, bu yüzden kısa yolculukta bu konuda bir şey söylemeye zahmet etmedim, ama onu yakından izlemeye devam ettim.

Birkaç dakika içinde bir sürü aracın yanından geçerek teyzesi ve amcasının evinin ön kapısına doğru yürüyorduk. Büyük bir aileleri olduğunu biliyordum, ancak tüm bu arabaların yanından geçmek, kelime oyunu yapmak istemedim.

Trevor beni ön kapıdan içeri sokar sokmaz Ani, "Merhaba," diye selam verdi. "Seni tekrar görmek güzel."

"Sen de," dedim, botlarını çıkaran Trevor'ın peşinden giderken. "Arielle nasıl? Henüz uyumadı mı?"

"Ne yazık ki hayır," dedi Ani hayıflanarak. "Ama eskisinden yaklaşık iki saat daha fazla zamanımız olacak, bunun için şükredeceğim."

"Eyvah," diye mırıldandım.

Tam o sırada, farklı yaşlarda üç küçük çocuk Trevor diye bağırarak koridordan koşarak geldiler. Ona ulaşır ulaşmaz küçük bedenlerini gövdesinin etrafına sarmaya başladılar ve Etta saf bir dehşet bakışıyla bana ulaşmak için neredeyse kollarından atladı.

Neyse ki kollarından düşmeden hemen önce onu yakaladım.

"Çocuklar," dedi sertçe, kendini duvara dayayarak. Çocuklar anında sustu ve beklentiyle ona baktılar. "Morgan, bunlar Keller, Gavin ve Gunner. Shane ve Kate'in oğulları."

"Selam çocuklar," dedim Etta'nın boynumdaki ölümcül tutuşunu bırakmasını sağlamaya çalışıp başaramayarak. "Bu Etta."

Bana ve Etta'ya merhaba dediler ama Trevor'ın üzerine tırmanmaya devam ettikçe ilgilerini çabucak kaybettiler. Trevor'ın her birinin hikâyesini tam bir konsantrasyonla dinlemesini ve dinlediğini gösteren sorularla cevap vermesini sessizce izledim. Yavaşça girişten çıkıp Ani ve Abraham'ın kanepede başka bir kadının karşısında oturduğu oturma odasına geçtik.

Kadın, Trevor'a bir şey söylemek için döner dönmez

Onu.

"Hey Trev-" Beni ve Etta'yı görünce gözleri büyüdü. "Kutsal
"Kahretsin, buradasın!"

Mutlu bir şekilde koltuktan atladı ve sarılmak için içeri girdi. Bunda rahatsız edici ya da garip bir şey de yoktu. Sadece bir kolum boştu ama onu da sırtını sıkmak için kullandım.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi Kate, sanki on yıldan fazla olmamış da eski arkadaşımız gibi. "Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle," diye cevap verdim.

"Ha!" Güldü. "Saçımı bir haftadır yıkadığımı sanmıyorum."

"Bugün sadece buraya geldiğimiz için yaptım," diye itiraf ettim ve onu biraz daha güldürdüm.

"Bir dahaki sefere bunu yapma ihtiyacı hissetme," dedi ve beni küçük koltuk grubuna doğru götürdü. "Cuma akşamı yemeği öyle süslü püslü bir şey değil."

Ani kıs kıs gülerek, "Bir keresinde çocuklar akşam yemeğinden hemen önce avdan döndüler ve hepsi de masaya kış gibi kokarak geldiler," diye ekledi. "Liz tek kelime bile etmedi, sadece tüm tabakları arka verandaya taşıdı."

"Ah, Tanrım," dedi Kate inleyerek. "Bunu kesinlikle hatırlıyorum." "O yıl dondurucuyu doldurmuştuk," diye belirtti Abraham.

"Tamamen alakasız," diye cevap verdi Ani dizine uzlaştırıcı bir vuruş yaparak. "Hey, Katie," dedi Trevor, sonunda küçük kızın yanından ayrılırken.

Çocuklar.

Tekrar ayağa kalktı ve ona kocaman sarıldı, kulağına duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Başını salladı ama geri çekildiğinde yüz ifadesinden hiçbir şey okuyamadım.

"Siz uçtunuz mu?" diye sordu yanıma oturarak.

"Elbette," diye yanıtladı. "Daha pahalı ama akıl sağlığımı korumama yardımcı oluyor." Kate bana baktı ve hüzünle gülümsedi. "Benim beş çocuğum var. Yolculuklar en kötüsü."

Sohbet etrafımda akıp giderken fazla bir şey söylemedim. Aralarında, şakalaşma ve didişme biçimlerinden de belli olan kolay bir ilişki vardı. Bu hoşuma gitmişti. Bu bana Miranda ve benim Danny ve Lorraine'in çocuklarıyla takıldığımız zamanları hatırlattı.

Trevor'ın teyzesi odaya girerken, "Burada bir büyük yeğenim olduğunu duydum," diye seslendi. "Morgan, beni hatırladığından emin değilim. Ben

Liz." Teyze

uzandı ve elimi sıcak bir şekilde sıktı.

"Elbette seni hatırlıyorum," diye gülümseyerek cevap verdim. "Bu Etta."

"Merhaba Etta," dedi Liz, Etta'nın yüzünü görebilmek için biraz eğilerek. "Burası biraz bunaltıcı, değil mi? Yine de alışacaksın ve hazır olduğunda diğer odada oyuncaklar var."

Etta cevap vermedi ama başparmağını ağzına götürerek biraz gülümsedi. "Bazen ısınması bir dakika sürüyor," dedim özür dileyerek.

"Ah, onu suçlamıyorum," dedi Liz, tekrar dik dururken sırtarak.

"Biz gürültülü bir grubuz."

Neredeyse geldiği kadar hızlı bir şekilde ayrıldı, herkese yemeğin neredeyse bittiğini ve yardıma ihtiyacı olmadığını söyledi. O odadan çıkarken küçük bir kız içeri girdi ve Trevor'ın dizine tırmandı. Etta izlerken tüm vücudu kaskatı kesildi, sonra Kate'in en büyük kızı olduğunu tahmin ettiğim bu kıza hayranlık duymaya başlayınca rahatladı.

"Merhaba, ben Sage," dedi ve oturur oturmaz bana kendini tanıttı.

"Ben Morgan ve bu da Etta," diye cevap verdim, Etta'yı kucağında biraz zıplatarak. "Şu anda utangaç rolü oynamaya karar verdi."

"Seni suçlamıyorum," dedi Sage komplocu bir tavırla Etta'ya. "O sinir bozucu çocukları uzak tutuyor."

Etta, Sage'e doğru hafifçe eğilerek, "Çocuklar uzakta," diye onayladı.

Sage tek omzunu silkerek, "Diğer odada oyuncaklarımız var," dedi.

"Eğer oynamak istersen."

"Ben oynarım," diye cevap verdi Etta, tamamen doğrulup oturarak. "Bu iyi mi?"

Sage bana sordu.

Trevor çenesini oyuncak odasına doğru eğerek, "Şu duvarın diğer tarafında," dedi.

"Benim için sorun değil," diyerek Etta'nın kucağımdan inmesine izin verdim.

Arkasına bile bakmadan Sage'i odadan çıkarken takip etti.

"Çocuklar çok tuhaf," dedi Kate gülerek. "Arkadaş edinmek nasıl bu kadar kolay olabiliyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim başımı sallayarak.

Sohbet yeniden başladı ve çok geçmeden ben de bunun bir parçası oldum. Harris ve Evans ailelerinin yanında olmak çok kolaydı, tıpkı çocukluğumdan hatırladığım gibi. Sebepsiz yere gergin olduğumu bilmek beni rahatlatmıştı.

Yarım saat sonra banyoyu kullanıp ellerimi yıkarken tüm bu durum hakkında oldukça iyi hissediyordum. Etta iyi vakit geçiriyordu, Trevor'ın ailesi son derece misafirperverdi ve evin içindeki ilk birkaç dakikadan beri kendimi hiç yabancı hissetmemiştim. Bu yüzden banyodan çıkıp Trevor ve ailesi arasında geçen konuşmaya kulak misafiri olduğumda kendimi iki darbe yemiş gibi hissettim. Ben tuvalete gittikten hemen sonra gelmiş olmalıydılar.

"Başımızın üstünde yeriniz olduğunu biliyorsunuz," dedi Mike. "Herkes biraz heyecanlandı-"

Trevor kesin bir dille, "Ben heyecanlanmadım," diye cevap verdi. "Annem de gayet açıktı."

"Sadece sinirlenmişim," dedi Ellie. "Kardeşin hakkında nasıl böyle konuşabiliyorsun anlamıyorum."

"Ne gibi? İnsanmış gibi mi? Kızını terk eden ve arkasına bakmayan bir beleşçi gibi mi?"

"Trevor," dedi Mike uyararak.

"Onu ben de sizin kadar çok seviyordum ama bir azizmiş gibi davranmayacağım."

"Kimse senden bunu istemiyor, evlat."

"Bütün bunlar o kadın yüzünden mi?" Ellie boğazımı sıkarak sordu. "Sana ne oldu böyle?"

"Henry'nin yaptıklarını öğrendiğimizde hiçbirimiz ona kızmamışız gibi mi davranacağız?" Trevor yorgun bir sesle sordu.

"Bunu böyle mi mazur görüyorsun?" Ellie sesi yumuşayarak sordu. "Ona kızgın olduğun için mi?"

"Tanrı aşkına anne," dedi Trevor tiksintiyle. Koridorun sonunda olduğumu hâlâ fark etmemişlerdi. "Ben Morgan'a aşığım. Bunun Henry'yle bir ilgisi olduğunu söylemek, Bram dün turuncu bir tişört giymeye karar verdiği için Giants'ın Super Bowl'u kazanacağını söylemek gibi bir şey."

"Sanırım-"

"Hayır," diye sözünü kesti Trevor. Ellie'nin sırtı bana dönüktü, bu yüzden yüz ifadesini göremedim ama Trevor'ın yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. "Bu iş şimdi bitiyor." Şaşırtıcı derecede sessiz olan babasına baktı. "*Morgan'a aşığım*. O komik, nazik ve inatçı biri ve bir noktada onunla bir aile kurmak istiyorum. İstersen bu konuda kızabilirsin ama sana şu anda söylüyorum" -durakladı, bir

"Bunu kazanamayacaksın. Tek yaptığın seni onun ya da Etta'nın yanına yaklaştırmayacağım gerçeğini garantilemek. Henry yeterince şey yaptı, bu aile onun üzerine daha fazla saçmalık yığmayacak."

Biraz ses çıkarmış olmalıyım, çünkü Trevor konuşmasını bitirir bitirmez gözleri benimkilerle buluştu ve elini bana doğru kaldırdı. "Gitmeye hazır mısın, bebeğim?" diye sordu. "Sanırım akşam yemeği için başka bir zaman geleceğiz."

Bana doğru geldi ve uzun parmaklarını benimkilere doladı, sonra beni ailesinin yanından geçirdi, aramızda sağlam bir bariyer olduğundan emin oldu. Eğer sorsaydı, ona bunu yapmasına gerek olmadığını söyledim. Onlardan korkmuyordum.

Onlara beni sevdiğini söylemesi ve söyledikleri tek bir kelimeyi bile dinlemeyi reddetmesi arasında geçen zamanda, sanki hiçbir şey bana dokunamamış gibi hissettiren garip bir bariyer geliştirmiş gibiydim. Sakince Etta'nın çantasını aldım ve Trevor bebeği kucağına alırken ayaklarımı ayakkabılarımın içine soktum ve iki dakikadan kısa bir süre içinde ön kapıdan çıkıp kamyonete doğru yürüdük. Tek kelime etmeden kamyonete bindik ve Trevor eve doğru gitmek yerine kasabaya yöneldi.

Küçük bir arabalı lokantada bize hamburger ve patates kızartması sipariş edene kadar nihayet sesimi bulabildim.

"Seni seviyorum," dedim, tam hamburgerinden büyük bir ısırık almıştı ki. "Ailenle yaşadığın onca şeyden sonra bunu sana söylemek için gerçekten boktan bir zaman olduğunu biliyorum ama-"

Hamburgeri bıraktı ve elini enseme doladı ve beni öptüğünde, hamburgerine koydukları bin ada sosu ve biraz da soğan gibi bir tadı vardı. Ama fark etmedi. Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda hem yumuşak hem de kaşıntıdırıcıydı ve eli enseme sıkıca duruyordu, o ana kadar ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir dayanak sağlıyordu.

"Bunu bana söylemek için her zaman iyi bir zamandır," dedi dudaklarıma karşı.

Etta koltuğun arkasını tekmelemeye başlayınca ayrıldık ve yemeklerimizi hızlıca yedik. Eve dönüş yolumuz iki saat sürmüş gibiydi, Etta'yı uyutmak ise bir otuz dakika daha sürdü. Sonunda kendimi Trevor'ın yatak odasının ortasında buldum, gömleğimi başımdan sıyrırken neredeyse titriyordum.

Trevor elleri titreyerek, "Bu konuyu gerçekten konuşmalıyız," dedi.

kollarımdan aşağı, sonra da yanlarımdan yukarı kaydırıldı. "Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu." Gövdeme bakıyordu ve benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu anlayamıyordum. "Ama yakında içinde olmazsam, kendimi tamamen kaybedebilirim."

"Şey, *onu* kaybetmeni istemem," diye usulca takıldım, tişörtünün eteklerini çekiştirmek için öne doğru uzandım.

"Gördün mü, şaka yapıyorsun," dedi gömleğini başından sıyrarak. "Ben burada dururken, bayılacağım diye korkuyorum."

Ciddi ifadesine güldüm.

"Şaka yapmıyorum," dedi kot pantolonumun önünü çekerek açarken. "Çok uzun zaman oldu."

"Peki ne bekliyorsun?" Pantolonu kalçalarımın üzerine iterken sordum.

"Anın tadını çıkarmaya çalışıyorum," diye cevap verdi, kendi kotunu ve boxer'ını aynı anda çıkararak.

"Daha sonra tadını çıkarabilir miyiz?" Umutla sordum.

Bir hırıltıyla öne doğru eğildi ve beni omzunun üzerinden fırlattı, yatağa doğru tepinip beni yatağa fırlatırken beni histerik bir şekilde güldürdü. Daha dizimi yatağa koyamadan iç çamaşırlarımı çıkarıp fırlatmaya başladım. Sütyenimin kancasını açmak için geri uzandım, ama onu çıkarabildiğimde, ağzı çoktan dantelin içinden üzerimdeydi ve beni inletti.

"Dövmeni dilimle izleyeceğim," diye mırıldandı, dudakları karnımda bir yol çizirken. "Eninde sonunda."

Dudakları bana doğru bastırdı ve ben nefes nefese kalırken bacaklarım utanmazca aralandı. Kendi dudaklarıma karşı çok iyi hissettiren dudaklar, kalçalarımın arasındaki teni manipüle ederken sonsuz derecede daha iyi hissettiriyordu. Parmaklarım altımdaki yorgana gömülürken ve gözlerim sımsıkı kapanmışken, ağzı uzaklaştığında uçurumun kenarına doğru koşuyordum.

"Bir gün bunlara ihtiyacımız kalmayacak," dedi gözlerimi açtığımda. Ağzı iç uyluğumda desenler çizirken ereksiyonuna bir prezervatif takıyordu. "Ama şimdilik dikkatli olacağız."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Vücuduma sürünerek yaklaştı ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırdı. "Ve bir gün seninle ilgilendiğim için bana teşekkür etmeyeceksin," dedi ciddi bir şekilde, sözleri o kadar nazikti ki akmayan gözyaşları burnumun direğini sızlattı. "Sadece

bekle."

Sonra yavaşça ve saygıyla içeri girdi.

Pozisyon değıştirmedik ya da bitiş çizgisine doğru yarışmadık. İçime ilk girdiğinde çılgınca olmuştu, ama bu sefer yavaş ve istikrarlıydı, neredeyse çatıya sıçradığını duyabildiğimiz yağmurla aynı anda. Boşaldığımda, sıcak bir battaniye gibi üzerime çöktü ve kemiklerimi jöleye çevirdi. Arkamda işini bitirdiğinde, yarı kapalı gözlerle yüzünün zevkten gevşemesini izledim.

Birlikte yana doğru yuvarlandık ve o battaniyeleri üzerimize çekerken ben de ona sokuldum.

"Tanrım," diye mırıldandı, beni daha da yakınına çekerken iç geçirdi. "Aslında daha iyi oluyor."

"Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim," diye cevap verdim şaşkınlıkla, tavana bakarak.

"Ben de öyle."

Kıkırdamaya başladı ve bu ses o kadar bulaşıcıydı ki ben de kıkırdadım. "Seni seviyorum," dedi dudaklarını alnıma bastırarak.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdim, bunu ona daha önce söylemiş olmama rağmen biraz gergindim.

"Bu gece için özür dilerim," diye mırıldandı, elini omurgamda hafifçe aşağı yukarı gezdirirken. "Annem hâlâ bana kızgın olduğu için bu hafta yemeğe gelmeyeceklerini düşünmüştüm. Sorun çıkaracaklarını bilseydim seni oraya getirmezdim."

"Senin hatan değildi."

"Yine de." Durakladı. "Bununla uğraşmak zorunda kalmanı istemedim."

"Onlar senin ailen, Trev," dedim nazıkçe. "Bir noktada bunun olması kaçınılmazdı."

"Eğer yardım edebilirsem, hayır."

Dirseğime yaslandım ve gözlerinin içine baktım, oradaki endişeyi kolayca okuyabiliyordum. Birden fazla kez dünyada kendisine en yakın kişi olduğunu itiraf ettiği annesiyle kavga etmişti ve benim nasıl hissettiğim konusunda endişeleniyordu. Aklım almıyordu.

"Annenle kavga ettiğiniz için üzgünüm," dedim elimi çenesine koyarak.

"Ona söylediklerimde

ciddiydim-"

"Bunu

biliyorum."

Tekrar uzandım ve o iç çekerken kolumu beline doladım.

"Birdenbire nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu, sesi etrafımızdaki sessizliği zar zor bozuyordu.

"Çünkü" dedim basitçe, yanağımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinlerken gözlerimi kapattım. "İnsanları incitmek için kelimeleri kullanmıyorsun."

* * *

Ertesi sabah her şey farklıydı. Etta'nın portatif beşiğinde uyandığını duyar duymaz yataktan çıktım ve Trevor'ın uyumasına izin vererek sessizce giyindim. Bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu ve pek uyuduğunu sanmıyordum.

Onunla annesi arasında böyle bir soruna neden olduğum için nefret ediyordum ama annesi için bir şehit olmaya niyetim yoktu. Ortadan kaybolursam onlar için her şeyin normale döneceğini düşünmekten daha iyisini biliyordum. Çok fazla şey söylenmişti ve annem her şeyin o kadar kolay düzelemeyeceği kadar haddini aşmıştı.

"Lütfen kahveyi senin yapmadığını söyle," dedi Trevor halsiz bir şekilde mutfağa girerken.

"Tabii ki hayır," dedim Etta'ya çırpılmış yumurta tabağını verirken. "Ben bile kahvemi sevmiyorum."

"Sana nasıl yapılacağını gösterebilirim," dedi sırtarak ve ayaklarını sürüyerek kahve fincanının yanına gitti.

"Ama o zaman benim yapmam gerekirdi," diye belirttim, yumurtaların geri kalanını iki tabağa koyarken. "Bunu neden isteyeyim ki?"

"İyi noktaya değindin," diye cevap verdi. Bana doğru yürüdü ve beni nazikçe öptü. "Günaydın."

"Günaydın," diye fısıldadım.

Tabakları benden aldı ve masaya taşıdı, yanından geçerken Etta'nın başının üstünü öptü.

"Merhaba Twevo," dedi Etta, dinamiklerdeki değişimden tamamen habersiz bir şekilde.

Arkadaşça bir sessizlik içinde kahvaltımızı yaptık ve köpeği sabah anayasası için dışarı çıkardık, ancak planladığımız gibi kuşluk sineması için şehre inemedik çünkü beklenmedik bir misafirimiz vardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Trevor, anne babasının araba yoluna çıkışını izlerken. Duygusunu tekrarlamadım ama hissettim. Bir gece önce giydiğim yenilmezlik pelerini gün ışığında dağılmıştı ve ben aniden

Trevor yanımda dururken bile kendimi çok korunmasız hissediyordum. Birinin sizden hoşlanmadığını bilmek iğrenç bir duygu ve fikrini değiştirmek için yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığını bilmek bunu daha da kötüleştiriyor.

"Etta," dedim, araba yoluna doğru ilerlemeye başladığında onu geri çağırarak. "Koda'yı çimlerin üzerine getir, böylece patilerini çakılda incitmez."

Büyükannesi ve büyükbabasından uzaklaşması için öne sürdüğüm mazeret zayıftı ama neyse ki ona mantıklı geldi ve evin yan tarafına doğru ilerlerken sabırsızlıkla Koda'ya seslendi.

Anne babası cipten inerken Trevor sessizce, "Eğer kötü bir şey söylerlerse Etta'yı eve götür," dedi. "Soğukkanlılığımı koruyabileceğimi sanmıyorum."

"Evet, yapabilirsin," diye yanıtladım, bir elimi sırtına koyarak hızlı bir güvence dokunuşu yaptım.

Mike ve Ellie bize ulaştığında, kollarım göğsümün üzerinde kavuşturulmuştu ve Trevor o kadar gerilmişti ki kopacağından korkuyordum.

"Özür dilerim," dedi annesi, selam verme zahmetine girmeden. "Seninle kavga etmek istemiyorum."

Trevor biraz yumuşadı -giydiği fanilanın altındaki omuzlarının duruşundan anlaşılıyordu- ama tek kelime etmedi, sadece başını salladı.

"Bütün bunlarla baş etmekte zorlanıyorum," dedi Ellie, kıpırdanırken yanağının içini çiğneyerek.

"Demek istediği, senin bir yetişkin olduğunu ve kendi kararlarını verdiğini bildiği. Ve yaptığın her şeyde seni destekliyoruz," diye ekledi Mike, sesi sertti.

"Oğullarımdan birini daha kaybetmek istemiyorum," dedi Ellie, sesi ancak fısıltıyla çıkıyordu.

"Bu asla olmayacaktı," diye yanıtladı Trevor.

O anda herkes sessizliğe büründü, ne söyleyeceklerini bilemiyorlardı. Ellie özür dilemiş ve Trevor yumuşamıştı ama konuşmaya devam etmek için herhangi bir girişimde bulunmadı. Ailesini de içeri davet etmedi.

"Seni seviyorum," dedi Ellie sonunda ve Trevor'a uzun uzun sarılmak için öne çıktı.

"Ben de seni seviyorum anne," dedi kollarını annesinin omuzlarına dolayarak.

Başka bir şey söylemeyince, ona sulu bir gülümseme verdi ve

arabaya geri döndü ve babasını bizimle birlikte garaj yolunda bıraktı.

"Dün gece için gerçekten çok üzgünüm," dedi Mike bana.

"Sorun değil," diye cevap verdim.

"Şey, hayır," dedi başını eğerek. "Öyle değil." Trevor'a baktı. "Ama biz bir aileyiz ve aile zor zamanların üstesinden gelir."

Trevor ona dürüstçe, "Bir dakikamı alabilir," dedi.

"Anlaşılabilir." Mike Etta'ya baktı ve onun Koda'ya bir şeyler söylemek için eğilmesini izledi. "Ama sizi arada bir görmek isteriz."

"Bu hafta içinde annemi ararım," diye kabul etti Trevor. "Şimdilik yapabileceğim en iyi şey bu."

"Pekâlâ." Mike başıyla veda ederek arkasını döndü ve Araba.

İçimde buruk bir hisle uzaklaşmalarını izledim.

Trevor'ın kolu omzuma dolandığında daha da şiddetlendi.

Kendimi bile şaşırtarak, "Bırakmalısın," dedim.

"Ne?"

"Bırakmalısın," diye tekrarladım. "Sadece... bırak gitsin." "Hayır," diye cevap verdi. "Bu işler böyle yürümüyor."

"Belki de öyle olmalı," dedim, o bana bakarken omuz silktim. "Bak, en iyi arkadaş olacağımızı sanmıyorum"-Trevor alay etti-"ama bu senin annen. Bu Etta'nın büyükannesi. Hayat kin tutmak için çok kısa."

Bu sözleri söylediğim anda pişman olacağımı düşündüm ama olmadım. Bu senaryonun kazanan tarafındaydım. Trevor'ın hayatındaki yerim tartışmaya açık değildi ve *bunu* bilmek beni tüm durum hakkında çılgınca sakinleştirdi.

"Üzerinde çalışacağım," dedi Trevor. Beni öptü ve eve doğru yürüdü.

Belki biraz kendine zaman ayırmaya ihtiyacı vardır diye düşünerek hemen peşinden gitmedim ama yarım saat sonra dışarıda donmak üzereydim ve Etta ile Koda'yı oturma odasına sürükledim. Trevor'ı zeminin ortasında oturmuş, etrafına kutular ve dev yeşil bir çanta yayılmış halde bulduğumda aniden durdum. Çantayı tanıdım - özel olarak değil ama genel olarak.

"Ne yapıyorsun sen?" Yavru köpeği çamurlu patileriyle eşyaların arasında zıplamaya başlamadan önce kucağıma alarak sordum.

"Ben-" Trevor yaydığı eşyalara bakarken sustu. "Haklısın. Hayat kin tutmak için çok kısa."

Gözleri benimkilerle buluştu ve uzun bir süre birbirimize baktık.

"Haydi Henrietta," diye sessizce şarkı söyledim. "Trev Amca'nın odasında film zamanı."

Yavru köpeği kulübesine koyduktan sonra, Etta filmin yarısında uyuyakalana kadar Trevor'ın yatağında onunla kucaklaştım. Neyse ki yorgundu ve benim ilgime fazla ihtiyacı yoktu çünkü aklım hâlâ oturma odasında, üzerinde Henry'nin adı yazan çantadaydı. Etta'yı kucağıma alarak portatif beşiğine götürdüm ve yatırdım.

Sonra oturma odasına geri döndüm.

"Çocuğun bir sürü pornosu varmış," dedi Trevor, sesi ağlamaktan kısılmış olsa da biraz gülerek. "Bir sorunu olabilirdi."

"Öyle mi?" Odanın içine doğru ilerlerken çeşitli parçacıkların etrafından dikkatlice adım atarak cevap verdim. "Başka bir şey buldun mu?"

"Kirli çoraplar," dedi, köşedeki kahverengi bir çift çorabı göstererek. "Ailemden aldığı bazı mektuplar, şişe kapakları, giysiler, bu tür şeyler."

"Aradığın şeyi buldun mu?" Yeterince yaklaştığımda beni kucağına çekmesine izin vererek sordum.

Alnını boynumun kıvrımına yaslarken uzun bir süre sessiz kaldı. "Bir not ya da başka bir şey bekliyordum," dedi sonunda. "Ama yoktu."

"Özür dilerim," diye cevap verdim ve elimi başının arkasına doğru uzattım.

"Sorun değil," dedi boynuma doğru derin bir iç çekerek. "Öyle bir şey olmayacağını biliyordum. Henry'nin ileriye düşündüğü tek an o sigorta belgelerini senin adına düzenlediği gündü. Ben sadece bu pisliği temizleyeceğim ve sonra da porno olmadan aileme teslim edeceğim."

"Hiçbirini saklamak istemiyor musun?" Üniformada olması gereken küçük rozetlere ve iğnelere bakarak sordum. Bu küçük şeylerden tonlarca vardı, sanki Henry sürekli kaybedip yenilerini alıyormuş gibiydi. İşin tuhafı, eşyaları toplandığında hepsi yeniden bulunmuştu.

Henry'nin hayatının bir yığın ıvır zıvırla özetlendiğini görmek tuhaftı. Onunla geçirdiğim zamanları, kahkaha ve içki dolu geceleri, geç kalmama rağmen beni duşa kadar takip ettiği sabahları, sırtışını ve güldüğünde başını geriye atışını düşündüm. Gözlerim yaşardı. Henry'yi hiç sevmemiştim ama o benim için

harika bir arkadaşı ve bana Etta'yı vermişti. Bunun için her zaman minnettar olacağım.

"Hayır, Etta için birkaç şey koyabiliriz," dedi Trevor. "Ama Hen'in vasiyeti okunduğunda istediğimi aldım ve seni bulmaya geldim."

"Her şeyin böyle olması çok garip, değil mi?" Henry'nin hayatının yere serilmiş küçük parçalarına bakarken Trevor'ın göğsüne yaslanarak usulca sordum.

"Evet, öyle." Boynumun kenarını öptü, sonra kulağıma fısıldadı. "Benimle kalacak mısın?"

Sertçe yutkundum ve bir kez başımı salladım, beklediğim panik yerine hemen rahatladığımı hissettim.

"Güzel. Beni hala seviyor musun?"

"Seni seviyorum," diye onayladım, Trevor'ın gözlerinin içine bakmak için döndüm. "Ama inanamayacağın bir duşa ihtiyacım var."

Şaka yapmaya çalıştığımı anladığında gözlerinin kenarları kırıştı. "Çok geç," dedi. "Artık saklanamazsın."

İşin garibi, ben bile istemedim.

* * *

Günü Etta ve onun adını vermeye başladığı yavru köpekle oynayarak geçirdik. Kendimi en son ne zaman bir yere bu kadar yerleşmiş hissettiğimi hatırlayamıyordum. Dairelerimiz ve evlerimiz her zaman bir durak noktası gibi hissettirmişti, asla uzun süre kalacağımız bir yer olmamıştı. Babamın evi bile ben yeniden ayaklarımın üzerinde durana kadar geçici olmuştu. Trevor'ın evi farklıydı. Hayatımızı geçirebileceğimiz, Etta'nın odasını istediği renge boyayabileceği ve bir gün arkadaşlarını yatıya davet edebileceği bir yer gibi hissettiriyordu.

Mutluydum. Gerçekten mutluydum.

İşte bu yüzden, akşam yemeği bittikten ve Trevor kanepede Etta'ya sarıldıktan sonra ceketimi giydim ve arabamın anahtarlarını aldım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Trevor alaycı bir tavırla kanepenin arkasından uzanıp beni tuttu.

"Tuvalet kâğıdımız gerçekten azaldı," dedim yüzümü buruşturarak ve onu güldürdüm.

"Gidebilirim," dedi, koltuktan kalkacakmış gibi hareket ederek.

"Hayır, sorun değil." Elimi omzuna koydum ve onu öpmek için eğildim. "Bir kez olsun tek başıma gitmek heyecan verici."

Etta yattığı yerden fırlayarak, "Ben giderim," dedi.

Trevor, "Hayır, biz film izlerken annemi bırakırız," diye cevap verdi,

onu kucağına çekti.

"Hayır, ben de gideyim."

"Sanırım dondurmamız var," diye fısıldadı Trevor, onun itirazlarını hemen susturdu.

"Yakında döneceğim," diye mırıldandım, Etta tekrar mızızlanmaya başlamadan önce gizlice dışarı çıktım.

Arabayla evden uzaklaşırken midem çalkalanıyordu. Trevor'a yalan söylediğim için kendimi iyi hissetmiyordum ama nereye gittiğimi ona söyleseydim ya beni durdurmaya çalışacağını ya da benimle gelmek isteyeceğini biliyordum. Bize karşı bu kadar korumacı olması hoşuma gidiyordu ama bunu kendi başıma yapmam gerekiyordu.

Trevor'ın ailesinin evine daha önce hiç gitmemiştim ama eleme yöntemiyle bulabileceğimi biliyordum. Araziyi çevreleyen yol boyunca sadece üç araba yolu vardı ve ben zaten ikisinden geçmişim. Karanlıkta yolumu bulmak biraz zordu, özellikle de tüm araba yolları çok uzun ve dolambaçlı olduğu için, ama sonunda Ellie'nin arabasını tek katlı güzel evin önüne park etmiş olarak gördüğümde doğru yeri bulduğumu anladım.

Biraz titriyordum, bu yüzden ön kapıyı çalar çalmaz ellerimi ceplerime sakladım. Issızlığın ortasında o kadar sessizdi ki evin içinde çalan televizyonu ve durduğum yere doğru gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Mike kapıyı açtığı anda kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Hey, Morgan," dedi, içeri girmeme izin vermek için bir adım geri çekilerek. "Seni buraya getiren nedir?"

"Merhaba, Mike." Ona gülümsemeye çalıştım ama sinirlerim yüzünden daha çok yüzümü buruşturdum. "Ellie buralarda mı?"

"Elbette." Mike tereddüt etti ve bana baktı. "Trev de seninle geliyor mu?" "Hayır, sadece ben varım," dedim sessizce.

Tek kelime etmeden kapıyı arkamdan kapattı, sonra uzanıp çenesinin yan tarafını kaşıdı. Bir süre sonra başını salladı.

"El işi odasında," dedi başını koridora doğru sallayarak. "Sana göstereyim."

Ellie kâğıt parçaları ve fotoğraflarla kaplı uzun bir masada oturuyordu. Üzerinde çalıştığı şeye o kadar dalmıştı ki, biz kapıya ulaştığımızda hemen başını kaldırıp bakmadı. Yaptığı işi bırakıp gözlerini kaldırdığında Mike kaçmış ya da saklanmak için kaçmıştı.

ve orada duran tek kişi bendim.

"Evet?" Ellie sordu, sesi düzdü.

Neden orada olduğumu sorduğunda, bana bir isim taktığında ya da beni evinden kovduğunda vereceğim cevapların hepsini hazırlamıştım ama bu tür bir karşılama için hiçbir şey planlamamıştım.

"Um." Yumruklarımı ceketimin ceplerinde sıktım. "Bir şeyin ortasındaım-"

"Neden benden nefret ediyorsun?" diye sordum, onun küçümseyici sözleri benim de küçük bir tavrımı tetikledi. "Beni tanımıyorsun bile."

"Peki bu kimin suçu?" diye sordu, elindeki kâğıdı masanın üzerine fırlatarak.

"şaka yapıyorsun, değil mi?" Tükürdüm. "Seni tanımaya çalıştım. Seni evime davet ettim."

"Sonra da oğlumu bana karşı kışkırttı." "Ben öyle bir şey yapmadım," diye bağırdım.

"Teşekkürler," dedi küçümseyerek.

"Eğer böyle olduğunu düşünüyorsan, özür dilerim." Ses tonum kibarlıktan başka bir şey değildi, her ne kadar arkamı dönüp o evden çıkıp gitmek istesem de.

"Hepsi bu mu?"

"Sanırım burada yanlış bir başlangıç yaptık," demeye çalıştım ama homurdandığında durdum.

"Zaten üzgün olduğumu söyledim ve her şeyi açıklığa kavuşturdum," diye cevap verdi.

Ona kızmamak için kendimi zor tuttum. Ben kadına hiçbir şey yapmamıştım ve onun benimle büyük bir sorunu varmış gibi görünüyordu. Sadece anlayamadım. Gitmeyi düşündüm ama sadece bir saniyeliğine.

"Dinle," dedim, sanki bir süre orada kalmayı planlıyormuşum gibi kapı pervazına yaslanarak. "Buraya gelmemin tek bir nedeni var."

"Artık boşta oğlum yok," diye mırıldandı. Belden aşağı bir vuruştu ama kabul etmesine izin verdim.

"Trevor'ı seviyorum," dedim, sesim sakın ama güçlüydü. "O da sana *tapıyor*." Ne söylediğimi umursamıyormuş gibi elini havada salladı, ama cevap vermedi.

"Bize neden bu kadar kızgın olduğunuzu anlamıyorum ama umarım bunu geride bırakabiliriz. Benim iyiliğim için değil. İstediğin her şeyle başa çıkabilirim.

-Ama Trevor ve Etta için."

"Sakın buna cüret etme-" diye homurdanarak ayağa kalktı.

"Anne," diye bağırdı Trevor, beni irkiltti. Omzumun üzerinden baktığımda onun koridordan geldiğini gördüm, yüz ifadesi karanlıktı.

"Trev," dedim, bana ulaştığında elimi göğsüne koyarak. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Çantayı evde unutunca alışverişe gitmek zor oluyor," dedi, hâlâ annesine bakarak. "İyi ki Etta'nın koltuğu hala kamyonetimde, yoksa yürümek zorunda kalırdım ve o zaman gerçekten çok kızardım."

"Eve git," diye mırıldandım. "Hiç şansın yok."

Ellie oğluna, "Senin adına sevindim, biliyorsun," dedi, dudakları duygudan titriyordu.

Trevor, "Bunu göstermenin gerçekten iyi bir yolu," diye cevap verdi.

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun." Bir elini ağzına götürdü ve başını bir kez salladı. "O benim bebeğimdi."

"Bunu biliyorum," dedi Trevor yumuşak bir sesle.

"Ve aniden ortadan kayboldu," diye mırıldandı. "Ama sonra kendi bebeği olduğunu öğrendik. Bebeğimin bir bebeği vardı." Burnunu çekti ve benim gözlerim dolmaya başladı.

Ne kadar korkunç olduğu, beni sevmemesi ya da benim onu sevmemem önemli değildi. O anda o bir anneydi ve ben de bir anneydim ve onun yaşadığı acıyı kavrayamıyordum bile.

"Ama o bebek çok uzaktaydı," dedi, sesi zar zor duyuluyordu. "Ve bizimle pek ilgilenmiyor gibi görünen bir annesi vardı."

Tartışmak istedim ama yapmadım. Bu onun anlatması gereken bir hikayeydi.

"Etta için o kadar endişelendim, onun iyi olması için o kadar kaygılandım ki, orada olmayan bazı şeyler görmüş olabilirim," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bunun için özür dilerim."

Başımı salladım.

"Ama bunu çözdüğümüzü sanıyordum," dedi ellerini *anlamadığım* bir hareketle kaldırarak. "Ondan sonra iletişim halindeydik ve her şey yolunda görünüyordu."

"Her şey yolundaydı," diye cevap verdim sessizce.

"O zaman neden bana şehirde olduğunu söylemedin? Neden Etta'yı görmemize izin vermedin? Tüm bu gizlilik ve oğlumla gizlice dolaşmak neden?" Onun

Gözleri Trevor'a kaydı. "Yaptığın şeyin yanlış olduğunu biliyordun. Bu yüzden sakladın."

"Hayır," dedi Trevor, onun sözünü keserek. "Bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Seninle bu konuda konuşmamamın tek nedeni buydu. Herkes biliyordu anne. Herkes biliyordu."

"Şey," dedi, yüzü şoktan solmuştu. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Seni seviyorum," dedi Trevor. "Ve hiçbir zaman incinmeni ya da üzülmeyi istemedim. Tanrı şahidim olsun anne, Morgan'la neden böyle bir sorunun olduğunu hiç anlamıyorum."

Annesi hayal kırıklığı içinde "Yapmıyorum," diye bağırdı. "Hiç yapmadım."

"O zaman ne sikim?" Trev cevap verince şok içinde ona baktım. Daha önce kimseyle bu şekilde konuştuğunu duymamıştım.

"Kıskandım," dedi Ellie sonunda, gözlerini bizden kaçırarak. "Hepsi bu kadar. Kıskandım ve korktum."

"Neyin?" Trevor şaşkınlıkla sordu.

"Ah," diye hıçkırdı Ellie ağlamaklı bir sesle. "Her şey, sanırım." Esprili bir şekilde güldü. "Henry'yle, muhtemelen son birkaç yıldır benim geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdiği ve Etta'da ondan küçük bir parça bulduğu için onu kıskanıyordum."

Sözleri bana bir ton tuğla gibi çarptı ve eğer bana izin vereceğini düşünseydim, ona sarılırdım. Tanrım, en başından beri benim hakkımda ne hissettiğiyle o kadar ilgilenmişim ki Henry öldüğünden beri çektiği acıyı görmezden gelmişim. Hâlâ kayıpla başa çıkmaya çalıştığını varsaymışım ama acısının gerçek hayatta neye benzediğini hiç düşünmemişim.

"Ve onunla tanıştıktan sonra farklı davranmaya başladın," dedi Ellie, yanaklarındaki gözyaşlarını silerken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Sık sık gelmeyi bıraktın, bize hayatından bahsetmeyi bıraktın. Tek görebildiğim senden uzaklaştığındı ve bunun ikinizin başlattığı bu ilişki yüzünden olduğunu biliyordum."

"Anne," dedi Trevor usulca. "Asla uzağa gitmeyeceğimi biliyorsun."

"Bilmek ve inanmak iki farklı şeydir," diye cevap verdi. Bana baktı, utanç gözlerini dolduruyordu. "Bu asla seninle ilgili değildi Morgan. Bence sen harikası. Ama... sen sadece bunun ortasında kalmış gibiydin."

"Henry için ne kadar üzgün olduğumu sana söyleme fırsatım olmamıştı," dedim. Şimdi onun çektiği acıyı ilk elden gördüğüm için, bunu kabul etmek zorundaydım.

Ben başka bir şey söyleyemedim. "Etta'yı kaybedersem ne yapacağımı hayal bile edemiyorum."

Gözlerimin önünde Ellie solmuş gibiydi. Elleri yüzünü kapattı, omuzları öne doğru yuvarlandı ve yürek parçalayan bir hıçkırık odayı böldü.

"Ne kadar korkunç davrandığım için çok özür dilerim," dedi ellerinin içine.

Trevor yanımdan geçip kollarını annesine doladı, onları ileri geri sallarken yanağını annesinin başının üstüne yasladı. Dönüp koridorda yürümeye başlamadan önce onları sadece bir an izledim. "Her şeyi hallettin mi?" Mike onu oturma odasında yerde Etta ile oynarken bulduğumda sordu.

Kelimeleri kolayca söyledi, sanki zaten biliyormuş gibi Cevap.

"Sanırım öyle," dedim küçük bir iç çekişle. Kanepenin kenarına oturdum ve Etta Mike'ın yanından uzanıp onun lego yığınının biraz çalınca gülümsedim.

"Bu iyi," dedi Etta'nın çaldığı legoları toplayıp kendi yığınının geri koyarken.

Trevor ve annesinin dışarı çıkmasını beklerken daha fazla konuşmadık. Etta bile oyun oynarken sessizdi. Sonunda koridordan gelen ayak seslerini duyduğumda, Trevor'ın avuçlarını gözlerine sildiğini görmek için tam zamanında başımı çevirdim. Baktığımı görünce gülümsedi.

"Her şey yolunda mı?" Kollarımı beline dolamak için ayağa kalktığımda sordum.

Başını salladı ve kulağıma mırıldanmak için eğildi. "Annem akşam yemeğine kalmamızı istedi ve ben de ona yemek yediğimizi söylemeye cesaret edemedim. Sorun olur mu?"

"Kendimi biraz aç hissediyorum," diye fısıldadım.

"Seni seviyorum," dedi, başımın yanını öperken sesi biraz daha yükselmişti.

Kollarının çemberinde kaldım, henüz bağlantıyı kesmeye hazır değildim. "Ben de seni seviyorum."

Etta başını bloklardan kaldırmadan, "Ben de seni seviyorum," diye araya girdi.

Kate ve Shane'in aşk hikayesini kaçırdınız

mı? Bir alıntı için lütfen sayfayı çevirin

Kalbimi Kırma

Önsöz

Shane

Neden yine bu boka gidiyoruz?" Yolcu tarafındaki aynada makyajıyla uğraşırken karıma sordum.

"Çünkü kuzenin için önemli."

"O benim kuzenim değil," diye hatırlattım ona, şerit değiştirerek.

"Peki. Bu *Kate* için önemli," diye yanıtladı sabrı tükenerek. "Bu konuda neden bir pislik gibi davrandığını anlamıyorum."

"Çocuklar olmadan evden ne sıklıkla çıkıyoruz, Rach? Nadiren. Tek gecemizi on sekiz yaşındakilerle dolu lanet bir kahvehanede yalnız geçirmemeyi tercih ederim."

"Kahretsin, bu gece çok iyisin," diye mırıldandı kızgınlıkla. "Kate beni haftalar önce davet etti. Evde olacağını bilmiyordum."

"Doğru, planlar değişti."

"Gideceğime söz verdim! Görevden her döndüğünde senin için her şeyi bırakıyorum. Bunu biliyorsun. Değiştiremeyeceğim planlarımın olduğu *bir gece* yüzünden ahmak gibi davrandığına inanamıyorum."

"Kate'in beni burada istediğinden şüpheliyim," diye mırıldandım, zaten arabalarla dolu olan küçük otoparka girerken. "Kaza yaptığını ve yandığını gördüğümde bundan nefret edecek."

Arabadan atladım ve Rachel'in arabadan inmesine yardım etmek için kaputun etrafında yürüdüm. Hamileyken neden bu kadar yüksek topuklu ayakkabı giymekte ısrar ettiğini hiç anlamamıştım; bu beni geriye sürüyordu. Çok seksi görünüyordu ama bir gün düşecekti ve ben onu yakalamak için orada olamayacağımdan korkuyordum.

"Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?" dedi gülerek, elini tutup onu yavaşça oturduğu yerden çekerken. "Tanrı aşkına, nasıl oldu da birlikte büyüdüğünüz ve Kate hakkında hâlâ bu kadar az şey biliyorsun?"

"Onunla büyümediğimi biliyorsun." Kapıyı çarparak kapattım ve onu yavaşça küçük binaya doğru yürüttüm. "Buraya on yedi yaşında taşındım ve on dokuz yaşında şehri terk ettim. Tanrı aşkına, o aileden biri değil. Beni çok kısa bir süreliğine yanlarına alan insanların şımarık, *tuhaf* yeğeni."

Rachel sesimdeki kızgınlık karşısında kısa bir süre durdu. "O benim *en iyi arkadaşım*. Tek arkadaşım. Unuttuysan söyleyeyim, bizi o tanıştırdı."

"Bilerek değil."

"Bu ne anlama geliyor? Bilerek yapmadığın neydi?" "Bir araya geldiğimizde çok kızgındı."

"Hayır, değildi," diye karşı çıktı Rachel. "Sen neden bahsediyorsun?" "Boş ver. Önemli bir şey değil."

"Lütfen, *lütfe*, nazik olur musun ve oraya girdiğimizde işkence görüyormuşsun gibi davranmaz mısın? Onunla anlaşmanızın ne olduğunu bilmiyorum-"

"Onunla bir anlaşmam yok, sadece muhteşem karımı bu akşam yemeğe çıkarmak istemiştım ama onun yerine arkadaşının bir grup genç için şarkı söylemesini izleyeceğiz. Tam olarak umduğum şey bu değildi."

Yanağını avucumun içine almak için uzandım ve parmağımla dudaklarının altındaki deriyi ovuşturdım. Onu öpmek istedim ama arabada sürdüğü rujdan sonra bunun için bana teşekkür etmeyeceğini biliyordum.

"Daha sonra başka bir yere gideriz, tamam mı? Sanırım ilk o çıkacak, yani burada fazla kalmayacağız," diyerek küçük bir gülümsemeyle beni temin etti, gözleri yumuşadı. Onu öpmek istediğimi biliyordu; elimi yüzüne koymam tanıdık bir hareketti.

"Tamam, bebeğim." Eğildim ve burnunun ucunu hafifçe öptüm. "Çok güzel görünüyorsun. Sana bunu daha söylemedim mi?"

"Hayır."

"Sen biliyorsun."

Gülümsedi ve tekrar binaya doğru yürümeye başladı, ben de parmaklarımı başımın arkasındaki kısa saçlarımın arasından geçirdim.

Kate'i sevmediğimden değildi. Tam tersi aslında. Çocukken arkadaştık ve onun çok komik olduğunu düşünürdüm. İlginç, bazen tuhaf bir mizah anlayışı vardı ve tanıdığım en içten, en nazik insandı. Ama her nedense, yıllar önce birdenbire bana odaklanmıştı ve bu ilgi beni rahatsız etmişti.

Ondan hoşlanmıyordum ve onun bana aşık olması kendimi tuhaf ve rahatsız hissetmeme neden oluyordu. Onun duygularını incitmek istemedim ama lanet olsun, o bana göre değildi. Çok temiz, çok saf ve güvenilir biriydi. O zamanlar bile, on yedi yaşında duvarlarında hala peri posterleri olan kızdan biraz daha sert, biraz daha karanlık kadınlardan daha çok etkilenmişim.

Bu yüzden, üniversitedeki ilk döneminden sonra eve kırmızı rujlu ve dövmelele kaplı bir kız getirene kadar ondan olabildiğince uzak durmaya başladım. Arkadaşının zamanını tekeline alırken Kate'in beni üzgün gözlerle izlemesini ve incinmiş duygularını tamamen göz ardı etmesini görmezden geldim. Kate'i o şekilde hiç sevmemiştim ve yeni arkadaşının peşinden gitmekte bir yanlışlık görmemiştim.

Sonunda onun oda arkadaşıyla evlendim ve o andan itibaren Kate'le hiç arkadaş olmamışız gibi davrandım. Böylesi daha kolaydı.

"Hadi bebeğim," diye seslendi Rachel, beni karanlık kahvehanenin içine çekerek. "Bir masa görüyorum ve ayaklarım beni öldürüyor."

Neden o lanet ayakkabıları giymekte ısrar etti ki?

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye sordu küçük bir garson. Gerçekten küçüktü. Boyu oturduğumuz bistro masasından ancak daha uzundu.

"Yeşil çay alabilir miyim lütfen?" Rachel sordu.

"Elbette! Elimizdeki yeşil inanılmaz. Ne zaman teslim edeceksin?" "Bir süre için değil."

"Tebrik ederim!"

Güler yüzlü garson nihayet bana doğru baktığında "Sade kahve," diye sipariş verdim. Gülümsemesi düştü ve sözlerimin amaçladığımdan daha kısa çıktığını fark ettim.

"Elbette!" diye cıvıldadı sıkı bir gülümsemeyle uzaklaşmadan önce. "Ciddi misin Shane?" Rachel kızgınlıkla homurdandı.

"Ne?" Tam olarak ne olduğunu biliyordum. Ahmaklık etmişim ama kalabalık kahvehanenin beni terlettiğini açıklayacak değildim. İnsanlar yüksek sesle gülüyor, itişip kakışıyor ve birbirlerine çarpıyorlardı ve oturduğumuz yerden çıkışları göremiyordum.

"Hey, San Diego," diye seslendi tanıdık bir ses hoparlörlerden. "Bu gece nasılsınız?"

Salon tezahüratlarla doldu ve Rachel'ın yüzü benim yanımdan sahneye doğru bakarken aydınlandı.

"Çok tatlısın, değil mi?" Kate kısa bir kıkırdamayla homurdandı. "Ben de sizi seviyorum çocuklar."

Kalabalığın sesi daha da arttı ve omuzlarım tepki olarak gerildi. "Elden ele dolaşan bir kahve kutusu var, kimde?" Durakladı.

"Tamam, Lola'da şu anda, arkada mor gömlekli ve Mohawk'lı olan. Aldığın zaman, eğer yapabilirsen birkaç dolar ekle ve ver."

Kalabalık alkışladı ve Kate ses sisteminden tekrar kıkırdadı. "Siz isyan etmeden başlasam iyi olacak."

Hâlâ ona bakmak için dönmemiştim. Açıkçası, berbatsa onu utandırmak istemiyordum. Ben-

Hoparlörlerden tek bir gitarın net notaları geldi ve tüm oda sessizliğe bürünürken donup kaldım. Tamamen sessizlik. Tezgâhın arkasındaki baristalar bile Kate şarkı söylemeye başladığında sahneyi izlemek için ne yaptıklarını bıraktılar.

Vay anasını. Başım döndü ve göğsümden ucuz bir kurşun yemiş gibi hissettim.

Sesi hırıltılı ve dolgundu ve gitarını hayatı boyunca her gün kucağına aldığı bir bebek gibi kucaklıyordu. Orada tamamen rahattı, ayağını vuruyor ve kalabalıktaki farklı insanlara gülümsüyordu, onlar da onunla birlikte şarkı söylemeye başladı.

İnanılmazdı. İnanılmazdı. Başka tarafa bakamadım. Bu bir anda aklına gelen aptalca bir fikir değildi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve bu çocuklar onu tanıyordu. Onu çok seviyorlardı.

Ve muhteşem görünüyordu.

Kahretsin.

Saçları Rachel'in birkaç kez denediği bir şekilde yanlardan toplanmıştı. Sanırım onlara zafer rulosu deniyordu? Rach'in çözemediği zaman böyle adlandırdığına eminim. Cildi pürüzsüzdü ve dişlerini spot ışıklarının altında bembeyaz gösteren koyu pembe bir ruj sürmüştü. Omzundan sarkan bir tişört ve o kadar dar olan yırtık bir kot pantolon giymişti ki oturmayı nasıl başardığından bile emin değildim.

Gözlerimi yavaşça kırptım ve o hâlâ oradaydı.

"Sana onun iyi olduğunu söylemeye çalıştım," dedi Rachel

yanımdan kendini beğenmiş bir şekilde. "O şarkıyı o mu yazdı?"

Karıma bakmak için dönerek sordum. "Bebeğim, ciddi mi? Bu bir Taylor Swift şarkısı."

"Oh."

"Bu bir Kenny Chesney şarkısı."

"Bunu tanıyorum," diye mırıldandım, sahneye doğru bakarak. "Sadece country mi söylüyor?"

"Tabii ki hayır. Çoğunlukla başka şeyler ama genelde bir teması oluyor. Bu gece belli ki çocuklarla ilgili...gençlerle, çünkü bağışlar bazı

zorbalığı durdurma derneği."

Başımı salladım ama gözlerim yine sahnede idi, Kate oturduğu yerde hafifçe dans ediyor, gitarının önündeki yeni şarkının temposuna ayak uyduruyordu. Kate zorbalığa uğramış mıydı? Böyle bir şey hatırlamıyordum ama Rachel'a da söylediğim gibi, eğitim kampına gitmeden önce Kate'in teyzesi ve amcasıyla sadece bir yıldan biraz fazla kalmıştım. Belki de kaçırmıştım. Bu düşünce öfkeyle dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Kate parlak dudaklarını büzdü ve kalabalığa göz kırparak bir öpücük gönderdi.

Nefesim kesildi.

Yüce İsa.

Koltuğumu masadan geriye ittim ve Rachel'ın elini tutarak onu kucağıma oturması için çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı gülerek. "Burada kalmam gerekiyorsa, bazı avantajlar elde edeceğim." "Öyle mi?"

"Evet." Eğildim ve dudaklarıma bulaştığını hissedebildiğim ruju görmezden gelerek onu sertçe öptüm. Dilimi ağzına kaydurdum ve daha iyi bir açı yakalamak için başını eğdiğinde tırnaklarının omzuma battığını hissettim. Tanrım, onu öpmek hâlâ ilk yaptığım zamanki kadar iyi hissettiriyordu. Onunla tanışmadan önce birini bu kadar çok sevmenin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

"Yağmur kontrolü mü?" diye sordu dudaklarıma karşı, elini uzattı ve yüzümüzü temizlemek için birkaç peçete aldı. Yüzü kızarmıştı ve o lanet kahvehaneyi terk edip onu yalnız bırakmaktan başka bir şey istemiyordum.

Karım tanıdığım en güzel kadındı ve bu sadece görünüşünden kaynaklanmıyordu. O da benim gibi büyümüş, ihtiyacı olan her şey için didinmiş ve mücadele etmişti ve ben birlikte kurduğumuz aile ve hayatla gurur duyuyordum. Kötü yetiştirilme tarzımızdan çok yol kat etmiştik.

"Artık eve gidebilir miyiz?" Yüzümü silerken sırtarak cevap verdim.

"Hey, siz ikiniz köşeye!" Kate mikrofona seslenerek Rachel'ın bana attığı inanılmaz seksi bakışı böldü. "Yok öyle bir şey, burada çocuklarım var."

Kalabalık güldü ve ben sahneye sertçe baktım.

Kate o kadar parlak gülümsüyordu ki sersemlemiş gibiydi. "Bu benim en iyi arkadaşım, işte orada. Muhteşem değil mi?"

Rachel kulağıma usulca gülüp Kate'e bir öpücük kondururken kalabalık alkışladı.

"O adamın kim olduğunu bilmek istiyorum!" diye seslendi bir kız odanın öbür ucundan ve herkesi güldürdü.

"Eh, o sadece kocası," diye cevap verdi Kate, kalabalığın kıs kıs gülmesine neden olarak. Gözlerime bakıp göz kırptı, sonra sırtıttı ve sanki az önce midemi bulandırmamış gibi gözlerini kaçırıp bir sonraki şarkıya başladı. Neredeyse bir saat boyunca sahnede harikalar yaratırken onu izledik.

Sonra Rachel'ı vedalaşmadan binadan çıkardım, çocukların koşuşturmasını atlatmak istediğime dair bahaneler uydurdum.

Son on yıldır kaçtığım kadın hakkında çok az şey biliyordum gibi bir izlenime kapıldım ve bunu nasıl kaçırdığımı merak ettim. Hatırladığım o garip kız ya da Rachel'ın ben evdeyken ara sıra eve davet ettiği eşofmanlı ve atletli pasaklı kadın değildi.

Sahnede gördüğüm Kate tam bir afetti, kendinden emin ve küstahtı. O zaman ondan uzak durmaya devam edeceğimi biliyordum, ama daha önce olduğundan tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Kate

İki ay sonra

Evans Web Design," Otoyolda şerit değiştirirken telefonuma cevap verdim. Tanrım, trafik tam bir kâbustu.

"Katherine Evans'la mı görüşüyorum?" "Evet, kimsiniz?"

"Affedersiniz, ben Laurel İlkokulu'ndan Tiffany. Sage Anderson'ın acil durum irtibat numarası olduğunuz için arıyorum-"

"Sage iyi mi?" Bana korna çalan arabaya ters ters bakarak araya girdim. Neden annesini değil de beni arasınlar ki?

"Sage iyi, Bayan Evans. Sadece bugün onu okuldan kimin alması gerektiğini bilip bilmediğinizi merak ediyorduk. Ders yaklaşık otuz dakika önce bitti ve onu almaya kimse gelmedi."

"Onu annesi alır," diye cevap verdim, ön panelimdeki saate bakarak. "Aramadı mı?"

"Hayır, hanımefendi. Ona ulaşmaya çalışıyorduk ama ulaşamadık."

"Bu çok garip."

"Öyle," diye kabul etti.

"Tamam, gelip onu alacağım ve Rachel'a ulaşmaya çalışacağım ama bu en az yarım saatimi alır." Görünüşe göre şehir merkezindeki randevum ertelenmek zorunda kalacaktı.

"Hiç sorun değil. Sage benimle ofiste takılabilir." "Tamam, ona Kate teyzesinin birazdan geleceğini söyle."

Telefonu kapattım ve geri dönebilmek için otoyoldan çıktım. Kahretsin, kuzeye gitmeye çalışırsam önümüzdeki iki saat boyunca dur-kalk trafiğinde sıkışıp kalacaktım. Arka sokaklardan Sage'in okuluna doğru ilerledim ve Rachel'ı tekrar tekrar aradım. Cevap vermedikçe midem daha da sıkışıyordu.

En iyi arkadaşım çocuğunu okuldan almayı unutmazdı. Tanrı aşkına, o ikinci sınıf öğrencisiydi. Son iki yıldır olduğundan daha farklı bir alma zamanı yoktu. Bir terslik vardı.

Sage'in okuluna varmam düşündüğümünden daha kısa sürdü ve ellerim titreyerek bir park yerine girdim.

İçimde sakinleştiremediğim korkunç bir his vardı.

"Hey, bir kız arıyorum, kısa boylu, siyah saçlı, saçma bir bitki ismiyle tanınıyor..." Ön büroya ulaştığımda en ciddi sesimle söyledim.

"Kate Teyze! Ben buradayım!"

"Ah, evet. İşte aradığım kişi bu," diye takıldım ve tüm dünyadaki en sevdiğim kız kollarını bana sararken gülümsedim.

Ofis görevlisi sırtarak, "Sadece çıkışını imzalamanız gerekiyor," dedi. "Sorun değil."

Sage'in çıkışını imzaladım ve onu arabama kadar geçirdim, bagajı açıp orada tuttuğum yedek güçlendiriciyi çıkardım.

"Annem nerede?" Sage ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak sordu. Arabamla dolaşmanın heyecanı belli ki okulda unutulmanın onda yarattığı travmayı gölgede bırakmıştı.

Onu arka koltuğa yerleştirirken, "Emin değilim ufaklık," diye cevap verdim. "Baban bugün poligonda!" Sage beni bilgilendirdi.

onun evi.

"Öyle mi?"

"Evet, uzun zamandır evdeydi."

"Kesinlikle öyle görünüyor, değil mi?" Neşeyle cevap verdim. Hiçbir fikri yoktu.

Rachel'ın Shane evdeyken onunla vakit geçirmek istemesine aldırmadım. Bunu tamamen anlıyordum. Ama birinin sevgilisi bir başka askeri görevden eve döndüğünde görmezden gelinen arkadaş olmak berbattı. Shane yokken neredeyse Rachel'la yaşıyordum.

-Yalnız kalmaktan nefret ederdi ama kocası Amerikan topraklarına ayak bastığı anda ben yine istenmeyen adam ilan edildim.

Bu yıllardır oluyordu. Beni neden hâlâ rahatsız ettiğinden emin değildim. Sage arka koltuktan, "Annemin yakında bir bebeği olacak," diye seslendi.

onların sokağına döndüğümde.

"Biliyorum, oldukça heyecan verici, değil mi?"

"Evet. Gerçi bir kardeşi daha olacak."

"Kardeşlerin nesi var? Benim iki erkek kardeşim var," diye hatırlattım ona, boş garaj yoluna girerken.

O cevap vermeye başladığında arabadan indim ve kimse bizi karşılamaya gelmeyince şaşkınlıkla sessiz eve baktım. Rachel ve çocuklar hangi cehennemdeydi?

Ben oturduğu yerden kalkmasına yardım ederken Sage saçmalamaya devam etti. "-bir kız kardeş istedi. Erkekler kokar ve sadece erkeklerin eşyalarıyla oynarlar-"

"Kate?" diye seslendi biri sokağın karşısından. "Rachel nerede? İki saat önce çocukları alması gerekiyordu!"

Döndüğümde Rachel'in komşusu Megan'ın, kucağında Gavin ve yanında zıplayan Keller'la çıkmaz sokaktan geçtiğini gördüm.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim sessizce o bana ulaştığında. "Sage'i almadığı için okuldan aradılar. Son kırk dakikadır ona ulaşmaya çalışıyorum."

"Annem nerede?" Sage şaşkınlıkla aramıza bakarak sordu. "Hey, abla, çocukları benim için içeri götürür müsün?" Ona anahtarlarımı uzattım. Megan Gavin'i yere bırakırken. "Bir saniye içinde içeride olacağım ve bir şeyler atıştıracağız. Kurabiye yapmak ister misiniz?"

"Evet!" Keller yumruğunu havaya kaldırarak bağırdı.

"En sevdiğin teyzene merhaba yok mu?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Merhaba Kate Teyze! Kurabiyeler!" diye bağırarak Gavin ve Sage'in peşinden kapıya doğru koştu.

Sage'in kapının kilidini açıp anahtarları kilitte asılı bırakarak hızla içeri girmesini izledim.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Megan'a dönerek sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Tırnaklarını yaptırmaya gideceğini ve bir saat içinde döneceğini söyledi. Üç saatten fazla oldu," diye cevap verdi hayal kırıklığı içinde, kollarını beline sararak.

"Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Hayır, öyle olmadığını biliyorum." Aceleyle ekledi, "Kızgın değilim, endişeliyim."

Genelde geleceğini söylemeden *önce* gelir."

"Kate Teyze, kurabiye!" Keller ön kapıdan bana bağırdı.

"İçeri girsem iyi olacak," dedim Megan'a, omzumun üzerinden açık kapıda sallanan Keller'a bakarak. "Onlara göz kulak olduğun için çok teşekkürler."

"Sorun değil," diye başını sallayarak cevap verdi. "Bir şey duyduğunda bana haber ver, tamam mı?"

"Elbette," dedim, küçük maymunumun kapı çerçevesine tırmanmaya çalıştığı yere doğru yürümeye başlamıştım bile.

"Hadi gidip mutfağı dağıtalım!" Keller kıkırdarken onu bir futbol topu gibi kaldırarak yüksek sesle anons ettim. Dolaplardan malzemeleri çıkarıp ortalığı dağıtmaya başladığımızda çocukların önünde paniklememek için

kendimi zor tuttum

Mutfakta. Kendi kendime Rachel'ın yakında arayacağını söyledim ama ondan haber alamadıkça buna olan inancım azaldı.

* * *

Saatlerce hiçbir şey duymadık.

Rachel'ı en az yüz kez aramaya çalıştım ama asla cevap vermedi ve bir süre sonra sesli mesaj kutusuna başka bir mesaj bile bırakamadım.

Çocuklara yemek hazırlarken telefonum çaldı ve cevap vermek için acele ederken neredeyse düşürüyordum.

"Alo?" Biraz sessizlik için çamaşır odasına doğru yürüdüm. "Alo?"

"Katherine Evans ile görüşebilir miyim?"

"Bu Katherine."

"Alo, ben Tri-City Tıp Merkezi'nden Margie. Rachel Anderson hakkında arıyorum."

Dizlerim su gibi oldu ve ayaklarımın üzerinde durabilmek için uzanıp çamaşır makinesini tuttum. "O iyi mi?"

"Hanımefendi, bir kaza geçirdi."

"O iyi mi?" Sesimin her kelimedede daha da tizleştiğini duyabiliyordum ve bağırmanın için dişlerimi sıktım.

"Hastaneye gelebilir misiniz hanımefendi?"

Kadının sesi doğal olmayan bir şekilde sakindi ve ne söylersem söyleyeyim bana doğru dürüst bir cevap vermeyeceğini biliyordum. Lanet olsun, onun işi insanlara ailelerinin hastanede olduğunu bildirmektir. Aklımı kaçırmak üzere olmam umurunda bile değildi.

"Ben-" Panik içinde çamaşır odasına baktım. Ne yapmam gerekiyordu? "Yola çıkıyorum. Ona yolda olduğumu söyle."

"Buraya geldiğinde doğruca acil durum girişine gel."

"Geleceğim."

Telefonu kapatır kapatmaz belimi büktüm ve ellerimi dizlerime koyarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Rachel iyiydi. Bebek iyiydi. Bir hiç uğruna çıldırıyordum. Kendimi boş yere yormuştum. Sadece bir kazaydı.

"Sage!" Evin içinde hızla yürürken bağırdım. "Kardeşlerine göz kulak ol. Ben hemen Megan'lara gidiyorum, dışarıda olacağım!"

Ön verandaya ulaştığımda koşturaya başladım ve Megan'ın ön kapısına vardığımda nefes nefese kalmıştım ve gözyaşlarının eşliğindeydim.

"Kate? N'aber?" Megan kapıyı açarken sordu.

"Çocuklara bakabilir misin? Gitmem gerek, az önce hastaneden aradılar." Boğazımdan acı dolu bir hıçkırık döküldü ve kendimi kontrol edebilmek için elimi yüzüme sildim. "Rachel'in kaza geçirdiğini söylediler. Oraya gitmem gerek."

"Elbette, tatlım. Endişelenme," diye cevap verdi ben daha konuşmamı bitirmeden. "Caleb, ayakkabılarını giy dostum! Biraz Anderson'lara gidiyoruz."

"Woohoo!" Evin arka tarafında bir yerden duydum.

"Shane'i aradın mı?" diye sordu, kapının yanındaki sandaletlerin içine kayarak. "Aklıma bile gelmedi," diye cevap verdim başımı hafifçe sallayarak. "Kendisi nadiren burada olur. Şehirde olduğunu unutmuşum." Onu aramadığım için kendimi bok gibi hissediyordum ama o yokken işlerle ilgilenmeye o kadar alışmıştım ki aklıma bile gelmemişti. Gavin doğduğunda Rachel'i hastaneye götürmüş, Keller kolunu kırdığında işlerini halletmiş ve son birkaç yılda binlerce küçük olaya daha yardım etmiştim. O her gittiğinde ben devreye girmiştım ve o öğleden sonra evin içinde volta atarken onu bir an bile düşünmemiştim.

"Bir dakika içinde orada olacağız. Eminim iyidir," diye başını sallayarak beni temin etti Megan. "Sen en iyisi gidip ayakkabılarını giy ve çocuklara ziyarete geldiğimi haber ver."

"Onlara söylemeyeceğim-" Başımı salladım ve çıplak ayaklarıma baktım. Çıplak ayakla koşarken sıcak kaldırımı fark etmemiştim bile. Neden ayakkabı giymemişim ki?

"Hadi," dedi nazikçe, çocuğu önümüzden koşarak çıkarken beni kapıdan uzaklaştırarak. "Sana eşlik edeceğiz."

* * *

Çocuklara gitme sebebim hakkında ne söylediğimden emin değilim ve hastaneye nasıl gittiğimi, hatta o öğleden sonra nereye park ettiğimi bile hatırlamıyorum. Hemşirenin bilgisayar sisteminde Rachel'in adını ararken nasıl görüldüğünü ya da birinin benimle konuşmasını beklediğim odaya doğru yürüyüşümü hatırlamıyorum.

Net olarak hatırladığım ilk şey, karşıma oturan beyaz saçlı doktorun nazik yüzü ve genç papazın küçük gülümsemesiydi.

solumdaki sandalyeyi seçti. Onların sözleri yıllarca rüyalarımda duyacağım bir litani haline geldi.

Rachel'im ölmüştü ama oğlu yaşıyordu ve yenidoğan yoğun bakım ünitesindeydi.

"Aramamızı istediğiniz biri var mı? Burada olmasını istediğiniz aileniz ya da arkadaşlarınız var mı?"

Bu soru beni etrafımda gittikçe kalınlaşan sisin içinden çekip çıkardı. *Yüce Tanrım.*

"Aramaları ben yaparım," diye cevap verdim, boş gözlerle duvara bakarak. "Biraz yalnız kalabilir miyim lütfen?"

"Elbette. Bana ihtiyacınız olursa hemen dışarıda olacağım," dedi papaz ve elimi okşamak için uzandı. "Hazır olduğunuzda sizi yenidoğan yoğun bakım ünitesine götüreceğim."

Onlar gittikten sonra oda sessizleşti ve sırf etrafımda yankılanmasını duymak için avazım çıktığı kadar bağırma isteğimle savaştım. O zaman insanların cenazelerde feryat etmeleri için neden yas tuttuklarını anladım. Bazen sesin yokluğu, kırılan bir kalbin acı dolu gürültüsünden daha acı vericidir.

Telefonumu ön cebimden çıkarıp önümdeki masanın üzerine koyarken ellerim titriyordu.

Zil sesinin odayı doldurması sadece bir an sürdü ve ekrandaki isme bakarken başımı ellerimin arasına aldım.

"Alo? Kate? Neyin var?"

"Shane-" dedim sessizce, sesim titreyerek.

"Ne? Beni neden arıyorsun?" Sesi şaşkındı, ama sözlerinin aciliyetinde küçük bir panik ipliği duyabiliyordum.

"Tri-City hastanesine gelmen gerekiyor," diye cevap verdim, gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıp telefonumun cam ekranına düşerek harfleri ve rakamları bozdu.

"Kim?" Sesi çılgına dönmüştü ve nefes alış verişinin ağırlaştığını, hareket ettiğini duyabiliyordum.

"Rachel bir kaza geçirdi." Hıçkırarak ağladım, sesi bastırmak için yüzümü kapattım.

İki araba kapısının neredeyse aynı anda kapandığını duyduğumda umutsuzca "Hayır," dedi. "O iyi mi?"

Nefes almaya çalışarak başımı salladım.

"Kate! O iyi mi?" diye bağırdı bana, acı dolu sesi odayı dolduruyordu, tıpkı birkaç dakika önce benimkinin de öyle olmasını istediğim gibi.

"Hayır," diye dişlerimi sıkarak cevap verdim, boğazının derinliklerinden bir ses çıkardığını duyduğumda üst dudağımdan sümük aktığını hissettim. "O gitti."

Tek kelime etmedi ve bir saniyeden kısa bir süre sonra bağlantı koptu.

Kişi listemi aşağı doğru kaydırıp tekrar GÖNDER tuşuna basarken masanın öbür ucundan bir mendil almak için kendimi zor tuttum. Daha bitirmemiştim.

"Merhaba!" Sesi hem rahatlama hem de üzüntü içinde inlememe neden oldu. "Anne?" diye mırıldandım.

"Katie?"

"BEN-BEN-"

"Derin bir nefes al, bebeğim. Sonra bana sorunun ne olduğunu söyle," diye emretti.

"Senin ve Ellie Teyze'nin buraya gelmeniz gerekiyor," diye bağırdım, sırtımı dikleştirip yüzümdeki yaşları silerek. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Tamam, bir uçak buluruz," diye cevap verdi hemen, sanki Portland'dan San Diego'ya uçmak caddenin karşısına geçmek kadar kolaymış gibi. "Şimdi neler oluyor?"

"Rachel bir kaza geçirdi," diye mırıldandım, kelimeler boğazımda çakıl taşı gibi kalmıştı. "Başaramadı ve ben Shane için endişeleniyorum."

"Ah, Katie. Benim tatlı kızım," dedi üzüntüyle. "İlk uçakla geleceğiz, tamam mı bebeğim?" Telefonu kapatıp bağırarak babamı çağırırken sesi boğuklaştı.

"Sadece, ne yapmam gerektiğinden emin değilim," diye hıçkırarak itiraf ettim. "Shane henüz burada değil ve onu görebileceğimi sanmıyorum ve bebek de yoğun bakımda."

"Bebek iyi mi?"

"Evet, onu sadece gözlem altında tuttuklarını söylediler." Alnımı ovuşturdum ve kendimi tüm bunların bir kâbus olduğuna ikna etmeye çalıştım. Nerede olmam gerekiyordu? Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Dünyadaki en iyi arkadaşım o hastanedeydi ama gerçekte değildi. Onu görmeye dayanamıyordum. Ona yardım edemezdim. Nereye gitmem gerekiyordu? "Ne yapacağım anne?"

"Sen yeğenini görmeye git."

"Ne?"

"YYBÜ'ye gidiyorsunuz, yeğeninizi kucağınıza alıyorsunuz ve ona diyorsunuz ki

Her şey yoluna girecek," dedi bana, sesinde gözyaşları vardı. "Sen git o bebeği sev. Sage ve çocuklar nerede?"

"Bir komşudalar. İyiler." "Güzel. Bu iyi bir şey."

"Evet."

"Babam birkaç uçak buldu. Yola çıkıyorum prenses," dedi bana nazikçe. "Yakında orada olacağız. Şimdi git ve yeni oğlumuzla ilgilen."

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum. Yola çıkıyorum."

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'ne gittim ve birkaç dakika içinde yeni yeğenimi kucağıma aldım. Hemşireler bana onun tüm testleri başarıyla geçtiğini söylediler ve sallanan bir sandalyeye oturup onu göğsüme bastırırken huşu içindeydim.

"Kesinlikle boktan bir başlangıç yaptın, küçük adam," diye mırıldandım tüylü kafa derisine karşı, hafifçe ileri geri sallayarak. "Çok üzgünüm dostum. Muhtemelen anneni ve uzun zamandır içinde bulunduğun o sıcak balonu özölüyorsundur. Bu konuda sana yardımcı olamam."

Burnumu çektim, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölürken gözlerimi kapattım. Tüm vücudum ağrıyordu ve kollarımda o küçük çocuk olmasına rağmen, gün bir çeşit gerçeküstü rüya gibi görünüyordu, bazı kısımları sisli, bazı kısımları ise kristal berraklığında. Yerimden zıplayıp onun uyuyan küçük halini Rachel'a götürmek, yaptığı tuhaf Mohawk şeyiyle ilgili ona takılmak ve erkeklerin hayatın zor kısımlarında nasıl hep uyuyor gibi göründüklerine dair şaka yollu yorumlar yapmak istiyordum. Onun, doğurduğu gürbüz çocuğa gururla gülümsediğini ve benim onu kaptığım için homurdandığını görmek istiyordum.

Her şeyin farklı olmasını istedim.

Bebeği kendime yakın tutarak uzun bir süre gözlerim kapalı, usulca mırıldandım. Oturduğumuz yer sessizdi, birinin kapıyı açtığını duyana kadar hiçbir şey odanın sessizliğini bozmuyordu.

Hemşire kapı aralığından, "İşte orada," diye mırıldandı.

Gözlerimi açtığımda Shane'in harap olmuş yüzünü bir metre ötemde gördüm. Zar zor dayanıyor gibi görünüyordu. Kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerle buluşmadan önce oğlunu dikkatle süzerken sertçe yutkundum.

"O iyi mi?" diye sordu kalın bir sesle, yüzüme bakarak. Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.

"O mükemmel," diye cevap verdim, sesim duygularımla zonkluyordu.

"O

Hemşireler onun bir rock yıldızı olduğunu söyledi."

İki kez başını salladı, eliyle ağzını kapatmak için uzandı, ama başka bir kelime söyleyemeden tökezledi ve neredeyse duyulamayan bir hıçkırıkla dizlerinin üzerine düştü.

Nicole Jacquelyn tarafından da

*Kalbimi Kırma Kalp
Değişimi*

Nicole Jacquelyn ve Romanları İçin Alkışlar

"*Change of Heart* seksi, duygusal ve *Unbreak My Heart*'in mükemmel bir devamı. Colleen Hoover, Jamie McGuire ve K.A. Tucker hayranları Kalbin *Değişimi*'ni çok sevecek."

-HarlequinJunkie.com

"Bu kitap, sadece kahramanlarının benzersizliğine dayanarak bile okuyucuların aklında uzun süre kalacak. Utangaç, güvensiz kadın ve romantik erkek, denizciler gibi küfreden ve sekslerini hızlı ve sert seven iki baskın figür gitti. Yazar aynı zamanda harika bir evlat edinmenin dinamiklerini araştıran bir iş."

-RT Book Reviews, *Change of Heart* üzerine

"*Kalbimi Kırma*, aşkın zamana meydan okuduğunu kanıtlayan, yürek parçalayıcı, yürek ısıtan, yürek burkan bir aşk macerası."

-Heidi McLaughlin, *New York Times* çoksatan yazarı

"Nicole Jacquelyn duygusal açıdan kışkırtıcı bir hikâye kaleme almış... Bu muhteşem yazar beni ilk sayfadan itibaren kendine bağladı. Bu bu okuyucuyu tatmin eden ve daha fazlasını arzulatan çalkantılı bir yolculuktu."

-NightOwlReviews.com on *Kalbimi Kırma*

"*Kalbimi Kırma*, başından itibaren beni büyüleyen, tamamen ilgi çekici, tatlı, yıkıcı, kalp kırıcı ve endişe dolu bir hikaye.

Nicole Jacquelyn, bir ailenin bir kayıptan sonra kendi yollarını bulmak zorunda kalmasıyla sizi duygusal iniş ve çıkışlarla dolu bir rollercoaster yolculuğuna çıkarıyor."

-HarlequinJunkie.com *Kalbimi Kırma* üzerine

Yazar Hakkında

NICOLE JACQUELYN sekiz yaşındayken insanlar büyüyünce ne olmak istediğini sorduklarında onlara anne olmak istediğini söylüyordu. On iki yaşına geldiğinde cevabı yazar olarak değişti. Hayalleri hep sabit kaldı. Önce anne oldu, sonra üniversite son sınıftayken -bir kızı birinci sınıfta, diğeri anaokulundayken- oturup bir öykü yazdı.

Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve uygulamalarımız hakkında haberler almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi hachettebookgroup.com/newsletters adresinde ziyaret edin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.